

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANGELO

t.a. fan

DEVIL'S PLAYGROUND BOOK TWO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BY('1ü1.)

t.a. hayrani

Telif Hakkı© 2022 T.A. Fan

Birinci Baskı 2022 T.A. Fan

İkinci Baskı 2025 yazan T.A. Fan

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek dünyadaki işletmelere, kuruluşlara, olaylara, yerlere ve kişilere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. Tüm içerik yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek işletmeler, kuruluşlar, olaylar, yerler ve kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı T.A. Fan tarafından Canva ile [yapılmıştır: https://www.canva.com/](https://www.canva.com/)

İçerik Uyarısı

Angelo 18 yaş üstü bir mafya romanı. Her iki başrol de ahlaki açıdan gri durumlara atılan anti kahramanlardır. Karanlık temalar ve açık seks, şiddet, uyuşturucu, suç ve istismar onların dünyasında mevcuttur. Daha detaylı içerik uyarılarını web sitemde bulabilirsiniz: <https://linktr.ee/tafanwrites>. Lütfen kendi takdirinize göre devam edin. Ruh sağlığınız benim için önemli ve bu kitabı okumayı her bir okuyucumun keyifli bir deneyim yaşamasını umuyorum.

Bu melekler için.
Bir şeytana aşık olduklarında halelerini ve tüylü
kanatlarını kaybedenler,
Seni kraliçe olarak taçlandırmak için her
şeyini feda edebilecek bir şeytan,
ve krallığını ateşe verdi-
Külleri ayaklarının altına sermek için.

Table of Contents

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)

- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Sonsöz](#)
- [23. Şeytan Melekle Buluşuyor](#)
- [24. Şeytan Kapıya Karşı](#)
- [25. Şeytanlar Düştüğünde](#)
- [26. Denizdeki Şeytanlar](#)
- [27. T.A. Fan'ın Kitapları](#)
- [28. T.A. Fan ile Bağlantı Kurun](#)

ÖLDÜ MÜ?

Bu tek kelimeyle tüm dünyası hareket etmeyi bıraktı. Donakalmış ve paniğe kapılmış bir halde, derin bir uyuşukluk onu ele geçirdi. Elyse'in zihni karardı. Zamanın bir kez daha dönmesi için birkaç üzücü vuruş gerekti. Sonra, nefes nefes, dehşet yükselmeye başladı, kafesinde takırdayarak ve öfkelenerek, saniyeler sonra boğazını lanet bir ilmik gibi sarmak için kaçtı.

Alessandro gitmiş olamaz.

Kalbinin her atışı onu kaybetme olasılığını reddediyordu.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Bu gerçek hayat olamaz. Beyaz elbiseden hemen sonra siyah bir elbise giymeyi reddetti. Geçmişte sayısız kurşun Alessandro'yu öldürmeye çalışmış ama o her seferinde Azrail'den kaçmıştı. Ne de olsa şeytanlar sonsuza dek yaşamak için yaratılmışlardı. Yine de küçük, hain bir şüphe tohumu kök salmış, onunla acımasızca alay ediyordu. *Sinyor Vitale öldü, Sinyor Vitale öldü, Sinyor Vitale ...*

İki ciğerim de iflas etti. *Mierda*. Yeterince hava alamıyor gibiydi. Cara onu neredeyse öldürdüğünde Alessandro böyle mi hissetmişti? Elyse bilmiyordu. Tek bildiği, *Dios*, bu piçin onun akıl sağlığıyla oynamak konusunda yetenekli olduğuydu. Ya şansı sonunda tükenirse? Onu cehennemden çıkarmak için ateşin ve kükürdün içinden geçmek zorunda mı kalacaktı? Elyse çılgınca bir an için en kötü senaryoyu düşünerek umutsuzluğa kapıldı. Tam o anda kendini tuttu. *Yeter*. Korku onu mantıksız yapıyordu.

Elyse kendini zorladı.

Son zamanlarda ölümle burun buruna gelmeleri onu rahatlatmıyordu ve bu durumdan öfkeyle nefret ediyordu. Dışlerini gıcırdatarak sıkıntının gelgitlerini uzaklaştırdı. Elyse mantığa ve sağduyuya sarıldı. Luca'nın Bay *Alessandro Vitale*'den değil de Bay *Vincenzo Vitale*'den bahsettiğinden neredeyse emindi ama bir anlık belirsizlik kalp krizi geçirmesine neden oluyordu.

"*Hangisinden*," diye homurdandı Elyse, "Bay Vitale'den mi ?"

Genç korumanın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "*Mi scusi, Sinyora Vitale*. Vefat eden kocanızın babası *Sinyor Vincenzo Vitale*'ydi. Sizi telaşlandırmak istememiştim."

Lanet olası Luca! Çırpınan her nabız daha düzenli atışlara yavaşladı. İçinden derin bir rahatlama geçti. *Tanrı'ya şükür Alessandro değildi*. Bencilce, erkeğine dokunmadan o şeytani, yaşlı herifi ortadan kaldırdığı için evrene teşekkür etti. Soğukkanlılığını yeniden kazandığında, dehşet kısa sürede yerini çarpıcı bir farkındalığa bıraktı. *Duyguları inkar edilemezdi*. O piç için bir cehennemin içinden geçmeye hazırdı.

Kederli bir ifadeyle, "Kayınpederim için çok üzgünüm. Umarım artık huzur içindedir."

Monte sürücü koltuğundan dayanışma dolu bir homurtu çıkardı. Luca'ya baktı. "Kocam bu haberi nasıl karşıladı?"

Genç adam tereddütlü bir ses tonuyla, "O... iyi görünüyor," diye cevap verdi.

Saçmalık. Yeni bir korku dalgası baş gösterdiğinde yüzünü buruşturdu. Hayatları bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Eski *kaptan* gitmişti. Hazır olsun ya da olmasın, Alessandro'nun tahtın varisi olarak kaderi sonunda mühürlenmişti.

"Alessandro'nun yeterince derdi var," diye mırıldandı. "Bu zor zamanları atlatmasına yardımcı olmak için elimizden geleni yapalım."

"Elbette, *Sinyora Vitale*."

Belki de cenaze töreninin lojistik işlerini o üstlenebilirdi? Elyse düzgün bir Sicilya anma töreni planlamak hakkında hiçbir şey bilmiyordu, özellikle de ölen kişi *Cosa Nostra*'nın eski kralı olduğunda. Neyse ki yardım için kime başvuracağını çok iyi biliyordu.

Elyse endişesini gizleyen ölçülü bir ses tonuyla, "Malina'nın Salemi'den ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sordu.

Luca geri rapor verdi, "Bir süre daha uzakta olabilir. Carmen ve Valentina işbirliği yapmamayı tercih ediyorlar."

Elyse'in sinirleri biraz daha yıprandı. *Rizzo'ların canı cehenneme*. Sanki çözmeleri gereken yeterince sorunları yokmuş gibi. Vincenzo'nun ölümü asırlık ittifakları çoktan parçalamıştı. Klanlar arasında bir güç mücadelesi kaçınılmazdı. Carmen ve Valentina ne kadar uzun süre kendi hallerine bırakılırsa, anne ve kızın o kadar büyük bir kargaşaya yol açacağından şüpheleniyordu.

Elyse Malina için de korkuyordu. Hizmetçisi Salemi'de güvende değildi. Rizzo kadınları hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu. Eve dönerken, zihni bu engelleri aşmanın bir yolunu bulmak için son sürat dönüyordu. Planlar şekillenmeye başladı. Elyse'in içinde sessiz bir azim kaynıyor, yaklaşan her tehdide göğüs germek için ivme kazanıyordu.

Öğle saatlerinde saraya geri döndüler. Elyse eve girer girmez ayakları

koridorlarda koşturuyordu. Endişeli ve nefes nefese Alessandro'yu çalışma odasında buldu.

Kahverengi ve mavi-gri gözler, onun sıkıntılı bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırladı. "*Cuore mio...*"

Gözleri birbirine kilitlendiğinde, kalbi sanki onun için atıyormuş gibi hissetti, sadece onun için, her zaman onun için. Adamın ne kadar hareketsiz ve sessiz görüldüğünün aşırı farkına vardı. Gerginlik onun varlığından yayılıyordu. Ama Alessandro'nun yüzü okunamıyordu.

Aklından ne geçiyor olabilir?

Elyse hemen onun yanına gitti. Adam gözlerini kaçırdı. Elini Alessandro'nun sakallı yanağına koyarak bakışlarını nazikçe kendisine çevirdi. Ciddi, tereddütsüz bir yeşil, çalkantılı kahverengi ve mavi-griyi araştırdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de halledilmesini sağlayayım."

Çenesi avucunun altında titriyordu. Teklifi sağır kulaklara çarptı. Alessandro gergin bir sesle ondan bir şey istemediğini açıkça belirtti ve bunun yerine "Mariposa ile nasıl gitti?" diye sordu.

Yüzünde acı yoktu. Kederli bir evlat gibi görünmüyordu. Tamamen iş adamıydı. Adamın aralarına ördüğü duvarı hissedebiliyordu. Elyse elini ondan çekti. Yavaşça, "Bize yardım etmeyi kabul etti," dedi.

"Güzel."

"Alessio, uyanık mısın?"

O kesintiye uğradı, "Bu sen toplantı ile
Antonia Bugün daha sonra?"

"Şey, yeniden planlamayı düşünüyordum çünkü-"

Alessandro, "Başka bir *tarihe erteleme*," diye ısrar ederek onun sözünü tekrar kesti.

Kocasına doğru endişeli bir bakış fırlattı. "Emin misiniz?"

"Svizzilerin nerede durduğunu bilmem gerekiyor. Onların desteğini kaybedemeyiz, özellikle de şu anda."

"Anlıyorum ama bugün senin yanında kalmayı tercih ederim. Eminim Svizziler biraz zaman ayırırsak anlayışla .

yas tut."

Kayıtsız bir ifadeyle mırıldandı: "Ama üzülecek bir şey yok. Kendimi iyi hissediyorum."

Doğruyu mu söylüyordu? Onu okuyamıyordu. Elyse aralarındaki mesafeyi azaltmaktan başka bir şey istemiyordu ama Alessandro şu anda işe odaklanmak istiyorsa, o zaman iş konuşacaklardı. Bir anlık tereddütten sonra Elyse, "Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, cenaze törenine benim öncülük etmemi ister misin?" diye sordu.

Kocasını şaşırmadan, sert bir şekilde başını salladı. "*Per favore*."

"Hemen ilgileneceğim."

Elyse başka bir şey söyleyemeden, "Teşekkürler," diye kestirip attı.

Ses tonundaki kesinlik konuşmanın bittiğini gösteriyordu. Kocasını ölmüş babasının cenazesini tartışmakla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Alessandro boğazını temizledi ve aniden konuyu değiştirerek, "Bu arada..." dedi.

Beklentiyle ona baktı.

"Bu hafta sonu büyükbabanı ziyaret edecek misin?"

"Evet."

"Beni de götür."

Elyse hafif bir duraksamadan sonra, "Bize katılabilirsiniz," dedi. "Yine de merak ediyorum. Satranç için mi geliyorsunuz? Yoksa ondan başka bir şey mi istiyorsunuz?"

Tedirgin edici bir gülümsemeyle, babasını yeni kaybetmiş bir adam için fazla hoş gelen ses tonuyla, "Aberto ile yaptığım son sohbet... aydınlatıcıydı. Aramızda fareler olabilir. İsimleri Benedetto ile paylaşmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm, böylece o küçük pislikleri birlikte ortadan kaldırabiliriz."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Elyse. Daha fazla ceset üzereydi. Ama şu anda önemsendiği *tek bir* ceset vardı. Endişeleri cenazeye geri döndü. "Alessio?"

"Ne?"

"Carmen ve Valentina'yı törene katılmaları için davet etmeli miyim?"

Alessandro'nun yakışıklı yüzü karardı. "Carmen Salemi'de kalacak. *Süresiz olarak*. Valentina'ya ise bir seçenek sunulacak."

"Ne tür bir seçim?" Elyse tedirginlikle sordu.

"Bana bağlılık yemini edebilir ve iyi niyet göstergesi olarak Gaspare De Leon'la evlenebilir," diye açıkladı, "ya da annesiyle birlikte Salemi'de çürüyebilir. *Benim korumam olmadan*."

Mafyaya bağlı kadınlar için klanlarından sürgün edilmek bir ölüm cezasıydı. Elyse yüzünü buruşturdu. Valentina'ya neredeyse acıyordu. Gaspare De Leon, Mariposa'nın en büyük kardeşiydi. Malina'ya göre adam aptalın tekiydi ve Valentina'dan on yaş büyüktü. Bu evlilik gerçekten de sarışının sadakatini pekiştirecek miydi? Yoksa sadece kızgınlığının daha da artmasına mı neden olacaktı?

Bakışları tekrar Alessandro'nun üzerine düştü. Onu dikkatle inceledi. Elyse onun gözlerinin bugün ruhunu mükemmel bir şekilde yansıttığını fark etti. İkilik fazlasıyla iş başındaydı. Korkutucu bir karanlık ve ruhunu çağıran bir ışık görüyordu. Elyse o anda, utanmaz karizmanın ve kolay cazibenin duman ve aynalarının ardında saklanan şeytanı gördü. Parlaklığı , Alessandro'yla ilgili her şey soğuk ve hesapçı, *hatta açmasız* geliyordu ve bu değişim Vincenzo'nun ölümüyle doğrudan bağlantılı görünüyordu.

Elyse uyarı tonunda, "Valentina bundan hiç hoşlanmayacak," dedi. *Çok hafif bir ifade*. Onu Gaspare gibi bir kocayı kabul etmeye zorlarsa Valentina onları öldürecekti.

"Onun mutluluğunu sikeyim," diye çıkıştı. "Valentina rahat ve kolay bir hayata değer veriyorsa sırtıma bıçak saplamamalıydı."

Elyse'in içinden bir endişe geçti. Valentina'dan ne kadar hoşlanmasa da, bir kızı annesinin suçları yüzünden cezalandırmak akıllıca görünmüyordu. Elyse bir ebeveynin günahlarının bedelini ödemeye zorlanmak hakkında bir iki şey biliyordu. Valentina'yı korkunç bir adamla evlendirmek, onun öfkesini ateşlemenin kesin bir yolu gibi görünüyordu.

"Carmen'in klana ihanet etmeye niyetli olduğunu biliyorum. Salemi'de çürümeyi hak ediyor." Sonra Elyse düşmanını savunarak kendini şaşırttı: "Ama Valentina'nın da işin içinde olduğuna dair kanıt var mı?"

"Henüz kanıt yok," diye itiraf etti Alessandro. "Yine de üvey kardeşimi tanıyorum. O sadece annesinden daha sinsi bir yılan. Bize zarar vermek istediğinden eminim."

"Ben de Valentina'nın hayranı değilim. Ama hemen sonuca varmamalısın. Günün sonunda, o hâlâ aileden biri."

Kahverengi ve mavi-gri gözleri öfkeyle parladı. "Valentina aileden olabilir ama bir müttefik değil. Hiç olmadı. Asla da olmayacak. O üstünlüğü ele geçirmeden önce ben saldırmak niyetindeyim."

"Gerçekleri öğrenene kadar Gaspare'i zorlamamamız gerektiğini düşünüyorum."

Aşağıya doğru bakarken kolu kadının beline dolandı ve onu kendine çekti. "Kararlarımı sorgulamana gerek yok. *İhtiyacın olan şey senin güvenin.* Yaptığım her hareketin seni güvende tutmak için olduğunu bil."

Alessandro'nun sesindeki buz onu germiştir. Elyse eğilip yanağından öperek onun sert yüzünü yumuşatmaya çalıştı. "Kalbinin doğru yerde olduğunu söyleyebilirim ve bunun için minnettarım, ama merak ediyorum..."

Küstahça "et." dedi.

"Ne tür bir lider olmak istiyorsun, Alessio?" Adam sessizce ona baktı.

Elyse yılmadan devam etti: "Paranoyayla yönetirsen Domenico herkesi bize karşı kıskırtır. *Kaptan* olarak, özellikle de yeni bir *kaptan* olarak, kanıtlar sağlamlaştıkça ve zamanlama bizim lehimize *olana kadar* Valentina'ya -ya da *başka birine-* bulaşmamalısın."

"*Cosa Nostra*'nın nasıl işlediğini bilmiyorsunuz. Nezaket zayıflıktır. Zayıflık bizi öldürtür."

"Dikkatsizlik bizi de öldürtebilir."

Alessandro tersledi, "Babamın ölmeden önce ne dediğini biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Ona annemi hatırlattığımı iddia etti." "Bu bir iltifat mıydı?"

Göğsünden kahkahalar yükseldi ama seste neşe yoktu. "Babam, kurduğu imparatorluğu yok edeceğime inanarak öldü. Görünüşe göre, *annem* gibi ben de çok yumuşağım."

"Yumuşak olmanın nesi yanlış? Nasıl kullanacağınızı bilerseniz her şey bir silah olabilir."

Kaşlarını çattı.

"Sertleşen sensin," diye mırıldandı, "ama daha sıkı, daha ıslak ve... daha *yumuşak* olarak seni dizlerinin üzerine çöktürebilirim."

Alessandro'nun gözleri öfkeyle parladı ama yanakları tamamen farklı nedenlerden dolayı kızardı. Tek ayağının üzerinde kaydı. "Bu adil bir karşılaştırma değil."

"Babanın ne düşündüğünü neden umursuyorsun?" Elyse, "Bir savaşı kazanmanın birden fazla yolu vardır," diye vurguladı.

"Kimsenin her lanet hamleyi planlayacak zamanı yok. Tehdit edildiğimiz anda harekete geçmeliyim. Babam *kaptan* olarak başarılı oldu çünkü rakipleri tetiği çekmeden önce onları vurmakta asla tereddüt etmedi. Daha çok onun gibi olmalıyım."

"Ya da daha iyi olabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ben her zaman babamın en büyük hayal kırıklığı oldum. Çocukluğumdan beri, ağabeylerim babamın onayını almak için savaşırken yolundan çekilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Birbirlerini öldürmelerini izledim. *Teker teker*. Hepsinden daha uzun yaşamış olmam gülünç. O lanet tacı hiç istemedim."

"Alessio..."

"Bu komik. Çünkü annem de hiçbir zaman *kaptanın* karısı olmak istemedi. Babam haklıydı. Hırs eksikliğimiz bizi işe yaramaz yapıyor."

"Katılmıyorum."

Alessandro karşılık verdi: "Annem çok zayıf olduğu için öldü."
Anında, onun itirafı nefesini kesmişti. Elyse hareketsiz ve sessiz kaldı. "Ona ne oldu?"

Açıkça, "Öldürüldü tabii ki," dedi. "Kim tarafından?"

"Babasının adamları."

"Neden?"

"Kaçmaya çalıştı."

Kocasının üzücü itirafı kafasına dank ettikçe, hayalet bir yılan gibi korku Elyse'in üzerine çöktü. Renata'nın cinayeti bir başka ibretlik hikâyeye benziyordu. Bu berbat hikâyenin kıssadan hissesi neydi? Mafyadan kaçmak ancak kişinin kalbi durduğunda mümkündü.

Elyse'in endişesi sıkıntıyla perçinlendi.

Annesi de benzer bir kaderi paylaşmış mıydı? İradesi dışında korku, terk edilmiş bir lunaparkta gıcırdayan bir atlıkarınca gibi yeniden canlandı. Noktalar birleşmeye başladıkça üzüntü de içine çöktü. Dün gece Benedetto, Gianna hakkındaki hikâyesini bitirememişti. Annesinin ölümünde büyükbabasının parmağı var mıydı?

Elyse o anda geri çekildi. Zihninin dağılmasına izin veremezdi. aşağı Bu uğursuz Yol. O dinlenmiş onu yanağını Alessandro'nun göğsüne dayadı. Elyse artık onu teselli etmeye mi çalıştığını yoksa kendini mi rahatlatmaya çalıştığını bilmiyordu. "Elyse usulca, "O öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordu.

uzakta?"

"On altı," diye mırıldandı Alessandro kollarını ona doladığında, "Haberı duyduğumda okul için Londra'daydım. Babam cenazesi için eve gelmeme izin vermedi. Ona bir cenaze töreni bile düzenlemedi. O sırada annemin arkasından Carmen'i becerdiğinden oldukça eminim."

Sesi acıyla doluydu. Elyse onun acısını hissedebiliyordu. "Ona tapıyordun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti, "babama hiç benzemiyordu."

"Annen neden gitmeye çalıştı?"

Alessandro kibarca gülümsedi. "Sanırım seni mutsuz eden nedenler de aynı. Yaşam tarzımız bazı insanlara zarar veriyor. En azından ruhsuz olmayanları."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir ve bu rahatsız ediciydi. Elyse kendini Alessandro'nun kucağına bıraktı. Çalışma odasının sessizliğinde, denizde kaybolmuş bir serseri gibi ona sarıldı. İçindeki kargaşayla savaşıyor Elyse mırıldandı: "Beni mutlu ediyorsun Alessio. Ama yaşam tarzımız? *Bundan nefret ediyorum*. Melekler bile hayatta kalmak için öldürmek zorunda kalıyor."

"*Diavolo* çalacağım," diye güvence verdi ona, "böylece sen çalmak zorunda kalmazsın."

Yeşil gözleri ağır bir yürekle bileğindeki mürekkebe kaydı. Önemi onun gözünden kaçmamıştı. *Şeytanı kurtaran melek*. Elyse'in eli sanki görünmeyen bir ip tarafından çekilmiş gibi kısa süre sonra onun bakışlarını takip etti. Elyse ona dokunduğunda Alessandro dondu kaldı. Bakışları çarpıştı. Ama bu kez Elyse geri çekilmedi. Bileğini okşamaya başladı, parmak uçlarıyla kanatların ve bıçağın üzerinde düşüncesizce gezindi.

"Hayır," dedi, "bu işte birlikteyiz."

Kaşlarından biri kalktı. "Benimle birlikte yanmak mı istiyorsun?"

Kız omuz silkerken eli ondan uzaklaştı. "Zaten cehenneme gideceğimizden oldukça eminim. Seni ateşe kadar takip edebiliriz."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Neden bu fedakârlık yapıyorsun?" "Çünkü sen sevdiğim adamsın."

Elyse kendini tuttu ve kelimeyi kalbinin içine geri soktu. Alessandro'nun kolları onun etrafında gerildi ve "Ne var Elyse?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Alessandro, "*Söylesene* lan!" diye bağırdı.

"Sana değer veriyorum," dedi biraz isteksizce, "beklediğimden de fazla."

Ona sert ve delici bir bakış attı. "Hepsi bu kadar mı?"

Yeşil gözleri onun yüzüne kaydı. Sesi duygusallaştı. "Hayır. Daha fazlası var. Çok daha fazlası. Sende hiç

fikir."

Gerçekten de Elyse *artık* kocasının iyiliğini, üzüntülerini ve sevinçlerini kendisinininkilerle iç içe geçirecek kadar çok önemsiyordu. Elyse kendi hayatı için korktuğu kadar onun hayatı için de korkuyordu. O onun erkeğiydi, o da onun kadınıydı ve Elyse onunla birlikte yanmaya fazlasıyla istekliyd.

Alessandro keskin bir nefes aldı. Bakışları onu delip geçmeye devam etti. "Söyle bana, *cuore mio. Per favore.* Duymak istiyorum."

Elyse ondan uzaklaşarak, "Yapamam," diye mırıldandı, "henüz değil."

Yaşadıkları fırtınanın en kötüsü geçtiğinde ona söyleyecekti. Şu anda, yarın sabahı göremeyecek kadar yaşayamayabilecekken tüm kalbini ona teslim etmek çok tehlikeli geliyordu. Herkes onun kanının peşindeydi. Bir korkak gibi davranıyordu. Ama Elyse, Alessandro onun üzerinde ölürse kalp kırıklığından kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordu.

Hayal kırıklığı Alessandro'nun larını gölgeledi. Alay etti, "Zalim eş."

"Zalim değil ama *korkmuş*," diye karşılık verdi Elyse, "bizim için dehşete düştüm."

Seni kaybetmekten korkuyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum." Elyse iç çekerek, "Benim endişelendiğim," dedi,

"Bu yüzden her kararımızda dikkatli olmamızı istiyorum. Bırak üvey kardeşinle ben ilgileneyim, sen de daha önemli şeylere odaklan."

Alessandro konuşmalarından bıkmış gibi görünüyordu. "*Cuore mio...*"

"Onu evlendirmeden önce araştırmam için bana biraz zaman verin."

"*Hayır.*"

"Sadece birkaç gün mü? *Lüt fen.*"

"O senin için neden bu kadar önemli?" diye çıkıştı.

Bıkkınlık ağzını kaşlarını çatmasına neden oldu. zorunda mıydı? *Valentina önemliydi çünkü o onların ilk*

Test. Eğer sınavı başarıyla geçemezlerse, ikisi de sınavın sonucunu görecektir kadar yaşayamayacaktı.

Alessandro üvey kız kardeşinin kendisini New York'ta öldürmesi için bir tetikçi tuttuğunu iddia etti.

Valentina gerçekten suçluysa, boktan bir evlilikten çok daha kötü bir cezayı hak ediyordu. Onu vahşi ve acımasız bir ibret vesikası haline getirmeleri gerekirdi.

Ancak üvey kız kardeşi tetikçiyi göndermemiş olsaydı, onu Gaspare ile evlenmeye zorlamak aşırıya kaçmak olurdu ve Valentina gibi intikamcı bir kadına Domenico ile el ele verip onlara karşı misilleme yapmak için mükemmel bir bahane verirdi.

Elyse kesin bir ifadeyle, "Benim gördüğüm kadarıyla? Valentina'nın Tommy Wilkes'e ödeme yaptığına dair kanıt bulmuş olsaydınız, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Hâlâ nefes alıyor olması bana onun sadakatini sorguladığınızı söylüyor ama ihaneti henüz kanıtlanmadı. Bence içten içe, bu ilk adımların *kaptanlık* günlerinin geri kalanının gidişatını belirleyeceğini biliyorsun. Savaşı kazanana kadar acele etme. Eğer şimdi çuvallarsak, sonuna kadar çuvallarız."

"Ben *capo*'yum," diye karşı çıktı Alessandro, "bile asla yanılmam."

"İnandığın şey bu mu?" diye meydan okudu. "Ya da babanın inandığı şey?"

Kaşları çatıldı. "*Basta*, Elyse. Bu kadar yeter." *Dur.*

"Alessio-"

Küçümseyici bir ses tonuyla sözünü bitirmesine izin vermedi: "Cenazeler kendi kendine planlanmaz."

Elyse gergin bir ifadeyle homurdandı, "*Peki*. Gitsem iyi olacak."

"Yapman *gereken* şey," diye mırıldandı Alessandro, "onu bir hendeğe atıp bu işi bitirmek."

Kocasını biraz göt gibi davranırsa da onu suçlayamazdı. Ölüm işlenmesi gereken bir canavardı. *Sefil, karmaşık, pişmanlık ve çatışmalarla dolu.* Ölümler, yaşayanları kendileriyle ilgili her şeyi sorgulamaya zorluyordu.

varoluşlarını. Elyse onu tekrar öpmek için parmak uçlarında yükseldi ve uzaklaşırken fısıldadı, "Bugünün senin için kolay bir gün olmadığını biliyorum, bu yüzden bu raundu kazanmana izin vereceğim. Hatta belki bir sonrakini de. Ama sözlerimi unutma. *Burada işimiz bitmedi.*"

İtiraz ederek inledi, "Ben-"

Eli adamın karın kaslarının sert çıkıntılarında gezindi. Elyse'in parmakları Alessandro'nun sikinin dış hatları üzerinde gezinirken Alessandro'nun nefesi kesildi. Elyse pantolonunu hafifçe çekiştirirken ekledi: "Önemli olan şeylere iyice bakmaya hazır olduğunda bana gel. O zaman, söz , bana *ne istersen* yapabilirsin."

Alessandro onun dokunuşuyla tekrar inledi. Ama bu kez açıkça onaylıyordu. Hırladı, "Ya da ilk kısmı atlarız. Ve doğrudan *benim istediğim* şeye atlarız."

Gülümsemesini bastırdı ve başını salladı. "Hayır."

"Karım tam bir neşe katili," diye yakındı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Elyse, "ama benimle evlendin, o yüzden bununla yaşamayı öğren."

Bu onun dudaklarından orantısız bir sırıtış çıkardı. "Sen çekilmez birisin."

"Öyle miyim?"

"*Kesinlikle en kötüsü.*"

"Bana katlandığın için bir aziz olmalısın."

Utanmadan kabul etti, "Sabrım gerçekten tanrı gibidir. Asla unutma, *cuore mio*, yeryüzünde senin bokuna tahammül edebilecek tek adam benim, bu yüzden bana mahkumsun."

Blöfünü gördü, "Sıkışmış olsam bile, istediğin zaman çekip gitmekte özgürsün."

Alessandro Elyse'e uzanıp elini sıktı. "Ama ben kalmak ve acı çekmek istiyorum."

"Mazoşist olma. *Boşan benden.* Eğer bunu yapacak cesaretin varsa."

"Senden boşanmadan önce taşaklarımı ateşe verirdim."

"Bir boku ateşe vermek sorunları çözmez."

Kadının elini dudaklarına götürdü. "Mikey buna katılmazdı."

Elyse bir alayla kendini tuttu. Kocas ı ama aynı zamanda yanılıyordu da. Elleri olmadan Mikey artık ona zarar veremezdi. Aslında ona bir daha asla dokunamazdı. *O pislik ölmüştü.* Ancak hayatları, Mikey'den bir kişi eksilmiş olsa bile hâlâ tehlikelerle doluydu.

İçinden hafif bir ürperti geçti. "Haklısın. Mikey beni bir daha asla rahatsız edemeyecek. Ama şiddet her zaman çözüm değildir. Yanan bir dünya düşmanlarımızı yok edebilir. Ama bizi de yakar."

"Doğru," diye itiraf etti Alessandro, "ama başka seçeneğimiz var mı? Biz onları öldürürüz. *Ya da önce onlar bizi öldürür.*"

Yüz ifadesi yumuşadı. "Keşke seni buradan götürebilseydim. Bu cehennemden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Avucuna bir öpücük kondurarak nefesinin altında mırıldandı: "Beni kurtarmaya çalışma. Sadece yanımda kal. Sana her baktığımda cehennem bile cennet gibi geliyor."

"Ah, Alessio..." diye fısıldadı Elyse. Aslında o da onun için aynı şeyleri hissediyordu. Adam hızla onun cenneti ve cehennemi haline geliyordu.

Kahverengi ve mavi-gri gözler titredi. "Keşke benimle birlikte yanmak zorunda olmasaydın."

Piç kurusu sözleriyle onu mahvedecekti. Küçük bir gülümseme yüzünü süsledi. "Biraz sıcağa aldırmam."

Sonra Elyse, her şeyden çok onun yanında kalmak istemesine rağmen elini Alessandro'nun avuçlarından çekti. Ancak, Alessandro'nun ona saplantılı ve sevgi dolu bakışlarına rağmen, Elyse aralarına ördüğü duvarı yıkmanın kolay olmayacağını biliyordu. Elyse onu teselli etmek için yanıp tutuşuyordu. Çoğu erkek yas tutmak için zaman ayırabilirdi. Muhakeme hataları yapabilir ve yaşlanana kadar yaşayabilirlerdi. Ama kocası *çoğu erkek* gibi değildi. Alessandro artık *kaptandı*. Böyle bir günde onunla tartışmak Elyse'in yapmak isteyeceği son şeydi. Ama kocası sürekli değişen savaş alanını analiz etmiyordu. Körü körüne babasının ayak izlerini takip ediyordu.

Yanlış bir adım atarlarsa ikisi de genç yaşta ölürdü.

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Güzel piçi kendinden korumaya . Elyse gitmek için döndüğünde, uzaklaşmak ona acı veriyordu. Şimdilik Alessandro'nun onun tavsiyesine ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey kendi yolunu bulmaktı. Umarım daha sonra değil, daha erken. Ve planlaması gereken bir cenaze töreni vardı.

Omzunun üzerinden, "Dünyayı ateşe verirken iyi eğlenceler kocacığım," diye seslendi.

Alessandro onun ardından seslenirken soğukkanlılıkla gülümsedi: "Külleri ayaklarının altına sereceğim, karıcığım."

Gergin konuşmalarından kısa bir süre sonra Alessandro saraydan kayboldu. Her klanın lideri onunla görüşmek için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa o yeni *kaptan* ve onların gerçek kralıydı. Güç, güce aç olanları pervanelerin ateşe çekilmesi gibi kendine çekiyordu.

Alessandro'nun Elyse'yi uyardığı gibi, *bu şerefsizler başsağlığı dilemek ve sonra da bizi sırtımızdan bıçaklamak için can atıyorlardır.*

Bölüşmeyi ve fethetmeyi seçen karı kocanın her birinin savaşması gereken kendi savaşları vardı. Elyse evde kaldı ve ev çalışanlarını telaşlandırdı. Vincenzo Vitale gibi önemli bir *kaptana* yakışır bir cenaze töreni planlamak için çabaladılar.

Öğleden sonra Elyse, Monte ve Luca ile birlikte saraydan ayrıldı. Her adımında arkasından geliyorlardı. Antonia Svizzi onu yerel bir butikte bekliyordu. Gezinirken ve alışveriş yaparken Elyse, Svizzi'lerin sayılara önem veren bir aile olduğunu gözlemledi. Onların pragmatizmini takdir ediyordu.

Elyse, Antonia'ya tasarım bir kokteyl elbisesi ve bordo ipekten bir couture elbise uzatırken, "Bence bunlar sana çok yakışacak," diye mırıldandı.

Antonia sevinçli bir sırıtışla kabul etti. "Öyle mi düşünüyorsun? Gidip onları denemeliyim."

Antonia soyunma odalarından birine girdikten sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle yeniden ortaya çıktı. Elbiseleri çok beğenmişti. Uygun ayakkabılar ve çantalar buldular. Ödeme zamanı geldiğinde Elyse diğer kadından önce kasaya gitti. Son bakiye astronomikti ama gözünü bile kırpmadan kredi kartını uzattı.

Antonia, Elyse'in ne yaptığını anladığında nefesi kesildi, "Çok naziksiniz!"

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece arkadaşlar arasında küçük bir hediye," diye ısrar etti Elyse sıcak bir gülümsemeyle, bir yandan da Antonia'nın beş rakamlı faturayı ödemesine ne kadar kolay izin verdiğini zihnine not ediyordu. Kaltak hiç itiraz etmemişti.

"Sizin gibi bir dostum olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum, *Sinyora Vitale*," dedi Antonia.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Ailem ortaklığımızın devam etmesini dört gözle bekliyor. Vincenzo hala bizimle birlikteyken, Allah rahmet eylesin, o da bizim için iyi bir dosttu. Alessandro babasının mirasını devam ettirebildiği sürece, emin olun, ailem her zaman arkanızda olacaktır."

Elyse iş düştüğünde Antonia'ya güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama bu kadını harekete geçiren şeyin ne olduğuna dair fikir edinmek, boş sadakat beyanlarından daha değerli geliyordu.

Günün sonunda herkes kötü alışkanlıklar tarafından yönetiliyordu. Elyse'nin babasını da kumar bağımlılığı yönetiyordu ve bu da onun ölümünü trajik bir şekilde öngörülebilir kılıyordu. Kötü alışkanlıklar herkesin hayattaki seçimlerini belirleme eğilimindeydi. Antonia ve ailesi, Domenico ve ailesi gibi güç yerine para ve hediyelerle baştan çıkarılabilirse, o zaman müttefik olarak idare edilebilirlerdi. Görünüşe göre, Alessandro Svizzi'lere diğer klanlardan daha fazla para aktardığı sürece, bağlılıkları kontrol altında tutulabilirdi. Bir bakıma bu iyi bir haberdi.

Altın Palermitan güneşi Tiren Denizi'nin ufkunda batarken, Antonia ile alışveriş çılgınlığı sona erdi

Son. Eve geldiğinde yatağı boştu. Alessandro henüz dönmemişti. Hayal kırıklığı başladı. Kısa süre sonra bunu bir yorgunluk dalgası izledi. Elyse kendini tükenmiş hissediyordu -zihinsel, *duygusal* ve fiziksel *olarak- ama* Valentina'yla ilgili meseleleri araştırmak için son enerjisini topladı.

Telefonunu eline alarak Stefano Russo'nun eski ortağı Benny Gusev'i aradı. Elyse eski hayatında, Stefano'nun dairesine getirdiği hastalar için reçeteye ihtiyaç duyduğunda Queens'teki Benny'nin eczanesine sık sık uğrardı. Yaşlı Rus'un yeraltı dünyasındaki herkesle iyi bağlantıları vardı.

Görüşme sırasında Elyse ona merhum Tommy Wilkes hakkında sorular sordu. Benny, *elbette yüklü bir meblağ* karşılığında Tommy'nin *geçmişini* araştırmayı kabul etti ve bulgularını bir iki gün içinde rapor edeceğine söz verdi. Elyse telefonunu bırakırken buruşturdu. Alessandro bundan hiç memnun olmayacaktı. Yine de kocasının gazabıyla yüzleşmeye hazırdı.

Önce davranmaya, *sonra özür dilemeye* karar verdi.

Elyse hızlı bir duş aldı ve yatağa girdi. Bu piçin işi neden bu kadar uzun sürmüştü? Alessandro'nun eve gelmesini beklerken iki göz kapağı da gittikçe ağırlaştı. Kazara uyuyakaldı. Gece yarısına doğru kapı açıldı ve Elyse irkilerek uyandı. Oda neredeyse zifiri karanlıktı. Yatak odasının ışıklarını kapattığını hatırlamıyordu. Zamanla görüşü gölgelere alıştı. Karanlıkta kocasının silüetini gördü.

"Geri döndün," diye fısıldadı Elyse.

"Başka nereye gidebilirim ki?" diye homurdandı. "Senin için endişeleniyordum-"

"Her zaman sana geri döneceğim." Alessandro'nun nazik sözleri ses tonundaki sertlikle tezat oluşturunuyordu. Duvarlarında bir çatlak hissetti. Bu piç kurusu onu dışarıda bıraktıktan sonra içeri almaya hazır mıydı?

Elyse'in boğazı ağrıyordu. "Konuşmak... ister miydin?"

Hemen cevap vermedi. Yanıtını beklerken kalbinde umut ve endişe arasında gidip gelen duygular gümbürdüyordu.

"Hiç de değil," diye açıkladı Alessandro sessizce, "ben daha çok başka bir şeyle ilgileniyorum."

"Ne gibi?"

"Senden *istediğim* her şeyi alıyorum."

Adamın cüretkârlığı karşısında şok içinde gözlerini kırptırdı. Sonra bakışları keskinleşti ve inceldi. Tüm uzlaşma düşünceleri bir anda paramparça oldu. "Almak ve vermek el ele gider. Biri olmadan diğeriye sahip olamazsın."

"Beni şımartın."

Bakışlarından hançerler fırladı. "Cehennem gibi yapacağım."

Alessandro sırtarak başını yana eğdi. "Gözlerindeki cinayet beni endişelendiriyor."

Elyse tersledi, "O zaman uzun ve mutlu bir hayat istiyorsan beni kızdırmayı bırak."

"Bir kadın kocasını öldürmemeli," diye alçak sesle alay etti, "tam da beyni sikilmek üzereyken."

Yatak odalarının ay ışığıyla aydınlanan loşluğunda, yüzü öfkeyle yanıyordu. Yoksa arzu muydu? İçinde bir çatışma vardı. Elyse, Alessandro için endişelendiği kadar onu istiyordu da. Sorunlarının çözümü her zaman sevişmek ya da bir şeyleri ateşe vermekle bitiyor gibiydi. Duygulardan ne kadar uzaklaşmak istese de, gerçeklik göz ardı edilemeyecek bir kaltaktı. Babası öldüğü için hayatları sonsuza dek mahvolmuştu. Elyse çaresizce Alessandro'nun acısını azaltmayı ve yükünü hafifletmeyi diledi. Zihni yarışmaya başladı. Seks bir çözüm getirmeyebilirdi ama aralarındaki gerginliği bir nebze olsun azaltabilirdi.

Belki daha sonra Alessandro şeytanlarıyla yüzleşmeye daha istekli olabilir?

Şeytanlar kovalanamazdı ama ona bir anlığına nefes aldırabilirdi. İyi ya da kötü, Alessandro

Kocasının ihtiyacı olduğunda ona kılıç ve kalkan olmaya hazırды.

"Şu anda istediğin bu mu?" Elyse belli belirsiz sordu. "Beni becermek mi?"

Karanlıkta ona bakarak, "Buna hazır olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Verecek bir şeyin kalmayana kadar almam, almam ve almam için."

Sesindeki karanlık inanç Elyse'in tüylerini diken diken etti. Beklenti Elyse'in içini titretti. Alessandro onu *sadece* becermek istemiyordu. Ona sahip olmak istiyordu. *Her şeye*. Ona verebileceği her şeyi istiyordu.

"Durmak istersem sana haber veririm," diye mırıldandı. "*Io sono tua*, değil mi?"

Ben seninim.

Bir keresinde ona elmas *anlamına* geldiğini söylemişti. Güzel yalancı.

"*Sì, sì, sì.*" Alessandro'nun nefesleri soluk soluğa bir fısıltıyla hızlandı, "*Benim.*"

"Ne?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Hiçbir şey."

Yavaşça yatağına uzandı, kralının önündeki bir kraliçe gibi teslim oldu. Alessandro'nun uzun boylu, heybetli figürü karanlığın içinde ona doğru yaklaştı. Elyse gölgeler arasında yüz ifadesini tam olarak okuyamasa da, ondan yayılan kendini beğenmiş bir sinsiliği hissedebiliyordu. "Senin için bir sürprizim var."

Alessandro bir adım daha yaklaştığında kaşları çatıldı. "Şanslıyım."

"Yatak odamıza yeni oyuncaklar eklemenin eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Senin eğlence anlayışın," diye mırıldandı, "genellikle oldukça berbattır."

Şeytan gibi gülümsedi. "bir şey yok, *cuore mio*. Sana neler yaptığımı göstereyim. Her şey *sadece senin için* özelleştirildi ve tasarlandı."

Alessandro'nun eli duvardaki dokunmatik ekrana doğru kaydı. Birkaç hafif dokunuşla yatakları artık onların yatağı olmaktan çıktı. Loş ışıklar yanıp söndü, dişliler dönmeye başladı, gizli bölmeler açıldı ve korkutucu görünümlü kelepçeler, kancalar ve zincirler ortaya çıktı.

Her şeyi anladığında yeşil gözleri yuvarlaklaştı. "Bunları ne zaman taktırdınız?"

"Queens'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra."

"O zaman bunu haftalardır planlıyordun," diye suçladı.

"*Aylardır*," diye düzeltti.

"Oh, lanet olsun."

"Alabilir miyim?" Alessandro alçak ve hınzır bir ses tonuyla sordu. Kız şaşkın bir şekilde başını salladı.

Alessandro şeytani *bir* kıkırdamayla Elyse'in giysilerini yavaşça, tamamen çıplak kalana kadar *parça parça* çıkardı. Dokunuşunun altında nabızı titriyordu. Sonra bileklerini ve ardından bacaklarını bağlamak için harekete geçti. Bir dakika içinde Elyse çırılçıplak yatağa uzandı.

Siyah deri kelepçeler el ve ayak bileklerinin etrafına sarılmıştı ve her bir kelepçenin uyumu mükemmel bir şekilde ölçülmüş gibi görünüyordu. Etine batmadan rahat ve güvenliydi. Her kayış metal zincirlere bağlıydı ve bunlar da karyola çerçevesindeki dört köşe direğin içine gizlenmiş U şeklindeki kancalara takılmıştı. Her zincirin uzunluğu tam olarak boyuna göre ayarlanmış gibiydi. Zar zor hareket edebiliyor olsa da, rahat etmesi için yeterince boşluk vardı.

Elyse'in içinde adrenalin yükselmişti. Alessandro daha önce yalan söylememişti. *Piç kuruşu gerçekten de her küçük ayrıntıyı onu düşünerek hazırlamıştı.* Elyse onun çılgınlığının derinliklerinden rahatsız olması gerektiğini biliyordu. Gerçekten de akli dengesi yerinde olmayan bir adamdı. Ama bu durumun onu tahrik etmesi, onun da en az kendisi kadar kafasının karışık olduğunu gösteriyordu.

Başyapıtını hayranlıkla seyretmeye gelen gururlu bir sanatçı gibi, kadının yanındaki yatağa tırmandı. Hâlâ *tamamen* giyinik olan Alessandro, durumun tüm kontrolünün kendisinde olduğunun *tamamen* farkında görünüyordu. Yatak onun ağırlığının altında uğursuzca kaydı. Parmak uçları hipnotik, tüy kadar hafif hareketlerle meme uçlarında ileri geri, ileri geri gezinirken, adamın yakıcı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Zevk her yere yayılırken Elyse eriyecek gibi hissediyordu.

Koyu renk kiraz uçlarından birini ağzına alıp hassas tomurcuğu ısıtırken ve dişlerinin arasında sürüklerken karanlık başı aşağı eğildi, acı verici bir şekilde geri çekildi. Alessandro memelerini, karnını ve amını yalamaya, öpmeye ve utanmazca bir sefahat izi tatmaya başladığında Elyse protesto için inledi.

Zonklayan amcığın sert, acı bir tokat indirmeden önce klitorisine en yumuşak öpücükleri kondurdu. Elyse şok içinde inledi. Bu zıtlık sarsıcı gelmişti. Aynı saniye içinde, ağzı bir kez daha onun üzerine indi, onunla *orada* tekrar tekrar sevişti. Bir tokat daha. Dili muhtaç klitorisinin etrafında bir kez döndü.

Tokat

. İki

kere.

Tokat

.

Üç kez.

Tokat.

Alessandro bu şekilde Elyse nefes nefese kalmış, ter içinde kalmış bir kadın haline gelene kadar ona işkence etti ve taptı. Acı zevke dönüştü. Arzu çaresizlikle birleşti. Bu ezici, çıldırtıcı hisler görkemli, korkunç, yüksek bir unutkanlık bulutunda birleşti.

Alessandro bir dakikalığına ortadan kayboldu ve elinde küçük, yumurta şeklinde bir oyuncakla geri döndü. Pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. Sert, ağır siki gömleğinin altından dışarı fırlamıştı. Prezervatife uzandı ve taktı. Elyse'in gözleri büyüdü genişledi beklentiyle. Bir vahşi gülümseme yayıldı

yüzünün karşısında. Alessandro'nun eli hareket etmeye başladı ve oyuncağı kıvrımları boyunca gezdirdi. Pürüzsüz, yuvarlak aletin öpücüğünü, içinde kaybolmadan önce parlayan amının üzerinde hissetti.

Kalçaları kıpırdadı ve onu yaklaştırmak için kıvranmaya başladı. Birkaç dakika sonra hafif bir *tıkırtı* duydu. Yumurtanın içinden canlandı. Güçlü, öforik titreşimler onu ele geçirdi. Kocasının ağzı klitorisine dönerken Elyse'in gözleri geri yuvarlandı, oyuncak en mahrem duvarlarına karşı uğuldarken alıştırdı, yaladı ve emdi. Sonra baraj yıkıldı ve kıyamet koptu.

Elyse daha önce hayatında hiç bu kadar çabuk orgazm olmamıştı.

Bu onu şaşırtmıştı. Amcığı zevkle şarkı söylerken, Alessandro yumurtayı çıkardı ve yerine sikini koydu. Onu orgazmının ortasında sikmeye başladı, yumurtayı klitorisine bastırdı, amansız itişlerle vururken hezeyanını uzattı.

Elyse, ilk orgazmı ikincisine karışırken, nefes nefese kocasının adını haykırdı. "Alessio, oh, *Dios*, yapamam, bu çok fazla, çok fazla..." diye inledi ve feryat etti.

Yalvarmasına rağmen Alessandro hiç merhamet göstermedi. Hırlayarak onun çaresizliğini övdü, "Şu haline bak, çok güzel, çok mükemmel, benim pis küçük *meleğim*."

Gözleri kararmış ve vücudu kaskatı kesilmiş olan kocası sadece hızını artırdı, kalçaları bir bulanıklık içinde şakladı, şaftı kaygan sıcağının içinde taşaklarına kadar onu becerdi. Yumurtayı klitorisine daha da sıkıca bastırdı. Zevk, hassas, zonklayan amcığında çok yoğundu.

Elyse bu saldırıya kızdığı kadar bayılıyordu da. Elyse ona sürtünmek mi yoksa onu kenara itmek mi istediğine karar veremiyordu. Yine de ikisi de bir seçenek değildi. Alessandro onu bir kez daha yıldızları görmeye sürüklerken, bağlar Elyse'i yerinde kilitledi. Altında bağlı olan Elyse'nin tek yapabildiği, verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar almasına, almasına ve almasına izin vermektir.

Aleti orgazminin ilk belirtileriyle seğirmeye başladığında, Alessandro sonunda ondan çekildi. Bir kayıp duygusu onu boğdu. Sonra, adam yumurtayı tekrar amciğının içine soktuğunda mutlu bir şekilde inledi. Kadın zonkladıkça yumurta da zonkluyordu. Adam ayağını sürüyerek çelik gibi aletini kadının dolgun dudaklarına sürttü.

"Ne yapacağını biliyorsun, karıcığım," diye homurdandı otoriter bir şekilde. "Bunu çok iyi yapıyorsun."

"Siktir," diye soludu, "sen."

Yumurta içinde tahribat yaratmaya devam ederken konsantre olmak zordu.

"Siktirin gidin, *efendim*," diye düzeltti Alessandro.

Misilleme olarak Elyse, dakikalar önce kendisine yaptığı eziyetin karşılığını vermek için hem dilini hem de dişlerini kullanarak kocasının sikini dudaklarının arasında kabaca emdi. Kocasını, sanki savaştaki düşmanlarmış gibi ona zevk verirken irkildi. Geri çekildi, taşaklarını ısırmak için alçaldı. Yumuşak, sığacı soluklarıyla, göğüs ucunu gereğinden fazla sıkarak ve bükerek için aşağı uzandı.

Yeşil gözleri parlayan Elyse, adamın sikini bir kez daha yutarken ters ters baktı, dudakları onu dibinden ucuna kadar emerken dişlerini bilerek sertleşmiş etinde gezdirdi. Yüzü mutluluk ve acıyla buruşmuştu. Onun göğsünü tokatladı. Tenini pembeleştirecek kadar sert değildi. Ama bir uyarı daha göndermeye yetti. Yine de umursamadı ve ağzı ve dişleriyle onu zevkle cezalandırmaya devam etti.

Bir dakika sonra Alessandro homurdandı, "*Yeter*."

Aletini kadının ağzından çekip çıkardı. Kadın zaferle sırtırken yüksek sesli, ıslak bir *patlamayla* onu serbest bıraktı. Başka bir şey söylemeden el ve ayak bileklerini çözmeye başladı. Özgürlük sarhoş edici hissettiriyordu. Elbise gömleğini yırttı ve yere fırlattı. Alessandro yataklarına geri oturdu ve Elyse'i kucağına çekti, kalçaları ona yaslandı. Kıvrımlı oyuncağı kızın amından çıkarıp bir kenara koydu ve sikini tekrar kızın içine soktu. *Önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha* derine sokmaya başladığında eli

boğazına doğru süzüldü. Başparmağı ve parmakları solunum yollarının kenarlarını okşadı.

"Devam edeyim mi?" diye fısıldadı.

Endişeyle ona baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Başparmağını ve parmaklarını hafifçe kadının boğazının dış kısmına bastırdı. "Seni cennete götüreceğim."

Elyse'in yüzü hafifçe soldu. Alessandro onu *boğmaya* mı niyetliydi? Daha önceki partnerlerinden hiçbirisiyle bu tür bir sapkınlığı denemeye cesaret edememişti. Tehlikeli ve düpedüz sapıkça görünüyordu. "Bilmiyorum..."

Elini çekti. Ama merakı onu ele geçirdi. "Hayır, bekle..."

Alessandro onu dikkatle izledi. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet," diye yanıtladı, "ama... dikkatli ol."

Aniden, siki amının içinde hareketsiz kaldı, duvarları onun etrafında titreşti, şaftı ona karşı zonkladı, bu sırada onu öpmek için eğildi.

"Sana asla zarar vermem, *cuore mio*," diye söz verdi Alessandro. "Bu iş kontrolden çıkarsa söyleyeceğim sözleri biliyorsun."

Io sono tua.

"Kendini tutma bebeğim," diye mırıldandı Elyse, adam tekrar içinde hareket etmeye başladığında. "Sana güveniyorum."

Aralarındaki sürtünme sıcak ve baş döndürücüydü, duyularını sıvı ateşte eritiyor, zevkini keşfedilmemiş yüksekliklere çıkarıyor ve asla durmasını istemiyordu. Alessandro da serbest kalmanın eşiğinde titriyor gibiydi. Teni terden kayganlaşmıştı. Güzel gözleri kapalıydı. Dudakları ayrılmıştı. Aleti inanılmaz derecede sertti ve her an patlamaya hazırdı. Kocası bu an içinde hayatlarının trajedisinden uzaklaşmanın bir yolunu bulmuş gibiydi.

Bir saniye sonra orgazm oldu.

Doruk noktası onu alıp götürürken Elyse yüksek sesle, nefes nefese bir çığlık attı. Sırtını terk edilmiş bir halde kamburlaştırdı. Kahverengi ve mavi gri gözleri fıldır fıldır açıldı. Bakışları ona kilitlendi. Bir eli göğüslerinden yukarı doğru kıvrıldı ve bir kez boğazına dolandı.

Daha fazla. Yanlardan hafifçe sıktı, *sonra biraz daha* sıktı.

-Ta ki basınç Elyse'e sanki ikinci bir kalp atışı doğrudan çekirdeğinden zevk fışkırtıyormuş gibi hissettirene kadar.

Duygu, gök gürültülü bir sarmal içinde yoğunlaştı. Her nabız ve her vuruş beraberinde yeni bir mutluluk dalgası getiriyordu. Orgazmı çılgınca, mutluluk veren enfes bir mahvoluş duygusuna dönüştü. Elyse hâlâ nefes alabiliyordu ama baş dönmesi de giderek artıyordu. Coşku içinde yüzüyordu. Beden dışı bir deneyim gibi hissediyordu.

Bu sırada kocasından gırtlaktan gelen, kararsız bir inilti yükseldi. Alessandro bacaklarının arasından çekildi ve gerçek dışı, gerçeküstü orgazminin ortasında karnının her yerine boşaldı. Elyse mutluluktan, yorgunluktan bayılmaya hazır hissediyordu ama Alessandro'nun onunla işi bitmiş gibi görünmüyordu. Elyse kocasının yanında çaresiz bir yığın halinde yatarken, onun kendini temizlemesini, sikini tekrar hayata döndürmesini ve bir prezervatif daha takmasını izledi.

Sonra Elyse'i yüzüstü çevirdi, kичını havaya kaldırdı ve arkadan ona bindi. Elyse onun için hazır olduğunu sanıyordu. Ama yanılmıştı. Adamın siki neredeyse rahmine girecekti. Bu sikiş kocasıyla yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Daha önce, seks sert olduğunda bile, onun zevki her zaman sevişmelerinde ön planda olmuştu. Ancak bu kez, Alessandro'nun onu tamamen kendi zevki için kullandığı açıktı. Sert ve hızlı bir şekilde girdi.

Bencilce.

Umutsuzca.

Acımasızca.

Parmakları kalçalarını kızarmış izler bırakacak kadar sert kavradı. Elyse'i hem şokta hem de nefessiz bırakan bir İtalyanca ve İngilizce bulanıklığı içinde homurdanarak ve inleyerek küfürler savururken onun kичını tokatlamaya devam etti.

Yıllar boyunca babalarının günahları hayatlarını belirlemişti. Kader kontrolleri dışında dönüp durdu, onları hırpaladı.

gün be gün azaldı. Bu anda, iki parçalanmış yarım çaresizlikten birbirlerine sarıldılar. Elyse onda, kendisinden her şeyini talep eden bir hayatın kontrolünü bırakmaya çalışıyordu. Güven ve sevgi teslimiyeti körüklüyordu. Alessandro, Elyse'in ona bahşettiği bu değerli güçten zevk alıyor gibiydi. O onun *meleği*ydi. Karısıydı. *Onun kalbiydi*. Hiç pişmanlık duymadan onu sahiplendi. Hiçbir şeyin karşılıksız verilmediği acımasız, vahşi bir dünyada tamamen onun olmuştu.

Alessandro birkaç dakika içinde salıverildi ve nefesi kesildi. Ne yazık ki, bu yoğun boşalmanın ardından hiçbir şey hissetmedi. taraflı sikiş. Sadece bir sonuç vardı. Vücutları hiç bu kadar yakın olmamıştı ama yine de kendini ondan çok uzakta hissediyordu. Alessandro sözünü sakınmadan prezervatifini atmak için yataktan kalktı. Hemen Elyse'in yanına dönmedi. Onun yerine kocası banyoya girdi. Suyun açıldığını duydu.

Saatler öncesinin ağırlığı hâlâ üzerindeyken Elyse ondan uzaklaştı. Alessandro'yla yaptığı seks her zamanki gibi akıllara durgunluk verecek cinstendi ama aralarında hiçbir şey çözülmediği için aldığı zevk tatmin edici gelmiyordu. Aksine, onunla sevişmek acısını daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Elyse yataklarında tek başına uzanırken, ruh hali acımasız bir hal aldı. Artık her şey gün gibi ortadaydı. Kocasını bir kez daha şeytanlarıyla yüzleşmek yerine onlarla sevişmeyi seçmişti. Ona ulaşamayacağını bilmek Elyse'e acı veriyordu.

Önemli bir şekilde değil. En azından bu gece.

ALESSANDRO banyoya girdikten kısa bir süre sonra akan suyun sesi kesildi. Sessizlik havayı boğdu. Sonra mermer zemindeki ayak seslerinin yankıları sessizliği kovaladı. Adam yatak odalarında yeniden belirildiğinde Elyse'in ağzı şaşkınlıkla aralandı. Ne de olsa piç kurusu ondan kaçmamıştı. Alessandro Elyse'nin önünde dururken yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Bir elinde bir şişe su, diğerinde temiz bir havlu tutuyordu.

Suyu ona uzattı. "İç."

Kabul ederken yeşil gözleri . "Teşekkür ederim."

Elyse bir yudum aldı. Su kavrulan boğazını yatıştırdı. Alessandro hiçbir şey söylemedi. Sadece Elyse'in şişenin kenarından ona bakmasını izledi. Kocasının ruh hali bir sır olarak kalmıştı. Niyeti bilinmiyordu. Suyu komodinin üzerine koydu ve avucundaki havluya baktı. Elyse birden kaçınılmaz bir gerçeğin farkına vardı. *Kocasının vahşice sevişmesi onu acı içinde, yapış yapış, kırık bir hale getirmişti.*

Elyse'in yanaklarında bir allık belirdi. "Bu... benim için mi?" "Sì."

Garip bir öksürükle havluya uzandı. "Teşekkürler."

Elini kenara itti ve "İzin verin," dedi.

Alessandro yatağa tırmandı ve sonraki birkaç dakikayı onu temizleyerek geçirdi. Sıcak, nemli havlu ağrıyan vücudunda cennet gibiydi. Her dokunuş tapınılası bir okşayış gibiydi. O kadar nazik ve titiz davranıyordu ki. Daha önce Alessandro ondan çok şey almıştı. Ya şimdi? Yeniden *vermeye* hazır görünüyordu. Elyse onun şefkatli ilgisi altında neredeyse eriyordu. Şeytanı bir kez daha meleğe dönüşmüştü ve bu değişimler onun dengesini bozuyordu. Sanki Alessandro kelimeler yerine hareketleriyle konuşmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Ama ne söylemeye çalışıyordu?

Alessandro sonunda işini bitirdiğinde, onu kollarının arasına aldı. Vücutları birbirine yakındı. Zihni birkaç dakika önce olduğu kadar uzakta hissetmiyordu. Başını Alessandro'nun sert, kaslı göğsüne, en sevdiği yere, kalbinin değerli, sakinleştirici atışlarının tam üzerine yasladı.

Parmak uçlarıyla göğsündeki dövmelemin izini süren Elyse tekrar, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Sessizce, "Yapılması gerekeni yaptığı için kocana teşekkür etme. Ben her zaman seninle ilgileneceğim. *Ne olursa olsun.*"

"Her şey cehennem gibi hissettirirse bile mi?"

"*Özellikle de cehennem gibi hissettirdiğinde,*" diye mırıldandı Alessandro. "Sen olmadan Elyse, hiçbir şeyin önemi yok."

Kalbine sıcaklık dolduğunda içindeki boşluğu daha az hissetti. "Görünüşe göre şimdi daha iyi bir ruh hali içindesin." deme cesaretini gösterdi.

"Sì," diye mırıldandı, "ve *hayır.*"

Bir cevapsızlık daha. Elyse ona doğru uzandı, parmak uçları hafifçe yanağını okşarken yeniden bir bağ kurmaya çalıştı. "Keşke ne hissettiğini bilseydim."

Alessandro'nun elleri göğüslerine gitti, geniş kabarıklıkları okşadı ve akılsızca, dikkati dağılmış bir şekilde meme uçlarını kopardı. Yüzünü buruşturdu. "Sen... bana kızgın değil misin?"

Hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı. "Düşündüğünüz şekilde değil."

Alessandro'nun yüzünde suçluluk duygusu belirdi. Elleri kadının göğsünden uzaklaştı. "Bitkin görünüyorsun."

Neredeyse gülecekti. *Yok artık.* Alessandro onu sersemletene kadar sikmişti. Yorgunluk onu ele geçirmek üzereydi. Elyse bir esnemeyi bastırarak çekime direndi ve kocasının göğsüne öpücükler yağdırmak için eğildi, çenesine kadar takip etti. Fısıldadı, "Dinleyemeyecek kadar yorgun değilim. Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa."

Tereddüt kaşlarını çatı ama Alessandro bir an için kadının teklifini düşünmüş gibi göründü. Akıntı tersine dönüyordu. "I-"

Elyse hevesle "Evet?" diye sordu.

Ama sonra tereddüt etti ve geri çekilmeyi tercih etti. "Boş ver. Seni bir gün için yeterince zorladım. Dinlen, *cuore mio*."

Alessandro onu kucağından bıraktı ve yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı. Sırtı ona dönüktü. Babasının ölümünden ve yeni *kaptan* olarak omuzlarına binen muazzam ağırlıktan kendini kurtarmaya kararlı görünüyordu.

Hayal kırıklığını gizledi ve hüzünlü bir ses tonuyla, "İyi geceler, Alessio," diye mırıldandı.

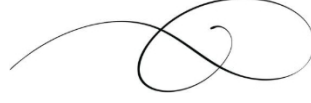
Artık birbirlerine dokunmuyorlardı, karı koca karanlıkta yan yana yatıyorlardı, aralarında sadece birkaç santim vardı ama kadın kendini ona özlem duyarken buldu. Adam yine uzak hissediyordu. Aralarındaki bu durum devam edemezdi. Küçük kırılmalar sadece onarılamaz bir çatlağa yol açacaktı. İkisinin de yatak odalarının duvarları dışında uğraşacak yeterince sorunu vardı. Kendilerinin en büyük düşmanı olmayı göze alamazlardı.

Karanlıkta ona bakarken göğsüne bir hüznün dalgası çarptı. Elyse kocasına şüpheyle yaklaşmak istiyordu. Güçlü bir adamdı, zekiydi de, ölmesini isteyenlere karşı koyabilecek kapasitedeydi. Büyük olasılıkla, Alessandro önündeki yükleri omuzlayabilecekti ama ne kadar güçlü ya da zeki olursa olsun

ne kadar yetenekli olursa , adam sadece bir insandı ve herkesin bir kırılma noktası vardı.

Alessandro geri dönüşü olmayan noktaya çok *mu* yaklaşmıştı?

ile Bu zahmetli düşündüm tünel açma
aracılığıyla Elyse huzursuz bir uykuya daldı.

Güneş ışığı şafağın griliğini yarıp geçerken Elyse kasvetli bir ruh hali içinde uyandı. Yatakta tamamen yalnızdı. Yatağın diğer tarafı dokunulduğunda serin geliyordu. Alessio neredeydi? Tam onu aramak üzereydi ki yatak odalarında bir çan sesi yankılandı. Elyse telefonunu almak için komodine doğru yuvarlandı. Ekran Benny'den gelen bir mesajla aydınlandı.

CALL ME, DOC

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Tommy Wilkes hakkında önemli bir şey bulmuştu. Elyse saniyeler içinde onu telefona bağladı.

"Doktor," diye selamladı Benny onu.

"*Benny*," diye onayladı Elyse.

"Parmağınıza yeni bir yüzük taktığınızı duydum. *Pozdravlyayu*. Tebrikler."

Sözcükleri ömür boyu sigara içmiş birinin ince, tiz tınısını taşıyordu ve yirmili yaşlarının başında Brooklyn'e gelmiş, doğma büyüme bir Rus'un zor anlaşılır aksanıyla konuşuyordu. *The'ler* ve *a'lar* gibi maddeler rastgele atılmıştır. Bazı kelimeler, kulağa sert gelen Rus *h'lerini* ve

daha yumuşak e'lere sahipken, diğerleri Brooklyn'in ağır aw'larına sahipti. Benny'nin sesinin tanıdıklığı onu beklenmedik bir nostalji patlamasıyla baş başa bıraktı. Benny'yle tekrar konuşmak Elyse'e eski hayatına bağlandığını hissettirdi. Herkesin ona *Sinyora Vitale* değil de Dr. Romero diye hitap ettiği başka bir dünya.

"Teşekkürler," dedi Elyse sessizce gülerek. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Sadece doğru insanları tanıdığım için. Evlilik hayatı nasıl?"

"Fena değil. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Ben daha çok merak ediyorum.

Bana söyleyeceklerin hakkında."

Benny homurdandı. "Seninle her zaman iş, iş, iş. Eski dostlarla hasret gidermeye vaktin yok mu?"

"Arkadaşlarım için zaman ayıracağım," diye cevap verdi sivri bir tonda, "onunla konuşmak için bir kol ve bacak ödemediğim zaman."

"Görüyorum ki evlilik seni değiştirmemiş doktor. Hâlâ her zamanki gibi hırçınsınız."

Elyse onun laf aldırmadı. "Bana Tommy'den bahset."

"İyi, iyi." Benny içini çekerek mırıldandı: "Bildiğiniz gibi o kiralık katildi. Wilkes'in işinde çok iyi olduğu bilinirdi. Adamınız onu balıklarla yatmaya göndermeden önce on yıldır bu iş yapıyordu."

Endişeyle alnını kırıştırdı. O halde Tommy amatör değildi. Onu her kim tuttuysa Alessandro'yu öldürme konusunda çok ciddiye. Elyse bu gerçeği kavrarken zihninde bir tedirginlik dolaştı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Wilkes son işinde kocanızı hedef almak için işe alındı ama aynı zamanda..."

Sesi kesilince Elyse, "Devam et," diye ısrar etti.

"Sanırım bir kadını arıyordu."

"Bir kadın mı?"

"Da."

"Kimdi o? Ondan ne istiyordu?"

"Emin değilim. Ama ona Gianna'nın kayıp kuzusu diyorlardı."

"Gianna'nın soyadı neydi?" diye sordu Elyse.

"Bana söylemediler, doktor. Üzgünüm."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Sorular Elyse'in zihninden hızlı ateş eden füzeler gibi fırlıyordu. Tommy'yi biri mi göndermişti?

Wilkes'in de *onu* bulup öldürmesini mi? O biri miydi? Valentina mı? Belki de sarışın sürtük bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordu. Giderek artan bu şüphe onu milyon dolarlık soruya yöneltti: "Tommy Wilkes kimin için çalışıyordu Benny?"

Benny mırıldandı, "Sadece ortadaki adama ulaşabildim. Bir dahaki sefere sana istediğin ismi bulacağım."

"O zaman bana aracı adamdan biraz daha bahset. Anlaşmalarındaki rolü neydi?"

"Her iki cinayet de onaylandıktan sonra Wilkes'e ödeme yapmakla görevlendirildi."

İkisini de mi? Görünüşe göre Tommy sadece *Gianna'nın* *kayıp kuzusunu* aramıyordu. Alessandro ile birlikte onu öldürmek için de tutulmuştu. Elyse kaşlarını çatarak Benny'den daha fazla bilgi istedi: "Başka ortaklarının adından söz etti mi?"

"Ne yazık ki muhbir değildi. Ondan pek bir şey öğrenemedim."

"En azından bana *onun* adını ver.

Lütfen." "Javier Santos."

Javier Santos Elyse için hiçbir şey ifade etmiyordu ama bu ismi saklamak için bir kenara koydu. Bu tavşan deliğinin nereye varacağını kim bilebilirdi? Javier hakkında sorular sormaya başlamaya niyetliydi. Bu adam onların ölmesini isteyen herifi bulmanın anahtarı gibi görünüyordu.

Tam o sırada Elyse arka planda Benny'nin tarafından gelen bazı gürültülü sesler duydu. Dikkati dağılmış bir tonda, "Hey, doktor? Gitmem gerek."

"Tekrar konuşmak için ne zaman müsait olacaksın?"

"Belki bir ya da iki gün içinde. Daha fazla isim bulmam için bana zaman verin."

"Tamam, teşekkürler."

"*Da svidania,*

doktor." "Güle güle,

Benny."

Telefonu kapattılar. Alessandro yatak odalarına yeniden girdiğinde Elyse yataktan yuvarlandı. "İyi sabahlar,

karım."

Gözleri odanın diğer ucunda buluştu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Elyse yakalanmaya ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti. Alessandro iki dakika önce dönmüş olsaydı, Benny'yle yaptığı telefon konuşmasını duymuş olacaktı. Elyse bir şey saklıyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Kocasını olabildiğince normal bir şekilde selamladı, "Günaydın."

"Dün gece iyi uyudun mu?"

"Evet," diye yanıtladı Elyse temkinli bir ifadeyle, "ya sen?"

Neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Bok gibi."

"Bunu duyduğuma üzöldüm." Ona yaklaşmaya çalıştı ve "Size kahve yapmamı ister misiniz?" diye teklif etti.

"Hayır." "Az önce kiminle konuşuyordun?" diye sorarken gülümsemesi kayboldu.

Adımlarının ortasında dondu kaldı ve kocasının Benny ile yaptığı konuşmadan bir şeyler duyup duymadığını merak etti. Kapı kapalıydı ama insan hiçbir şeyden emin olamazdı.

Elyse, "Cenaze töreni için bir rahip bulmaya çalışıyorum," diye yalan söyledi.

Alessandro'nun ifadesi rahatladı. "Henüz bir tane bulamadın mı?"

"Neredeyse." Kadın onu yakından inceledi. Kocası ona inanıyor görünüyordu. Elyse'in içinde suçluluk duygusu çiçek açtı. "Dün sana söyleme fırsatı bulamadım ama Antonia ile görüşmem beklediğimden daha iyi geçti. Sanırım Svizziler, onlara Domenico'dan daha fazla fayda sağladığımız sürece bizim tarafımızda kalacaklar."

"Güzel." Alessandro başıyla onayladı. "O zaman Domenico ve Carlo'yu karşı karşıya getirmek için elimizden geleni yapalım."

Kocası ona gözlerinde güvenle bakıyordu. Hiçbir şüphe duymadan. Suçluluk duygusu onu biraz daha kemirdi. Alessandro'ya yalan söylemek istemiyordu. Hem de hiç. Elyse yine de erkeğine açılmadan önce Javier Santos'u daha çok araştırması gerektiğinden şüpheleniyordu. Bu noktada, bir

Dürüst bir itiraf onu sadece kızdırmıyordu. Elinde rapor edecek hiçbir şey yoktu. Alessandro'yu çabalarının değerli olduğuna ikna etmek için daha önemli bilgiler gerekecekti. Ona bilginin güç *olduğunu* göstermek istiyordu ve bu sadece onun daha güçlü bir *kaptan* olmasına yardımcı olacaktı. Babasından bile daha güçlü.

En önemlisi Elyse, Valentina'nın kendisini ve Alessandro'yu öldürmesi için Tommy Wilkes'i tutup tutmadığını öğrenmek istiyordu. Eğer Valentina masumsa, gerçek düşman hâlâ gölgelerde gizleniyordu. Ya da müttefik kılığında.

Yanında Alessandro boğazını temizledi. Bu ses kadının dikkatini tekrar ona çekti. Ona doğru baktı. "Evet?"

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Alessandro'nun ifadesi rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Doğrusu, kocası rahatsız edici derecede sakin görünüyordu. Dün gece neredeyse bayılana kadar onu beceren çılgın canavara hiç benzemiyordu.

Elyse dudaklarını büzdü. Elyse, kocası her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorsa, o zaman ona ayak uydurmaya hazır olduğuna karar verdi. İş konularına geçmeye karar verdi ve ona, "Bugün cenaze töreni için ayrıntıları tamamlıyorum," dedi.

Alessandro'nun kaşları havalandı. "Bu kadar çabuk mu?"

Elyse tereddütle başını salladı ve devam etti, "Dün bazı seçenekleri daralttım. Mekânlar falan açısından. Ama konuk listesi konusunda hâlâ kararsızım. Yine de yüz iyi bir sayı gibi geliyor."

Alessandro en başından beri babasının cenazesıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden herhangi bir girdi elde etmek imkansızdı. Bu sayıyı kasıtlı olarak seçmişti. Yüz ya da daha fazlası, kocasının daha büyük ve görkemli bir mekânı tercih ettiği anlamına geliyordu. Yüz ya da daha azı ise daha küçük bir mekânın yeterli olacağını gösteriyordu. Alessandro'nun Renata'nın ölümü ve Vincenzo'nun bu olayı ele alış biçimiyle ilgili anlattıklarından sonra Elyse kocasının babasına onurlu bir tören yapmak istediğinden kuşkuluydu.

Bu durumda, sayının bir tür duygusal tepki yaratabileceğini umuyordu. Kocasının ne kadar şatafata ve gösterişe tahammül edebileceğini ölçmek için yeterli bir fikir. Elyse, Alessandro'nun hiçbir şey yapmak istemese bile kararları konusunda rahat olduğundan emin olmak istiyordu.

Alessandro'nun yakışıklı yüzünde hoşnutsuzluk belirdi. "Yüz aşırı görünüyor. Ne kadar az? *Daha iyi.*"

Görünüşe göre içgüdüleri doğru çıkmıştı. Elyse devam ederken esrarengiz ifadesini korumaya özen gösterdi, "Palermo'daki bazı mezarlıklara da baktım. Ve Giarratana."

Vincenzo yetişkinlik hayatının çoğunu Palermo'da geçirdi ama Giarratana onun doğduğu kasabaydı. Sicilya'nın güneyindeki Ragusa eyaletine yaklaşık dört saat uzaklıkta yer alıyordu.

Kocası mırıldandı, "Onun Tiren'in dibine batmasına izin vermeyi kabul ettiğimizi sanıyordum?"

Bir öksürükle yoluna devam etti ve ondan net bir cevap almaya çalıştı. "Giarratana'ya doğru eğiliyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Ağzı düzleşti. "Ona Palermo'da bir arsa bul."

Alessandro gerekçesini açıklamadı, bugünlerde hiç açıklamıyordu ve bu Elyse'i hayal kırıklığına uğrattı. Eğer önceliği her şeyi gösterişten uzak tutmaksa, Giarratana'da bir cenaze töreni düzenlemek kesinlikle Palermo'dan daha az dikkat çekici olurdu. Kasaba oldukça kırsaldı ve şehre kıyasla seyrek nüfusluydu. Ama Elyse onunla tartışmak istemiyordu. Ne de olsa Vincenzo onun babasıydı ve Alessandro'nun isteklerine saygı duyuyordu. "Bunu yapacağım."

"*Grazie.*"

"Rica ederim," diye cevap verdi. "Her neyse, yüz kişi çok fazlaysa sanırım konuk listesini kısaltmalıyım."

Bunun üzerine Alessandro nihayet tartışmaya biraz ilgi gösterdi. "Şu ana kadar listede kimler var?" diye sordu.

"Baba tarafından aile, anne tarafından birkaç kişi, klanımızdan kilit üyeler ve müttefik klanlardan bazı temsilciler."

Bu kadar çok önemli *mafyanın* katılacağı bir davette güvenlik endişeleri aklının bir köşesinde duruyordu. Elyse, Berlusconi'leri davet etmenin mi daha akıllıca olacağını bilmiyordu, böylece her hareketlerini izleyebilirdi, yoksa Domenico ve Cara'nın katılmasını tamamen engelleyebilirdi. Geçmişte yaptıkları pisliklerden sonra, bu sefer ne kadar kan dökmeye niyetli olduklarını kim bilebilirdi?

Yol göstermesi için Alessandro'ya döndü, "Davet etmeli miyim... Cara?"

Adam onun ne demek istediğini gibiydi. "Domenico için endişeleniyor musun?" "Elbette."

"Adamlarım onu yakın gözetim altında tutuyor. Şimdilik bizimle uğraşmak gibi bir planı yok gibi görünüyor."

"Cenaze töreni herkesi aynı anda dışarı çıkarmak için iyi bir fırsat olabilir."

"O zaman belki de cenazeden önce ölmesi gerekiyordur." Kahverengi ve mavi-gri gözler an için başka yöne kayarak şifonyerin üzerinde duran çakmağa baktı. Alessandro sonra Elyse'e dönerek, "Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim," diye ekledi.

Sinirli bir şekilde güldü. Kocasını muhtemelen şu anda Domenico'yu ateşe vermeyi planlıyordu. Elyse onun ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. Domenico'yu soğukkanlılıkla öldürmek, dikkatle hazırlanmış bütün planlarını altüst edebilirdi. "Bu Berlusconi'lerin davetli olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, onları davet etmeliyiz."

Elyse düşmesini engellemek için çenesini sıktı. En iyi hareket tarzı bu muydu? Endişesi iyice artmış ve kaygıya dönüşmüştü. "Emin misin?"

"Evet," diye onayladı Alessandro. "Eğer Domenico babamın cenazesinde saygısızlık yapmayı seçerse, beynini uçurmamdan kimse çekinmez."

Elyse, "Fazla tetikte olma," diye uyardı. "Kazanmaya hazır olmadığımız bir savaş başlatabilirsin."

"Yaşamasına izin vereceğim," diye söz verdi Alessandro, "beni kızdırmadığı sürece."

İç çekerek onu duymuyormuş gibi yaptı, çünkü adamın onu hiç dinlemediği belliydi. "Davetiyeleri göndermeden önce gözden geçirilmiş konuk listesini incelemek ister misiniz?"

"Gerek yok," diye yanıtladı, "sana güvenebilirim, *değil mi?*"

Nedense Elyse kocasının sadece cenaze işlerini sormadığını hissetti. Ona mutlak bir içtenlikle baktı. "Elbette senin iyiliğini istediğimi biliyorsun, Alessio. Hatta *bana* daha fazla güvenmeni isterdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle pek bir şey paylaşmıyorsun ve seni neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorum."

Yakışıklı yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "Elyse, ben-" Kapı çalındı ve Alessandro'nun sözlerinin akışı kesildi. Elyse kapının diğer tarafından Monte'nin duydu. İtalyanca, Alessandro'yu uzaklara çağırıyordu. için ACİL iş. Onun koca döküm onu bir

özür dileyen bir bakış. "Gitmeliyim."

"Git o zaman," diye ısrar etti Elyse, "ve dikkatli ol. Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Yine de gitmedi. gitmedi. Bunun yerine Alessandro'nun uzun bacakları aralarındaki mesafeyi kapatmak için ilerledi. Bir an için düşmüş bir melek gibi onun önünde durdu, parlaklığı karanlık tarafından gizlenmişti. Birbirlerine bakarlarken, kocası uzanıp başparmağını kadının alt dudağında gezdirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunuşunda şehvetli ya da müstehcen hiçbir şey yoktu. Bu jest tamamen duygusal ve saf bir şefkatti.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sen benim için çok iyisin, karıcığım. Bunu çok iyi biliyorum."

İyilik onların dünyasında çok göreceli bir terim haline gelmişti. Elyse artık *iyi* olup olamayacağını bilmiyordu. Yaşamak ve başkalarını ölmekten korumak istiyorsa olamazdı. Elyse belli belirsiz gülümsedi. "Eğer inandığın buysa, ben

beni çok net gördüğünü sanmıyorum. Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

Alessandro her zamanki gibi söz verdi: "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Cildimin kırıştığını ve saçlarımın beyazladığını görmeden önce ölme yeter," diye karşılık verdi.

Kahverengi ve mavi-gri gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da eğlenceyle parladı. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en romantik şey olabilir."

"Repliği senden çaldım" diye itiraf etti.

"Şaşılacak bir şey yok," diye homurdandı hayalet gibi bir gülümsemeyle.

Vincenzo'nun ölüm haberi hayatlarını altüst ettiğinden beri ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordu. Alessandro'nun ona açılmaya ne zaman hazır olacağını bilmiyordu ama bu umut verici bir başlangıç gibi geliyordu. Sabırlı olmaya istekliydi. Alessandro ona veda öpücüğü verirken Elyse en iyisini ummayı seçti. Bu sadece dudaktan bir öpücüktü ama ona göre Alessandro'nun dudaklarının tadı cennetten bile daha tatlıydı.

Alessandro Monte ile ayrıldıktan sonra Elyse işe koyuldu. Vincenzo'nun yaklaşan anma töreni için bütçeyi gözden geçirdi. Mariposa De León ve Antonia Svizzi ile temasa geçti. Valentina'nın Tommy Wilkes ve Javier Santos ile olası bağlarını derinlemesine araştırdı.

Saat 16:00'da Elyse bitkin düşmüştü. Sonu gelmez gibi görünen yapılacaklar listesine kısa bir ara vermeye karar verdi. Biraz kestirmek harika olurdu ama Elyse bunun yerine ana banyoyu toparlamaya, biraz çamaşır yıkamaya ve dolabındaki bazı giysi ve mücevherleri yeniden düzenlemeye karar verdi. Ev işleri için görevlendirilmiş bir hizmetçi vardı ama Elyse başkalarının kendisine el pençe divan durmasından rahatsız oluyordu.

Elyse her zaman onların işlerini biraz daha kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya çalıştı.

Elyse mücevherlerini karıştırırken, kayınpederi tarafından kendisine hediye edilen altın kolyeyi . Mücevher kutusundan alıp kilitli kutuya koydu. Kolyeyi yere bıraktığında madalyonun kenarı boyunca uzanan ince bir çatlak gözüne çarptı. Çatlak hep orada mıydı?

Tuhaf.

Merakı onu yarığı açmak için bir iğne kullanmaya zorladı. Birkaç dakika boyunca yarığı gevşetmeye çalıştı. Altın paranın iki yarısı gevşediğinde, siyah bir plastik parçası düştü. Elyse bunun bir hafıza kartı olduğunu anladığında nefesi kesildi. Komplocu sorular bir çığ gibi üzerine çöktü. Kartı madalyonun içine kim yerleştirmişti? Vincenzo ona kolyeyi hediye ederken bunu biliyor muydu?

Elyse aceleyle dizüstü bilgisayarına gitti ve hafıza kartını takmaya çalıştı. Ne yazık ki yuvaların hiçbiri uymuyordu. Kart dizüstü bilgisayarı için çok eskiydi. *Mierda*. Çenesini tuttu.

Yılmayan Elyse odasından çıktı ve Luca'nın izini sürdü. "Eski bir hafıza kartı için nereden adaptör alabileceğimi biliyor musun?"

Genç adam gözlerini kırıştırdı. "Adaptör mü?" "Evet."

Luca düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Marcello yenilenmiş bilgisayarlar ve dizüstü bilgisayarlar için bir yan iş yürütüyor. Teknolojiyle arası iyidir. Size yardımcı olabilir."

"Marcello mu?" diye . "Şu genç adamı mı kastediyorsun?"

."

"Paris'te mi kurtardın? Evet, o Marcello'ydu," diye bitirdi Luca onun yerine. "Sana kesinlikle bir iyilik borcu var."

Elyse yüzünü buruşturdu. Teknik olarak, Alessandro'nun hayatını kurtardığı için *ona* borçluydu ama yardımını geri çevirecek değildi. "Benim için Marcello ile temasa geçebilir misin?"

"Elbette, *Sinyora*." Luca başıyla onaylayarak görevine gitti.

O yokken Elyse evdeki diğer çalışanlarla birlikte cenaze hazırlıklarını tamamladı. Herkesin düzenli ve yolunda gitmesini sağlıyor, soruları yanıtlıyor ve ortaya çıkan sorunları çözüyordu. Üç saat sonra Luca, yanında Marcello'yla birlikte *palazzoya* döndü. Cenaze planlamasına ara verdiği için rahatlamış olan Elyse onları gördüğüne memnun oldu. Fuayeye adım attıklarında Luca'yı selamladı. "Tekrar hoş geldiniz."

"Gecikme için özür dilerim *Sinyora*," dedi Luca. "Hafıza kartınızın modeli oldukça eski ve artık kullanılmıyor. Doğru adaptörü taşıyan bir tane bulmak için birkaç yenileme dükkânını ziyaret etmek zorunda kaldık."

"Yardımların için teşekkür ederim Luca." Ardından Marcello'ya özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bugün geldiğiniz için ben de size minnettarım ve sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Sorun değil!" Marcello kendine özgü peltekliğiyle kekeledi. Nedense biraz gergin görünüyordu. Öksürerek pantolonunun cebine uzandı ve bir adaptör çıkarıp ona uzattı. "Al bakalım. Bu işe yarayacaktır."

"Hayatımı kurtardın," dedi Elyse minnettar bir ifadeyle.

Luca yan gözle Marcello'ya baktı. "Buraya gelmek için neden ısrar ettiğini bilmiyorum. Bu tek kişilik bir işti. Adaptörü tek başıma da teslim edebilirdim."

Marcello, "*Senin aksine*, bazılarımızın görgü kuralları var," diye homurdanarak Luca'ya ters ters baktı. "*Sinyora Vitale*'ye şahsen teşekkür etmek istedim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen mi yaptın?"

Marcello şaşkın bir ifadeyle Elyse'e döndü. "*Teşekkürler, Sinyora Vitale*. O gece bana yardım etmemiş olsaydınız şu anda burada olamazdım."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hayır, Marcello, sana borçlu olan benim. Eğer senin cesaretin olmasaydı, kocam bugün hayatta olmayabilirdi. Onu koruduğun için teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi," diye ısrar etti Marcello. "İçimizden biri patron için kurşun bile yer. Ona borcumuzu ödeyemeyeceğimiz kadar çok kez bizi kurtardı."

Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Marcello devam etmeden önce duraksadı, "On altı yaşındayken genç ve aptaldım. Berlusconileri kızdıracak bir şey yaptım. Eğer Cara kardeşini geri çekilmeye ikna etmeseydi Domenico tüm ailemi öldürecekti. Cara'yı Domenico'ya meydan okumaya ikna eden kişi *Sinyor Vitale*'ydi."

Elyse bu bilgiyi işlerken gözlerini kırptırdı. Malina bir keresinde ona Alessandro'nun iyilik ve istihbarat için diğer klanlardan kadınların peşine düştüğünü söylemişti. Marcello'yu kurtarmak için Cara'yı mı kullanmıştı?

Luca hiç vakit kaybetmeden başıyla onayladı. "Onu mezara kadar takip ederim. Her şeyimi *Sinyor Vitale*'ye borçluyum. Babam kötü giden bir iş anlaşmasında Svizzi'lere ihanet etti. Ölmüş sayılırdım. Ama herkes bana yürüyen bir ölü gibi davranırken *Sinyor Vitale* bana kendisi için çalışma şansı verdi."

Sadakatle dalga geçemem.

Birden Elyse için her şey netleşti.

Bu, dünyamızda bir ölüm kalm meselesidir.

Erkekler, hayatları tehlikede olmadığında bir arkadaşlarının yardımseverliğini unutmaya eğilimliydi. Ama insanlar kendilerini ölümden kurtarmak için *tam* doğru anda ortaya çıkan iyiliği nadiren unuturlardı. Elyse Alessandro'yu tanıyordu. Kocasını bir azizden çok bir fırsatçıydı. Bunca zamandır dama değil *satranç* oynuyordu.

Alessandro, Marcello ve Luca'da değerli bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalı ve en kötü zamanlarında onlara bir can simidi atmayı seçti. Sonuç olarak, kocası onların sadakatini kazanmayı ve kendisi için savaşa girecek adamlardan oluşan bir ordu kurmayı başarmıştı. Kocasının kendisiyle ilgili şüphelerine rağmen Elyse, Alessandro'nun *kaptan* olarak başarılı olmak için babasının izinden gitmesi gerekmeyeceğinden her zamankinden daha emindi.

Güzel piç kendi çapında bir dahiydi.

Luca ve Marcello'ya bakarak onları tüm kalbiyle övdü: "Kocam yanında sizin gibi adamlar olduğu için çok şanslı." Yine de minnettarlığı tedirginlikle iç içeydi. Alessandro'nun taktikleri etkileyici olduğu kadar rahatsız ediciydi ve Luca ile Marcello'nun sadakati son derece takdire değerdi ama tüm bunlar rahatsız edici bir gerçeğin altını çiziyordu. *Gittiği her yerde tehlike peşini bırakmasaydı kocasının bu kadar hesapçı olmasına gerek kalmazdı.*

Elindeki adaptöre bakan Marcello kızarak sordu: "Kurmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Elyse gülümseyerek başını salladı. "Sanırım bundan sonrasını ben halledebilirim."

Hayal kırıklığı Marcello'nun yüzünü gölgeledi. "Emin misin?"

"*Sinyora Vitale* bir cerrah, Marcello. Eminim lanet olası bir adaptörün nasıl takılacağını bulabilir." Luca onaylamayan bir homurtuyla uzanıp Marcello'yu kolundan yakaladı ve sürükleyerek götürdü. "Gitme vaktimiz geldi. Patron seni karısıyla göz göze gelirken yakalamadan önce."

Marcello daha da kızarak öfkeyle, "Göz göze gelmiyordum-" diye mırıldandı.

"Kapa çeneni ve benimle gel," diye mırıldandı Luca, Marcello'yu ön kapıdan dışarı iterken nefesinin altından.

"Dikkatli sürün, ikiniz de," diye arkalarından eğlenen bir ifadeyle seslendi. "Her şey için tekrar teşekkürler!"

İki adam da *palazzo*'dan ayrıldıktan sonra Elyse aceleyle odasına döndü, dizüstü bilgisayarını tekrar çıkardı ve adaptörü taktı. Sonunda hafıza kartını okuyabildi. Faresinin birkaç ekranda düzinelerce dosya ve belge belirdi. Şaşırtıcı ve göz açıcıydılar. Verilerin içeriğini incelerken, aklından çıkmayan üç kelime zihnini ele geçirdi. *Bilgi güçtü.* Yeterince bilgiye sahip olanlar, herhangi bir insanı krala dönüştürebilirdi.

Ya da bir kraliçenin cesede dönüşmesi.

YEŞİL GÖZLER dizüstü bilgisayar ekranında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Vincenzo Vitale'in Kolombiya karteliyle birlikte taşıdığı kokain miktarı Elyse'i hayrete düşürmüştü.

Aberto De León ve babası Ignazio'nun Amerikan-İtalyan mafyasıyla nasıl yasadışı silah ticareti yaptıklarına dair ayrıntıları satır satır taradı.

Elyse, Diego Berlusconi'nin Domenico ve Cara'nın babası olduğunu öğrendi. Ailelerinin restoran ve barları genellikle insan kaçakçılığı ve fuhuş çetesi için paravan olarak kullanılıyordu.

Gregario Moretti, Carlo'nun babasıydı. Yeraltı kumarının çeşitli kanallarını denetleyen tefecilerin efendisiydi.

Matteo Svizzi, Antonia'nın amcasıydı ve yerel Sicilya işletmeleriyle haraç toplama işlerine büyük ölçüde karışmıştı.

Leopold Trevisano, Tara'nın kuzeniydi ve adam her şeye bulaşmıştı -kaçakçılık, *oy satın alma, ihaleye fesat karıştırma- genellikle* seçimlerde teraziyi ailesinin suçlarını ve şüpheli iş uygulamalarını görmezden gelebilecek politikacılar lehine çeviriyordu.

Sonraki bir saat boyunca Elyse çılgınca bir hızla dosya üstüne dosya karıştırdı. Belgeler İtalyanca yazılmıştı. Elyse zaman zaman ince ayrıntıları kavramakta zorlanıyordu ama kayda değer bir şey olmadığı sonucuna varacak kadar anlıyordu. Malina bu hikâyelerin çoğunu ona zaten aktarmıştı ve bu adamların çoğu artık hayatta değildi. Artık birer tehdit değillerdi. Sadece öbür dünyada bir yerlerde ryeyen cesetlerdi. Yine de kaıramıyordu. Elyse'i büyüleyen şey verilerin kendisi değil, hepsinin tuhaf bir şekilde düzenlenmiş olmasıydı.

Dosyaların derinliklerine indikçe durum daha da belirginleşti. Neredeyse her şey bir ceza soruşturmasının kanıtları gibi düzenlenmişti. Kesin rakamlar, tarihler, isimler ve fotoğraflar vardı. Aklı başında hiçbir *mafya babasının* gün ışığını görmesine izin vermeyeceği hassas, suçlayıcı şeyler. Bu bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken zihni aşırı hızlandı.

Kayınpederi gibi tecrübeli bir suçlu neden kendisi ve klanı hakkında zarar verici bilgiler toplanırdı ki? Elyse derin derin kaşlarını çattı. Bu pisliği müttefiklerine şantaj yapmak için kullanmak Vincenzoya *ancak* kendi suçlarını hariç tutarsa yarar sağlardı. Kaşlarının arasındaki kırışıklık daha da çatıldı. Bu hafıza kartının asıl sahibinin Vincenzo olması pek mümkün görünmüyordu.

Elyse yeni bir sonuca doğru ilerledi. Bu dosyalar muhtemelen kin besleyen biri tarafından bir araya getirilmişti. Aklından olasılıklar geçiyordu. Belki de bir tür gizli kolluk görevlisi? İçeriden hain biri? Ama kim *Cosa Nostra*'daki bir değil, iki değil, tüm klanları kızdıracak kadar cesur olabilirdi ki?

Bir bakıma, kişi açıkça başarısız olmuş olsa da bu girişim ilham vericiydi. Veriler onlarca yıllıktı. Elyse bu bombanın ne kadar zamandır kolyenin içinde gizlendiğini, *Cosa Nostra* tarafından bilinmediğini ve fark edilmediğini, sırlarını açığa çıkaracak doğru kişiyi beklediğini merak ediyordu. Ve *Tanrım, eğer kader onun lehine işleseydi*, nasıl bir kıyamet domino etkisi yaratabilirdi. The

Kartta saklanan bilgi gerçekten de hâlâ önemliydi ama eline çok geç geçmişti. Bu noktada yetkililere teslim etmenin pek bir yararı yok gibi görünüyordu.

Vincenzo yakın zamanda etti.

Diego Berlusconi mi? Felç nedeniyle bunama ve felçten muzdarip.

Ignazio De León? Öldü.

Gregario Moretti? Ölmüş.

Leopold Trevisano? Öldü.

Matteo Svizzi? Öldü.

Aberto De Leon hâlâ klanına liderlik edebilecek tek kişiydi ve kartta babası hakkında ondan çok daha fazla pislik vardı.

Elyse verileri başka bir flash belleğe yedekledikten sonra bellek kartını dizüstü bilgisayarından çıkardı, küçük plastik dikdörtgeni madalyonun içine geri soktu, kapağını kapattı ve her şeyi kilitli kutuya tıktı. Flaş belleği yatak odalarındaki kitap raflarından birinin altına sakladı. Orijinaline bir şey olursa diye.

Kalbi sanki bir suç işlemiş gibi ağır ağır çarpıyordu. Elyse bu çılgınca, yeni gelişme hakkında Alessandro'yla konuşmak istiyordu ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Henüz noktaları birleştirememişti. Elyse yine de bu bilgiyi kendi yararına kullanmaya kararlıydı. Sonraki birkaç saat kocasının dönmesini beklemekle geçti. Elyse endişelenip başka işlerle meşgul olurken, telefonunda Mariposa'dan gelen bir mesaj belirdi. İki kadın bir süre ileri geri konuştular ve ailede bir ölüm olduğunda çoğu insanın kullandığı güvenli ama yorgun senaryoya başvurdular.

Sorry for your loss.

Thanks for reaching out.

May Vincenzo rest in peace.

May he rest in peace.

Sonra, Mariposa senaryo dışına çıkmayı seçti.

In happier news, I hear we are about to become in-laws?

Mesajı okurken yeşil gözleri çakmak çakmak oldu. *Kahretsin, Alessandro hızlı hareket ediyordu.* Görünüşe göre, Valentina ve Gaspare'nin nişanı hakkında De Leon'lara çoktan ulaşmıştı. Elyse daha da hızlı çalışması gerektiğini fark etti. Yüzünü hafifçe buruşturarak Mariposa ile birkaç mesaj daha attı.

Something tells me this wedding will feel more like a funeral.

I agree. Pass my condolences to Valentina. My brother is shithead.

With pleasure. Lunch next week?

Looking forward to it.

Elyse telefonunu bir kenara bırakırken, duvarların arasından palazzo'nun ön kapısının açılıp kapandığını duydu. Bunu bir erkek sesi patlaması izledi. Alessandro ve adamları

Eve. Onu karşılamak için yatak odasından aceleyle çıktı. "Seninle konuşmamız gerek."

Alessandro'nun kara kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Monte, Luca ve diğerk adamlar bilmiş bir ifadeyle izin isteyip oradan uzaklaştılar.

Elini uzattı ve onu odalarına geri götürdü. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Sırıttı. "Umarım hoşuma gidecek bir şeydir?"

Elyse kaşlarını kaldırarak, "Aslında nefret edebileceğın bir şey," diye düzeltti.

Gözleri daha da keskinleşti. "şimdi dikkatimi çektin, karıcığım."

Yatak odalarına vardıklarında, Alessandro kapıyı kapatıp kilitlerken izledi. "Bu mu yani?" diye alay etti.

gerekli mi?"

"Çok iyi." Elyse altın madalyon kolyeyi almak için kilitli kutuya gitti.

Alessandro kaşlarını çattı ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kolyeye baktı. "Hepsi bu mu? Ben daha *heyecan verici* bir şey bekliyordum."

"Sadece bekle."

Kadın bir iğne bulup çatlağı kurcalarken bakışları daraldı. Yarıldı.

"Bu," dedi Elyse madalyondan hafıza kartını çıkarırken, "sana göstermek istediğım şey buydu."

Kocasının yüzündeki şok ifadesi dondu kaldı. "O lanet şey Orada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Elyse mırıldandı, "Bugün tesadüfen buldum ve benim için bazı cevapların olabileceğini umuyordum. Gel de bir bak."

Kartı dizüstü bilgisayarına taktı. Ekranı aralarında paylaşarak yatağı yerleştiler. Sonraki yarım saat boyunca, Elyse yanında otururken Alessandro ciddi bir şekilde dosyaları incelemeye başladı. Duruşu gerginleşti ve sertleşti. Babasının en yakın müttefikleriyle ilgili suçlayıcı belgeleri tararken yüz hatlarını inançsızlık kapladı.

"Elyse, "Babanın kolyeyi bana verirken bunu bildiğinden şüpheliyim," diye tahmin yürüttü.

"Sanırım haklı olabilirsin."

"Bana göre bu dosyalar babanıza ve müttefiklerine karşı bir kanıt gibi görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Yine onunla aynı fikirdeydi.

"Madalyonun içindeki hafıza kartını kimin saklamış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Aklımda biri var aslında," diye fısıldadı Alessandro ciddi bir sesle.

Elyse'in sinirleri midesinin içinde tepetaklak oldu. "Gerçekten mi?"

"O kolye," diye açıkladı kocası, "anneme aitti. Cesedini bulduklarında onu takıyordu."

Nefesi kesildi, "*Mierda*."

"Annem öldükten sonra herkes bana büyükbabamın onu kaçıdığı için öldürdüğünü söyledi. Ölüm, ailesini terk ettiği için bir cezaydı," diye düşündü Alessandro sessizce. "Ama şimdi yalan söylediklerinden şüpheleniyorum."

"Ne hakkında?"

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. Alessandro acı çekiyormuş gibi . "Annemi tanıyorum, büyükbabamı tanıyorum ve *Cosa Nostra*'nın yöntemlerini biliyorum. Şimdi düşünüyorum da, annemi yetkililere gitmeye hazırlandığı gerçeğini örtbas etmek için öldürmüş olmaları daha muhtemel. Eğer bu haber duyulursa, babamın müttefiklerimiz nezdindeki itibarı yerle bir olurdu."

Elyse kendini hasta hissetmeye başlamıştı. "Bence bir şeylerin peşinde olabilirsin. Siktir."

Acımasız bir ifadeyle devam etti, "*Annem* yıllardır kaçmaya çalışıyordu. Muhtemelen gitmesine izin vermeyen adamları yok etmek için bu kanıtları topluyordu."

"Sence baban bunu biliyor muydu?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Alessandro. "Eğer bilseydi, babam gibi bir adam büyükbabamdan çok önce *anneme* bir kurşun sıkardı."

Titrek bir iç çekti. "Çok üzgünüm bebeğim. Bunu seninle paylaşmak için beklemeliydim. Zaten çok şey yaşıyorsun."

Umutsuzluk yakışıklı yüzünü karartmıştı. Aralarında hüznü vardı. Elyse'in kalbi Alessandro için acıyordu. *Tanrım*, eğer bunların hepsi doğruysa, bu asırlık sırların içinde saklanan çok fazla berbat trajedi vardı.

Kahverengi ve mavi-gri bakışları yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseldi. "*Hayır, hayır*, bunu benden saklamadığın için mutluyum."

Elyse ona doğru yaklaştı ve avucunu onun elinin üzerine koydu. Yumuşak bir sesle, "Seni asla karanlıkta bırakmayacağım, Alessio," diye söz verdi.

Elini ondan çekti. Elyse ona şaşkınlıkla bakarken kendini garip bir şekilde çorak hissetti. Adam neden geri çekilmişti?

Yüz ifadesi sertleşti. "Bundan sonra bana karşı her zaman dürüst olacak mısın?"

"Her zaman."

Ağzında gergin bir gülümseme belirdi. "O zaman belki de sana olan inancım yeniden tesis edilebilir."

üzerine çöktü. "Sen neden ?"

Alessandro'nun gözlerinde hüznü olsa da ağzı tatlı tatlı kıvrılmaya devam etti. "Telefon görüşmen hakkında yalan söylediğini biliyorum Elyse."

Alessandro'nun sessiz suçlaması neredeyse Elyse'in kalbinin göğsünden fırlamasına neden oluyordu. Gözleri panik içinde dışarı fırladı. *Mierda*. Alessandro onun Benny ile konuşmasına kulak misafiri mi olmuştu?

Elyse hemen, "Benny Gusev'le konuşuyordum," diye itiraf etti.

Kocasının çenesi sinirlenerek sıkıştı. "Benny Gusev de kim?"

"Stefano'nun ortaklarından biriydi. Queens'te, hatırladın mı? Ağrı kesici ilaçlarını onun eczanesinden almıştım."

"Oh. *Şu Benny*."

"Oldukça iyi bağlantıları var. Ondan Valentina'nın Tommy Wilkes ile olan bağlarını araştırmama yardım etmesini istedim."

Yüzünde öfke parladı. "İşi oluruna bırakamıyorsun, değil mi?"

"Benny ile olan konuşmamı senden saklamamalıydım. Bunun için özür dilerim," diye itiraf etti Elyse. "Ama sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok. Her şey kontrolüm altında." Ancak bu sözleri söylerken bile yüzünü bir belirsizlik gölgesi kapladı.

Elyse, "Neden bu kadar inatçısın?" diye homurdandı. "Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık verdi.

"Gerçeği bulmaya neden bu kadar karşı olduğunuzu anlamıyorum. Senin aksine, benim bu konuları araştırarak vaktim var. Denememe izin vererek kaybedecek hiçbir şeyiniz yok!"

"Valentina'nın Gaspare ile nişanlanması ."

"Senden iptal etmeni istemiyorum. Sadece gerçek düşmanı belirlemem için bana bir şans verin. Planlarımızda değişiklikler gerekebilir."

Alessandro'nun ifadesi karardı. "Sana söylediğimi hatırlıyorum Bu boku araştırmamanı. *Açıkça.*"

"Neden beni itip duruyorsun?" Elyse yüzünde gergin bir ifadeyle karşı çıktı. "Bir takım olduğumuzu sanıyordum?"

"Dediğimi yap yoksa-"

Elyse uyarıcı bir bakışla onun sözünü kesti, "Senden aşağıdaymışım konuşma, Alessio. Ben senin karınım."

"Kesinlikle," diye atıldı Alessandro, "*sen benim karımsın.* Kadınların kocalarının isteklerine saygı göstermesi gerekir, *değil mi?*"

"Körü körüne itaat saygı ile aynı şey değildir."

"Biraz sadakat göstermeye ne dersin?"

"Bunun sadakatle ne ilgisi var?"

Nefesinin altında homurdandı, "Bana yalan söyledin! Güven olmadan biz bir hiçiz."

"Sana Benny'den bahsedecektim, eninde sonunda! Sağlam bir ipucu bulduğumda."

"Benim tarafımda olmalısın. *Sonunda değil.* Ama her zaman."

Hiç düşünmeden, "Aşkın böyle bir şey olduğunu mu ?" diye karşılık verdi.

Elyse bu sözcük dilinden dökülür dökülmez kendini tutamadı. Siktir!

Alessandro da bunu fark etti. Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılırken, aralarındaki hararetli tartışma geçici olarak unutulmuş gibiydi. "Aşk mı dediniz?"

Telaşlı bir halde, elindeki tartışmaya dönerek onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı. "Sen beni içeri almayı reddederken ben nasıl senin yanında durabilirim?"

Yine de kocası bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. Alessandro yatakta ona yaklaştı ve alaycı bir tavırla, "Çok merak ediyorum karıcığım. Aşk hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil," diye homurdandı Elyse.

"Ne utanç verici. Kalbimin kime ait olduğunu biliyorum..." Yutkundu. "Sen biliyor musun?"

"Yine de merak ediyorum," diye alay etti kurnaz gözlerle, "kim *seninkine* mi?"

Piç kurusu bunu onu kışkırtmak için bilerek yapıyordu ve çabaları başarılı oldu. Elyse, "Şimdiye kadar anlamadıysan, körsün demektir," diye tersledi.

Alessandro kısık bir kıkırdamayla eğilip alnını onunkine dayadı. "Yani beni *seviyorsun*, öyle mi?"

Elyse dehşet içinde tereddüt etti. Alessandro'ya aşkını itiraf etmeyi hiç de böyle hayal etmemişti. Ama onu daha fazla inkâr etmeyi kendine yediremiyordu. Kalbi buna izin vermiyordu.

"" dedi sessizce, zarif bir şekilde.

Kahverengi ve mavi-gri gözler çok güçlü bir duyguyla doluydu, o kadar yoğun ki Elyse onun bakışlarının kendisini diri diri yakabileceğini hissetti. Adam tek bir kelime bile etmedi. Sadece tepki verdi ve onu yatağa doğru iterek anlamsızca öptü. Ağzı onunkini ezdi, şiddetle tutkulu ve her şeyi tüketen bir öpücüktü ve Elyse kendini tamamen ona bıraktı.

Ancak elleri vücudunda gezinmeye başladığında Elyse, "Dur," diye mırıldandı.

Alessandro kapüşonlu gözlerle ona baktı. Şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

"Her zaman beni becermeye çalışıyorsun."

"Bu çok mu yanlış? Ben bu işte çok iyiyim."

Kekeledi, "Ama az önce sana söyledim ki ben..."

Seni seviyorum.

Elyse o üç küçük kelimeyi söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Alessandro'nun kendisi hakkında ne hissettiğinden emin olana kadar olmazdı. "Sen," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, "ne?"

"Bana söylemek istediğin şey yok mu?" diye sordu asık suratlı bir ses tonuyla.

Yüzüne sinsi bir sırıtma yayıldı. "Bunu sana daha önce de söylemiştim. Belki bir ya da iki kez. Eğer kaçırdıysan, bu senin kaybın."

Elyse'in kaşları neredeyse tavana fırlayacaktı. Ne sikimden bahsediyordu bu?

Alessandro onun şaşkınlığına gülecek kadar küstahtı. "Bu kadar şaşırmış görünme, *cuore mio*."

Elyse, Alessandro'nun ona olan duygularını ne zaman itiraf ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, muhtemelen onunla dalga geçtiğiydi.

"Sen de mi beni sevdiğini söylüyorsun?" diye sordu. "Sen körsün amına koyayım," diye cevap verdi.

"Eğer şimdiye kadar göremediysen, ondan ilham al."

Elyse tereddütle kocasına baktı. "Son birkaç gündür kendimi kör gibi hissediyorum."

Bu Alessandro'yu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Gözleri hafifçe irileşti. "Ne şekilde?"

"Benimle önemli hiçbir şey hakkında konuşmuyorsun."

"Bu doğru değil."

Elyse protesto edercesine başını salladı. "Babanın ölümü seni açıkça etkilemiş ama sen her şey yolundaymış gibi davranmakta ısrar ediyorsun."

Alessandro mırıldanırken utanç yüzüne vurdu: "Herkesin her şeyle başa çıkma şekli farklıdır. *Kaptan* olarak yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Bir koca olarak mı?" "Hiç de değil."

"O zaman ne söylemeye çalışıyorsun?"

Göz yaşları düşmemesine rağmen gözlerini yaktı. "Bir şey söylemeye çalışmıyorum. *Sana yalvarıyorum*. Lütfen beni uzakta tutma. Özellikle de acı çekiyorsan. Senin acın benim acımdır. Cehennemde seninle birlikte yürümeme izin ver."

Gözlerinde hayal kırıklığı titreyordu. "Seni kendimden uzaklaştırmaya çalışmıyorum, *cuore mio*. Aksine, sen bana en yakın ve en sevgili kişisin. *Hiç*."

Elyse kaybolmuş bir bakışla fısıldadı, "Yine de çoğu zaman ne düşündüğünü bilmiyorum. Sana ulaşabilmek istiyorum."

"Sana hayatımdaki herkesten daha fazla kendimi gösterdim."

"Ben... *daha fazlasını* istiyorum."

"Açgözlü karı," diye azarladı.

"Hayır," diye düzeltti Elyse usulca, "*sevgili karm*. Seni seviyorum, Alessio. Beni içeri al. Lütfen. Bu bizi sadece daha güçlü yapar. Zayıflatmaz. Söz veriyorum."

Alessandro çaresiz bir iniltiyle yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. "Ben de seni seviyorum. Tanrı yardımcım olsun."

Kollarını adamın omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Bugünden sonra seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğim, ama gelecekte bana karşı daha açık olmayı deneyebilir misin, özellikle de böyle hissettiğinde? Seks sayılmaz."

Yüzünü buruşturdu.

"Deneyeceğim." "Teşekkür ederim."

"Elyse?"

"Evet?"

Oldukça ciddi bir şekilde, "Ben de sizden bir şey etmek istiyorum," dedi.

"Devam et."

"Bana bir daha asla yalan söylemeyeceğine söz ver. Mesele zihninde ne kadar küçük görünürse görünsün."

Onun gözlerinin içine baktı ve hayatı üzerine yemin etti, "Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim, Alessio."

"*Grazie, cuore mio.*"

Karı koca birkaç dakika daha birbirlerinin kollarında uzandılar, dokundular, öpüştüler ve sadece *var* oldular. Sevişmediler. Sevişmediler. Aşk artık onları birbirine bağlıyordu. Ruhlarını aydınlatan, kalplerini parlatan bir aşk. Sanki karanlık krallıklarına bir ışık huzmesi geri gelmişti. Yatak odalarının mabedinin dışında hâlâ yapılacak pek çok savaş vardı ama şu anda, kocasının sağlam bedeninin ağırlığı altında, kucağının sıcaklığında Elyse daha az korktuğunu ve yaklaşan savaştan sağ çıkabileceklerine biraz daha emin olduğunu hissediyordu.

Alessandro'ya Javier Santos'tan bahsetmeye karar verdi. "Daha önce Benny'yi aradığımda..."

Bakışları keskinleşti. "Sana ne söyledi?"

"Javier Santos adında birinden bahsetti. Onu hiç duydun mu?"

Alessandro dondu kaldı. "Javier mi dedin... Santos mu dedin?"

"Evet, Benny bana Javier'in aracı olduğunu, Tommy Wilkes'e işi bitirdikten sonra ödeme yapması gereken kişi olduğunu söyledi," Elyse yüzünü , "iş bitirdi," diye mırıldandı.

Kocasının yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Siktir."

Elyse endişeyle ona baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Eğer o benim tanıdığım Javier Santos'sa," diye mırıldandı Alessandro, "önemli bir ittifakı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Elyse'in içinden alarm sesi yükseldi. "Neden?"

"Kardeşi Savino Santos, New York'ta yaşayan bir silah tüccarı."

"Amerikan-İtalyan mafyasının bir parçası mı?"

"Evet."

Elyse'in teni solgunlaştı. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Amerikan-İtalyan mafyasıyla yoğun bir şekilde yeraltı silah kaçakçılığı yapan bir klan tanıyordu.

Alessandro sözlerine şöyle devam etti: "Geçmişte birlikte çalış-

"Aberto De León," diye bitirdi sözlerini dehşet dolu bir bakışla.

KORKU, ezici bir korku dalgasına yol açtı. Elyse kendini enayi yerine konmuş hissetti. De Leon'ların en yakın müttefikleri olması gerekiyordu. Valentina, Gaspere ile nişanlıydı. Alessandro, Aberto'dan Domenico'yu alt etmesine yardım etmesini istemişti ve Elyse, Cara'nın peşinden gitmesi için Mariposa'yı bizzat işe almıştı.

Yeşil gözleri karardı, korkuyla bulandı. Sanki ikisi de her fırsatta bir hidra ile savaşıyor gibiydi. Bir kafayı kopardıkları anda yenileri ortaya çıkıyordu. Zihni yarışmaya başladı. Eğer Aberto gerçekten de Santos kardeşlere Tommy Wilkes'i tutmaları için para verdiyse, şu anki planları mahvolmuştu. Dehşet daha da derinleşti. Onun gibi dostları varken kimin düşmana ihtiyacı vardı ki?

Endişesini belli etmemeye çalışarak Alessandro'ya döndü ve olabildiğince sakin bir şekilde, "Aberto konusunda ne yapmalıyız?" diye sordu.

Gülümsedi. "Öldürün onu."

"Eğer Aberto sana ihanet ettiyse, ölmeyi hak ediyor demektir."

"Monte'den Santos kardeşlerle olan ilişkisini araştırmasını isteyeceğim."

"Bu tavşan deliğinin ne kadar derine gittiğini merak ediyorum." Elyse uzanıp kocasının elini aradı. Bu sefer, ne zaman

temas kurdular, o geri çekilmedi.

"Yakında öğreneceğiz." Alessandro kenetlenmiş ellerine baktı ve mırıldanmadan önce bir an duraksadı: "Bu arada haklıydın."

Kaşları kalktı. "Ne hakkında?"

Elini avucunun içinde sıktı. "Ben çuvalladığımda, her şey çuvallıyor."

"Alessio..."

Alessandro ona acımasız bir bakış fırlattı. "Diğer kozkalar bana dişlerini geçirmek için sabırsızlanıyor. Aberto'ya güvenmek bir hataydı. Babamın küçük fahişesi olmaktan mutlu olması, benim fahişem olmaktan da mutlu olacağı anlamına gelmez. Çok aceleci davrandım. Babam haklıydı. Engerekler arasında bir kral olmaya hazır değilim."

"O seni kadar tanımıyor."

"Babam beni daha uzun zamandır tanıyor," diye alaycı bir şekilde meydan okudu Alessandro, "ve beni en kötü halimde gördü."

"Ama onun aksine, seni en iyi halinle gördüm ve düşündüğünden çok daha zorlu birisin," diye ciddi bir şekilde itiraz etti, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Kardeşlerini alt ettin, adamların sana o kadar saygı duyuyor ki senin için kurşun yemekten çekinmiyorlar ve sırf sen tek başına yanmayasın diye cehenneme koşacak bir eşle evlendin."

Kahverengi ve mavi-gri gözlerinde belirsizlik titreşti. Başparmağı parmağındaki yüzüğü okşadı. "Böyle bir kadınla mı evlendim? Onu hak ettiğimi düşünmüyorum."

"Sana sahip olduğu için şanslı olan o," diye karşılık verdi Elyse, "bu yüzden berbat şeylere odaklanma, Alessio. Düzeltilebilecek şeylere odaklan ve bana verdiğin sözü yerine getir. *Bu cehennemî cennete çevir ve bana meleklerin bile kıskanacağı bir hayat ver.*"

Sözleri onun içinde bir şeylerin kilidini açmış gibiydi. Alessandro, Vincenzo'nun ölümünden beri onu ilk kez duyuyormuş gibi dikkatle Elyse'e baktı. Alçak bir sesle, iç çekerek, "Biliyorsun..." diye başladı.

"Evet?"

"Son yirmi dört saattir insanlar acımasızca davranıyor. Başsağlığı üstüne başsağlığı diliyorlar ve benden yas tutmamı bekliyorlar. Ancak sizi temin ederim ki de yas tutmuyorum. *Kendimi iyi hissettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum.*"

Hiçbir şey mi?

"Rahatlasam mı bilemiyorum," diye homurdandı, "yoksa senin için *daha çok* endişeleniyorum."

Alessandro ona güvence verdi, "Rahat olabilirsin, karıcığım. *Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.* Ölüm yeni bir şey değil. Kendimi bildim bileli beni tanımlıyor. Annem ve kardeşlerim öldürüldü çünkü kaderin onlara vermeyi reddettiği bir şeyi arzuluyorlardı. Kardeşlerim de dahil olmak üzere birçok erkek ölmemi istedi. Adamları diri diri yaktım ve beyinlerini havaya uçurdum. Son nefeslerini dinledim ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izledim. Görüyorsunuz, bir süre sonra ölüm artık olması gerektiği kadar berbat hissettirmiyor."

Tanrım, kocasının yaşadığı hayat dehşet verici olduğu kadar yürek parçalayıcıydı *da*. Ama onun ne demek istediğini anlamıştı. Bu kadar şiddet ve trajedi yaşadıktan sonra, bir adam basitçe hissizleşti. Bu noktada onu pek bir şey etkilemiyordu. "Biliyor musun, güçlü olmanın dünya senin için değişene kadar bağırıp çağırmak anlamına geldiğini düşünürdüm. Ama şimdi, gücün zaman zaman çok sessiz olduğunu fark ediyorum. *Karşımıza* ne çıkarsa çıksın -*tüm berbat* ihtiyaçıyla- kabul etmemizi ve gözümüzü kırpmadan onunla yüzleşmemizi sağlıyor."

"Bizi öldürmeyen her şey bizi daha güçlü kılar, *değil mi?*" diye mırıldandı, ona dikkatle bakarak. "Herkes ölmek zorunda. Bunu erkenden kabullenmeyi öğrendim. Sanırım kabullenmek korkuyu ortadan kaldırıyor."

"O halde hiçbir şeyden korkmuyorsun gibi görünüyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir zamanlar hiçbir şeyden korkmazdım. Yıllarca dokunulmazdım. Kaybedecek bir şeyim olmadığında kendimi yenilmez hissederdim."

Geçmiş zaman mı? Elyse usulca işaret etti. "Artık böyle hissetmiyor musun?"

Alessandro başını salladı. Ağzının kenarından eğlence akıyordu ama "Şimdi yanlış bir hamle yapmaktan korkuyorum" derken gözlerinde gerçek bir sıkıntı vardı.

"Neden korkuyorsun?"

Keskin bir ifadeyle çenesini sıktı. "Senin yüzünden."

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Ben mi?"

"Seni kaybedemem Elyse," diye itiraf etti Alessandro sessizce. "Sen benim her şeyimsin. Yaptığım her hata senin hayatını tehlikeye atıyor."

Sesindeki çığ umutsuzluk inkâr edilemezdi. Alessandro'nun böylesine çıplak bir savunmasızlığa sahip olduğuna ilk kez tanık oluyordu. Kocasının ıstırabının havaya sızdığını hissedebiliyordu. Yine de bu onu korkutmadı. Aksine, kendini onun için güçlü kalmaya mecbur hissediyordu. Yeşil gözleri çeliğe dönüştü. "Korkuya teslim olamazsın. Buna izin vermeyeceğim. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ölsek bile, birlikte öleceğiz. Ölümde bile beni kaybetmeyeceksin, Alessio."

Alessandro ters ters bakarak itiraz etti: "Bana ne olacağı umurumda değil. *Siktir et beni.* Ama sen? *Senin ölmene izin yok.* Yaşamalı ve bana verdiğin sözü tutmalısın. Sana meleklerle layık bir cennet vermek niyetindeyim."

Elyse her ne kadar Alessandro'yu sorumlu tutmak istese de, Renata'nın mafyayı alt etme çabalarını düşünmeden edemiyordu. Kadın sonunda kendi ailesi tarafından öldürülmüştü. Yumuşak bir sesle, "Benim için endişelenme, tamam mı? Kaderi kontrol edemezsin. Tek yapabileceğimiz en iyisini ummak ve en kötüsü için plan yapmak."

"Ne olursa olsun sana cenneti vereceğim," diye yemin etti.

Kalbi özlemle dolup taşıyordu. *Ona da cenneti vermeyi diledi.* Ama hiçbir hayat yenilmez değildi, kan sudan daha kalın değildi ve Tanrı favorileri oynamazdı. En azından mafyada. Elyse kendisinin de ölümün her an onlar için gelebileceğini kabul etmesi ve sonra da yoluna devam etmesi gerektiğini fark etti

Çünkü tehlikede olan çok şey vardı. *Keşkeler* ve *Tanrı korusunlarla* felç olacak zamanı yoktu.

Ne olursa olsun, geleceğe hükmetmek onların elinde değildi. Bu kesinlikten yoksunluk korkutucuydu. Yine de beklenmedik bir şekilde... özgürleştirici miydi? Zihnini, kısa bir süre önce çok acımasız hissettirecek şekillerde plan yapmak için serbest bıraktı. Daha önce Elyse kocasının düşmanlarına karşı üstünlük kurmaya çalışırken içindeki iyiliğe tutunmuştu ama oyun alanı bir kez daha eğilmişti ve görünüşe göre Aberto üstünlüğü ele . O da kirli oynamaya hazırды.

Büyükbabası dışında, Berlusconi Morettilerle karşı karşıya getirme planlarından haberdar olan tek kişi Aberto'ydu. Svizziler bile henüz tam olarak bilgilendirilmemişti. Aberto'nun ve hatta belki de Mariposa'nın bir süredir Alessandro'yu kullanmak için planlar yaptığından şüpheleniyordu.

Elyse Aberto'yu düşünürken kaşlarını çattı. Göze batan bir ayrıntıya takılmaktan kendini alamıyordu. Renata'nın hafıza kartında önemli isimlerin bir listesi vardı. Ama o adamların hepsi gitmişti. Geriye bir tek Aberto kalmıştı. Bu bir tesadüf müydü?

Yoksa kusursuzca işlenmiş bir dizi cinayet mi? Bakışları Alessandro'ya kilitlenmiş, bilmek istiyordu, "Aberto nasıl bir adam?"

İçini çekti. "Ne yazık ki çok yetenekli biriydi. Davamız için çok değerli olabilirdi. Onu kaybetmek uzun vadede bize zarar verecek."

"Düşmanlarla başa çıkma konusunda eli ağır mı davranıyor?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Alessandro. "Bildiğim kadarıyla Aberto ortalıkta görünmemeyi tercih ediyor. Geçmişte kan ve vahşet işlerini babama bırakmıştı."

İlginç. Kafası komplolarla çalkalanmaya devam etti. Elyse kalbini geçiren karanlığı hissetti ama onu itmedi. Onu kucakladı. "Belki De Leon'lara artık güvenemeyiz ama bizi konusunda onlara güvenebiliriz. İçimden bir ses Aberto'nun, De Leon'ları

kirli işlerini başkalarına yaptırıyor. Ellerindeki kanı asla bulamayabiliriz. Eğer durum buysa, orijinal planımızdan çok fazla sapmamız gerekeceğini sanmıyorum. Onun bizimle oynadığı gibi biz de onunla oynamalıyız."

Merakla ona baktı. "Bu oyun kulağa eğlenceli geliyor. et. *Per favore.*"

"Aberto ve Domenico ikisi de *kaptan* olmak istiyor. Domenico ve Carlo yerine onları karşı karşıya getirmeliyiz. Bırakalım Aberto bizim için düşmanlarımızı teker teker alaşağı etsin, ona hâlâ güvendiğimizi düşünsün."

Alessandro'nun gözleri önce anlayışla, sonra da kurnazlıkla parladı. "Babamın cenazesini onların savaşına zemin hazırlamak için kullanabiliriz."

"Nasıl yani?"

"Sizin de belirttiğiniz gibi," diye hatırlattı ona, "bu kadar çok klan liderinin katılacağı bir toplantı, bir *mafyanın* bazı rakiplerini ortadan kaldırması ve diğer *kozkaları* istikrarsızlaştırması için mükemmel bir fırsat olacaktır. Aberto zaten benim bir tehdit olmadığımı inanıyor. Bu yüzden canımı almaya bile cüret etti. Onu biraz daha cesaretlendirmeliyiz. Gerçek yüzünü göstermesi için bir dürtüye ihtiyacı var."

"Ne tür bir... dürtme?"

"Adamlarından birini hedef almalıyız. Onu kızdırın ve kontrolünü kaybedene kadar öfkesini körükleyin. Sonra eline bir silah verin ve tetiği çekişini izleyin. Diğerlerinin de karşılık vermekten başka çaresi kalmayacak."

"*Dios,*" diye fısıldadı Elyse nefesinin altından, "babanın cenazesi kan gölüne dönebilir."

Alessandro kara bir melek gibi gülümsedi. "*Dio,* umarım öyledir." "Yine de bu bizi ateş hattına sokmaz mı?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Katılacağımızı kim söyledi?"

Elyse'in kaşları, dank edince havaya kalktı. *Bu cenaze onların Truva atı olacaktı.* "Peki ya büyükbabam?" diye sordu. O da cenazeye katılmayı planlıyor. Onu uyarmalı mıyız?"

Alessandro başını salladı. "Benedetto'nun planlarımızı bilmesi gerekiyor."

Renata'nın ölümünü öğrendikten sonra Elyse, Benedetto'yla işbirliği yapma konusunda temkinli davranmaya başladı. *Cosa Nostra*'yı ailesine bir çırpıda tercih edecek türden bir adam gibi görünüyordu. "Ona güvenilebilir mi?"

"Büyükbabana güvenmekten başka seçeneğimiz yok. Şimdilik Aberto'nun yeri doldurulabilir. Ama Benedetto olmadan bu iş intihar olur."

Endişe onu irkiltti. Tüm yumurtalarını Graviano sepetine koymaya zorlanıyorlardı. İsteyerek değil. Zorunluluktan. Benedetto ile bir ilişki kurmak hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Benedetto'yla fazla yakınlaşmak konusunda çekinceleri vardı ama devam etti: "Yarın büyükbabamın evine gideceğim. Sanırım hâlâ gelmek istiyorsun?"

"Sî."

"Planladıklarımız hakkında onu bilgilendirmen için iyi bir fırsat olacak."

Kahverengi ve mavi-gri gözlerparıldadı.
"Bırakın ve oyunlar başlıyor."

Ertesi gün Elyse, Alessandro'yla birlikte büyükbabasının evine geldi. Benedetto Graviano'nun villası Palermo'nun yaklaşık otuz dakika güneyindeki Monreale'de bulunuyordu. Kasaba, Monte Caputo'nun tepesinde, yerel halk tarafından *La Conca d'oro* ya da Altın Kabuk olarak bilinen, portakal, zeytin ve badem ağaçlarının bol miktarda yetiştirildiği verimli bir vadiye bakıyordu.

Eski ev geniş ve ferah bir arazide yer alıyordu. Geleneksel pişmiş toprak kiremitli çatısı ve eskitilmiş taşıyla

Duvarlar, büyükbabasının evinde özellikle benzersiz ya da gösterişli hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte, dağlar ve vadilerden oluşan çarpıcı bir iç manzara ile çevriliydi.

Elyse ana avluya yaklaşırken kuşluk güneşi teninde sıcak ve hoş bir his uyandırıyor ama attığı her adımda göğsünde rahatsız edici bir sıkışma hissediyordu. Huzursuz ve tedirgin oldu. Elyse neden böyle hissettiğini tam olarak kestiremiyordu.

Alessandro ona doğru baktı. Onun huzursuzluğunu hissetmiş gibiydi. "İyi misin?"

"İyi olacağım," diye cevap verdi hızlı bir gülümsemeyle. "Sadece gergin hissediyorum."

Onun elini tuttu ve avucunu sıktı. "Ben buradayım." "Teşekkür ," diye mırıldandı Elyse, avucunu sıkarak Geri dön.

Kapının zilini çaldılar. Matilde adında yaşlı, sert yüzlü bir hizmetçi onları karşılamaya geldi. O da Malina gibi sarışındı ama asık suratı Malina'nın kararlı ve sakin tavrına hiç benzemiyordu. Elyse kalbinde hafif bir sızıyla arkadaşını bir daha ne zaman görebileceğini merak etti. Malina'yı bir an önce Palermo'ya geri götürmek istiyordu. Carmen ve Valentina'dan ve bu Rizzo kadınlarının onlara karşı oluşturduğu tehditten uzakta.

Matilde aceleci adımlarla Elyse ve Alessandro'yu girişten geçirip birkaç koridordan daha geçirdi. Küçük bir salonun önünden geçtiler. Elyse kısa bir süre için içeriye baktı. Odanın içinde eski görünümlü bir baby grand duruyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibi tüyleri diken diken oldu. Zarif enstrüman koyu ceviz rengindeydi ve üç ayağı boyunca süslü altın varaklı süslemeler uzanıyordu. İlk bakışta piyano oldukça etkileyiciydi. Ancak yakından incelendiğinde, boyanın bir kısmının solduğu ve ahşabın hafifçe yontulduğu görüldü.

Elyse aniden kendini neden bu kadar iyi hissetmediğini anladı. Benedetto Graviano'nun evindeydi. *Ama aynı zamanda*

Gianna Graviano'nun evi. Annesinin küçük bir kızken yaşadığı yerde duruyor olmak gerçeküstü bir duyguydu.

Elyse, "Çok güzel bir piyano," demekten kendini alamadı. Sesinde bir duygu titremesi vardı. *Babası* Elyse'in şimdiye kadar tanıdığı tek aileydi. Bir anneyle büyümek de güzel olurdu.

Benedetto ona Gianna'nın müziği çok sevdiğini söylemişti. Aynı zamanda yetenekli bir piyanistti. İçimdeki ağırlık özleme dönüştü. Keşke piyanonun üzerindeki siyah ve beyaz fildişi tuşlar birbirleriyle hikâyelerini paylaşabilselerdi.

görmüştü.

Matilde homurdandı, "*O cosa fastidiosa* sadece yer kaplıyor, toz topluyor." *Baş belası bir şey.*

"Ne yazık," diye fısıldadı Elyse.

Hizmetçi homurdanarak devam etti: "Artık kimse oynamıyor."

Boğazında bir yumru oluştu. Elyse piyanonun annesine ait olduğundan neredeyse emindi. Matilde onları büyükbabasının çalışma odasına götürürken Alessandro ona doğru sorgulayıcı bir bakış daha fırlattı. Elyse huzursuz hissetmesine rağmen kocasına tekrar güven verici bir şekilde gülümsedi. Alessandro onun bu davranışından pek ikna olmuşa benzemiyordu. Bakışlarının ağırlığı onu her yerde takip ediyordu. Ama sessizliğini korudu, görünüşe göre şimdilik bunu görmezden gelmeye hazırdı.

Odaya girdiklerinde Benedetto çoktan masasına oturmuş, onların gelmesini bekliyordu.

Elyse sıkışık ve dağınık odaya göz gezdirdi. Hava hafif küf kokuyordu. Eski kitaplar, puro dumanı ve eskimiş deri karışımıydı. Yeşil gözler köşeye doğru kaydı. Kitap raflarından birinin yanında, iki deri koltuğun arasındaki küçük yuvarlak masanın üzerine maun ve gül ağacından bir satranç takımı yerleştirilmişti. Tablo gibi görünüyordu. Manzara nostaljiye boğulmuş gibiydi.

İçini beklenmedik bir hüznü kapladı. Ailesi hakkında öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Zihni dönmeye başladı. Burası büyükbabasının annesiyle satranç oynadığı odanın aynısı mıydı? Nasıl olmuştu da

Benedetto Gianna'nın ölümü hakkında ne hissediyordu? Büyükbabası hâlâ yas tutuyor muydu? Tüm bu dağınık düşünceleri son bir soru takip etti. En önemlisi, Gianna nasıl ölmüştü? Elyse'in gözleri büyükbabasının pörsümüş yüzüne kilitlendiğinde bir parça daha kısıldı. Alessandro'nun büyükbabasının Renata'yı öldürdüğü şekilde mi ölmüştü?

Benedetto Matilde'yi el sallayarak uzaklaştırdı ve Elyse ile Alessandro'yu selamladı. "*Benvenuti.*"

"*Grazie,*" diye yanıtladı Alessandro.

Büyükbabası sandalyesinden kalktı ve satranç takımına doğru yürüdü. Benedetto siyah taşların yanındaki koltuğa oturdu. Sonra Elyse'e baktı ve diğer koltuğu işaret etti. "*Per favore. Siediti.*" *Lütfen. Oturun.*

Beyaz parçaların yanına oturdu.

Alessandro da onun yanına geçerek sadık bir bekçi köpeği gibi yanında durdu ve iki dakikada bir eğilerek kulağına büyükbabasının İtalyancasından çeviriler mırıldandı.

Benedetto homurdandı, "*Cominciamo. È la tua mossa.*" *Başlayalım. Bu senin hamlen.*

Çalmaya başladılar.

Elyse piyonlarından birini ileri taşıdı. Büyükbabası da kendi piyonlarından birini oynatarak karşılık verdi. Elyse oyunun kurallarını biliyordu ama strateji ya da oyun taktikleri üzerinde çalışma fırsatı olmamıştı. Büyükbabasına karşı oynarken endişeli hissediyordu. Elyse onun bu oyunu kendisini yargılamak için kullandığı hissinden kurtulamıyordu.

Oyun uzadıkça, Alessandro Benedetto ile İtalyanca konuşmaya başladı. Büyükbabasına yöneltti, "*Come ti sta trattando la vita?*" *Hayat sana nasıl davranıyor?*

Benedetto cevap verdi: "*Potrebbe essere migliore, ma non posso lamentarmi.*" *Daha iyi olabilirdi ama şikayet edemem.*

Sonra ekledi, "*Mi dispiace per la tua perdita. Tuo padre era una leggenda.*" *Kaybınız için üzgünüm. Babanız bir efsaneydi.*

Alessandro'nun çenesi gerildi ama Benedetto'nun başsağlığı dileklerini nezaketle kabul etti.

Elyse onların konuşmalarının çoğunu anlıyordu ama yine de bazı kelimeleri veya cümleleri anlamakta zorlanıyordu. Yine de, erkeklerin sohbeti cenazeye ve diğer klanlara karşı gündemlerine kaydığında yüz ifadesini tepkisiz ve mesafeli tuttu.

Büyükbabası sordu: "*Non consideri più Aberto un alleato?*" Aberto'yu artık bir müttefik olarak görmüyor musun?

Alessandro başını salladı. "*Hayır.*"

"*Ma intendi usarlo, ancora?*" Ama hala onu kullanmak niyetinde misiniz?

Alessandro başını salladı. "*Sì.*"

Elyse büyükbabasına karşı aydınlık ve karanlık karelerden oluşan bir savaş alanında savaş açarken konuşmaları daha ince ayrıntılara sürüklendi. Kansı bir katliamdı. Elyse ilk beş dakika içinde filini ve kalesini feda etmek zorunda kaldı. Elyse sekiz dakika sonra Benedetto'ya karşı ilk maçını kaybetti. İkincisinde ise on dakika içinde mat olmuştu. Kocas büyükbabasıyla sohbetini bitirmeden önce iki kez daha kaybetti.

Büyükbabası yeni bir tur için parçaları yerleştirmeye başladığında Elyse, Alessandro'dan kendisine tercümanlık yapmasını rica etti. "Bugünlük bu kadar yeter" diye yalvardı.

Alessandro mesajı Benedetto'ya ilette.

Büyükbabasının yüzü onaylamaz bir ifadeyle karardı. Benedetto nefesinin altında mırıldandı, "*Mi aspettavo di più da te.*" Senden daha fazlasını beklerdim.

Alessandro öksürdü. "O biraz... hayal kırıklığına uğradı." Tercümesi fazlasıyla nazikti.

Elyse büyükbabasına ihtiyatla gülümsedi. "*Bugünlük bu kadar yeter dedim.*" Ama bir dahaki sefere kesinlikle olacak. Senin gibi bir oyuncuyu yenmek için yeterince hazırlanmadığım çok açık. Yine de daha çok çalışacağım, umarım zamanla beni yenmen iki kat daha uzun sürer."

Alessandro, Elyse'nin büyükbabasıyla yaptığı konuşmanın geri kalanında arabuluculuk yapmaya devam etti; Elyse'nin sözlerini İtalyancaya, Benedetto'nun sözlerini de İngilizceye çevirdi.

"Hai intenzione di perdere di nuovo con me? La prossima volta?" Bana tekrar kaybetmeye niyetli misin? Bir dahaki sefere mi?

"Evet," diye yanıtladı Elyse, "ama kazanana kadar denemekten vazgeçmeyeceğim."

Benedetto ona dikkatle baktı. "Non so se sono d'accordo con la tua strategia." Stratejinize katılıyor muyum bilmiyorum.

Elyse onun bakışlarının ağırlığı altında huzursuz hissetti. "Nasıl olur?"

Benedetto şöyle açıkladı: "Possiamo permetterci di perdere molte volte negli scacchi, ma abbiamo solo una possibilità di vincere nella vita. I perdenti muoiono in Cosa Nostra." Satrançta birçok kez kaybetmeyi göze alabiliriz, ancak hayatta kazanmak için sadece bir şansımız var. Kaybedenler Cosa Nostra'da ölür.

"Doğru," diye kabul etti Elyse, "ama ben hayatımı satranç oynadığım gibi yaşamıyorum. Oyunlar sadece oyundur. Gerçek hayatta ise kaybetmeyi göze alabileceğim şeylerle yapılması gerekenler arasındaki farkı .Bedeli ne olursa olsun."

"E cosa pensi debba essere ottenuto a tutti i costi?" Peki sizce ne pahasına olursa olsun başarılması gereken nedir?

Benedetto'nun duymak istediği cevap neydi? Elyse birkaç dakika düşündükten sonra, "Klanlarımız arasında istikrar, böylece herkes yerini bilir. İşlerimizin zarar görmemesinin tek yolu bu."

Büyükbabasının yüzünde sonunda kurnaz bir gülümseme belirdi. "Mi sento allo stesso modo, nipote. Benim için her şey bir final için bir mezzo. Sadece la linea di fondo è importante." Ben de aynı şekilde hissediyorum, torunum. Benim için her şey bir amaç için bir araçtır. Sadece en alt satır önemlidir.

"Bir konuda anlaştığımıza sevindim," diye mırıldandı Elyse.

Beklenmedik bir şekilde, "Continuo a vedere tracce di Gianna in te, ma ora vedo che non sei per niente la figlia di mia figlia" dedi. Sende Gianna'nın izlerini görmeye devam ediyorum, ama şimdi görüyorum ki sen benim kızlarımın kızı değilsin.

Elyse'in yüzü düştü. Büyükbabasının onayını kazanmayı başaramamış mıydı? Aklından geçenleri söylediği için kendini azarladı. Bütün konuşmayı Alessandro'nun yapmasına izin vermeliydi.

Artık ortaklıkları eskisi kadar güçlü olmayacaktı. Ne de olsa büyükbabası eski kafalıydı, Vincenzo gibi geleneksel düşünen, kadınların görülmesi ve duyulmaması gerektiğine inanan bir neslin adamıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı biraz geri adım atmak ve kararındaki hatayı düzeltmek için, "söylemek istediğim şey-"

Benedetto sessizce sözünü kesti, *"Vuoi sapere come è morta tua madre?" Annenin nasıl öldüğünü bilmek ister misin?*

Kalbi bir an için durdu. Büyükbabasının bu trajediyi tek başına gündeme getirmesini beklemiyordu. Elyse göz ucuyla Alessandro'nun yüzünün de şoktan kaskatı kesildiğini fark etti. Kocasını Benedetto'ya belirsizlikle bakıyordu. O da en az kendisi kadar hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

Merak, dehşet duygusunun yanında ortaya çıktı. Elyse hafif şaşkın ve korkulu bir ifadeyle başını salladı. "Lütfen anlat bana."

"*Suicidio*," diye cevap verdi büyükbabası duygusuzca.

G

İN TI HAR MI ?

Göğsüne keskin bir ağrı saplandı. Elyse acılarından kaçmak için ölümü seçen hastalara yabancı değildi. Acil serviste onlardan birkaçını kurtarmaya çalışmıştı. Bazen Elyse onları hayata döndürebiliyordu. Diğer zamanlarda ise tüm çabalarına rağmen başarısız oluyordu. Kaybettiği her hayat yıkıcıydı. Ama ona hayatını veren kadının kendi hayatına son verdiğini öğrenmek? *Mierda*. Bu onu daha da derinden yaraladı. Elyse'in içinden duygu selleri aktı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırptırırken kirpikleri titredi.

Tanrı annesinin ruhunu şad etsin.

Yine de üzüntüsü şaşkınlıkla karıştı. Büyükbabasını bu konuyu açmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti. Elyse temkinli bir şekilde, "Umarım şimdi daha iyi bir yerededir," diye mırıldandı.

"*Solo Dio lo sa,*" Benedetto'nun sert cevabı geldi. *Sadece Tanrı bilir.*

Alessandro kasvetli bir ses tonuyla "*Possa riposare in pace*" dedi. *Huzur içinde yatsın.*

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Elyse.

Alessandro yan tarafta, sessiz ve göze batmayan bir şekilde onlara tercümanlık yapmaya devam etti. Benedetto'nun kara gözlerinde hüznün parıldıyordu. *"Ogni giorno." Her gün.*

Elyse'in büyükbabasından gördüğü tek içtenlik belirtisiydi bu. Bir an için gardını indirmiş gibi göründü. Yapılacak en nazik şey, bu işi olurluna bırakmak ve konuyu değiştirmek olurdu. Ama Gianna onun annesiydi. Elyse bir cevabı hak ettiğini düşünüyordu. Biraz da pervasızca, "Onu böyle bir şey yapmaya iten neydi?" diye sormaya cesaret etti.

"Voleva restare con tuo padre." Babanla kalmak istedi.

"Ama buna izin vermezsiniz?"

"Hayır," diye itiraf etti Benedetto.

Elyse, "Neden olmasın?" diye sordu.

Benedetto'nun yüz hatları hoşnutsuzlukla gerildi. *"È scappata da me. Mi ha nascosto la sua gravidanza. Mi ha mentito per la prima volta. Tutto per un uomo inutile." Benden kaçtı. Hamileliğini benden sakladı. Bana ilk kez yalan söyledi. Hepsi işe yaramaz bir adam için.*

Elyse kaşlarını çatarak, bir aziz olmasa da babasını savunmaya çalıştı: "Babamın kusurları olabilir ama iyi bir kalbi vardır."

Sanki hiç konuşmamış gibiydi. Benedetto hiç istifini bozmadan karşılık verdi: *"Tuo padre era un giocatore d'azzardo. Gianna meritava un uomo migliore." Baban bir kumarbazdı. Gianna daha iyi bir adamı hak ediyordu.*

Ne yaparsa yapsın, Benedetto'nun eleştirilerini haksız bulamazdı. Babasını küçümsemesi ne yazık ki haklıydı. Elyse, *babasının* kumar oynamasının hayatını nasıl mahvettiğini tek tek anlatan romanlar yazabilirdi.

Belli ki Benedetto, Gianna'nın Robbie Romero'ya yaklaşmasını istememişti. Elyse bunun için ona kızmaktan kendini alamıyordu. Benedetto, Gianna'yı *babasından* uzaklaştırarak onu bir anneden de mahrum bırakmıştı.

Elyse üzgün bir ifadeyle, "Beni ne zaman ?" diye sordu.

"Ho iniziato a cercarti circa un anno fa." Seni aramaya yaklaşık bir yıl önce başladım.

"Annem beni yalnız bırakmanızı istese bile mi?"

"Sì."

"Neden onun isteklerine karşı geldin?"

"Perché siete una famiglia," diye yanıtladı Benedetto kayıtsız bir yüz ifadesiyle. Çünkü siz bir ailesiniz.

Büyükbabasının yanıtı Elyse'in soğuk hissetmesine neden oldu. Sanki sevgisine ve desteğine ihtiyaç duyan, uzun zamandır kayıp bir torun değil de sahip olunması gereken bir varlıkmiş gibi konuşmuştu. Elyse hafif bir ürpertiyle, Benedetto onu Alessandro'dan önce bulmuş olsaydı kaderin ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemedi.

Elyse endişeyle, belki de şu anda Valentina yerine Gaspare'yle nişanlı olanın kendisi olduğunu düşündü.

Büyükbabası daha sonra Alessandro'ya döndü ve birkaç dakikalığına dışarı çıkmasını istedi. Nedense Benedetto onunla biraz yalnız kalmak istiyordu. Alessandro konuşmanın bu kısmını tercüme etmemiş olsa da Elyse ana fikri anlamayı başarmıştı.

"Hayır, rimarrò," diye homurdandı Alessandro, "qualunque cosa tu voglia dire a Elyse può essere detta di fronte a me." Hayır, ben kalacağım. Elyse'e söylemek istediğin her şeyi benim önümde söyleyebilirsin.

Benedetto'nun yüzünde sakın bir ifade vardı ama sesi duygu yüklü çıkıyordu: *"Ho un regalo molto sentimentale che desidero fare a mia nipote. Annesine bir hediye. Ci vorrà solo un momento. Per favore." Torunuma vermek istediğim çok duygusal bir hediyem var. Bir zamanlar annesine ait olan bir hediye. Bu sadece bir dakikanızı alacak. Lütfen.*

Yeşil gözler iki adam arasında gidip geliyordu. Benedetto doğruyu mu söylüyordu? Bir şeyler saklıyor olabilirdi.

Kol. Alessandro derin bir isteksizlikle kaşlarını çatarak büyükbabasının şüpheli isteğini kabul etti.

"*Hai cinque minuti,*" diye homurdandı. *Beş dakikanız var.*

Kocası odadan çıktı. Kapı arkasından kapanırken Elyse yutkundu. Şimdi Benedetto ile nasıl iletişim kuracaktı?

Büyükbabasının sesi Elyse'in endişesini çabucak yarıp geçti, "Gianna'dan daha sert bir yapıya sahip olman hoşuma gitti. Bu bize iyi hizmet edecek."

Elyse'in piçin İngilizce konuştuğunu anlaması bir dakika sürdü. Suçlayıcı bir tavırla bakışlarını kıstı. "Bunca zamandır beni anlamamış gibi davranıyordun."

"Sì."

"Bu ne lan!"

"Sesini alçalt. Kocanın bizi duymasına izin verme," diye uyardı Benedetto. "Bu bizim sırrımız olarak kalmalı."

Elyse alay etti, "Ondan sır saklayacağıma söz veremem." "O zaman I olacak izin ver herkes Biliyorum o sen anlamak

İtalyanca."

Bunu nasıl öğrendi? İnkâr etmeye çalıştı, "Ne konuştuğunu bilmiyorum-"

"Bana yalan söyleme kızım. Akıcı konuşamıyor olabilirsin ama İtalyanca konuşurken gözlerindeki konsantrasyonu görebiliyorum. Ben yaşıyım. *Kör* değilim."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti Elyse, "anlamaya *çalıştığm* konusunda haklısın, ama İtalyanca konusunda hâlâ berbatım. Dil öğrenmek her zaman zayıf yönüm olmuştur."

İnanmazlıkla alay ederek devam etti, "Bugün sana neden annenden bahsetmeye karar verdim biliyor musun?"

"Hayır," Elyse endişeyle ona baktı, "neden?"

"Çünkü aile her şeydir. Kan kırılmaz. Asla aileye karşı gelmeyin. Evlilik bir Graviano olduğunuz gerçeğini değiştirmez."

"Sana katılıyor muyum bilmiyorum."

"Annen ailesine karşı geldi. Şimdi ona bir bak."

Ses tonu Gianna'nın her şeye rağmen intihar etmediğini ima ediyor gibiydi. Elyse ters ters baktı. "Umarım beni tehdit etmiyoursundur. "

"Asla," diye cevap verdi büyükbabası ürpertici bir gülümsemeyle, "sonuçta biz bir aileyiz."

"Elbette." Elyse bir ürpertiye bastırırken ona meydan okumaya cesaret edemedi. DNA'ları ortaktı ama gerçekten aile olup olmadıkları henüz belirlenmemişti.

"Asla unutma. Bir Graviano olarak doğdun ve bir Graviano olarak öleceksin. Alessandro Vitale işine geldiğinde bizi kullanacak, işine gelmediğinde ise bir kenara atacak. Ama sen benim yanımda olduğun sürece ben her zaman senin arkanda olacağım."

"İttifakımız benim için çok önemli," dedi diplomatik bir şekilde, "ama kocam da öyle."

"Alessandro'ya Valentina Rizzo ile olan ilişkisini sordun mu?" Benedetto aniden sordu.

İçini bir korku kapladı ama bunu belli etmek istemedi. "Pek sayılmaz. Bunu yapma ihtiyacı hissetmedim."

"Ona kızı sor," diye tavsiyede bulundu. "Pişman olmayacaksınız."

Alessandro'nun Valentina'yla olan gergin ilişkisi sık sık aklına geliyordu ama Elyse paranoyasının alevlerini körüklemek istemiyordu. Ayrıca, büyükbabasının evliliğini karıştırmaya çalıştığı da açıktı.

"Kocam bana Valentina hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı," diye karşılık verdi. "Benden sır saklamaz."

"Ondan nasıl sır saklayacağını öğrenmelisin." Bakışları inceldi. "Ya reddedersem?"

"Eğer ona bu konuşmadan bahsedersen," diye devam etti Benedetto, "bağlılığının nerede yattığını bilirim. Bana ihanet edersen, ittifakımız sona erer. Sana tekrar hatırlatayım. Alessandro'yla bağlarımı koparırsam bana bir şey olmaz ama onun beni kaybetmeyi göze alabileceğini sanmıyorum."

Benedetto dalga geçmiyordu ve sinirleri her saniye daha da geriliyordu. Riskler yüksekti, özellikle de Vincenzo'nun cenazesinde onları bekleyen destansı savaş royale ile. Kalbi dehşet içinde çırpınıyordu. Buna izin vermek istemiyordu.

Benedetto, Alessandro'ya ihanet etmesi için ona şantaj yapar. Ama büyükbabasının desteğini kaybetmeden onun fikrini nasıl değiştirebilirdi?

Elyse onun gözlerinin içine baktı. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadakat."

"Sende zaten var."

Benedetto sırtarak, "Sadakat böyle olmaz," dedi. "Gerçek sadakat seçimler gerektirir. Söyle bakalım. Sen bir Vitale misin? Yoksa Graviano musun?"

Bu kışkırtıcı not üzerine büyükbabası koltuğundan kalktı ve masasına doğru yürüdü. Üst çekmecelerden birini açtı ve narin bir müzik kutusu çıkardı. Kutunun üzerindeki her ayrıntı ustalıkla işlenmişti. Gül ağacından yapılmış kutu minyatür bir kuyruklu piyano şeklindeydi. Daha açık renkli karaağaç ağaçlarıyla boyanmış karmaşık çiçek kakmaları kapağın tüm yüzeyini süslüyordu. Ne zaman açılrsa, Chopin'in bir noktürnünün çınlayan yorumu havayı dolduruyordu.

Ona uzattı. "Bu eskiden annene aitti. Senin almanı istiyorum."

Bir yeniği olmalıydı. "Emin misin?" "Evet."

Hediyeyi şaşkın ve kararsız bir ifadeyle kabul etti. "Teşekkür ederim..."

"Beğendin mi?"

"Nasıl ?" diye fısıldadı Elyse. "Bu çok güzel."

Benedetto'nun gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "O zaman bunu kocanızla önemli konuşmalar yaptığınız odada sergileyin."

Yeşil gözler bir parça genişledi. Lanet olsun. Neden Gianna'nın müzik kutusu dinleniyor gibi geliyordu? Elyse telaşını gizleyerek büyükbabasının isteğini onu kızdırmadan geçiştirmeye çalıştı: "Belki de onun yerine depoya kaldırmalıyım."

"Neden saklıyorsun?"

"Bu çok değerli bir hediye," diye açıkladı Elyse, salonda bulunan eskimiş, yıpranmış piyanoyu düşünerek. "Annemin müzik kutusunun zaman içinde zarar görmesini hiç istemem."

Büyükbabası ona doğrudan cevap vermedi, "Ne istiyorsan onu yap. Kutu artık senin. Ama onu evinde nereye koymaya karar verdiğin bana bilmem gereken her şeyi söyleyecek. Adamlarım ve ben izliyor, dinliyor ve bekliyor olacağız. Üstünlüğü ele geçirmemize yardım edebilirsin. Ya da kocanı koruyabilirsin. *İkisini birden yapamazsın.* Umarım doğru seçimi yaparsınız."

Elyse'in yüz ifadesi hoşnutsuzlukla karardı. Bu onun ilk sadakat sınavı olacaktı ve Benedetto ondan Alessandro hakkında casusluk yapmasına yardım etmesini istiyordu.

"Bu büyük bir istek," diye mırıldandı. "Karşılığında ne verebilirsin?"

Benedetto güldü. "Benimle pazarlık edecek durumda değilsin."

Aralarındaki bu gidip gelme gerçek hayattaki bir satranç maçına benzemeye başlamıştı ama bu oyunda yanlış bir hamle tabutla sonuçlanabilirdi. Onu nasıl alt edebilirdi? Elyse yine salon odasındaki piyanoyu düşündü. Benedetto hâlâ Gianna için yumuşak bir nokta ayırıyordu. Piyanosunu saklıyordu. Müzik kutusunu da saklıyordu. Adamın ölmüş kızına olan bağlılığına hitap etmeye karar verdi.

"Annemin babamla birlikte olmasına izin vermeyerek ailemi yok ettin," diye mırıldandı Elyse. "Elbette bunun için bana bir şey borçlusun."

Büyükbabası homurdandı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Gianna seni terk ettiği için minnettar ol. Onun kalbini biliyorum. Seni korumaya çalışıyordu."

"Neyden?"

"*Benden.*"

Elyse acı bir gülümsemeyi yuttu. Benedetto, Gianna konusunda hiç de duygusal görünmüyordu. Vites değiştirme zamanı gelmişti. Onun yerine egosunu beslemeye karar verdi.

"Biraz düşündükten sonra," dedi Elyse, "seninle boy ölçüşemeyeceğimi anladım."

"Tabii ki hayır," diye böbürlendi, "Onlarca yıldır satranç oynuyorum. Senin ya da kocanın bana karşı kazanması mümkün değil."

"Bu durumda, seçimimi yapmaya hazırım. Müzik kutusunu yatak odamızda sergileyeceğim," dedi tereddütle, "eğer kocamı desteklemeye devam ederseniz."

Büyükbabası soğuk bir şekilde gülümsedi. "Graviano adını onurlandırdığın sürece kocanın bende bir dost bulacağından emin olabilirsin."

Kapı açıldı. Alessandro bu sırada odaya yeniden girdi. "*I tuoi cinque minuti sono scaduti.*" *Beş dakikanız doldu.*

Benedetto'nun yüzü hiçbir şey vermiyordu. "*Tempismo perfetto. Abbiamo appena finito qui.*" *Mükemmel zamanlama. Burada işimiz yeni bitti.*

Kocası Elyse'nin elindeki müzik kutusuna baktı. Alessandro, "*Che bel regalo.*" dedi. *Ne güzel bir hediye.*

Benedetto hoş bir şekilde gülümsedi. "*Era il bene più prezioso di Gianna. Voi due dovete proteggerlo bene.*" *Gianna'nın en değerli . Siz ikiniz onu iyi korumalısınız.*

Elyse onları anlamamış gibi yaparak Alessandro'ya döndü. "Bak büyükbabam bana ne verdi, Alessio. Bu müzik kutusu anneme aitti. Çok güzel değil mi? Bence yatak odamızda çok güzel durur, sence de öyle değil mi?"

Yatak odalarını seçmesinin bir nedeni vardı. Alessandro çalışma odasında önemli iş görüşmeleri ve toplantılar yaparken onlar genellikle yatmadan hemen önce ayaküstü sohbet ederlerdi. Elyse kocasının mahremiyetini korumaya çalışırken, büyükbabasını müzik kutusunun evli bir çift olarak en mahrem konuşmalarına erişebileceğine inandırmaya çalışıyordu.

Alessandro ona doğru meraklı bir bakış fırlattı. Yüzünü nötr tutmak için kendini zorladı. Benedetto onu izliyordu. Kocasının yüz ifadesi şüpheyle gerilmişti. "Gerçekten de çok hoş."

Karı koca arasında bir güvensizlik gölgesi dolaşıyordu. Alessandro müzik kutusuna sanki bir bomba saklıyormuş gibi bakıyordu. Elyse ona bakarken, zihninde gevşek sarı saçlar ve kırmızı iç çamaşırlarının görüntüleri uçuşuyordu.

Herkes soğukkanlılığını korudu ama Alessandro ve Benedetto cenaze planlarını konuşmaya devam ederken bile gerginlik devam etti. Havayı İtalyanca dolduruyordu. Elyse çeviriler hâlâ gerekiymiş gibi davrandı. Elyse'in Benedetto'yu kocasından sır saklamaya istekli olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

Benedetto sordu, "*Il servizio si terrà al chiuso or all'aperto?*" Tören içeride mi yoksa mı yapılacaktır?

Kocasını cevap verdi, "*All'interno della chiesa.*" Kilisenin içinde.

Benedetto kaşlarını çatı. "*Pensi di bloccare le uscite?*" Çıkışları kilitlemeyi düşünüyor musunuz?

Elyse konuştu, "Bence kapıları kilitlememeliyiz. Bu konuklarımızı telaşlandırabilir. Niyetimiz fark edilmemeli."

Buna karşılık büyükbabasının kaşları daha da çatıldı. Alessandro'nun kaşları da anlaşmazlık içinde çatıldı. Ama Elyse kararından dönmedi. Biraz daha tartıştılar ve iki adam onun her hareketini ve her sözünü dikkatle inceliyorlardı. Belki de hepsi kafasının içindeydi ama ikisi de onun sadakatine güvenmiyor gibiydi. Baskı altındaydı. Elyse irade gücüyle soğukkanlılığını korumayı başardı. Zar zor da olsa.

Alessandro cenazeye katılmama konusunda yine ısrar etti. Vincenzo'nun töreninin başlangıcına katılmaları gerektiğini savundu. Ne de olsa Alessandro *capo*'ydu. Aynı zamanda Vincenzo'nun oğluydu. Müttefiklerinin şüphesini çekmekten kaçınmaları gerekiyordu. Eğer Alessandro saygılarını sunmazsa, o zaman diğer katılımcılar bir şeylerin ters gittiğini hissedeceklerdi.

Benedetto sordu, "*Chi sparerà il primo colpo?*" İlk atışı kim yapacak?

Alessandro önce Elyse'ye İngilizce, sonra Benedetto'ya bir kez daha İtalyanca cevap verdi: "Adamlarım çevreye yerleştirilecek," dedi. "Şiddeti ateşlemek için kilisenin dışına birkaç serseri kurşun boşaltacaklar."

Elyse mırıldandı, "Binayı boşalttığımızda onlara tuzak kurduğumuzu anlayacaklar."

"Kimsenin bizden şüpheleneneğini sanmıyorum," diye iddia etti kocası. "O zamana kadar kurşunlar havada uçuşuyor olacak ve içerideki herkes panikleyip birbirlerine ateş etmekle meşgul olacak."

Elyse şöyle düşündü: "Aberto aptal değil. Domenico da öyle. Çatışmadan sağ çıkmayı başarırlarsa, tek gözümüz açık uyumaya başlamamız gerekecek."

Aberto ve Domenico cenaze töreninin sonuna kadar birbirlerini öldürmeyi başaramazlarsa, Elyse Berlusconi'lerin ve De Leon'ların hemen boğazlarına sarılacaklarından şüphe duymuyordu.

"Hiç ateş etmemeliyiz" diye ısrar etti. İlk kurşunlar bir Berlusconi ya da De Leon silahından gelmeli."

"Tra il dire e il fare c'è di mezzo il mare," diye mırıldandı büyükbabası. *Söylenenler ile yapılanlar arasında bir okyanus uzanır.*

Elyse Benedetto'ya ters ters baktı. "O zaman ne öneriyorsun?"

Büyükbabası kara kara güldü. *"Chiudi le porte. Dai fuoco alla chiesa. I miei uomini possono farlo sembrare un incidente."* Kapıları kilitle. Kiliseyi ateşe verin. Adamların bunu bir kaza gibi gösterebilir.

Bu adamların bir şeyleri ateşe verme takıntıları neydi?

"Hayır," diye hemen itiraz etti Elyse. "Başka bir yolu olmalı."

Güce aç iki suçlunun birbirini alt etmesini ayarlamak bir şeydi. İnsanları diri diri yakmak için bir kiliseye kilitlemek ise kötülüğün başka bir seviyesiydi.

Benedetto ona küçümseyerek baktı. *"Non c'è altro modo."* Başka bir yolu yok.

Elyse kaşlarını çatı. "Katılmıyorum."

Alessandro ona ilgiyle baktı. "Bunun yerine ne yapılmalı?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde Gaspare De Leon'u hedef alacağız. Berlusconi'lere saldırmaması için ona bir neden verelim. Duyduğuma göre," diye bitirmeden önce öksürdü Elyse, "kolay etki altına alınabilen biri olarak ün salmış."

Malina Gaspare'ye aptal demişti. Hizmetçisi de Gaspare'nin, *kendisi* hâlâ Aberto'ya hesap verirken Berlusconi klanını babasından devraldığı için Domenico'ya içerlediğinden bahsetmişti.

Alessandro itiraz etti: "Gaspare'nin iyi bir seçim olduğunu sanmıyorum."

Ağzı düzleşti. Gaspare amaçları için birincil aday gibi görünüyordu. "Neden olmasın?"

"Gaspare De Leon klanına liderlik etmek için sırada, bu da aslında Aberto'nun sağ kolu olduğu anlamına geliyor. Ona yaklaşmak riskli görünüyor. Aberto planlarımızı öğrenebilir."

"Ama bence ödül riskten daha ağır basıyor."

Eğer De Leon'un varisini Berlusconi'nin patronuyla karşı karşıya getirmeyi başarabilirlerse, Aberto ve Domenico'nun klanları arasında savaş kaçınılmaz olacaktır.

Kocası bir kaşını kaldırdı. "Gaspare'nin babamın cenazesinden sağ çıkmasını tercih ederim. Valentina onunla evlenmeli ve Aberto'nun tacını miras almalı, böylece De Leon'ları onun aracılığıyla kontrol edebiliriz."

Kadın kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Yani Tommy Wilkes'i işe almamış olmasına rağmen Valentina'yı hâlâ cezalandırmayı mı planlıyorsun?"

Alessandro'nun yanakları kızardı. "Valentina ölmemi istemese bile başka açılardan suçlu. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun."

"Acaba Valentina'yı ne kadar iyi tanıyorsunuz? İlişkiniz çoğu zaman fazla yakın geliyor."

Bu suçlama dilinde çirkin bir tat bırakmıştı. Böyle bir küçüklük Benedetto'ya gösteri yapma ihtiyacından mı kaynaklanmıştı?

Alessandro'ya sırtını döndüğüne ikna etmek için mi? Ya da kocasına karşı gerçek bir şüphe mi?

Kahverengi ve mavi-gri gözler ilgiyle parladı. "Kıskanıyor musun, karıcığım?"

Ona ters ters baktı, hassas bir noktaya dokunmuş olmasından nefret ediyordu. "Sadece soruma cevap ver."

"Hayatında benim dışımda bir erkek söz konusu olduğunda, itiraf ediyorum, düşüncelerim biraz şiddete meylediyor," diye mırıldandı. "Bazen keşke sen de benim için aynı şekilde hissetsen diyorum."

"Doktorların şiddeti desteklememesi gerekir."

Alessandro gülümsedi. "Ama kan dökmek ne kadar önemsediğimizi gösterir."

Görünüşe göre, eski alışkanlıklar zor ölmüş. Piç herif yine tecrübeli bir piç gibi konuyu saptırıyordu. Sinirlenen Elyse bir kez daha, "Bana Valentina'dan bahset," diye sordu.

Üvey kız kardeşinin adından bahsettiği anda Alessandro konuşmalarından kopar gibi oldu. Sıkılmış görünüyordu. "Onun hakkında söylenecek pek bir şey yok."

"Saçmalık."

"Hadi oradan."

"Sana inandığımdan emin değilim."

Benedetto aniden araya girerek, "*Ondan kuşkulananmak için tüm nedenlere sahibim,*" dedi.

Elyse büyükbabasının İtalyancasının her kelimesini anlamasına rağmen, "Ne dedi Alessio?" diye sorarak aptalı oynamaya devam etti.

Alessandro bir an için büyükbabasını inceledi. Yüzünde hesapçı bir ifade vardı. Sonra kahverengi ve mavi-gri gözlerini Benedetto'ya dikerek, "Benden şüphe etmek için her türlü nedenin var," dedi.

Büyükbabasının akıcı bir şekilde İngilizce konuştuğunu anlamış mıydı? Elyse onu dikkatle izledi. "Büyükbabam senin hakkında haklı mı?"

Çenesi titredi. "Böyle bir soru sorman bile üzücü, *cuore mio.*"

Büyükbabasının hatırı için karakterine sadık kalan Elyse, "O zaman seni ve üvey kız kardeşini sorgulamayı bırakmam için bana bir sebep ver," diye çıkışırken sesinin yükselmesini istemedi.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim-" "Ne?" diye karşılık verdi.

Büyükbabasına tekrar baktı. "Boş ."

Alessandro söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama Benedetto hâlâ onlarla birlikte olduğu için kendini tuttu. Göz ucuyla yaşlı adama baktı. Elyse ve Alessandro arasındaki anlaşmazlık çatırdarken kara gözleri ıslı ıslı parlıyordu. Aklına bir bağlantı geldi. Benedetto, satranç oyunlarında onu mat etmek üzere olduğu her seferinde benzer bir ifade takınmıştı.

Sinsi, yaşlı tilki.

Elyse hafifçe yüzünü buruşturdu. Odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu. Duygularının muhakemesini gölgelemesine izin veremezdi. Aksi takdirde büyükbabası onlarla satranç oynar gibi oynayabilirdi. Boğazını temizledi. "Gaspere'nin peşinden gitmeme yardım etmezsen, yardım için Mariposa'ya gideceğim. Yarın onunla buluşacağım."

"De Leon'lara tek başına yaklaşma," diye uyardı Alessandro.

"Planım mükemmel olmayabilir ama en iyi sonuçları verme potansiyeline sahip."

Kocası homurdandı: "Bunun kötü bir plan olduğunu söylemedim." "O zaman beni destekleyecek misin?"

"Sanırım." Yine de onu destekleme konusunda pek emin görünmüyordu.

Benedetto'nun bakışlarının hâlâ her hareketine kilitlenmiş olduğunu bilen Elyse, Alessandro'nun üzerine gitmeyi bırakmadı. "Tam desteğinize ihtiyacım olacak. Bu işi yarım yamalak yapamayız. Gaspare'yi Domenico'ya karşı konumlandırmak için onun kızgınlığını körüklemeliyiz. Gaspare üç gün içinde yemi yutacak gibi görünmezse, senin planını yedek olarak kullanabiliriz."

Alessandro içini çekti. ", senin deneyeceğiz."

Büyükbabası hemen teklif etti: "*Se questa è la direzione che abbiamo deciso, allora potrei avere un modo per raggiungere Gaspare...*" Eğer karar verdiğimiz yön buysa, Gaspare'ye ulaşmamız için bir yol bulabilirim...

Elyse'in bakışları Benedetto'ya doğru kaydı. "Bize yardım edecek misin?"

Büyükbabası yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi. "*Finché farai la tua parte, io farò la mia. Ecco cosa penso si debba fare...*" Sen üzerine düşeni yaptığın sürece, ben de kendiminkini yapacağım. İşte yapılması gerektiğini düşündüğüm şey...

Sonraki birkaç dakika içinde yeni planları somut bir şekil ve biçim almaya başladı. Her şey gerçek olmaya başlamıştı. İnsanlar vurulacak, yaralanacak ve muhtemelen öleceklerdi. Elyse bu acımasız gerçek üzerinde durmamaya çalıştı ama yine de suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi.

Öğle saatlerinde Elyse, Alessandro'yla birlikte büyükbabasının evinden ayrıldı. Arabaya doğru yürürlerken annesinin müzik kutusu ellerinde ağırlaşmıştı. Elyse'in vicdanı ruhuna daha da ağır geliyordu. Cehennem onu bekliyordu.

Yanmaya hazır mıydı?

Alessandro Elyse'nin arka koltuğa geçmesine yardım ederken üzerlerine OMİNOUS BİR RUH HÂLİ çöktü. Nils'in siyah Bentley'in direksiyonuna geçmesiyle birlikte Palermo'ya doğru yola koyuldular. Müzik kutusu her zamanki gibi sinsice kucağında duruyordu. Araçları hızla ilerlerken, altta yatan bir korku dalgası soğukkanlılığını tehdit ediyordu.

Yeşil gözleri müzik kutusuna doğru kaymaya devam etti. Büyükbabasının kutuya bir tür mikrofon yerleştirdiğini düşündü ama ya içinde video kaydı da varsa?

Alessandro önce ona, sonra da müzik kutusuna delici bir tavırla baktı. "Bugün büyükbabanla vakit geçirmek hoşuna gitti mi?"

"Ben... nefret etmedim," diye cevap öksürerek.

Kahverengi ve mavi-gri gözleri kurnazca parlıyordu. "Merak ediyorum, karıcığım. Siz ikiniz bensiz nasıl iletişim kurdunuz?"

Mierda. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Elyse isteksizce yalan söyledi, "Biraz garipti. Söylemek istediklerimi telefonuma yazdım ve onun için İtalyancaya çevirdim."

Şu anda yalan söylemekten *başka* çare yoktu. Benedetto ve adamları müzik kutusundan dinliyor ve izliyor olabilirlerdi.

Alessandro onu sorguya çekmeye devam etti, "Ben dışarı çıktıktan sonra seninle ne konuştu?"

Şakakları stresten zonkluyordu. Elyse kafasını boşaltmak için bir an gözlerini kapattı. Alessandro'yu uyarması gerekiyordu ama kutu dinlerken hiçbir şey söylenemezdi. El hareketleri ve yüz ifadeleri de kocasını uyarmak için kullanılamazdı. Benedetto'nun bir kamera yerleştirip yerleştirmedeği kesinleşene kadar olmazdı.

"Annem hakkında konuştuk," diye mırıldandı Elyse.

Bu en güvenli cevap gibi görünüyordu. Büyükbabasını ya da kocasını telaşlandırmayacak bir konuydu bu, en azından lanet olası kutuyu odalarına koyup Alessandro'yu gerçeği anlatacak kadar uzaklaştıran kadar.

Şüpheli tavrı kayboldu. Yerini endişeye bıraktı. Alessandro'nun bakışları endişeyle ona doğru kaydı. "Sen... iyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi, "kabullenmesi çok zordu. Kendimi biraz... sarsılmış hissediyorum."

Alessandro aracın arka koltuğunda ona doğru uzandı. Alessandro'nun avucu onunkini sarınca Elyse takdirle elini sıktı.

"Ölüm asla tek çıkış yolu gibi hissettirmemeli," diye mırıldandı acımasızca. "Annen daha iyisini hak ediyordu. Ciddiyim."

"Teşekkür ederim, Alessio." Elyse yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı. Adamın sıcaklığı yanağına karşı katı ve güvenli hissettiriyordu. Alessandro'nun kolları ona sarıldı. Onları tehdit eden dehşete rağmen, onun sıcaklığı, gücü, kokusu, onunla ilgili her şey ev gibi hissettiriyordu.

Yeşil gözler çırpınarak açıldı. Dağlar ve vadiler arabanın penceresinin önünden geçiyordu. Elyse uzakta yoğun bir bina kümesi görebiliyordu. Palermo'nun şehir merkezi görünüyordu. Şimdiye kadar Palazzo'ya giden yolu yarılamlışlardı. Elyse hızlı bir hesap yaptı. Alessandro'yu sadece yirmi dakika daha oyalaması gerekiyordu.

Elyse onun boynuna sokulmaya başladı. Dudakları Alessandro'nun tenine değdi. Alessandro'nun onun dokunuşuna tepkisi anında oldu. Onun

Vücut ısısı yükselmiş gibiydi ve kasları beklentiyle gerilmişti. Kocasının nefesinin altından, "Ne yapıyorsun, karıcığım?" diye inledi.

"Rahatlık arıyorum," diye fısıldadı.

Bu kez ona yalan söylemiyordu. Elyse teselli arıyordu ama her şeyden önce bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordu. Bu, onun daha fazla soru sormasını engelleyecek ve Benedetto ile adamlarında biraz olsun edep duygusu varsa, Elyse'in küçük gösterisi onları bir süreliğine başka tarafa bakmaya zorlayacaktı.

Alessandro, Nils'le aralarındaki gizlilik kalkanını indiren düğmeye basmak için yana kaydı. Kompartımanları gözden ve sesten yalıtıldıktan sonra Alessandro Elyse'i kucağına oturana kadar kaldırdı. Nefes nefese ve endişeli bir halde ona baktı. Parmak uçları yanağında dans etti ve avucunu kullanarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. Kocasını onu tatlı tatlı öptü. O onu öptü. Tüm masumiyetiyle. Sadece ağzıyla. Dil yok.

Elyse her şeyi olabildiğince yumuşak ve ölçülü tutmaya özen gösterdi. Tek istediği büyükbabasını başka tarafa bakacak kadar rahatsız etmekti - yaşlı tilki onları müzik kutusundan görebilirdi - ama onu küçük düşürecek ya da Alessandro'yu utandıracak bir şey yapmak istemiyordu.

Kocasının öpücükleri derinleşip elleri göğüslerine doğru gitmeye başladığında, kadın kocasının bileklerini kavradı ve sabit tuttu.

"Hayır," dedi Elyse.

Alessandro şaşkın görünüyordu. "*Hayır* mı?"

"Şimdilik sadece öpüşebilir miyiz? Ve belki biraz sarılabilir miyiz?"

Ona bakarken yüz hatları yumuşadı. Alessandro başka bir şey söylemeden kabul etti: "Elbette."

Araba ilerlerken dudak dudağa gelmeye devam ettiler. Kocasının siki kısa sürede kıcının altında bir kaya gibi sertleşti, ama Elyse bunu fark etmemiş gibi yaptı ve Alessandro

kendini kontrol altında tuttu. Şimdi onu sanki gözleri parlayan gençlermiş gibi öpüyordu. Dudaklarının onunkilere dokunuşu hafif ve alaycı bir his veriyordu. Elyse onun hareketlerinde hiçbir aciliyet hissetmiyordu. Adamın elleri kızın belinde sıkıca kilitli duruyor, sadece ara sıra sırtını ve omuzlarını okşamak için etrafından dolaşıyordu. Kocasıyla sevişme niyeti olmadan onu öpmenin son derece tatlı ve tahrik edici bir yanı vardı.

Araçları palazzoya yanaştığında hem Elyse hem de Alessandro tahrik olmanın ötesine geçmişlerdi. Nefesleri hızlı ve çaresizce kesiliyor, neredeyse nefes nefese kalıyorlardı.

Alessandro arabadan inmesine yardım ederken Elyse hormonlarını bastırdı ve zihninin keskin kalmasını istedi. Gianna'nın müzik kutusunu elinde sıkıca tutarak kocasını beklemeden ön kapıdan içeri girdi. Elyse doğruca yatak odalarına koştu. Hedefine ulaştığında Elyse kutuyu şifonyerinin üzerine koydu. Göğsünden bir ağırlık kalktı. Titrek bir iç çekti.

Bir saniye sonra Alessandro ona yetişti. Uzun boylu, kaslı gövdesi yatak odalarının kapısında belirdi. Kaşlarını çatmıştı. "Neden bu kadar acele ediyorsun, karıcığım?"

Ona doğru baktı. Elyse rahatlamak için kendini zorladı. Rahat olmak için. Dudaklarında yaklaşan bir gülümseme belirdi. "Başladığımız şeyi bitirmek istiyorum."

Kaşları ilgiyle havaya kalktı. "Şu anda mı?"

Elyse işaret parmağını Alessandro'ya doğru uzatarak onu yanına çağırdı. Alessandro hemen ona doğru ilerledi ve Elyse onun elini kendi elinin içine aldı. Elyse gülerek Alessandro'yu banyolarına götürdü ve müzik kutusundan uzaklaştırdı.

Kapıyı arkalarından kapattı ve duşu açtı. Elyse suyun sesinin Benedetto'yu ikisinin sevişmekle meşgul olduğuna ikna edeceğini umuyordu. Ayrıca bu sesin Alessandro ile başlatmak üzere olduğu konuşmayı bastıracağını da umuyordu.

Kocasını sırtarak soyunmaya başladı. Alessandro gömleğini çıkardı. Pantolonunu çıkarmadan önce

Elyse fısıldayarak onu durdurdu, "Bekle, Alessio. Seni buraya bunun için getirmedim."

Alessandro gömleğini çıkarırken başını yana eğdi. Kahverengi ve mavi-gri gözleri keskinleşti. "O zaman ben neden buradayım?"

"Büyükbabamın bana verdiği hediye," diye açıkladı, "aslında bir hediye değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım kutuya bir şekilde dinleme cihazı yerleştirilmiş olabilir. Sadakatimi test etmeye çalışıyor."

Öfke ve sıkıntı yüz hatlarını çatallaştırdı. "*Figlio di puttana.*" *Orospu çocuğu.*

Elyse, "Onu kızdırmayı göze alamayacağımıza göre," diye devam etti, "bunu şifonyerimde saklamayı düşünüyorum. Onu müttefikimiz olarak tutmak için iyi bir gösteri yapmam gerekecek. Sen de ona ayak uydurmalısın."

Kocasının yüzünde anlayış belirdi. "Sana şantaj yapmak istiyor. Beni kandırmak için."

"Evet."

Gözlerinde yeniden bir şüphe parıltısı belirdi. Alessandro, "Bunun beni oyundan düşürmek için bir hile olmadığını nereden bileceğim?" diye sordu.

Zeki bir adama göre kocası bazen oldukça kalın kafalı olabiliyordu. Elyse ona pis bir bakış fırlattı. "Seni oyundan düşürmek isteseydim, sen daha ne olduğunu anlamadan seni yatağa atar ve o lanet kutunun önünde sırlarını sikerdim!"

Kayıtsızca omuz silkti.

"Sana sırt çeviriyor olsaydım bu tartışmayı yapıyor olur muyduk?"

Yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Sanırım haklısın." diye homurdandı.

"Yok artık."

Alessandro sessiz kaldı. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Beyni tıkırdarken aralarında birkaç garip vuruş geçti. Sonunda kocası boğazını temizledi. Garip bir şekilde. "Eve dönüş yolunda..."

"Ne olmuş ona?"

Gözlerinde hayranlık parlıyordu. "Büyükbabanı caydırırken beni susturmaya çalışıyordun."

"Elbette," diye burnunu çekti Elyse kibirle. "Ben her zaman bizi kollarım."

Alessandro ona gülümsedi. "Akıllı eş."

Elyse yüzünü buruşturdu. "İleride *çok* zeki olmamız gerekecek. Müzik kutusunun içinde ne olduğundan emin değilim. Bir mikrofon olabilir. Ya da bir kamera."

"*Ya da ikisi birden,*" diye ekledi. Alessandro'nun ağzı pişmanlıkla gerildi. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Kabul ediyorum, şu anda çok gerginim. Aklım karmakarışık."

Elyse iç çekerek, "Bu duyguyu bilirim," dedi. "Bu, her şeyin üzerine endişelenmek istediğim son şey."

Alessandro parmaklarını saçlarında gezdirdi. Hayal kırıklığı varlığından dışarıya doğru yayılıyor gibiydi. "Her şey daha da kötüye gidiyor."

Gözleri hafifçe kısıldı. Elyse'in zihni lazer gibi odaklanmıştı. Kocasını uyarmanın bir yolunu bulmuştu. Alessandro müzik kutusunun farkındaydı. Elyse ajandasındaki bu en acil maddeyi işaretleyebilirdi. Yine de işi henüz bitmemişti.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Ben sırrımı itiraf ettim. Şimdi senin de sırrını itiraf etme zamanın geldi. Güven iki yönlü bir yoldur."

"Neden bilmiyorum?" "Valentina, tabii ki."

Kızgınlık yakışıklı yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Yine mi bu?"

"İlişkinizde görüldüğünden daha fazlası var gibi görünüyor," diye devam etti, "ve hikâyenin tamamını bilmeyi hak ediyorum. Büyükbabam bana daha derine inmemi tavsiye etti."

Alessandro kaşlarını çatı. "O sadece evliliğimizdeki huzuru bozmaya çalışıyor."

"Eğer gerçekten saklayacak bir şeyiniz yoksa, bu konuyu kapatabiliriz. Sana güveniyorum. Ama daha sonra bana yalan söylediğini öğrenirsem? *Sen ölü bir*

yürüyen adam."

Sonunda pes ettiğinde tehdidi yerini bulmuş gibiydi, "Peki. *Sen kazandın.* Konuşacağım. Ama Valentina'yı uzun yıllardır tanıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Zürih'te villanızda kırmızı bir sütyen ve sarı saçlar buldum," dedi Elyse maskesiz bir kızgınlıkla, "neden oradan başlamıyorsun?"

Karı koca banyoda yüzleşirken, yanlarındaki duş başlığından gürültüyle su akmaya devam ediyordu. Sorduğu soru onu şaşırtmış gibi görünmüyordu. Elyse yüzündeki keskin ifadeden, Alessandro'nun tam olarak kimin kırmızı sütyeninden ve sarı saçlarından bahsettiğini biliyor gibi görüldüğünü söyleyebilirdi ve her şeyin farkında olması Elyse'in biraz sinirlenmesine neden oldu.

Elyse iç çekti. "Lütfen artık bir şey söyler misin? Hayatında bir sürü başka kadın olduğunu biliyorum. Benim hatırım için aksini iddia etmene gerek yok."

Alessandro merakla ona baktı. "Birazcık bile... kıskanmayacak mısın?"

"Bunu atlatacağım."

Yüzünde hayal kırıklığının ağırlığı vardı. Alessandro'nun ağzı ince, düz bir yüz ifadesiyle düzleşti. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, karıcığım. Biz tanışmadan önce başkaları da olmuş olabilir ama yemin ederim, gözümü sana diktiğimden beri başka bir kadına dokunmak bir yana, bakmadım bile. Queens'te beni kurtardığın geceden beri seninim."

"Benim hakkımda ne hissettiğini zaten biliyorum," diye mırıldandı soğukkanlılıkla, "bilmek istediğim Valentina hakkında ne hissettiğin."

"Ama neden? Başka erkekler hakkında konuşmanı dinlemek zorunda kalsaydım birinin boynunu kırmaya hazır olurdum," diye hırladı.

"Artık onları umursamasam bile mi?"

"Lanet bir dal gibi."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Elyse. "Şimdi oyalanmayı bırak ve işine bak."

Alessandro homurdandı, "Görünüşe bakılırsa bu kini epeydir içinde tutuyorsun."

"Bana sadece Zürih'te ne olduğunu anlat."

Sonunda mutsuz bir şekilde kaşlarını çatarak, "Nasıl ," dedi.

Elyse öfkeyle ayağını yere vurmak ve aynı anda yumruğunu zaferle sıkmak istedi. *Sonunda*. Bazen kocasından gerçeği öğrenmek, midesinden bir kurşun çıkarmaktan daha zor geliyordu.

Gözlerinden tereddüt fışkırıyordu. "Sen... o sırada hâlâ Crans-Montana'daydın. Yarım kalan bazı işleri halletmek için Zürih'e gittim. O gece Valentina arkadaşıyla birlikte geldiğinde ben villadaydım. Ne yazık ki Avrupa'daki mülklerimizin anahtarları onda. Evde olduğumu bilmiyordu. Oturma odasında onunla yüzleşmeye gittiğimde ikisi de yarı çıplaktı. Ona siktirip gitmesini söyledim. O da bana siktir git dedi."

"Seni sikmek için orada değil miydi?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Peki ya kırmızı sütyen?"

"Valentina'ya ait olduğuna eminim. Onları oturma odasında bulduğumda kırmızı bir tane giydiğini görmüştüm. Muhtemelen duşta arkadaşını becerdikten sonra unutmuştur."

"Onlar sevişirken etrafta mı dolaştın?"

"*Hayır*," diye araya girdi Alessandro, "onlar kavga ederken ben bir iki saatliğine villadan ayrıldım, *ah*, bir şeyden kurtulmak için."

"kurtulmaya çalışıyordun?" "Çöp."

Yeşil gözlerinde şüphencilik parladı. "Çöpü dışarı çıkarmak iki saatini mi aldı?"

Alessandro gizemli bir gülümsemeye, "Çok büyük bir... çöp parçasıydı," diye açıkladı. "Her neyse, ben geri döndüğümde Valentina ve arkadaşı duşta kaybolmuşlardı."

Onun yüzünde yalan aradı. "Valentina'yı hiç becerdin mi?"

"Kesinlikle *hayır*," diye , gözle görülür bir şekilde öğrenmiş görünüyordu. "O benim tipim değil ve ben de kesinlikle onun tipi değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Alessandro omuz silkerek, "Benim bir sikim ve taşaklarım var," diye cevap . "O memelerden ve amdan hoşlanıyor."

"Bana Valentina'nın arkadaşının bir kadın olduğunu mu söylüyorsun?" Bilmiş bir bakışla başını salladı.

Elyse biraz rahatlamış olsa da hâlâ kafasında başka sorular vardı. "O zaman Valentina neden hep seninle flört ediyor? Sana Sandro dedi. Davranışları düpedüz bölgeci görünüyor."

Alessandro hafif bir sırıtışla cevap verdi, "Bana sadece seninle dalga geçmek için Sandro dedi. Valentina çok bölgecidir. Çünkü ben *kozkamızda* gücü temsil ediyorum. Güç istiyor. Ama bu beni önemseydiği anlamına gelmiyor. Ben bir amaç için bir aracım. Başka bir şey değil."

Elyse'in ağzı bir *O* harfi şeklinde anlayışlı bir tavır takındı. "Eğer durum buysa, neden bunları saklama gereği duyduğunu anlamıyorum. Neden daha önce itiraf etmedin?"

"O zamanlar ilişkimiz çok belirsizdi. Sana Mikey'den bahsettiğimde zaten benden korkmuş görünüyordun. Bunu sana söylersem benden nefret edeceğinden korkuyordum." Alessandro kısa bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Valentina beni o gece Stefano'yla yakaladı."

Bu beklenmedik dönüş karşısında nefesi kesildi. "Stefano Russo ile ne halt ediyordun?"

Alessandro sakince, "Onu ben davet ettim," dedi.

"O pisliği Zürih'e kadar uçurdun mu?" Elyse'in kaşları endişeyle çatıldı. olursak, *Pendejo* son zamanlarda çok sessizdi. Aslında, New York'tan ayrıldığından beri onu hiç rahatsız etmemişti. İsviçre'ye vardıktan sonra bile, sessizliğe gömülmeden önce sadece birkaç kez mesaj atmıştı. Hemen içine bir önsezi duygusu çöktü. Zihni hastalıklı olasılıklara doğru yöneldi.

Mierda.

"Doğal olarak," diye homurdandı sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "New York'ta onun peşine düşecek vaktim yoktu."

"Ondan ne istiyordun?" "Tahmin et bakalım."

Elyse şüpheleri gerçeğe dönüştüğünde bir an için dondu kaldı. "Stefano artık hayatta değil, değil mi?"

Alessandro acımasızca sırtıttı. "Ben basit bir adamım. Tek bir kurala göre yaşarım. *Sana* zarar veren herkes ölür."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye yutkundu. "Sen Stefano'yu öldürmeye çalışırken Valentina ve arkadaşı duşta sevişiyorlar mıydı?"

"Merak etme," dedi Alessandro, sanki her şey daha iyiymiş gibi, "villaya girdiğinde adam çoktan ölmüştü. Dediğim gibi, biraz çöp atmak için ayrıldım."

Yani Stefano kapıdan iki ayağı üzerinde girmiş ve bir ceset torbasıyla çıkmıştı. Elyse kuşkulu bir ifadeyle, "Sanırım cesetten kurtulmanıza yardım etmekten çok arkadaşını becermekle ilgileniyordu," diye mırıldandı.

Sakince, "Temizlenmesi gereken bir pislik gerçekten işe yaramaz" diye onayladı.

Kaşlarını çatarak, zihni bir an için geriye gitti. Valentina kadınları erkeklerden daha çok seviyorsa, onu Gaspare'yle evlenmeye zorlamak affedilemez bir düzeyde yanlış görünüyordu. "Bekle, Valentina seninle güç için evlenmeyi reddettiye, Gaspare'yle evleneceğini nereden çıkardın?"

"Valentina benimle evlenmeyi reddetti çünkü önce ben onu reddettim. O sürtük güç için her şeyi yapar."

"Bir erkekle evlenmek zorunda kalsa bile mi?"

"*O bile*," diye onayladı yüzünü buruşturarak. "Onun gözünde evlilik bir iş sözleşmesi. Bu onun istediği hayatı yaşamasına engel olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben... tavsiyene uymaya karar verdim." "Öyle mi yaptın?"

"Valentina'yla konuştuktan sonra, kaltağa değerini kanıtlaması için bir şans vermeye karar verdim." Yanakları bir parça utançla kızardı. "Babam öldükten sonra bir pislik gibi davranmamalıydım ama sözlerin, onları görmezden gelmeye çalışsam da aklımdan çıkmadı. Özellikle de Aberto hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra. Nasıl bir *capo* olacağımı bilmiyorum ama ne olursa olsun karım olmaktan utanmana izin veremem. *İşte bu yüzden asla babam olmamalıyım.*"

Elyse'in yüzü yumuşadı. Onun eline uzandı. "Alessio..."

Belirsizlikle ona baktı. "Beni hâlâ istiyor musun?"

Bu kadar... kaybolduğumu bilerek mi?"

Alessandro beklentiyle ona baktı ama Elyse hemen cevap vermedi. Bunun yerine Elyse ona doğru uzandı. Eli onun çıplak göğsüne kazınmış yazıyı buldu. Avucunu hafifçe kelimelerin üzerine bastırdı. *Aut inveniam viam aut faciam.* Elyse bu Latince yazıyı üniversite günlerinden tanıyordu. *Ya bir yol bulacağım ya da bir yol yapacağım.* Anlamı akorda çarptı.

"Bu," diye mırıldandı yumuşak bir ses tonuyla. "Ne zaman aldın bunu?"

Ağzının acıyan bir köşesi kalktı. "Kardeşlerim beni ilk kez öldürmeye çalıştığında."

"Yine de onlar gitti," diye kararlılıkla vurguladı Elyse, "ve sen kaldın."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, karıcığım?"

Onun gibi o da teslim olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Her şeye rağmen hayatta kalmanın bir yolunu bulacaklardı.

Elyse sonunda, "Senin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu bil," diye cevap verdi, "ve hiçbir erkek aşkımı senden daha fazla hak etmiyor."

Büyük eli onunkinin üzerine kapandı. "Birlikte olduğumuzda bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyorsun."

Sonra Alessandro onu öpmek için başını eğdi. Kadın da onu öptü. koca arasında dokunaklı bir tatlılık akıyordu. Büyükbabasının evindeki anlaşmazlık

kayboldu. Ayrıldıklarında Alessandro'nun ruh hali önemli ölçüde düzelmiş görünüyordu.

Kötü haberleri verirken bile daha kendinden emin konuşuyordu: "Monte'nin Aberto'nun Santos kardeşlerle ilişkisi hakkında rapor verdiğini bilmelisiniz. Görünüşe göre korkularımız haklıymış. De Leon'lar artık dost olarak görülemez."

"En azından artık nerede durduklarını biliyoruz."

Kocasının fikir değiştirmesi hem şok edici hem de görülmeye değer bir manzaraydı. "Malina'dan Valentina hakkında daha fazla araştırma yapmasını istedim."

Elyse eğildi. "Ve?"

"Malina, Valentina'nın o gece villamda Célia Toussaint'ten başkasıyla birlikte olmadığını öğrendi."

"Célia... Toussaint?"

Bu isim Elyse'in diline belli belirsiz tanıdık geldi. Bu ismi daha önce bir haberde okumuş muydu?

"Célia önde gelen bir Fransız politikacı ve bankacının torunudur."

Tabii ya. Elyse kısa bir süre önce Toussaint ailesi hakkında rastgele birkaç makaleye göz attığını hatırlıyordu. Olivier Toussaint kısa bir süre önce Fransa'nın toplam varlıklarına göre en büyük bankalarından biri olan Crédit Ardisson'un CEO'luğuna getirilmişti ve eşi Francine Balland da Fransa'nın son cumhurbaşkanı döneminde Ekonomi ve Maliye Bakanı olarak görev yapmıştı.

"İkisi bir süredir bu işin içindeler. Geçtiğimiz yıl boyunca Zürih'teki villayı buluşma noktası olarak kullanıyorlardı."

Koca bir yıl mı? Bu ikisinin gerçek bir ilişkisi varmış gibi geliyordu. Elyse, "Célia'nın Valentina'nın Gaspare'yle evlenmesini engellemeye çalışmayacağından emin misin?" diye sordu.

Alessandro doğruladı, "Valentina bana Célia'nın yönetim kurulunda olduğunu garanti ediyor. kadar kadar onun nişanı ile Gaspare

üvey kız kardeşimle nihayet bir konuda hemfikir olduğumuza eminim."

ALESSANDRO VE VALENTINA bir kez olsun aynı fikirde miydi?

Cehennem donuyor olmalı.

Elyse ilk başta, aralarındaki bu yeni gelişmeyi duyunca cesaretlendiğini hissetti. Ama sonra kafasına dank etti. *Alessandro onun arkasından Valentina ile planlar yapıyordu.* Yüz ifadesi kızgınlıktan ekşidi. Görünüşe göre, kendisinin ondan sır saklamasına izin verilmiyordu ama Alessandro'nun ondan sır saklamasına izin veriliyordu.

"Merak etmeden duramıyorum kocacığım," dedi Elyse, "Valentina ile yaptığın sohbetin benim Benny ile yaptığım sohbetten ne farkı vardı?"

"Haklısın," diye kabul etti, "*bazı* bilgileri sakladığım için suçluyum. Ama şimdi size *her şeyi* anlatıyorum."

Öfke biraz daha alevlendi. Elyse homurdandı, "Benden uymamı istediğin kuralı çiğnedin. Aramızda sır olmaması gerektiğini sanıyordum."

Alessandro onun ses tonunun keskinliği karşısında irkildi. "Bilerek bir şey saklamak niyetinde değildim."

Elyse kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır mı?"

Alessandro aralarındaki anlaşmazlığı gidermek için aceleyle, "Hayır," dedi, "Valentina'yı Salemi'ye gönderdiğimde aramız çok açıldı, dolayısıyla seninle paylaşacak yeni bir şey yoktu."

Ona ters ters baktı. "Yemin mi ediyorsun?"

"Yemin ederim, Valentina yakın zamana kadar fikrini değiştirmede ve son iki gün o kadar yoğunluğa ki, şu ana kadar sizi bilgilendirecek zamanı bulamadım."

Öfkesi azalmamıştı. Bir irade varsa, yol da vardı ve kocası onun hoşuna gidecek kadar çok çabalamamıştı. Onu müzik kutusu konusunda uyarmanın bir yolunu bulamamış mıydı? Hayatlarındaki kaosa rağmen, kocası da ona aynı nezaketi göstermeliydi.

"Valentina tam olarak ne zaman fikrini değiştirmeye başladı?" diye homurdandı.

Alessandro, tıslayan bir dişi kobrayı yatıştırmaya çalışan bir yılan oynatıcısı gibi, "Bir gün önce," diye cevap verirken ses tonunu temkinli ve yumuşak tuttu.

Sadece bir gün mü? Kızgınlığı az da olsa azaldı. Belki de bu haberi ondan kasıtlı olarak saklamıyordu? Merak içine çöktü. "Onun fikrini değiştirmeyi nasıl başardın?"

İç çekti. "En baştan başlamalıyım..." "Lütfen başla."

"Düğünümüzden kısa bir süre sonra, avukatım Bay Schmid ve ortaklarıyla birlikte imkansız bir görev üzerinde çalışmaya başladım."

"Ne tür bir görev?"

"Ailemin bazı işlerini meşrulaştırmanın yollarını aramama yardımcı oluyorlar."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

Elyse kocasının böyle bir şeyden söz ettiğini ilk kez duyuyordu. Bu fikir karşısında biraz gafil avlanmış gibi hissetti. "Hangi işler?"

Öksürdü. "Barlar, kulüpler, oteller..."

"Peki ya diğer girişimleriniz?" Elyse, "Özellikle uyuşturucu mu?" diye eklemekten önce durakladı.

Alessandro, "Kartelle olan bağlarımı o kadar kolay koparamayacağım," diye mırıldandı, "ama bunu yapmaya niyetliyim. Yavaş yavaş. Bir ömür sürse bile."

Elyse'in kalbi göğsünün içinde ters döndü. Mevcut sistemleri yeniden inşa etmek için mafyanın kemiklerini kırmak kulağa beyhude bir girişim gibi geliyordu. Ama bu fikir onu derinden etkilemişti. "Bu niyete sahip olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Sana cennet sözü vermiştim, değil mi?"

Bunu onun için mi yapıyordu? *Mierda*. Elyse fısıldadı, "Sen yaptın."

Çenesi kararlılıkla sıkıldı. "*Kaptan* olarak yeterince nüfuz kazanabilirsem, para kazanmak için yeni yollar bulma ihtimalim var. Yasal, daha güvenli kanallar. Müttefiklerimin zarara uğramadıkları sürece parayı nasıl kazandığınızı umursadıklarını sanmıyorum."

Alessandro'nun sözleri onu hayretle doldurdu. Göğsündeki öfke sessiz bir kaynamaya dönüştü. İstemeye istemeye, kalbinin tamamen farklı bir şekilde ısındığını hissetti. Artık erkeğine duyduğu sevgi ve saygıyla parlıyordu.

Alessandro'nun ona çok kişisel bir parçasını, en mahrem hedefini açtığı açıktı ve onun bu hayali Elyse'e artık dünyadaki tüm zenginlikler kadar değerli geliyordu. Malina'nın sözünü ettiği *parlaklık* buydu. Elyse bundan emindi.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu tatlı, hayranlık dolu öpücöklere boğdu. "Seni seviyorum Alessio, şu anda olduğun ve olacağın adam için."

Ona göre, bu rüya uğruna ölmeye değerdı.

"*Un diavolo non merita un angelo.*"

"Ne dedin sen?" diye sordu cahil numarası yaparak. "*Bir*

şeytan bir meleği hak etmez," diye tercüme etti, kahverengi ve mavi-gri gözleri duyguyla parlıyordu. "Sana benim dediğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum Elyse. Seni bu ateşin içine asla sürüklememeliydim ama yapacağım son şey olsa bile seni cehennemden kurtaracağım."

"Kaderi kışkırtacak sözler verme," diye uyardı Elyse. "Seni kaybetmeye hiç niyetim yok."

"*Cuore mio...*"

"Birlikte yeni bir cennet inşa edeceğiz," diye söz verdi. "Şimdi söyle bana, Valentina'nın anlaşmaya sadık kalacağına ne kadar güveniyorsun?"

"Görünüşe göre, yıllardır işlerimizi meşrulaştırmak istiyormuş. Hatta babamın teşhisinden kısa bir süre sonra destek için Toussaints'lara bile başvurmuş. Sanırım Célia'nın iş ve siyasi bağlantılarını kendi lehine kullanmayı umuyordu."

Elyse endişeyle, "Ya Toussaints'i bize karşı kışkırtırsa?" diye sordu.

"Bize kazık atmaya çalışsa bile, hedeflerimiz şu an için aynı doğrultuda, bu da onu işe yaramazdan çok işe yarar kılıyor. Oyun alanı tekrar değişene kadar köprüleri yakmayacağım. Bunun yerine, tahtadaki taşları incelemeye devam edeceğim ve ne zaman bizim lehimize *hareket* ettirilebileceklerine -ya da *kaldırılabilirlerine*- karar vereceğim."

Görünüşe göre kocası onun tavsiyesini gerçekten almıştı. Gerçek bir kral gibi düşünmeye ve davranmaya başlamıştı. Ona bakarken yeşil gözlerinde gurur parlıyordu. "Valentina'nın Gaspere'ye ısındığından bahsetmiştin. Onu ikna etmeyi nasıl başardın?"

Alessandro cevap verdi, "Valentina, Gaspere'nin karısı olarak De Leon klanına sızma fikrinden etkilenmiş görünüyor. Bu onun nüfuz kazanmasını sağlayacak. Bu meydan okumayı dört gözle bekliyor."

Bu strateji pek çok açıdan berbat ama aynı zamanda dâhiyane görünüyordu. Mavi gözlü sarışın onlara ihanet etmediği sürece Valentina aracılığıyla De Leon klanını geri alabilirlerdi.

Elyse hafifçe kaşlarını çattı. "Valentina'nın ne arzuladığı ne de sevdiği bir adam için kendini feda etmeye hazır olmasına şaşırdım."

Alessandro bir kaşını kaldırdı. "Uzun süre evli kalacağını kim söyledi?"

Kocasının ses tonundaki keskinlik biraz sinsice gelmişti. Birdenbire Elyse'in içine bir anlayış çöktü. Hay sikeyim. "Gaspore'den kurtulmayı mı planlıyorsunuz?"

Alessandro hiç vakit kaybetmeden, "Valentina bunu bir kaza gibi gösterecek," diye güvence verdi.

Dios, mafya ve onların kazaları. Ama bunun üzerinde durmamayı tercih etti. Şu anda Valentina'yla gelecek planları çok uzak görünüyordu. Önce cenazeden sağ çıkmaları gerekiyordu. Ayrıca Alessandro'nun da işin içinde olduğunu öğrenmesine izin vermeden Benedetto'yu Valentina'nın sonsuz sadakatine ikna etmeleri gerekiyordu.

Ne oluyor lan?

Düşüncelerini tamamlamadan dikkatini dağıtan bir şey gözüne çarptı. Elyse, Alessandro'nun yeniden soyunmaya başladığını fark etti. Birkaç saniye sonra Alessandro çırılçıplak karşısında durduğunda bakışları genişledi.

"Deli misin sen? Müzik kutusu hemen dışarıda!" diye ciyakladı. Alessandro hiç umursamadan ona doğru bir adım attı. Elyse onu uyardı, "*Terbiyeli* ol."

Elleri kadının kalçalarına yerleşti. Bluzunun düğmeleriyle oynamaya başladı. "Beni azarlamak yerine, iki adım sonrasını düşündüğüm için ödüllendirmelisin."

"Şu anda alt beyninin kararları verdiğini hissediyorum" diye karşılık verdi.

Omuz silkti ve nazlı bir bakışla tartıştı, "Dışarı çıkmadan önce ikna edici bir performans sergilemeliyiz. Su akıyor, *değil mi? Duş alıyor* olmamız gerekirken *kuru* çıkmamız mantıklı olmaz."

"Sanırım haklısın," diye itiraf etti Elyse. Yine de içinde huzursuzluk dalgalanmaya devam ediyordu.

Yanağını okşamak için uzandı. "Bu kadar sıkıntılı görünme, *cuore mio*. Ne olursa olsun, en azından bu işte birlikteyiz."

Yüzünü onun avucuna yasladı. "Bu kapının diğer tarafındaki her şey bizi yutmak için bekliyormuş gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum."

"Ben de nefret ediyorum," diye itiraf etti

Alessandro, "ama..." "Evet?"

"Güç, dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde oluşur," dedi yumuşak bir sesle, "bizi ağırlığı taşımaya zorlar, böylece yeniden ayağa kalktığımızda adımlarımız eskisinden daha inançlı bir şekilde yere iner."

Elyse, yüreği gözlerinde ona baktı. "Umarım haklısındır, Alessio."

Birkaç dakika sonra karı koca soyunup birlikte duşa girdiler. Sisin ve spreyin içinde, çıplak tenlerinden aşağı su damlarken Benedetto'yla ilgili stratejilerini tartıştılar. Müzik kutusunun varlığında mümkün olduğunca normal davranmak çok önemli görünüyordu. Vücut dilleri ve konuşmaları Elyse'in sadakati ile Alessandro'nun cehaleti arasında ikna edici bir denge kurmalıydı.

Elyse önemli bir endişesini dile getirdi: "Önemli bir şey hakkında hiç konuşmazsak büyükbabam şüphelenebilir. Senden birkaç değerli sırrı zorla almamı bekleyecektir."

Alessandro düşünceli bir sükûnetle kaşlarını çattı. "İyi bir noktaya değindin."

"Onunla neyi paylaşacağımızı çok dikkatli seçmemiz gerekecek."

Ama ne paylaşabilirlerdi? Güvenliklerini tehlikeye atmayacak ama Benedetto'nun dikkatini çekecek kadar da ilginç bir şey olmalıydı. Renata'nın hafıza kartı birden aklına geldi.

O daha fikrini söyleyemeden Alessandro aynı sonuca vardı: "Biliyor musun, annemin topladığı veriler artık çoğunlukla işe yaramaz ama herkes tarafından bilinmiyor. Acaba büyükbaban buna kanar mı?"

Elyse zihinlerinin senkronize olduğunu fark edince gülümsedi. "Bence denemeye değer."

"Cenazeye kadar bize biraz zaman kazandırır."

Vincenzo'nun cenazesinden söz edilmesi Elyse'in içine endişe dalgaları gönderdi. Hesaplaşma günleri hızla yaklaşıyordu. Hazırlanmak için sadece beş günleri kalmıştı. Vicdanı dehşetle kıvrandı. Ufukta kan dökülmesi görünüyordu. Sinirlerinin yatışmasını ve sakinleşmesini diledi.

"Bu gece annemin bulduklarından bazılarını paylaşacağım," diye teklif etti, "büyükbabanın hatırı için."

"Umalım da buna inansın." Elyse üst dudağını sertleştirdi. Bu mesele halledilmişti ama daha söndürülmesi gereken yangınlar vardı. Yüzünü buruşturarak kocasına, "Bilmen gereken bir şey daha var," dedi.

Alessandro ona doğru baktı. Gözlerinde bir soru belirdi. "Beni meraklan öldürme, karıcığım. Devam et."

"Büyükbabam İngilizce biliyor."

Kahverengi ve mavi-gri gözler tedirginlikle titredi. "Cazzo. Biliyorsun, daha önce Benedetto hakkında şüphelerim vardı ama paranoyaklaştığımı düşünmüştüm."

"Ben yokken onun yanında hiç İngilizce konuşuyor musun?"

"Hayır, çoğunlukla İtalyanca konuşuyoruz."

"Güzel," diye mırıldandı. "İlerlerken dikkatli olun. Yoksa onunla paylaşmak istemediğimiz bir şeye kulak misafiri olabilir."

"Büyükbabanın sırları var gibi görünüyor," diye gözlemledi Alessandro. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Elyse İtalyancasını itiraf etmeyi düşündü. Ancak tam itiraf etmek üzereyken bir şey onu durdurdu. Elyse, Alessandro'nun kendisini kasıtlı olarak aldatmadığına inansa da, onun arkasından üvey kız kardeşiyle yepyeni bir düzüşme anlaşması yapmasına hâlâ biraz içerliyordu. Elyse Valentina'ya kesinlikle güvenmiyordu. Kocasını onlara ihanet etmek için tuzak mı kuruyordu? Eğer Valentina sözünü tutarsa, Alessandro

Doğru karar. Ama Valentina'nın sahte bir müttefik olduğu ortaya çıkarsa, boku yemişlerdi.

Önce ona danışmamayı tercih ederek, ona kararına uymaktan başka seçenek bırakmamıştı. Gerçek bir kralın kraliçesiyle *birlikte* hüküm sürdüğünü söyleyen o değil miydi? İçinde bir isyan kıvılcımı çaktı. Elyse, İtalyanı hakkındaki gerçeği açıklamak için biraz daha beklemeye karar verdi. Mantıklı düşünmeye başladı. Yeterliliği gerçek bir zarar verecek kadar acııcı değildi.

Bu yüzden dilini ısırmayı tercih etti. Elyse onun sırtını sabunla yıkarken başka bir şey söylemedi. Adam göğüslerini köpürtürken de sessizliğini korudu. Duştan çıkmadan önce, karı koca bastırdıkları stresi boşaltmak için sert ve hızlı bir şekilde seviştiler. Adamın siki arkadan Elyse'e çarptı ve Elyse çığlıklarını bastırmak için geldiğinde adam elini ağzının üzerinde tuttu.

Banyolarının kapısı açıldığında Elyse ve Alessandro giyinik ve kuru bir halde, sevgililer değil askerler olarak yeniden ortaya çıktılar. Savaş onları çağırıyordu. Elyse artık *kaptan* olduğu için kocasının omuzlarındaki yükü kıskanmıyordu. Önümüzdeki günlerde onları birçok zorlu düşmandan ve ölümcül mayın tarlalarından uzak tutması gerekecekti.

Alessandro bazı yarım kalmış işleri tamamlamak için adamlarıyla birlikte saraydan ayrıldı. Finansal işlemlerin gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Kartelle yapılan sevkiyatlar dikkat gerektiriyordu. Dostlar ve düşmanlar arasındaki küçük anlaşmazlıklar ve şiddetli olanlar da çözülmeyi bekliyordu. Bu iş çok az cazibe gerektiriyordu.

Alessandro bu dağınıklıklarla ilgilenirken Elyse, ameliyathanelerde sahip olduğu aynı odaklanma ve hassasiyet düzeyiyle görevlerine daldı.

Alessandro' yokluğundan yararlanarak annesinin müzik kutusunu yakından inceledi. Mikrofon ve kamera izleri olup olmadığını kontrol etti. Elyse yanıp sönen kırmızı ışıklar ya da içeriden dışarıya bakan cam mercekler bulamadı ama ince siyah bir telin

piyano şeklindeki konteynerin içi boyunca. Kutunun içinde bir kamera yok gibiydi. Büyük olasılıkla büyükbabası onları sesli gözetim altında tutuyordu. Bunun farkına varmak hem rahatsız edici hem de üzücüydü ama Elyse bunun videoda olmaktan daha iyi olduğunu düşündü.

Bunun üzerinde uzun süre duracak zamanı yoktu. Bulgularını Alessandro'ya mesaj attıktan sonra Elyse bir sonraki görevine geçti. Yeni stratejilerine uyum sağlamak için cenaze düzenlemelerinde son dakika değişiklikleri yapılması gerekiyordu. Elyse personeliyle birlikte bu değişiklikler üzerinde çalışarak saatler geçirdi.

Daha sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Malina'yı kontrol etti. Telefonda iki kadın kısaca Valentina hakkında konuştu.

Malina, "Célia Toussaint'i öğrenmeden önce, *Sinyorina Rizzo*'nun neden *Sinyor Vitale*'yle çıktığına dair dedikodular yaydığını merak ederdim. Ondan nefret ediyor gibiydi. Şimdi ise kendisini yargıdan korumak için *Sinyor Vitale*'yi kullandığından şüpheleniyorum."

Valentina'yı kimliği ve imajıyla mücadele eden biri olarak yeniden hayal etmek garip hissettirdi. Geçmişte etkileşimde bulundukları tüm zamanlarda kendinden çok emin ve zorlu görünüyordu.

"Sanırım," diye düşündü Elyse çatık kaşlarıyla, "Valentina'nın bile bizim anlayamadığımız mücadeleleri var."

"Dünya, uyum sağlamayanları hiçbir zaman hoş karşılamamıştır."

"Onun için üzülüyorum. Hiçbirimiz istediğimiz hayatı yaşamakta özgür değiliz," diye sempati duydu Elyse. Yine de merhamet dalgası uzun sürmedi. Sarışının karakteri onun gözünde hâlâ oldukça şüpheliydi. "Gaspard ile evlendikten sonra ona güvenebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bence *Sinyorina Rizzo* her zaman *Sinyorina Rizzo* için en iyi olanı yapacaktır ve onun kaprislerinin rüzgar kadar hızlı değişeceğine güvenebiliriz."

Hizmetçi alarmı çalıyor gibi görünüyordu. Malina'nın uyarısı, çukura batan ölü bir ağırlık gibi hissettirdi.

midesi. "Umarım Alessandro Valentina'yla boyundan büyük işlere kalkışmaz."

"*Sinyor Vitale*'nin her zaman iki adım önde olması gerekecek," diye mırıldandı Malina. "Lütfen onun için *Sinyorina Rizzo*'ya göz kulak olun."

"Yapacağım," diye söz verdi Elyse.

Telefonu kapattıktan sonra Elyse öğleden sonrasının geri kalanını Benedetto ile koordinasyon sağlayarak geçirdi.

Gaspore'nin Domenico'ya olan kininin dış güçler tarafından dürtülmesi gerekiyordu. Büyükbabasının önerisine göre, Gaspore'nin korumalarından Enrico ve Domenico'nun alt düzey adamlarından Gabriel'den başlayarak alevleri aşağıdan yukarıya doğru körüklemeyi planlıyorlardı. Her iki adam da çabuk sinirlenen alkolikler olarak biliniyordu.

Elyse ve Benedetto'nun adamları birkaç kadın eskort ve striptizci tutmak için birlikte çalıştılar. Kadınlara Enrico ve Gabriel'i -tabii *ki* isimsiz olarak- o akşam yerel bir kulübe çekmeleri talimatı verildi. Elyse işin arka tarafını üstlendi. İki öfkeli *mafya* babası arasında herhangi bir yolla bir kavga çıkarmak için kadınlara yüklü bir *meblağ* ödedi.

Planlar yerine oturdukça saatler akıp gitti. Gün ışığı yerini karanlık, kadifemsi gökyüzüne bıraktı. Elyse gece yarısını çok geçene kadar yatamadı. Kısa bir süre sonra kocası da ona katıldı. Alessandro onu kollarının arasına aldı. Kıcı sikine yaslandığında, taş gibi sertleşmesi uzun sürmedi. Müzik kutusu hâlâ şifonyerinin üzerinde duruyordu.

Ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Git uyu." Adam mahcup bir şekilde sırtıttı. "Deneyeceğim."

Gecenin bir yarısı Elyse huzursuzluk içinde uyandı. Kocası içini çekti ve onun yanında kıpırdandı. Vücudu gergin, gergin hissediyordu ve hiç de rahatlamış değildi. Alessandro tamamen uyanık görünüyordu.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu.

"Şu anda uyumak mümkün değil," diye cevap verdi. "Sorun nedir?"

"I..."

"Ne?"

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Alessandro.

Elyse'in zihni uykunun etkisiyle bulanıklaşmıştı ama içini bir sıcaklık kaplamıştı. "Ah, Alessio..."

Güneş henüz doğmamıştı. Yatak odaları hâlâ karanlıktı. Elyse'in duyuları tamamen alarma geçti. Alessandro'nun göğsü sıkıca sırtına bastırılmıştı. Bu tatlı, şehvetli eziyetle vücudunu uyandırırken kolları ona sarılmıştı. Bacaklarının arasında oynamaya, klitorisini tıngırdatmaya ve daireler çizmeye başladı. Diğer eli meme uçlarını büküyor ve alay ediyordu.

Elyse itiraz etmek için ağzını açtı ama adam bir parmağını dudaklarına bastırdı. Sessiz kalmasını hatırlatmak için gözleri müzik kutusuna doğru kaydı.

Kutu odanın diğer ucundaki şifonyerin üzerinde duruyordu. Çıplaklıkları gölgelerin ve battaniyelerin altında gizliydi ama Elyse, üzerlerinde bir kamera olmasa bile, hâlâ açıkta olduklarını hissetmekten kendini alamıyordu. Yine de Alessandro'nun umurunda değil gibiydi. Mikrofonla ilgili mesajı onu cesaretlendirmiş olmalıydı.

Ahlaksız piç.

Yumuşakça tısladı, "Bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

Elyse sadece yatak odalarının dışında sevişeceklerini düşünmüştü.

"Bu saatte sadece hayaletler uyanık olur," diye mırıldandı kocası. "Sadece sessiz ol, *cuore mio*. Ve çok ama çok hareketsiz ol. *Ne yaparsam yapaym.*"

Arkadan, sert aletini uyluklarının arasından özenle yavaşça kaydırды, uzunluğunu ıslak kıvrımları ve şişmiş klitorisi boyunca kaydırды. Elyse bir zevk iniltisini yuttu. Bu açıda, bu pozisyonda, onun sertliğinin yumuşaklığının V'sinden çıkma şekli son derece erotik hissettiriyordu. Elini sikine doğru yönlendirmek için bileğini kavradı. Kalın, zonklayan uzunluk artık tamamen onun okşaması içindi.

"*Per favore*," diye fısıldadı Alessandro.

"Ama-"

Daha da yumuşak bir ses tonuyla yemin etti, "Kimse bilmeyecek." "Kan açıkça beynini terk etmiş-"

"Merak etmeyin. Daha mutlu bir yere gitti." "Net düşündüğünü sanmıyorum-"

Parmakları kızın klitorisini -tatlı, tatlı, *çok tatlı bir şekilde*-okşamaya devam ettikçe her protesto gecenin içinde kayboldu, ta ki şehvet dizginleri ele geçirene kadar. Amcığı her okşayıştta daha da kayganlaştı. Yorganın altında sessiz ve hareketsiz kalmak için mücadele etti. Elyse zamanla artan çılgınlığa teslim oldu ve kocasının sikini avucunun içine aldı. Kocasını amını okşarken o da dikkatli ve ölçülü hareketlerle pompalamaya başladı.

Onlar çalarken, vücudu serbest kalmak için çığlık atıyordu ama Elyse boşalmasına izin veremiyordu. Müzik kutusu onunla alay edip duruyordu.

"*Dios*, seni istiyorum," diye soludu alçak sesle, "ama bu şekilde değil."

Sessiz kalmak artık mümkün değildi. Hareketsiz kalmak düşünülemezdi. Artık kayıtsızmış gibi davranamazdı. Bu şey çok gerçek ve çok iyi hissettiriyordu.

Alessandro'nun parmakları hâlâ klitorisinin üzerindeydi ama siki protesto edercesine eline doğru seğiriyordu. "Durmalmıyım?"

"Hayır."

"Çok şükür."

"Ama beni dinleme," diye sessizce soludu Elyse. "Ben de sağlıklı düşünemiyorum."

Kocasını hayal kırıklığı içinde tekrar küfretti. Acı dolu bir ifadeyle, kadının kayganlığıyla damlayan parmaklarını çıkardı. Kadın onu bırakırken aleti kızgın ve sert görünüyordu.

"*Sonra*," diye söz verdi Elyse.

"Cehennem bir yer olmalı," diye iç geçirdi.

Daha sonra duşta ya da arabada sevişebilirlerdi, Elyse'in umurunda değildi. Müzik kutusunun etki alanı içinde hiçbir şey yapmak istemiyordu. Gölgelelerin arasından Elyse, Alessandro'nun elini dudaklarına götürüp hınzırca yalamasını izledi

ve parmaklarından ıslaklığını emiyordu. Bu ahlaksız manzara karşısında nefesi kesildi.

Boynunu öpmek için eğildi ve boğuk bir sesle homurdandı, "Bal gibi, *cuore mio*. Çok tatlısın. Daha fazla. *Per favore*."

Onun sözleri karşısında eridi. Elyse güçsüzce ona baktı. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

Bunun üzerine Alessandro uzanarak parmaklarını yine hafifçe kadının kıvrımlarında gezdirdi. Adamın dokunuşu çok az hissediliyordu ve kadın arzuyla titremekten kendini alamadı. Alessandro onu sıkıca göğsüne çekti. Elyse onun omzuna doğru gülümsediğini hissetti. "Amaç da bu zaten, *değil mi?*"

Ereksiyonu kadının sırtını yokladı ve dürttü. Sevişmeye fazlasıyla hazır görünüyordu. Kukusu tepki olarak ağladı. Kendini telaşlı hisseden Elyse konuyu değiştirmeye çalıştı, "Biraz dinlenmeliyim."

"Biz öldüğümüzde uyuyabilirsin."

"Ama yarın... Mariposa'yla... yarın." "Siktir et

Mariposa'yı," diye . "Ben çok daha eğlenceliyim." *Ve çok fazla becerilebilir.*

Artık onun yanında kendine güvenmiyordu. Elyse, bunu yapmak ona acı verse de ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Gölgelerin arasından müzik kutusuna baktı. Elyse birden kocasının bir şeyleri ateşe verme merakını anladı. O lanet kutuyu gazyağıyla ıslatmak, bir kibrit çakmak ve yakıp kül etmek istiyordu.

Alessandro bir yenilgi homurtusuyla sırt üstü yuvarlandı ve kayıtsızca tavana baktı. "Yarın Monte ve Luca'yı getirmeyi unutma."

Elyse şöyle bir baktı. "Tabii ki-"

Tam o sırada Alessandro'nun telefonunun keskin sesi sözlerini . Kaşlarını çattı. "Kim olabilir?"

Alessandro kontrol etmek için telefonuna uzandı. Kocasını ona göstermek için ekranı çevirirken yüzünü buruşturdu. Elyse'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. *Benedetto mu arıyordu?* Saat sabahın dördüydü. Büyükbabasının bu saatte uyuyor olması buraya kadarmış.

Alessandro yüzünü buruşturarak telefonunu açtı, *"Pronto."*

Elyse, kocası büyükbabasıyla İtalyanca konuşurken bir yandan kulak misafiri oluyordu. Aşağıdaki parçacıkları yakaladı.

"Ho delle buone notizie per te." Sana iyi haberlerim var.

Striptiz kulübünde kurdukları tuzak biraz fazla iyi gitmiş gibi görünüyordu.

"Entrambi divennero ossessionati da Marzia." İkisi de Marzia'yı takıntı haline getirdiler.

Striptizcilerden biri yüzünden sarhoşken hararetli bir tartışma yaşanmıştı.

"Un coltello è stato estratto. Poi, è stato sparato un proiettile." Bir bıçak çekildi. Sonra, bir kurşun ateşlendi.

Gaspares'in koruması ölmüştü.

"La guerra è iniziata." Savaş başladı.

Çünkü Domenico'nun adamı onu vurdu.

Elyse içinden çıldırmak üzere olmasına rağmen yüzünü sakin ve duygusuz tutuyordu. Hiç şüphesiz, Mariposa ile yarınki toplantının son derece dikkatli bir şekilde ele alınması gerekecekti. Küçük bir hata yaparlarsa, inşa ettikleri iskambil kâğıtlarından ev yerle bir olabilirdi.

CAFFÈ CASADEI, Palermo şehir merkezindeki diğer kafeler gibi görünüyordu.

Yeşil ve beyaz çizgili bir tente açık dükkânın önünü çerçeveliyordu. Eskimiş ahşap kapılardan içeri ve dışarı taze kahve ve hamur işlerinin kalıcı aromaları süzülüyordu.

İçeride, kabarık brioches, hafifçe kırılaştırılmış ve çatlatılmış biscotti ve ricotta kremalı dolgulu cannoli ile dolu bir cam vitrinin bulunduğu bir espresso barı yoldan geçenleri içeri girmeye çağırıyordu.

Dışarıda, sokak kenarındaki bistro sandalyeler ve klasik bir rattandan dokunmuş yuvarlak masalar, yoğun şehir sakinlerini oturmak ve telaşlı günlerine bir ara vermek için karşıladı.

Sahne, *il dolce far niente'nin* hayata geçirilmiş hali gibiydi. *Hiçbir şey yapmamanın güzelliği*. Elyse ilk bakışta böylesine sevimli, mütevazı bir dükkânın bölgedeki en kötü şöhretli mafya klanlarından birine bağlı olduğunu asla düşünemezdi ama Malina'ya göre *Caffè Casadei* yaklaşık son on yıldır De Leon'ların koruması altındaydı.

Saat ona çeyrek kala Elyse, Monte ve Luca ile birlikte kafeye geldi. Mariposa çoktan masalardan birine oturmuş, onu bekliyordu.

Monte ve Luca hemen yanlarındaki masaya oturdular.

Genç kadın Elyse'i fark edince sırtıttı. "*Ciao*, kaltak."

Bugünün gündemi açıldı. *Bilgi almak ve hiçbir şey vermemek*. Mariposa'yı alt edebilecek miydi? Yoksa sonunda oyuna mı gelecekti? Elyse sinirlerini gizlemek için gülümsedi. "Seni görmek her zaman büyük bir zevk Mari."

Mariposa Elyse'in simsiyah kıyafetine baktı. "Kaybınız için tekrar üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

İki kadın arasında garip bir sükûnet oluştu. Elyse öksürdü. "Hayat nasıl gidiyor?"

Kız cevap verirken dalgın görünüyordu, "Hayat hayattır. Hiçbir şey gerçekten değişmiyor gibi görünüyor."

Mariposa'nın bakışları sürekli başka yönlere kayıyordu. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Ya da birini?

Parlak kırmızı rujlu bir garson geldi. Yiyecek ve içeceklerini sipariş ettiler. Garson gittikten sonra Mariposa masaya doğru eğildi ve kısık bir sesle, "Size bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

Elyse de ona doğru eğildi. "Dinliyorum."

Mariposa Enrico'nun ölümünden haberdar mıydı? Bir şey biliyorsa bile kızın küstah ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. Elyse'e bir suçluluk duygusu çarptı. Mariposa bugün buraya müttefik olduklarını düşünerek gelmişti. Ama hiçbir şey gerçeklikten daha uzak olamazdı. Ailesinin çöküşünü planlıyorlardı. Elyse gerçek ortaya çıktığında kendisinden nefret ettiği için genç kadını suçlamayacaktı.

Mariposa parlayan gözlerle nefesinin altından, "Kardeşimin koruması dün gece öldü," dedi.

Mierda. Mariposa'nın bu bilgiyi vermeye hazır olması, aralarındaki pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye çalıştığını gösteriyordu. Durumu okumak zordu. Elyse elleri Enrico'nun kanıyla lekelenmemiş gibi davranmak için kendini zorladı.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm." Nazikçe sordu, "Nasıl öldü?"

Servis görevlisi siparişlerini getirdi ve masaya nefis bir kahve ve hamur işi dizisi koydu.

Mariposa espressosunu yudumladı ve konuşmadan önce yine garsonun ortadan kaybolmasını bekledi: "Sanırım Berlusconi'lerden biriyle kavga etti."

"Neyin üzerine?"

Mariposa omuz silkti ve içini çekti, "Bu aptalları kim bilebilir ki? Göğüs ve içkinin doğru *kombinasyonu* onları harekete geçirebilir, sanırım. Huzur içinde yatsın ama Enrico kardeşimden bile daha büyük bir *aptaldı*."

Kız adamın ölümünden etkilenmemiş görünüyordu. Ancak Mariposa'nın ses tonundaki rahatlığa bakılırsa, hava durumu hakkında sohbet ediyor da olabilirlerdi. Bu Elyse'i Mariposa'yı daha yakından incelemeye itti. İşte o zaman Elyse genç kadının sol elmacık kemiğinde gözle görülür derecede koyu bir leke fark etti. Pudra ve fondöten ancak bu kadarını gizleyebilirdi.

Elyse'e mide bulandırıcı bir sezgi çarptı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu içgüdülerinde hissetti. Bu sıkıntılı anda, diğer tüm düşünceler pencereden uçup gitti.

Elyse genç kadına nazikçe, "Mari?" diye seslendi.

Mariposa mırıldanarak cevap verdi, "Evet?"

Yeşil gözler kızın lekeli, morarmış yanağına kilitlendi. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Enrico hakkında mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Elyse,

"*senin hakkında.*" "Benim

hakkımda mı?"

"Evde işler nasıl?"

Mariposa'nın kara gözlerinde bir tedirginlik titreşimi belirdi. Kız sessizce cevap verdi, "Sana zaten söyledim. *Hayat hayattır.* Benim için bildiğim tek şey bu."

İki kadın da birbirine baktı. Mariposa'nın yüzünde beliren umutsuzluk ifadesi, babasının işyerinde yüksek sesle söyleyemediği her şeyi anlatıyordu. Göz ucuyla,

Elyse bir hareket gördü. Tam zamanında, kıpkırmızı dudaklı garson kız sıkı bir gülümsemeyle yeniden ortaya çıktı.

"Posso portare a voi ragazze qualcos'altro?" diye sorarken sesinde bir gerginlik vardı. *Siz hanımlara başka bir şey getirebilir miyim?*

Mariposa cesur ve parlak bir gülümsemeyle başını salladı, ama Elyse koyu saçlı kızın oturduğu yerde nasıl büzüştüğünü fark etmekten kendini alamadı, tıpkı Cara De Leon'ların partisinde çıldırdığında Aberto'nun yanında büzüştüğü gibi. Elyse'in omzu hâlâ Cara'nın serseri kurşununun izini . Yeşil gözleri keskin bir şekilde kısıldı. Görünüşe göre Mariposa da bazı yaralar taşıyor olabilirdi.

Kadın tekrar konuştuğunda sadece Mariposa'ya hitap etti: *"Ho anche un messaggio per te, signorina."* Benim de size bir mesajım var, bayan.

Mariposa temkinli bir ifadeyle sunucuya baktı.

Garson kız ona, *"Baban barı aradı. Ha bisogno che tu vada a casa."* Baban kafeyi aradı. Eve gitmeni istiyor.

Elyse her zamanki gibi onların konuşmalarını dinlerken cahil numarası yapıyordu ama içten içe zihni şimşek hızıyla dönüyordu. Başlangıçta bugün Mariposa'dan Aberto ve Cara hakkında daha fazla bilgi almak için gelmişti. Şimdi ise ne düşüneceğini bilmiyordu. Mariposa babası gibi dost gibi davranan bir düşman mıydı? Yoksa Aberto'nun kurbanlarından biri miydi?

Özel olarak konuşabilmeleri için Mariposa'yı kafeden uzaklaştırması gerekiyordu. Garson daha tek kelime edemedi Elyse, Mariposa'ya döndü ve toplayabildiği en şirret sesle, "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz bilmiyorum ama kayınpederimin cenaze işlemlerinin tamamlanması gerekiyor. Bazı ayak işlerini halletmem gerekiyor. Tercümanım olarak benimle gel, Mari. Hayır cevabını etmeyeceğim."

Mariposa'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi, ama Elyse'ninkiyle eşleşen bir hoşnutsuzluk homurtusuyla karşılık verdi

"Ben meşgul bir kadınıam ama sanırım bugün biraz zaman ayırabilirim. Eğer çabuk olursanız."

Mariposa'nın sesi sinirli geliyordu ama Elyse genç kadının kara gözlerinde rahatlamış gibi görünen bir parıltı gördü. Dikkatle izledi. Hayır, belki de rahatlatma değildi. Bu duygu daha derindi. *Mariposa minnettar görünüyordu.*

Elyse'in en kötü şüpheleri tam da garson kız tekrar konuştuğunda alevlendi, "*Sei sicura che sia una buona idea, signorina?*" Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz, bayan?

Soru bir tehdit gibi geldi.

Monte yanlarında homurdandı, "*Dimmelo tu, puttana.*" *Sen söyle, kaltak.*

Garsona saldırmaya hazır bir Rottweiler gibi ters ters baktı.

Luca'nın eli ceketinin içine uzandı. Silahını çıkarmadı ama uyarı açıktı.

Tehlike havada tısladı.

Bir süre sonra garson kız, "*Tiro fuori l'assegno*" diye homurdanarak sessizce geri çekildi. *Hesabı getireyim.*

Çek geldi. Parasını ödediler. Birkaç dakika sonra Elyse, Monte ve Luca, Mariposa'ya kafeden arabalarına kadar eşlik ettiler. Luca ve Monte öne oturdular. Elyse ve Mariposa arka koltuğa yerleştiler.

"Nereye gidiyoruz *Sinyora Vitale?*" Luca Elyse'e sordu. "Fark etmez," diye mırıldandı Elyse, "sadece sür."

Monte'nin direksiyona geçmesiyle birlikte, Mariposa sessizliği gergin bir sesle, "Teşekkür ederim," diyerek bozmadan önce dördü bir süre şehir içinde hızla ilerledi.

Elyse ona doğru baktı. Yüzüne endişe gölgesi düşmüştü. "Artık kafeden uzaklaştığımıza göre, lütfen bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yeşil gözler bir kez daha genç kadının morluğuna kilitlendi. " aptalı oynamayın. Bizim zamanımız sikişecek zamanımız yok.

etrafta."

Mariposa "Neden umursuyorsun?" diye sormadan önce bir kez daha sıkıntılı bir şekilde durakladı.

"Çünkü ben başka bir kaltak açıkça incindiğinde görmezden gelecek bir kaltak değilim."

"Az önce ikimize de... sürtük mü dedin?"

Elyse ona sert bir bakış fırlattı. "Yalan mı söyledim?"

Mariposa soğuk bir şekilde güldü. "İtiraf ediyorum, beni etkilemeye başlıyorsun."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim."

"Ama senden hoşlanıyorum diye," diye uyardı Mariposa, "bu sana benim özel hayatıma burnunu sokma hakkını vermez. Benim hayatım seni ilgilendirmez."

"Sana yardım etmek istiyorum Mari, eğer izin verirsen. Ama karışmamı istemiyorsan, haddimi aşmayacağım. Seni hemen eve götürebilirim. Sadece söyle ve seni bir daha rahatsız etmeyeyim. Ne yapmak istediğini söyle."

Bu Mariposa'yı duraksatmış gibi görünüyordu. "Lütfen beni eve götürmeyin. Henüz değil."

"O zaman bir kez daha soracağım," diye mırıldandı Elyse, "bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Mariposa endişeli bir şekilde başını salladı. "Bir şey söylemeden önce, yeniden müzakere etmek istiyorum."

Göz göze geldiler. Kadınlar birbirlerine arkadaş olmaya çalışan iki rakip gibi bakarken gerginlik arttı.

"Anlaşmamızdan mı bahsediyorsun?" "Evet."

"Yeni şartlarınız nedir?"

"Cosca'nızda benim için bir pozisyon sağlamanın yanı sıra, *ah*, hizmetler, koruma istiyorum."

"Kimden?" Elyse bu konuşmanın nereye varacağını çoktan sezmiş olmasına rağmen sordu.

"Babam."

Bakışları bir kez daha Mariposa'nın yaralı yanağına kaydı. "Sana vuran o muydu?"

"Hayır," diye cevap verdi Mariposa sesinde buruk bir ısıklıkla, "bana asla elini sürmez. Piç herif adamlarına bunu onun için yapmalarını emrediyor."

Elyse'in içinden bir belirsizlik damlası akarken bile kalbi kıza gitti. "Hepsinin canı cehenneme."

Mariposa beklenmedik bir kırılganlık patlamasıyla alçak ve kırık bir ses tonuyla ekledi: "*Babamın* sinirlendiğinde nasıl biri olduğunu bilemezsin. Artık onunla birlikte yaşayamam. Bana yardım etmelisin, yoksa beni mahvedecek. *Temelli* olarak."

Bu bir tuzak olabilir miydi? Mariposa, Aberto tarafından duvarlarını yıkmak için mi gönderilmişti? *Tanrım*, öyle olmamasını umuyordu. Elyse genç kadının acısından şüphe ettiği için kendinden nefret ediyordu ama Aberto'nun neler yapabileceğini bildiği için savunmasını düşürmek aptallık gibi geliyordu.

Elyse Mariposa'yı korumak istiyordu ama aynı zamanda De Leon'ların oyununa gelmekten de çekiniyordu. Riskli ve doğru bir seçim yapmakla güvenli ve bencil bir seçim yapmak arasında ikilemde kalmıştı. Şeytanların dünyasında bir melek olmayı göze alabilir miydi?

Elyse kendini şimdilik kararsız kalmaya zorladı. Daha fazla gerçeğe ihtiyaç vardı. Gerçeği öğrenmek için çaresizce Mariposa'ya döndü. "Sana yardım etmek istiyorum. *İnan bana, istiyorum*. Ama nedenlerini sorgulamadan edemiyorum. Neden daha uzun süredir tanıdığın ve daha çok güvendiğin biri yerine *benden* koruma istiyorsun?"

Kara gözlü kız ona gülümsedi ama gözlerinde hiç ışık yoktu. "Dilenciler seçici olamaz. Hayatımdaki hiç kimsenin benim yaşamamı ya da ölmemi umursamadığını söylesem bana inanır mısın?"

Mierda. Kalbi Mariposa için bir kez daha kırıldı ama duygularının çekimine karşı kendini çelikleştirdi. Elyse kararlı ve nazik bir sesle, "Sana inanmam için bana bir sebep ver," diye rica etti.

Mariposa'nın kaşları kurnazca çatıldı. "Daha önce sana iyi niyet göstergesi olarak Enrico'nun ölümünden bahsetmiştim ve Vincenzo'nun cenazesinde kardeşlerimin ne yapmayı planladıkları hakkında daha fazla şey paylaşabilirim. Ama ancak beni korumayı kabul edersen."

Görünüşe göre kız köprüler kurmaya hazırlıklı gelmişti. Elyse'in şefkati korkularıyla savaşıyordu. *Bir De Leon'a güvenilebilir miydi?*

Mariposa garip bir şekilde boğazını temizledi. "Sana bir şey göstermeme izin ver."

Araçları Palermo sokaklarında ilerlerken Elyse, Mariposa'nın parmaklarının keten gömlek elbisesinin yakasına gidişini izledi. Ön taraftaki düğme sırasını çözmeye başladı.

"Oh, *Dios...*"

Elyse'in nefesi Luca ve Monte'nin bakışlarının dikiz aynasına doğru kaymasına neden oldu. Mariposa elbisesini silkerek çıkardı. İki adamın gözleri büyüdü. Sütyeni ve iç çamaşırından başka bir şey giymeyen genç ve güzel kadını gördüklerinde beceriksizce öksürerek ön tarafa doğru ilerlediler. Luca kendisine sorulmadan hızlıca bir özür mırıldandı ve gizlilik kalkanını yerleştirmek için düğmeye bastı.

İlk şoku geçtikten sonra Elyse, Mariposa'nın neden giysilerini çıkarmayı tercih ettiğini kısa sürede anladı. Gözleri Mariposa'nın açıkta kalan bedeninde gezindi. Kızın soyunuk haliyle, vücudunu tahrif eden birçok kesik ve çürüğü görmek kolaydı. Çoğu yeni gibi görünüyordu. Bazıları ise eskiydi. Eski yara izlerinden biri üzücü bir şekilde yanık izine benziyordu. Mariposa'nın ona gösterdiği şey karşısında kalbi dehşetle sıkıştı.

"Bu ne zamandır ediyor?" Elyse dikkatle sordu.

Mariposa bu soru canını yakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek zor. Babamın öfkesi bir sıcak bir soğuk olmaya meyillidir. Çocukken yaramazlık yaptığımda bazen böyle olurdu. Sonra ben büyüdüğümde ve erkekler beni becermekle ilgilenmeye başladığında babam geri adım attı. Evimizde yaşanan çirkinlikleri görmelerini istemiyordu."

"Aberto'nun itibarını bu kadar önemseydiğini fark etmemiştim..."

Mariposa acı bir şekilde, "İtibara önem vermiyor," diye açıkladı, "kirli çamaşırlarımızı düşmanlardan korumak kadar önem veriyor. Ağzından kaçan herhangi bir şey ona karşı kullanılabilir, bu yüzden her şeyi kilit altında tutmayı tercih ediyor."

Elleri soğurken yeşil gözleri titredi. "Alessandro biliyor muydu?"

Mariposa başını salladı. "Hayır."

"Yemin eder misin?"

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

"Eminim Alessandro bilseydi müdahale ederdi," dedi Elyse, "ve hiçbir şey yapmamaya cüret ederse kışına tekmeyi basardım."

Mariposa'nın sert ifadesi yumuşadı. "Teşekkür ." "Bir şey değil."

"Bilgin olsun, babamın adamları yakın zamana kadar yara izi bırakacak kadar sert vurmadılar," diye ekledi genç kadın, "ta ki yakın zamana kadar."

Elyse kendini hasta hissetmeye başladı. "Anlıyorum."

"Alessandro biz hiçbir şey bilmiyordu. Erkek arkadaşlarımın haberi yoktu. Kimseye söylemedim."

Elyse yavaşça Mariposa'nın elbisesini aldı ve omuzlarına örttü. Mariposa yüzünü buruşturarak yeniden giyinmeye başladı. Yeşil gözler Mariposa'nın göğüs kafesindeki özellikle kötü bir çürüğe kilitlendi. Morumsu-siyahımsı sıyrık taze görünüyordu.

Mikey'nin çirkin, acı dolu anıları zihninde canlandı.

Elyse çenesini sıktı. "Kadınları inciten erkeklerden nefret ederim."

Etrafına göz gezdiren Mariposa durgunlaştı ve dikkat kesildi. Koyu renk gözleri yeşil gözleri aradı. "Sesindeki nefret kulağa... kişisel geliyor."

Elyse, "Şiddet yanlısı bir adamın etrafında olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim ve cehennemdir," diye fısıldadı. "Yalnız değilsin Mari."

Mariposa, Elyse'in kendisine neyi açıkladığını anlayınca gözleri büyüdü. "Kimdi... kimdi o?"

"Mikey adında bir pislik."

"Umarım korkunç bir şekilde ."

"Zaten yaptı." Elyse belli belirsiz gülümsedi. Baltalı, kundakçı kocasına karşı daha derin bir takdir geliştirmeye başlamıştı.

"İyi ki kurtulduk," dedi Mariposa sırtarak. Sonra neşesi azaldı ve ruh hali bir kez daha karardı. "Keşke ben de senin kadar şanslı olsaydım. Eğer babamı kızdırmayı bırakmazsam, bir sonraki doğum günümü göreceğ kadar yaşayamayabilirim."

Elyse, "Gerçekten onun öldüreceğini mi düşünüyorsun-" diye sorunca sıkıntı başladı.

Sivri bir bakış fırlatan Mariposa, sözünü bitirmesine izin vermedi: "Artık onun itaatkâr yavrusu olmamam tamamen senin suçun, biliyorsun."

Elyse kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Mariposa bakışlarını kaçırdı. Belirgin bir yanaklarını kararttı. "Farkında mısın bilmiyorum ama tanıştığımızdan beri seni inceliyorum. Carmen'in *villasında senden nefret ettiğini bildiğin halde* Cara'yı nasıl kurtardığını ve partimde sana silah doğrulttuğunda ona nasıl karşı koyduğunu gördüğümde, dünyamızdaki diğer kadınlar gibi olmadığını fark ettim ve ben de dünyamızdaki diğer kadınlar gibi olmak istemediğimi anladım."

Mariposa'nın içten itirafı Elyse'i şok etmiş, onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Kendini kekelerken buldu, "Bende değerli bir şey gördüğünü bilmek... *Tanrım*, bunu tarif edecek kelimelerim yok. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Bu doğruydı. Önündeki tehlikelere rağmen, Mariposa'nın ona olan inancı Elyse'in içini sarsılmaz bir amaç duygusuyla dolduruyordu. Elyse, Malina dışında Sicilya'daki tek kadın müttefiki olan neredeyse arkadaşının etrafına sağlam bir kalkan yerleştirmeyi ve kızı babasının evinden kurtarmayı her şeyden çok istiyordu ama iyilik yapmak her zaman en akıllıca sonuçlara yol açmıyordu.

Bir eş olarak Elyse kocasının hayatından endişe ediyordu. Aberto, Alessandro'yu New York'ta bir kez öldürmeye çalışmıştı. Kadın

De Leon klanından kimsenin erkeğine fazla yaklaşmasına izin vermedi.

Elyse bir kadın olarak Mariposa'yı içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarmak istese de, kız Alessandro'ya karşı kötü niyet beslesin ya da beslemesin, çektiği acı gerçektir. Taciz gerçektir. Mariposa'yı ailesine bağlı tutan şey korkuydu.

Elyse bir şekilde Mariposa'nın korku ve çaresizliğini ortadan kaldırabilirse, kızın sadakatini kazanabilir hem de kocasının yolundan bir tehdidi daha kaldırabilir miydi? Tam o anda, bir taşla iki kuş vurmanın bir yolunu buldu. "İnan bana Mari, sana yardım etmek istiyorum ama bu konuda dikkatsiz olamam."

"Anlıyorum."

"Kardeşlerinin cenazede ne yapmayı planladıklarını söyle bana." "*Hayır, , hayır*, o kadar çabuk değil," diye karşılık verdi Mariposa, "değil şartlarımı kabul edene kadar."

Elyse bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ. Sana söz veriyorum. Luca ve Monte emrime amadeler. Seni de koruyacaklar."

Mariposa alay etti. "Babam adamlarınızın evimize girmesine asla izin vermezdi."

"Bu yüzden bir an önce taşınmanız gerekecek." "Ne?"

Elyse, "Babana söyle, *Sverso*'da başlayan dedikodulara sadık kalarak, Vincenzo'nun cenazesini önümüzdeki birkaç gün içinde sonuçlandırmak için umutsuzca yardımına ihtiyaç duyan dengesiz, beceriksiz bir kokainman olduğumu doğruladın."

Mariposa gergin bir şekilde kıkırdadı. "Söylentilerden haberin var mı?"

"Ama tabii ki." Elyse gülümsemesini bastırdı. Onları başlatan Alessandro ve kendisiydi.

Mariposa'nın yüz hatları endişeyle buruştu. "Fikriniz bize biraz daha zaman kazandırabilir ama cenazeden sonra bana ne olacak?"

"O köprüyü Pazar gününden sonra geçelim," diye mırıldandı Elyse. "Seni güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapacağımdan başka bir söz veremem."

A kaşlarını çattı ortaya çıktı üzerinde
Mariposa's Yüzünü. "Sikeyim
Sözlerin. *Bana garanti ver.* Burada hayatımı riske
atıyorum Elyse. Eğer sözünü tutmazsan, ölen ben olacağım!"
"Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, Mari," diye cevap verdi
Elyse.

"Ama şunu bil ki sana karşı her zaman dürüst olacağım. Duymak istemediğin bir şey olsa bile."

Gerçekte Elyse, Ay'a söz verip sonra yerine getirememekten korkuyordu. Mariposa ailesine ihanet etmeye hazırlanıyordu. Onu korumayı başaramazsa, bu genç kadını şimdikinden çok daha sefil bir durumda bırakacaktı.

Mariposa bir an sessiz kaldı.

"Cenazede kardeşlerine karşı nasıl savunma yapacağımı bilseydim," diye bastırdı Elyse, "daha iyi bir koruma sağlayabilirdim."

Mariposa'yı hayatta tutma becerisi Pazar günü kimin yaşayıp kimin öleceğine bağlıydı. Elyse bunu kıza açıkça anlatmak niyetindeydi ve bunun iyi bir mücadele vermelerine yardımcı olması için onu teşvik edebileceğini umuyordu.

Elyse tekrar ısrar etti, "Bana bildiklerini anlat. Güvenine ihanet etmeyeceğim. Cenazeden sonra işler lehimize dönerse seni babandan koruyabilirim. *Kalıcı olarak.* Pazar günü başarısız olursak, babanın haberi olmadan ailene dönmekte özgürsün. Kaybedecek hiçbir şeyin ve kazanacak her şeyin yok."

Mariposa "Peki" demeden önce birkaç gergin an .

Elyse kızın sırlarını dökmesini bekledi.

"Gaspore cenazede Domenico'yu öldürmek niyetinde," diye fısıldadı Mariposa.

Kadın şaşırmış gibi yaptı. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Enrico'nun intikamını almak için," diye paylaştı Mariposa acımasızca. "Bu değil

Hepsi bu." "Dahası da mı var?"

"Diğer kardeşlerim, özellikle de Orlando," diye cevap verdi Mariposa, "Gaspore'yi her şeyi yapması için zorluyorlar."

Elyse'in kaşları birbirine çarptı. "Neden?"

"Özellikle Orlando, babamın varisi olmak istiyor ve Gaspare'nin yolundan çekilmesi gerekiyor. Gaspare, *Vincenzo Vitale'nin* cenazesinde *Domenico Berlusconi'yi öldürmek* gibi aptalca bir *dublörlük* yapacak kadar aceleci davranırsa, babam Gaspare'yi kenara atıp yerine başka birini düşünmekte tereddüt etmeyecektir."

Elyse'in gözlerinin etrafındaki kaslar gerildi. "Peki ya Berlusconi? Son zamanlarda Cara'yla konuştun mu?"

Mariposa yüzünü buruşturdu. "Bu konuda..."

"Cenazede herhangi bir hamle yapmayı planlıyorlar mı?"

Mariposa mırıldandı, "Cara kayboldu. Günlerdir ona ulaşamıyorum, bu onun yapacağı bir şey değil."

Dehşet Elyse'in içine yayıldı. "Oh, lanet olsun."

"Başına kötü bir şey gelmiş olabileceğinden endişeleniyorum."

Elyse bu noktada Cara'nın hayatta olup olmadığını sorgulamadan edemiyordu. "Onun ölmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Mariposa gözlerinde panikle, "Bilmiyorum," dedi, "ama bu cenaze töreninin tüm klanlarımızda kargaşa yaratacağını hissediyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Domenico'nun iyi davranmasına imkân yoktu. Kesinlikle kaos için bir planı vardı. Herif şimdiye kadar adamlarından birinin Gaspare'nin korumasını öldürdüğünü öğrenmiş olmalıydı.

"Korkuyorum."

Elyse ona güvence verdi, "Seni tehlikeden uzak tutacağım Mari. Alessandro ve ben kaos için hazır olacağız. Senin sayende." Ama Elyse hissettiğinden daha emin konuşuyordu. Pazar gününü düşününce damarları buza dönüştü. Büyük , Cenazedeki tek ceset Vincenzo Vitale olmayacaktı. Bir kan denizi hepsini boğmak üzereydi.

ELYSE, palazzo'ya dönerken ALESSANDRO'ya mesaj attı.

Change of plans. Mariposa needs to stay with us for a few days.

The fuck?

Long story. I'll explain when I get home.

Elyse Mariposa'yı içeri getirdiğinde Alessandro çoktan antrede duruyordu. "Evine hoş geldin karıcığım," diyerek onu selamladığında yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Elyse Alessandro'ya dikkatle bakarak onu anlamaya çalıştı. "Merhaba, kocacığım."

Mariposa'ya bakarken gözlerinde güvensizlik parlıyordu. Ona bir şahin gibi bakarak alay etti, "*Tuo padre sa che sei qui? Baban burada olduğunu biliyor mu?*"

Mariposa Elyse'in arkasına saklanmadan önce ters ters baktı. Nefesinin altından öksürdü, "*Bastardo!*"

Elyse Alessandro'ya hitaben, "Neden üzgün olabileceğini anlıyorum," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Bu zor oldu."

ama Şimdi size her Şeyi anlatabilirim.

Benimle gel."

Elyse Alessandro'yu başka bir odaya çekerken Monte ve Luca Mariposa'yla birlikte geride kaldılar. Kafede olanları ayrıntılı bir Şekilde özetlemeye başladı. Elyse daha sonra Mariposa'nın vücudunda gördüğü yara ve çürükleri açıkladı. Son olarak, Mariposa'nın Gaspore, Orlando ve Cara hakkında anlattığı her Şeyi paylaştı.

Alessandro fkeli bir ses tonuyla, "Lanet olası Aberto," diye küfretti. Elyse, "Mariposa'nın bizimle kalmasına izin verecek misin?" diye sordu.

"Sadece gündüzleri," diye hafif bir duraksamadan sonra rahatladı. "Geceleri onu Monte ya da Luca'yla birlikte eve gnder. Ben Aberto'yla ne durumda olduğumuzu öğrenene kadar Mariposa'ya göz kulak olabilirler."

Elyse'in kalbi kabardı. Kocası, taşıdığı ölümcül riske rağmen Mariposa'yı yanına almayı kabul etmişti. Onun karakterini yanlış deėerlendirmemiŐti. *Kaptan* olarak nezaketi bir sorumluluk olarak grlebiliridi ama bir erkek olarak gözüne hiç bu kadar çekici görünmemiŐti.

Belki de Alessandro'nun bir zamanlar iddia ettiği gibi, grinin içinde de onur olabiliridi?

Mariposa meselesi aralarında halledilince Elyse dikkatini yaklaşan cenazeye verdi. Alessandro da aynısını yaptı. Hazırlıkların son günleri diken üstünde geçti. Gianna'nın müzik kutusu yatak odalarında durmaya devam etti. Her Şey bir gelgit durumuna düşmüştü. Elyse'in Mariposa ve Antonia gibi bağlantılarından, Alessandro'nun adamlarından ve Benedetto'nun adamlarından gelen her yeni istihbarata uymak için planların sürekli olarak uyarlanması gerekiyordu. Cuma geldi ve geçti. Cumartesi de onu izledi. Sonra, Elyse buna hazır olmadan Pazar günü geldi.

Vincenzo Vitale'nin cenaze töreninin sabahında görünürde tek bir bulut yoktu. Sicilya güneşi göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu ve gökyüzü, sanki Tanrı'nın kendisi bu olaydaki trajediyi görememiş gibi çarpıcı bir şekilde maviye boyanmıştı. Eski *kaptanın* anma töreni Palermo'nun bir saat dışında bulunan ücra bir kilisede yapılıyordu. Kilise, iki komşu kasaba arasındaki dağlarda yer alıyordu.

İlk bakışta küçük ve mütevazı görünen kilisenin antik duvarları mütevazı dış görünüşünü yalanlıyordu. Her bir tuğla ve taş, Sarazen ve Norman kültürünün dokunuşlarıyla aşılınmış, fırtınalar ve çekişmelerle geçen yüzyılların tarihini yansıtıyordu. Oldukça kutsal hissettiren bir zamansızlık vardı. Konumu da çok izole edilmişti, da onu girişmek üzere oldukları kan banyosu için mükemmel kılıyordu.

O sabah erken saatlerde, yavaş hareket eden siyah araçlardan oluşan bir filo, dar ve virajlı dağ yollarında siyah bir cenaze arabasını takip etmişti. Her araç Vitale, Berlusconi, De Leon, Svizzi, Trevisano, Moretti ve Graviano klanlarının en önde gelen doluydu. Aynı araçlar şimdi kilisenin yanına düzgün, düzenli sıralar halinde park edilmişti.

Elyse de dahil olmak üzere herkes siyah giyinmişti. Erkek kalabalığının içinde kendini biraz kaybolmuş hissetti. Tara Trevisano ve Antonia Svizzi dışında başka kadın yoktu. Carmen Vitale, Cara Berlusconi ve Mariposa De León gibi önemli yüzler görünürde yoktu.

Ancak Valentina gelmişti.

Keskin siyah bir blazer ceket ve kalçaları saran kalem etek giyen üvey kız kardeşinin yüzü son karşılaşmalarına kıyasla biraz daha zayıf görünüyordu ama yine de her zamanki gibi çarpıcı ve muhteşemdi. Bir gün önce Alessandro, Malina'nın Valentina'yı Salemi'den geri getirmesine izin vermişti çünkü kadın sözde planlarında kilit bir rol oynamayı kabul etmişti.

Elyse bir avuç kadınla birlikte ayakta durarak tabutun cenaze arabasından indirilmesini bekledi. Gözü Valentina'nın üzerindeydi. O sarışının tuttuğu yolu sevmiyordu.

Gaspore'ye bakıyordu. Mavi gözlerinde bir parça kötülük parıldıyordu.

Valentina gerçekten de bu sahte evliliğe razı olmayı mı planlıyordu?

Şüphencilik Elyse'i rahatsız ediyordu. Sarışının tavrı fazla uzlaşmacı gelmeye başlamıştı. Şüpheli bir şekilde. Valentina muhtemelen şu anda müstakbel damadına bir kurşun sıkmanın hayalini kuruyordu.

Kiliseye girdiklerinde, konuklar içeriye karıştı ve koyu meşe sıralar boyunca yerlerini aldılar. Elyse ve Valentina yan yana oturdular. Yan çıkışlardan birine yakındılar. Alessandro, Benedetto ve diğer klan üyeleri Vincenzo'nun tabutunu kilisenin girişine doğru taşıdılar. Arka planda "Amazing Grace "in ruhani bir yorumu çalıyordu. Her iki yanda dörder erkek olmak üzere, tabutu omuzlarına alarak yavaş ve ağır adımlarla koridordan aşağıya doğru yürüdüler. Tabut sunağın yanına bırakıldı.

Benedetto ve Alessandro Elyse'nin yanına otururken, bakışları kilisenin her iki yanındaki vitray pencereleri inceledi. Adamlarının gölgeleri ve silüetleri, etrafta yerlerini aldıkça yanıp sönüyordu. Beklemedeydiler. Gaspore De Leon, Domenico Berlusconi'ye karşı bir hamle yapmazsa, o zaman-

Rahip onlara dua ettirmeye başladı: "*Padre nostro che sei nei cieli...*" *Göklerdeki Babamız.*

Elyse anın içinde kalmak için mücadele etti. Korku duyularını yakıyordu. İçi titriyordu. Henüz bir mermi bile uçmamış olmasına rağmen çok şey oluyordu. Bu anlar kaostan önceki son sükûnetti. Bunu iliklerinde hissediyordu. Elyse, gözleri tehlike işaretleri için odayı taramaya devam ederken, en azından dışarıdan sakin ve toparlanmış görünmek için kendini zorladı.

Valentina sağ tarafında ustaca bir performans sergiliyor, kristal gözyaşları yanaklarından süzülürken usulca ağlıyor ve dua ediyordu.

Rahip devam etti, "*Sia santificato il tuo nome...*" *Adm kutsal olsun.*

Koridorun karşısında Orlando, sineği yakalamak üzere olan bir örümcek gibi kardeşini izliyordu.

Gaspore, Domenico'ya ters ters bakmaktan vazgeçmiyordu.

Ronaldo adında kel, kaslı görünümlü bir adam Domenico'nun korumaları. Eli, takım elbise ceketinin içinden bir silah çıkarmaya hazırlanıyormuş gibi göğsüne doğru kaymaya devam etti.

"*Venga il tuo regno...*" *Krallığın gelsin...*

Alessandro'nun yüzü donuktu ama Elyse kocasının içinden yayılan gerilimi hissedebiliyordu.

Aberto ve büyükbabası en okunmaz olanlar gibi görünüyordu. Elyse bunun iyiye işaret olup olmadığını bilmiyordu.

"*Sia fatta la tua volontà...*" *Senin isteğin olacak...*

Birden Elyse'in burun deliklerine hafif, aşındırıcı bir koku çarptı. Oda öncekinden daha mı puslu görünüyordu? Öksürdü ve yukarı baktı. Hayalet beyazı renginde ince bulutlar havalandırma deliklerinden süzülüyor, tavan kirişlerini hafif, puslu bir sisle örtüyordu. Panik ve kafa karışıklığı Elyse'in tüm vücuduna yayıldı.

Ateş mi?

Dumanın büyüüne kapılan kadın, Gaspore'in silahını çıkarmak için ceketine uzandığını fark etmedi. Rahip tek bir kelime daha edemeden, huzurun son sükûneti aniden sona erdi ve kaos üç kan dondurucu vuruşta serbest bırakıldı.

Bir.

Havada kulakları yırtan bir çatırtı duyuldu.

İki.

Ronaldo çılgılık attı ve bir kan gölü içinde yere düştü.

Üç.

Bütün silahlar dışarı çıktı.

De Leon'lar ve Berlusconi'ler birbirlerini hedef alıyorlardı.

Alessandro, Benedetto ve adamlarının Berlusconi'lere de silah çekmekten başka çareleri yoktu. De Leon'larla müttefik oldukları görüntüsünü sürdürmeleri gerekiyordu.

Gravianolar ve Svizziler Alessandro'nun yolundan gittiler.

Trevisanolar Berlusconi'lerin tarafını tuttu.

Morettiler de öyle.

Kuma sert ve net çizgiler çizilmişti.

Zavallı rahip bu noktada baygınlık geçirdi ve gevşek bir *gümbürtüyle* yere yığıldı.

Elyse'in kalbi hızla çarpıyordu. Her şey çok hızlı bir şekilde güneye doğru savruluyordu. Gaspare'in hemen tetiğe basacağını hiç düşünmemişti. Dualar bittikten sonra teker teker yan çıkışlardan sığışmayı planlıyorlardı. Artık kaçmak için çok geçti.

Silahını elinde tutan Alessandro, Elyse'e, "Yere yat," diye hırladı.

Havalandırma deliklerinden dumanlar yükselmeye devam ediyordu. Yangın olsun ya da olmasın, bir an önce dışarı çıkmaları gerekiyordu. Elyse yere düştü ve Alessandro'ya bir uyarı tısladı, "Yukarı bak!"

Kocası dumanı fark ettiğinde nefesinin altından küfretti, "Kahretsin."

Sıraların arasına çömelen Elyse'in damarlarında ölümcül, dolambaçlı bir alamet gibi dehşet dolaşıyordu. Kilisede sadece iki çıkış vardı. Gözleri birkaç metre ötedeki yan kapıya doğru kaymaya devam etti. Ana girişteki bir çift ağır ahşap kapıyı da aradı. Alev izi yoktu, en azından henüz yoktu ama tuhaf, açıklanamayan duman bulutlu girdaplar halinde tepesinde süzölmeye devam ediyordu.

Bu büyüklükteki bir kilise dakikalar içinde alevler içinde kalabilirdi. Zaman onlardan değildi. Binayı boşaltmaları gerekiyordu -şimdi, şimdi, *şimdi*- ama Elyse silahlı *mafyanın* önünde ani hareketler yapmaması çok iyi biliyordu. Hangisi daha kötü olurdu? Ölümle

ateş mi yoksa silahla ölüm mü? Panik boğazına kadar tırmandı. Çığlık atmamaya çalıştı.

Sakin kalmak için kendini zorlayan Elyse, Alessandro'nun suçlularla dolu odaya hitap edişini nefesini tutarak dinledi, Azrail onlara yaklaşıyor gibi görünürken bile sakin ve kendinden emin bir şekilde, *"Mio padre è morto. Ronaldo öldü. Questa è una tragedia sufficiente per oggi. Ağıtlarımızı başka bir güne bırakalım."* Babam öldü. Ronaldo öldü. Bugün için bu kadar trajedi yeter. Üzüntülerimizi başka bir gün için bir kenara bırakalım.

Domenico dudak büktü ve tükürdü, *"Gaspere ha ucciso il mio uomo. Non puoi aspettarti che lo lasci andare."* Gaspare adamını öldürdü. Bunun bırakmamı bekleyemezsin.

"Il tuo uomo ha ucciso il suo uomo per primo," diye hatırlattı Alessandro ona, *"Una morte per una . Voi due siete pari."* Senin adamın önce kendi adamını öldürdü. Bir ölüme karşılık bir ölüm. Siz ikiniz .

Elyse kocasının *kaptan* ile barış muhafızı arasındaki çizgide yürümeye çalıştığını anlayabiliyordu. Kurşunlar havada uçuşmaya başlarsa, adamları muhtemelen Berlusconi'ler, Moretti'ler ve Trevisano'larla başa çıkabilirdi. Kilise içinde zaten sayıca onlardan üstündüler ve Alessandro ile Benedetto destek için çevreye düzinelerce adam daha yerleştirmişti ama böyle bir savaştan yara almadan çıkmalarının garantisi yoktu. Çapraz ateşte herkes vurulabilirdi. Elyse'e göre planlarının cilası bozulmuştu ama kemikler hâlâ kurtarılabilir durumdaydı.

Tam da şu anda gerginlik had safhaya ulaşmıştı. Yanlış hesaplanmış bir hareket ve ardından gelen yanlış bir bakış, geri dönüşü olmayan bir felaketi harekete geçirebilirdi. Kimse silahlarını indirmeye niyetli görünmüyordu. Ama zaman tükeniyordu. Yukarıdaki duman her geçen saniye daha tehditkâr görünüyordu.

Elyse sunağa ve Vincenzo'nun tabutuna bakan Meryem Ana heykeline baktı. Dua etti ki

Kocası bu pisliği kontrol altına almadan önce kimse ona kurşun sıkmazdı.

Domenico Alessandro'ya meydan okudu, *"Bafangu, chooch! Vincenzo öldü. Non puoi dirmi cosa fare."* Siktir git, ahmak! Vincenzo öldü. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.

Alessandro sırtıttı ve Beretta'sını Domenico'ya doğrulttu. *"Non mi riconosci come il tuo capo?" Beni olarak tanmıyor musunuz?*

"Hayır," diye homurdandı Domenico.

"Quindi," dedi Alessandro, *"pensi di essere al di sopra di me. Carlo Moretti ve Samuele Trevisano'ya kıyasla daha fazla hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Demek benden üstün olduğunu düşünüyorsun. Ayrıca Carlo Moretti ve Samuele Trevisano'dan daha fazla saygıya layık olduğunuzu düşünüyor musunuz?*

"Merito di essere il capo. Non tu," dedi Domenico. *Kaptan olmayı hak ediyorum. Sen değil.*

Elyse, Carlo ve Samuele'nin yüzlerinin hoşnutsuzlukla kararmasını izledi. Kocasının Domenico ve iki müttefiki arasında bilerek bir tartışma kışkırttığını hissetti. Carlo ve Samuele kaşlarını çatarak kendi aralarında sessizce konuşmaya başladılar.

Alessandro'nun stratejisi işe yarıyor muydu?

Kocası üç erkeğin arasına nifak sokmaya devam etti: *"Mi conosci da tutta la vita, Domenico. Sai che sono un amante, non un combattente. Anch'io vorrei non dover fare il capo."* Beni tüm hayatım boyunca tanıdım, Domenico. Bir aşık olduğumu biliyorsun, bir savaşçı değil. Keşke ben de kaptan olmak zorunda kalmasaydım.

Domenico alay etti, *"Tutto quello che so è che sei una vergogna per il nome di Vitale."* Tek bildiğim Vitale ismi için bir utanç kaynağı olduğun.

Elyse kocasının kahverengi ve mavi-gri gözlerinde sinsi bir parıltı fark etti, *"Forse hai ragione. Ben babamı hiç özlemiyorum, ama sen . Benden farklı olarak, babanıza çok düşkünsünüz. Baban Diego Berlusconi, geçmişte*

Carlo'nun babası. *Ti lodo per averato avanti la sua eredità con quello che stai facendo a Carlo.*" Belki de haklısın. Ben babama hiç benzemiyorum, ama siz farklısınız. Benim aksime, senin babana çok benzediğini görüyorum. Geçmişte baban Diego Berlusconi, Carlo'nun babasından yararlandı. Carlo'ya yaptıklarıyla onun mirasını devam ettirdiğin için seni takdir ediyorum.

Carlo hırladı, *"Di cosa sta parlando, Domenico?"* Neden , Domenico?

Domenico'nun bakışları yana kaydı ve *"Niente"* diye mırıldandı. *Hiçbir şey.*

Alessandro, *"Diego ailenizi milyonlarca dolar dolandırdı ve Domenico da sizden çalmaya devam ediyor"* dedi. Diego ailenizi milyonlarca dolar dolandırdı ve Domenico sizden çalmaya devam ediyor.

Elyse kocasının bu hassas bilgileri nereden aldığını hemen anladı. Ne de olsa Renata'nın hafıza kartındaki eski kayıtlar işe yaramıştı.

Carlo öfkeli görünüyordu. *"Che cazzo?"* Ne oluyor lan?

"Guarda i conti di Romano, Carlo," diye öğütledi Alessandro, *"prima di fare di Domenico il tuo re."* Domenico'yu kralın yapmadan önce Romano'nun hesaplarına bak Carlo.

Domenico'ya patlarken Carlo'nun gözlerine bir öfke ve şüphe gölgesi düştü, *"Non sei il mio re. Siamo uguali!"* Sen benim kralm değilsin. Biz eşitiz!

Domenico acımasızca karşılık verdi, *"Non sei niente senza di me!"* Sen bensiz bir hiçsin!

İkili giderek daha yüksek ve hararetli tonlarda tartışırken, Domenico'nun Gaspare'ye olan kini bir kenara bırakılmış gibi görünüyordu ve herkesin silahlarının namluları yavaşça aşağıya doğru kaydı. Tehlike eriyip gitmişti. Elyse'in gergin kasları hafifçe gevşedi.

Meryem Ana'ya yaptığı sessiz dua kabul edilmiş miydi?

Şu anda sadece Domenico ve Carlo'nun arası açıktı. Görünüşe göre kocası durumu başarıyla yatıştırmıştı ve

yedi klan arasında topyek n bir silahlı çatışmayı  nledi. Yine de barış uzun sürmedi.

Kulakları sağır eden bir çatırtı daha kilisede yankılandı.

Elyse'in gözleri dehşetle açıldı. Domenico'nun silahından bir kurşun çıkmıştı. Carlo'nun cesedi Ronaldo'nun cesediyle birlikte yerde yatıyordu. Bağırsaklar ve kan zemini kirletiyordu.

"Questo," diye kükredi Domenico gözlerinde çılgın bir parıltıyla, "  quello che succede agli uomini che mi incrociano!" Bana karşı gelen adamların başına gelen budur!

Tabancasını hâlâ elinde tutan Domenico, silahının namlusunu Gaspare'ye doğru çevirdi. *"Muori, maiale di De Le n." Geber, seni De Leon domuzu.*

Ama o piç tetiği asla çekemedi. Aberto daha hızlıydı. Silahını kaldırdı ve bir *pat-pop-pop* sesiyle Domenico'ya üç el ateş etti. Cansız bir şekilde yere yığılırken göğsünden kıpkırmızı bir yağmur fışkırdı.

"Quello," diye homurdandı Aberto, "  quello che succede agli uomini che osano minacciare la mia fam-" Ailemi tehdit etmeye cüret eden adamların başına gelen budur-

Alessandro Aberto'yu vururken havada mide bulandırıcı bir beyin maddesi konfetisi patladı. Başta Elyse olmak üzere kilisedeki herkes şok olmuştu. Kurşunu Aberto'nun kafatasını tam gözlerinin arasından delip geçmişti. Adam cümlesini bitiremeden öldü.

şimdiye kadar Alessandro onların oyun kitabını takip ediyor, diğer birbirine düşürürken kendi ellerini şiddetten uzak tutuyordu. Ama Aberto'nun canını almak planlarının bir parçası değildi. Elyse, yüzünde asık bir ifadeyle, kocasını işleri değiştirmeye iten şeyin ne olabileceğini merak etti. Bunun Mariposa'yla bir ilgisi var mıydı? Yoksa Tommy Wilkes'le mi? Her iki durumda da, küfürbaz, kalles  herif ölmeyi hak ediyordu.

Alessandro Gaspare'ye baktı ve soğuk bir ifadeyle, "Baban huzur içinde yatsın. De Leon klanının yeni lideri olduğun için seni kutluyorum."

Gaspare'nin tüm yüzü şok ve öfkeyle solmuştu. Kardeşleri Orlando ve Soren silahlarını Alessandro'ya doğrulttular. İkili babalarının intikamını almak üzereymiş gibi görünüyordu ki Elyse yanında iki el silah sesi daha duydu.

Elyse'in gözleri üvey kayınbiraderine doğru kaydı. Valentina elinde bir Glock tutuyordu. Görünüşe bakılırsa De Leon kardeşlerin işini onlar Alessandro'nun işini bitiremeden bitirmişti.

Sarışın, ölümcül bir gülümsemeyle Gaspare'ye doğru bir öpücük gönderdi ve *"Se non ti comporti bene, amore mio, ho una pallottola anche per te"* diye mırıldandı. *Eğer uslu durmazsan, aşkm, senin için de bir kurşunum var.*

Gaspare kusmak mı yoksa altına işemek mi istediğine karar verememiş gibi görünüyordu.

Elyse de kendini hasta hissetti. İçinde korku ve sıkıntı çalkalanıyordu. Bugünkü olayların sorunsuz geçip geçmediğini bilmiyordu. Kesinlikle plana göre gitmemişlerdi. Tek bildiği düşmanlarının öldüğü ve kendilerinin hayatta olduğuydu. Vincenzo'nun anma töreni Benedetto, Alessandro, Elyse, Valentina, bir rahip, on konuk ve yedi korumayla başlamıştı. Her klandan bir kişi. Şimdi yerde altı ceset vardı.

Bir Berlusconi koruması. İki

kardeş.

Üç klan başkanı.

Ve rahip bilinçsiz kaldı.

Aberto'nun kanı yüzüne damlarken Alessandro kara bir melek gibi gülümsedi. "Hâlâ hayatta olan ve hayatta kalmak isteyenler için söylüyorum, adamlarım kilisenin etrafını sardı. Sayıca ve silahça azsınız, bu yüzden silahlarınızı bırakın ve klanlarınıza geri dönün. Onlara bugün şahit olduklarınızı anlatın. Onlara Domenico ve Carlo'nun öldüğünü çünkü benim yerime geçmek istediklerini söyleyin. Onlara Aberto'yu beni öldürmeye çalıştığı için öldürdüğümü söyleyin. Onlara babam olmadığımı ama sonra işleri benim yöntemimle yapacağımızı söyleyin. Onlara benim

Ben senin lanet *olası kaptanım* ve benimle uğraşmaya çalışan hiç kimseyle uğraşmam."

Kocasının tehdidi çok etkili olmuş gibi görünüyordu. Onay homurtuları ve itaat mırıltıları havayı doldurdu. Silahlar hemen kılıflarına geri döndü.

Alessandro odaya göz gezdirirken kıkırdadı. "Bugün ölmek isteyen başka biri var mı?"

Kimse ona karşı bir hamle yapmaya cesaret edemedi. Konuklar gergin ifadelerle başlarını sertçe salladı.

"O halde yaşamak istiyorsan beni dikkatle dinle," dedi Alessandro girişlerin yanındaki dumanı işaret ederek. "Kilise yanıyor gibi görünüyor. Buradan defolup gitmemiz gerekiyor. *Hemen.*"

Herkesin kafası yukarı doğru eğilirken kalabalıktan bir soluk geçti. Panik patlak verdi ve konuklar çıkışlara doğru koşuşturmaya başladı. Ancak her iki kapının da kilitli olduğunu gördüler.

Elyse suçlayıcı bir bakış fırlattı. Benedetto kaşlarını çatarak ısrar etti: "*Non ero io.*" *O ben değildim.*

Sıkıntıyla gözlerini hızla kırıştırdı. "Ciddi misin lan sen?"

Sonra, sanki Şeytan zamanlamayı kendisi yapmış gibi, kilisenin kemerli girişini koruyan ahşap kapılar alevler içinde patladı.

SANİYELER İÇİNDE, HER İKİ KAPI da aşılmaz, kızgın bir alev tarafından tüketildi. Kükreyen yangını kısa süre sonra içeride mahsur kalanların çığlıkları izledi. Elyse solgun, sarsılmış bir yüzle dehşetin ortaya çıkışını izledi. Her nefesi son nefesi olacakmış gibi hissediyordu.

Tara Trevisano, "*Non voglio morire con il cadavere di Vincenzo!*" diye haykırırken yüzünü buruşturdu. *Vincenzo'nun cesediyle ölmek istemiyorum!*

Gaspere De Leon çaresizlik içinde sızlandı, "*Saremo bruciati vivi!*" *Diri diri yakılacağız!*

Elyse hemen yanında Valentina'nın, "*Puttane inutili,*" diye mırıldandığını duydu. *İşe yaramaz sürtükler.*

Sarışın huzursuz görünmüyordu. Olması gerekenden daha sakindi. Elyse'in içinde kuşkular uyandı. Bu yangının başlamasında üvey kayınbiraderinin parmağı var mıydı? Ama o zaman Valentina neden kendini kurbanlarıyla birlikte içeri kilitlesin ki?

Elyse dışarıdan boğuk sesler duydu. Alessandro'nun adamları birilerine bağılıyor gibiydi ve sesleri hiç de mutlu gelmiyordu. Ne haltlar dönüyordu? *Önemli değildi.* Önce buradan canlı çıkmaya odaklanması gerekiyordu.

Elyse çenesini tuttu. Bu anomalileri derinlemesine düşünecek zamanı yoktu. Dikkatini başka yöne çevirmek zorunda kalmıştı.

bir kez daha. Birkaç adam omuzlarını yan kapıya çarpmaya çalışıyordu. Saldırıların gücüne karşı kapı geriliyordu. Her çarpışta kapı, çatlak bir özgürlük şeridini ortaya çıkaracak kadar kırırdandı, ama bariyeri aşacak gibi görünmüyorlardı.

Svizzi'nin koruması Franco , "*La porta non è chiusa a chiave! Qualcosa la blocca dall'altro lato!*" Kapı kilitli değil! Diğer taraftan bir şey onu engelliyor!

Üzüntü içine çöktü. *Mierda*. Başka bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu. Elyse'in bakışları kilisenin etrafını taradı. Duvarlar taştan inşa edilmişti. Taş yanmıyordu elbette, bu da onlara kaçmak için biraz zaman kazandırabilirdi. Ancak çatı ve kapılar ahşaptan yapılmıştı ve tüm iç mekân dokuma kumaşlar, maun ve akçaağaç mobilyalarla doluydu. Hepsi de son derece yanıcı malzemelerdi. Her saniye önemliydi. Şu andan itibaren verecekleri her karar onları ya hayata yaklaştıracaktı. Ya da ölüme.

Yan kapının da alev alması uzun sürmedi.

Elyse'in nabızı adrenalinle atıyordu. Kilisenin dışından silah seslerinin yankıları duyuluyordu. Saldırı altında mıydılar? Zihni darmadağın olmuştu. Bir anda anlayamayacağı kadar çok şey oluyordu. Bağırışmalar devam etti. Bu bir kadın sesi miydi? Çok tanıdıktı. Elyse tam olarak tanımlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Kesinlikle Mariposa değildi. Carmen de değildi. İsim dilinin ucundaydı ama ulaşamayacağı bir yerde dans edip duruyordu. Hassiktir! Kimdi bu-

Elyse kendini sarmal halinde yakaladı. Hemen odaklanmaya karar verdi ve şu anda *dışarıda* olanlarla ilgili hiçbir şey yapılamayacağını kendine hatırlattı. Önce *içeriden* kaçması gerekiyordu.

Gözleri uzak duvar boyunca sıralanmış vitray pencerelere takıldı. Yer seviyesinden yaklaşık sekiz metre yüksekteydiler, merdivensiz tırmanılamayacak kadar uzunlardı ama açıklık bir adamın sığabileceği kadar büyüktü. Bu pencereler canlı çıkmak için en iyi şansları gibi görünüyordu.

Yapmak üzere olduğu saygısızlık için Tanrı'dan sessizce özür dileyen Elyse, yakındaki bir masadan ağır bronz bir kadeh ve haç kaptı, pencerelerin olduğu duvara tırmandı ve her iki ağır mermiyi de tüm gücüyle en yakın hedefe doğru birbiri ardına fırlattı.

Elyse'in hedefi tam isabetti ve vitray oldu. Açılan delikten mavi bir parça çıktı. Ağlayacak gibi hissetti. Gökyüzü hiç bu kadar güzel görünmemiştir. Kaçış mümkündür. Pürüzlü parçalar pencere çerçevesini kaplıyordu, elleri, kolları ve bacakları parçalanacaktı ama en azından bir çıkış yolu vardı. Ölüm artık yakın hissettirmiyordu.

Elyse kırık pencereyi işaret ederken Alessandro'ya döndü. "Şu açıklığın altına birkaç mobilya yığmama yardım et ki dışarı tırmanabilelim!"

Kocası hemen onun planına dahil oldu. İtalyanca emirler yağdırdı. Elyse ve Alessandro, yeraltı dünyasının kral ve kraliçesi gibi odanın kontrolünü tamamen ele geçirdiler ve tebaaları da hemen hizaya girdi. Aberto, Domenico ve Carlo'nun ölüp gitmesiyle, De Leon'lar ve Berlusconi'ler arasındaki husumet ortadan kalktı ve karşılıklı olarak hayatta kalmak için yan yana çalışmaya başladılar.

Adamlar altlık olarak kullanılmak üzere iki sırayı taşıdılar. Elyse ve Valentina bulabildikleri en sağlam masayı onun üzerine yığdılar.

Elyse, Antonia Svizzi'ye "Benim için şu perdeleri ve duvar halılarını getir," diye emretti.

Elyse kumaşları tırtıklı pencere pervazının üzerine örtmeyi ve etleri ile cam artıkları arasında koruyucu bir tampon olarak kullanmayı planlıyordu. Antonia, Elyse'in istediği malzemeleri getirmek için neredeyse topuklu ayakkabılarına takılıp düşecekti.

Her şey ayarlandıktan sonra Elyse ve Alessandro, Benedetto ve diğer kadınların ilk olarak tırmanmasına yardımcı oldu. Daha sonra Samuele Trevisano, Paolo Svizzi ve Gaspere De León dışarı atladı. Korumalarından birkaçı pencereden atladı.

Alessandro, Elyse'i onlarla gitmesi için zorlamaya çalıştı. Yine de işleri bitmemişti.

"Rahibi unutma," diye hatırlattı ona.

"Sen önden git," dedi Alessandro, "adamlarım ve ben onu geri getireceğiz."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladı.

Sakince konuşuyordu ama akıl sağlığının paramparça olmasına saniyeler kalmıştı. Beş adamın ölümü vicdanını sızlatıyordu. Elyse grinin içinde de onur olabileceğine inanmak istiyordu. Belki de bu yüzden herkesi kurtarmak için boynunu riske atıyordu. Bu yüzden ölebilirdi de. Böyle bir fedakârlık ruhunu kurtarmak için yeterli olacak mıydı?

Alessandro havladı, "İnatçılık etme."

Adamın sözleri kadının kulaklarını sağır etti. "Yardım etmeme izin ver!" diye ısrar etti.

"Hayır, *cuore mio*," karşı çıktı, gözlerinde öfke ve korku parlıyordu, "bu çok tehlikeli! *Şimdi gitmelisin*."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdandı Elyse, "Ne olursa olsun birlikte kalacağız."

Alessandro homurdandı ve yüzünü buruşturdu ama onu yanından ayrılmaya zorlamadı.

Birlikte rahibin cesedini pencereye doğru sürüklediler. Her iki girişteki alevler kilisenin içine yayılıyordu. Ateş topuklarını yalıyordu. Duman havayı karartmış ve yoğunlaştırmıştı. Elyse öksürüyor ve nefesi kesiliyordu ama görevine devam etti.

Alessandro'nun yardımıyla, korumaları rahibi omzunun üzerinden kaldırdı ve pencerenin kenarından aşağı bıraktı. Samuele ve Paolo rahibi diğer taraftan yakaladı. Koruma pencereden dışarı çıktı.

Alessandro ve Elyse son çıkanlardı.

Alessandro'nun adamlarından ikisi, çıkıntıdan atlayan herkesi yakalamak için yerinde duruyordu. Sekiz metrelik bir düşüştü. Onların yardımına rağmen Benedetto'nun kolu ve bileği kırılmış, Elyse burkmuş, Tara'nın elleri ise kırık

ve diğlerleri de yaralanmış, ancak başka kimse ölmemiştir. Hepsi hayatta kalmayı başardı.

Elyse'in duyuları şok ve panik halinden yavaş yavaş kurtulurken, kilise her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyordu. Çatı tamamen alevler içinde kalmıştı. Kararmış duman kütleleri gökyüzünü dolduruyordu. Bu manzara aynı anda hem alçakgönüllü, hem muhteşem, hem de dehşet vericiydi. İnsanlar ölmüştü. O da neredeyse ölüyordu.

Yeşil gözleri etrafta dans ederek hasarı inceledi. Yerde daha fazla ceset yatıyordu. Görünüşe bakılırsa Alessandro'nun adamlarının eli kolu bağlıydı. Kuşkusuz, bir ateş alışverişi gerçekleşmişti. Onlara kim saldırmıştı?

Zihni başka bir korkunç dönüş yaptı. Komşu köylerden silah seslerinin duyulamayacağı kadar uzaktaydılar. Ancak, duman muhtemelen kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Ya yerel halktan biri yangını yetkililere haber verdiyse? Polis ve itfaiye geldikten sonra katliamı nasıl açıklayacaklardı?

Elyse'in bakışları şaşkın bir ifadeyle binanın çevresinde gezinmeye devam etti. Bir araba kilisenin ana girişini kapatıyordu. Yanıyordu. Başka bir araba yan kapıya barikat kuruyordu. O da yanıyordu.

Uzaklara baktı. Elyse şaşkınlıkla büyükbabasının adamlarından birinin kollarında bir kadını esir tuttuğunu gördü. Silahının namlusu kadının şakağına saplanmıştı. Kızıl saçlı kadını tanıyınca Elyse'in yüzü soldu.

Cara Berlusconi.

Elyse'in aklından bir dizi senaryo geçti. Cara cenazeye kendi rızasıyla mı gelmişti? Yoksa Domenico tarafından onları tuzağa düşürmek için mi gönderilmişti?

Benedetto ve adamlarına karşı bir kuşku hissetti. Büyükbabasının adamı Leo, bir müttefikten bekleneceği gibi Cara'yı gözaltına alıyordu ama Elyse yerdeki cesetlerden birinin onların adamı Aldo olduğunu da fark etmeden edemedi. Elyse onunla buraya geldiği ilk gün tanışmıştı.

palazzo. Aldo henüz otuzuna basmamıştı. Ölmek için çok gençti. Ölümü çok yanlış gelmişti. Aldo bir dost tarafından mı yoksa düşman tarafından mı vurulmuştu? Büyükbabasına ve adamlarına güvenilebilir miydi?

"Biz içerideyken burada ne oldu?" diye Leo'ya seslendi.

Elyse onun cevaplarını daha sonra adamlarının cevaplarıyla karşılaştırmayı planlıyordu. Eğer bir tutarsızlık bulunursa, birinin yalan söylediğini anlayacaktı.

Leo, silahının namlusunu Cara'nın kafasından çekmeden, "Bu kokainman sürtük, kardeşinin bir düzine adamını bizi pusuya düşürmeleri için yönlendirdi," diye karşılık verdi.

Onun bu hakareti Cara'nın Cheshire kedisi gibi sırıtmasına neden oldu. Yaşlı kadın Leo'nun iddiasını doğrulayacak ya da yalanlayacak hiçbir şey söylemedi. Gözbebekleri büyük, yuvarlak ve çok ama çok siyahtı. Kadın bir uçurtma kadar yüksek görünüyordu.

Benedetto, Alessandro'ya bir şey söyledi. Kocas ve büyükbabası önemli bir konuda komplo kuruyor gibiydiler. Elyse onları duyamıyordu. Bir dakika sonra Alessandro diğer adamlarından biri olan Rocco'yu çağırdı. Rocco kulağına bir şeyler mırıldanırken kocasının yüz hatları kaşlarını çatarak gerildi. Alessandro ve Rocco kendi aralarında sessizce konuşurken, Leo Elyse'e kilisenin dışında olan biten her şeyin özetini anlatmaya başladı, "Silahlı ve öldürmeye hazır bir şekilde geldiler..."

Büyükbabasının en iri yarı korumasına göre, Vincenzo'nun töreni başladıktan kısa bir süre sonra Cara ve beraberindekiler iki ayrı arabayla gelmişler. Araçlarıyla hemen girişleri kapattılar ve herkesi ölümcül bir çatışmaya sokarken iki kapıyı ve iki arabayı ateşe verdiler.

"Berlusconi'nin tüm adamları Aldo'nun yanında öldü."

Ne kadar üzücü, anlamsız ölümler. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sormadan önce bakışları cesetlerin üzerinde bir kez daha gezindi.

"Hatırladığım ve gördüğüm her şeyi size anlattım *Sinyora Vitale*."

Leo'nun hikayesi bir detay dışında her şeyi kapsıyordu. Cara gelmeden önce çatıyı kim ateşe vermişti? Elyse'in şüpheli listesi bu noktada çok uzun geliyordu. Benedetto, Valentina ve Gaspare kesin adaylardı. Ancak bildiği tek şey, suçlunun şimdiye kadar ölmüş olabileceğiydi. Aberto, Domenico ya da Carlo da yapmış olabilirdi.

Elyse suçlunun kimliği konusunda endişeliydi. O pisliği asla bulamayabilirdi. Ölü bedenler konuşamazdı ve yaşayanlar yalan söylemeyi severdi.

Elyse göz ucuyla büyükbabasının bir arama yapmak için telefonunu eline aldığını fark etti. Konsantre olmak zordu. Dikkati üç farklı yöne çekiliyordu. Leo ile yaptığı konuşmaya odaklanmakta zorlanıyordu. Alessandro ve Rocco'nun ne konuştuklarını bilmek istiyordu. Ayrıca büyükbabasıyla telefonda kimin konuştuğunu da bilmek istiyordu.

Benedetto nihayet aramayı sonlandırdığında Elyse, "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Yaşlı tilki onu anlamamış gibi davrandı. Alessandro hiç vakit kaybetmeden onlara tercümanlık yapmak için devreye girdi, maskaralıklarını sürdürmeye hevesliydi.

Büyükbabası gülümsedi ve "*Stavo parlando con la polizia*" diye cevap verdi. *Polisle konuşuyordum.*

Büyükbabası onları polise mi teslim edecekti?

"Ne!" derken yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı.

Benedetto dilini onaylamaz bir şekilde şaklatarak yanan kiliseyi ve etrafındaki bir düzine kadar cesedi işaret etti ve mırıldandı: "*Questo disastro è troppo grande per essere nascosto da soli. Avremo bisogno dell'assistenza delle autorità.*" Bu felaket tek başımıza üstünü örtemeyeceğimiz kadar büyük. Yetkililerin yardımına ihtiyacımız olacak.

Alessandro kaşlarını kaldırarak alçak sesle sordu: "*Hai chiesto qualche... favore?*" Bir iyilik mi istediniz?

"Ma certo." Ama tabii ki.

"Dovremo fornire loro una buona storia." Onlara iyi bir hikaye sunmamız gerekecek.

Benedetto yine homurdandı, "Ma certo." Ama tabii ki.

Alessandro'nun gözleri bir an için Cara'ya kaydı, ona ters ters baktıktan sonra hayatta kalanlardan oluşan küçük kalabalığa sert ve delici bir bakış fırlattı.

"Berlusconi'ler babamın cenazesi sırasında bana saldırdılar. Sono colpevoli di tutte le morti e dell'incendio. Chiunque dica il contrario..." Berlusconi'ler babamın cenazesi sırasında bize saldırdı. Tüm ölümlerin ve yangının suçlusu onlar. Aksini söyleyen herkes...

Kocasının sesi bir tehditle kesilince Elyse ürperdi. Silahlı ve hazır bekleyen adamları hepsinin etrafını sarmıştı. Alessandro'nun söylemeden bıraktığı şey açıktı. Gerçeği söylemeyi reddeden kimse başka bir hikâye anlatacak kadar yaşayamayacaktı.

Trevisanolar, Svizziler, Gravianolar ve onların adamları sessiz ve suç ortağı olarak kaldılar. Sonunda Alessandro'yu liderleri olarak kabul etmiş görünüyorlardı. Valentina anlaşılmaz bir şekilde sırtıttı. Gaspare'nin yüzü öfkeyle gerildi ama karşılık vermedi. O da sessiz kaldı.

Tek muhalif Cara'ydı. Alessandro'nun uyarısına yüksek sesle, "Vai all'inferno, amore mio." diye karşılık verdi. Cehenneme git, aşkm.

Alessandro ona gülümsedi ama gözleri taş kesilmişti. "Non sono il tuo amore, Cara. Sono il tuo capo." Ben senin aşkm değilim, Cara. Ben senin kaptanım.

Elyse diken üstünde, kocasının eski sevgilisiyle ileri geri konuşmasını izledi. Karşılıklı konuşmaları kötülükle dolup taşıyordu.

Cara asık bir surat ifadesiyle sordu, "Domenico öldü mü?" Domenico öldü mü?

"Sì."

Cara çaresizlik içinde feryat etti, "Il mio clan è allo sfascio." Klanım darmadağın oldu.

Alessandro'nun yüzü yumuşamadı. Bir kez daha onayladığında sert tonu hiç değişmedi: "Sì."

Kumral saçlı kadın, Alessandro'dan çok kendi kendine sorar gibi, *"Che ne sarà di me?" Bana ne olacak?*

"Confesserai i tuoi crimini alle autorità." Suçlarınızı yetkililere itiraf edeceksiniz.

Bu bir rica değildi. Bu lanet bir emirdi. Elyse'in gözleri anlayışla açıldı. Kocası Cara'nın tüm klanının suçunu üstlenmesine izin vermeye niyetliydi. Kadın ölmeyecekti ama kalan günlerini parmaklıklar ardında geçirecekti.

Cara, Alessandro'nun sempatisini kazanmaya çalışırken gözleri çaresizlikle doldu, *"Domenico me l'ha fatto fare, amore mio! Lo giuro, non potevo rifiutarlo!" Bunu bana Domenico yaptırdı, aşkm! Yemin ederim, onu reddetmek için çaresizdim!*

Alessandro kayıtsız kaldı. *"Avresti dovuto provare di più."* Daha çok denemeliydin.

Elyse, Cara'nın kaderinin mühürlendiğini fark etmesiyle başlayan histeriyi izledi. Gözyaşları yaşlı kadının yanaklarından aşağı süzülüyordu. Cara ağlamaya başladı, *"Hayır, hayır, sono troppo carina per andare in prigione!" Hayır, , hayır, hapse girmek için çok güzelim!*

"Allora," diye cevap verdi Alessandro sakince, "annemin yanına bu küçük pistola ile gitmeyeceksin, bugün beni ziyaret ve kardeşini kaptanın yerine oturtmayacaksın. Le azioni hanno conseguenze." O halde, o küçük silahınla karma saldırmamalıydın, bugün bana karşı gelmemeliydin ve kaptanın yerine kardeşini seçmemeliydin. Eylemlerin sonuçları vardır.

Alessandro'nun bakışları Cara'da kalmıştı, sözleri ona da yönelikti ama Elyse onun diğer klanlarla da konuştuğunu hissetti. Söylediği her şeyi dikkatle dinledi ve söylemediği şeyleri daha da dikkatle dinledi.

Her şey tıkırdamaya başladı.

Domenico, Carlo ve Aberto'nun artık hayatta olmamalarının bir nedeni vardı. Kendi şeritlerinde kalmayı başaramamışlardı.

Herkes kral olmak istediğinde, idamlar kaçınılmaz hale geliyordu. Domenico ve Carlo konusunda şansları yaver gitmişti. İki pislik de çabucak ortadan kaldırılmıştı. Aberto daha zordu. Ona bir kurşun sıkmak stratejilerinin bir parçası olmasa da, öldürmek gerekliydi. Aberto çok güçlü bir rakipti. O hayatta kaldığı sürece, asla huzura kavuşamayacaklardı. Alessandro Aberto'yu bir cesede dönüştürdüğüne göre, *kaptanlık* saltanatına yönelik en büyük tehdit ortadan kalkmıştı.

Ancak bu nimet aynı zamanda bir lanetti.

De Leon klanının öfkeli üyeleriyle uğraşmak hiç de hoş olmayacaktı. Gaspare yeterince asker topladığında muhtemelen boğazlarına sarılacaktı. Mariposa da onlardan nefret edebilirdi. Ama en azından şimdi De Leon yılanının başı yoktu ve oyun alanı artık onların lehine dönmüştü. Değişim asla fedakârlık olmadan gelmez.

Elyse göğsünün içinde uğuldayan endişeyi yatıştırmak için kendi kendine böyle söylüyordu. Bugün kocası ilk kez gerçek yüzünü hem dostlarına hem de düşmanlarına göstermişti. Alessandro onlara artık bir playboy, bir fuckboy ya da bir prens olmadığını göstermişti.

Alessandro kan döküp hayat kurtararak kral olmaya hazır olduğunu kanıtladı.

Bir süre sonra polis ve itfaiyeciler geldiğinde, Alessandro ve Benedetto onları karşılamaya gittiler. Elyse gözlerini onlardan ayırmadı. Kocası itfaiye şefini tanıyor gibiydi ve büyükbabası da polis şefini oldukça iyi tanıyor gibi görünüyordu. Kulaklarını da onların konuşmalarından ayırmıyordu. Alessandro, adamlarını meşru müdafaa gerekçesiyle suçsuz gösterecek ve tüm suçu Berlusconi klanına yükleyecek bir anlatı sundu. Polis şefi Alessandro'nun olayları anlatışını sorgulamadı. Sert yüzlü adam hiç direnmeden davayı sonuçlandırdı.

Büyükbabasının etkisi, tutuklanmaktan ve suçlanmaktan kurtulmalarına yardımcı olmakta paha biçilmez bir rol oynuyordu. Ancak Elyse'i rahatlatmak yerine ne tür bir

büyükbabasının polis şefi üzerinde böylesine körü körüne bir işbirliğini gerektirecek bir etkisi vardı. Bu gerçekten değerli bir şantaj olmalıydı. Elyse'in ruh hali bozuldu. Benedetto'yu tanısaydı, onlara yardım etmenin karşılığı olarak muhtemelen ondan bir kol ve bir bacak isterdi.

Kanunun her iki tarafındaki adamlar meseleyi hallederken, daha önceki kaos yerini kontrollü ve istikrarlı bir sükûnete bıraktı. Korkunç suç mahalli neredeyse dinginleşmişti. Kıl payı kurtuldukları cehennemden öylesine farklıydı ki Elyse bir şekilde ölümü kandırdığı hissinden kurtulamadı. Sarsılmış hissediyordu. Akıl sağlığının iyiliği için, bilinci gerçeklikten uzaklaştı ve kendini o anın bir seyircisi olmaya razı etti.

Elyse, polisin Cara'yı tutuklayıp götürmesini sersemlemiş bir halde izledi. İtfaiyecilerin yangınla mücadelesini izledi. Daha fazla üniformalı erkek ve kadının yaralı ve ölümlerle ilgilenmeye başlamasını izledi. Elyse onlara yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Sinirleri ve enerjisi tükenmişti. İliklerine kadar boşalmış, kendini boş hissediyordu. Verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Alessandro Elyse'nin yanına geldi. Eli onun eline uzandı. Kadın onu sıkıca kavradı. Karı koca arasında hiçbir şey konuşulmadı ama ikisi de havadaki değişimi hissetti. İyi ya da kötü, yeni bir çağ başlamış, yeni bir kral kraliçe iktidara yükselmişti. Ama taçları başlarından düşene kadar ne kadar zaman geçecekti? Tehlike ve ihanet her fırsatta pusuda bekliyordu.

Elyse, Gaspare'nin gözlerinin içlerine işlediğini hissedebiliyordu. Valentina gülümsemeyi bırakmıyordu.

Benedetto bugün bir müttefik gibi davrandı ama o büyükbabasına hiç güvenmiyordu.

Yetkililerle sorunlar çözüldüğünde güneş dağların üzerinden batıyordu. Telaşlı konuklar parlak siyah arabalarına binip hiçbir şey olmamış gibi binadan ayrıldılar.

Elyse, Alessandro ile birlikte arabalarının arka koltuğuna oturdu. Elleri bir kez birbirini buldu. Geri dönüş yolculuğu

rahatsız edici derecede normal hissettirdi. Sanki düzinelerce rakip *mafiyayla* girdikleri silahlı çatışmada neredeyse ölmüyorlardı. Sanki kilisenin içinde diri diri yakılmanın eşiğinden dönmemişlerdi. O gün yaşadığı duyguların bir gelgit dalgası gibi üzerine çökmesi uzun sürmedi. Elyse öleceğini düşündü. Bir noktada ruhunun cehenneme gideceğine inanmıştı. Şöyle bir baktı. Kocasını da benzer şekilde berbat bir durumda görünüyordu.

Alessandro alçak ve ağır bir ses tonuyla, "Bugün seni neredeyse kaybediyordum," diye mırıldandı.

"Neredeyse birbirimizi kaybediyorduk," fısıldadı Elyse.

Kalbi boğazında düğümlenmiş gibi hissediyordu. Alessandro dönüp onu tamamen dudaklarından öptü. Elyse onun öpücüğündeki korku ve çaresizliği tadabiliyordu. Hayatta kalmaları başkalarının ölümünü gerektirmişti ve bunun griliği kim oldukları hakkında çok şey anlatıyordu.

Ayrıldıklarında titrek bir sesle itiraf etti: "O kadar korktuğum anlar oldu ki doğru düzgün düşünemedim. *Dios*, böyle bir günden sonra babanın tacının uğruna savaşmaya değer olup olmadığını merak ediyorum..."

Elyse, Alessandro ile kaçmayı her zamankinden daha çok istiyordu.

Onun bakışlarını tutarak sessizce, "Biliyor musun, yıllarca tacı hiç istemedim. Her zaman taşımak için çok ağır geldi. Ama sonra sen geldin ve şimdi arzuladığım tek şey savaşmak. Dünya kıpkırmızı olana dek öldürmeye ve katletmeye hazırım. İlk defa açlığın ne olduğunu biliyorum. *Güç açlığı*. Çünkü sadece bir kral seni güvende tutabilir."

Ve sadece bir kraliçe onu zarardan koruyabilirdi. Sözleri doğrudan onun korkularına hitap ediyordu. Onun da daha güçlü olması gerekiyordu. Elyse kendi hayatını onunkini korumak için kullanmaya yemin etti. Gözleri parlayarak ona baktı. "Korkunç, değil mi? Sonunda kaybetmeye değer birine sahip olmak."

Kahverengi ve mavi-gri gözler duyguyla titredi. "Ölürken bile seni takip ederim."

"Gerçek bir şeytan gibi konuştun," diye iç geçirdi. "Sanırım bir kahramanla evlenmediğim için şanslıyım. Sadece iyiler genç ölür."

O da hemen güldü. "Haklısınız. Ben her zaman daha çok bir *diavolo* oldum. İnşallah, sonsuza dek yaşayabilirim."

Elyse ona küçük bir gülümseme sundu. "O zaman seni sonsuza dek seveceğim, Alessio."

"Seni bu konuda tutacağım, *cuore mio*." Alessandro'nun bakışları onun gülümsemesine takıldı, dudaklarında gezindi. Sonra, sanki karşı koyamayacakmış gibi, başını eğdi ve onu tekrar öptü. Yavaş, derin ve yoğun. Adam uzaklaştığında Elyse nefessiz kalmış ve başı dönmüştü. Kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Ama huzur ondan kaçmaya devam ediyordu.

Sevgilerinin büyük bir kısmı günaha bulaşmıştı. Diğer on dokuz kişi onlar yüzünden ölmüştü. Elyse, Mariposa'nın Aberto'nun ölüm haberine nasıl tepki vereceğini merak etti. Kız babasından kurtulduğu için rahatlamış hissedecek miydi? Yoksa onun ölümünün intikamını mı alacaktı?

Endişe Elyse'nin "Aberto'nun canını aldığın için pişman mısın?" diye sormasına neden oldu.

Kocası bir an durakladı. "Onu soracağınızı biliyordum."

"dışına çıktın."

"Çıktım."

"Neden?"

Alessandro, "Aberto'yu bu kadar erken görevden almak niyetinde değildim," diye itiraf etti, "ama bugün bir fırsat çıktı ve ben de bunu değerlendirdim. İçgüdülerim beni tetiği çekmeye itti. Yine de bunun doğru bir hamle olduğuna inanıyorum çünkü o kurşunu ona sıktığım için pişman değilim. Mariposa'ya yaptıkları yüzünden zaten ölmeyi hak ediyordu."

"Onu öldürdüğüne ben de sevindim," diye onayladı Elyse, "ama bunun yankıları konusunda endişelenmeden edemiyorum."

Gaspore şimdi Alessandro'dan nefret ediyor olmalı. Muhtemelen şimdiden cinayetlerini planlıyordu. Elyse, Valentina'nın onunla güçlerini birleştirmesi için çok fazla ikna gerekmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Alessandro omuz silkti. "Yangınları geldikleri gibi söndürmek zorundayız. Artık geri dönüş yok."

O gün yaşananlar Elyse'in zihninde tekrar tekrar canlandı. Gaspare Ronaldo'yu vurduğu andan itibaren planları boka sarmıştı. Yine de şans onların . İhtimallere rağmen hayatta kalmayı ve gidişatı kendi lehlerine çevirmeyi başarmışlardı. Güvenilmez müttefikler ve ihanet hâlâ etraflarını sarmıştı ama liderlerden üçü öldüğüne göre diğer *kozkaların* gücünü konsolide etmek kolay olacaktı.

"Peki ya sen?" diye sordu. Kadın gözlerini kırptırdı. "Peki ya ben?"

"Pişman olduğun bir şey var mı?"

Elyse bugünden itibaren gerçek bir suçlu, bir cinayet suç ortağı ve lanetlenmiş bir ruh haline geldiğini fark etti. Vicdan azabı duyuyor muydu? Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hayır."

Çünkü değişim hiçbir zaman fedakarlık olmadan gelmez.

SONRAKİ YİRMİ DÖRT SAAT BOYUNCA yetkililer bir yandan olay yerini sessiz tutmaya çalışırken bir yandan da kalan kargaşayı temizlediler. Kiliseye giden dağ yolları kapatıldı. Bu süre zarfında yoldan geçen araçlar dolambaçlı yollara yönlendirildi. Cesetler kaldırılırken ve kanıtlar ortadan kaybolurken halkın girişine izin verilmedi. Polis ve itfaiye işlerini o kadar iyi yaptı ki, işleri bittiğinde Elyse cenazedeki kan gölünün sadece hayal ürünü olup olmadığını sorgulamaya başladı.

Komşu kasabalardan meraklı gözler dağlardan yükselen dumana şahit olduysa da kimse endişelerini yüksek sesle dile getirecek kadar telaşlanmış görünmüyordu. Şimdilik gerçeği sadece Vincenzo'nun cenazesine katılan şanssız konuklar biliyordu. Elyse'nin düşünceleri Gaspare'ye doğru kaydı. Mariposa'ya ulaşmış mıydı? Babasının öldüğünü biliyor muydu? Ya da diğer kardeşlerinin öldüğünü?

Elyse yakında Mariposa ile buluşacaktı. Dehşet onu yiyip bitiriyordu. Yine de yüzleşmekten kaçmayı reddetti. Aberto, Soren ve Orlando De León ölmüş ve kanları ellerine bulaşmış olabilirdi ama o korkak değildi. Mariposa

Ailesine karşı işlenen şiddet için yüz yüze, kadın kadına bir açıklamayı hak etti.

Salı günü Elyse genç kadını Monte'nin dairesinde ziyaret etti. Onu içeri aldı ve kenara çekildi. Elyse hem Monte'yi hem de Mariposa'yı selamladı. Genç kadının yüzü Elyse'i gördüğü anda gerildi.

Zaten biliyor muydu?

Monte boğazını temizledi. Elyse bir an için ona baktı. Bakışları Mariposa'nın üzerindeydi. Yaralı adamın imzası haline gelen çatması *-siktir git ve öğren* diye bağıran- Mariposa'nın rahatsızlığını görünce değişmişti. Elyse, kocasının en sert korumasının Mariposa'ya karşı nasıl bir zaaf geliştirdiğini şaşkınlıkla fark etti.

Mariposa endişeyle, "Yüzündeki ifade beni tedirgin ediyor," diye gözlemledi.

Tereddüt yeşil gözlerini bulutlandırdı. Elyse bakışlarını yere indirerek, "Paylaşmam gereken bir haber var ve bunu duymak kolay olmayacak..." diye nazikçe anlatmaya çalıştı.

"Kulağa uğursuz geliyor," diye mırıldandı Mariposa.

Elyse, "Cenazede bazı kayıplar oldu," diye açıklayınca aralarında bir gerginlik yaşandı.

"Kimdi onlar?"

"İlk giden Ronaldo oldu."

Mariposa, "Ne kadar yazık," diye yorumladı hiç kederlenmeden.

"Sonra Domenico Carlo'yu öldürdü."

Mariposa omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ondan hiç hoşlanmadım."

"Ama Domenico da sağ çıkmayı başaramadı." Elyse nasıl devam edeceğini bilemediği için uzun bir süre durakladı.

Mariposa onun sessizliğini yanlış anlamış gibiydi. Genç kadının omuzlarındaki gerginlik hafifçe gevşedi. "Sadece üç ceset mi? O kadar da kötü değil."

Elyse dikkatle Mariposa'ya baktı. "Üçten fazlası vardı ama gerisini duymaya hazır mısın bilmiyorum."

"Anlat bana."

"Emin misin?"

"Ben hazırım ve bilmek istiyorum."

Mariposa'nın tavrında her zaman gözünü budaktan sakınmayan bir açık sözlülük vardı. Elyse bunu ilk kez birlikte poker oynadıklarında fark etmişti. De Leon'un kızında cesaret ve yüreklilik fazlasıyla vardı. Ama Mariposa'nın affetme kapasitesi var mıydı? Elyse kendini huzursuz hissetti. Alessandro ve Valentina, Mariposa'nın en yakın akrabalarını vurup öldürmüşlerdi. Genç kadının nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Baban öldü," diye itiraf etti Elyse sonunda, bakışlarını Mariposa'ya kilitleyerek, "Orlando ve Soren öldü."

Kızın teni kül rengine döndü. "*Dio santo...*" *Aman Tanrım...*

Elyse sıkıntıyla, "Başsağlığı dilerdim ama hayatlarını nasıl kaybettiklerini düşününce samimiyetsiz geliyor," diye mırıldandı.

Genç kadın onun ne demek istediğini anlamış gibiydi. *Koyu* renk gözlerini kısan Mariposa, "Nasıl öldüler?" diye sordu.

Elyse'in dilinde suçluluk duygusu ağır basıyordu ama kendini cevap vermeye zorladı: "Alessandro babanı vurdu. Sonra Valentina kardeşlerini öldürdü."

Mariposa'nın bunu başka bir kaynak yerine kendisinden duymasını istedi.

Yumruklarını iki yanında sıkı tutan genç kadın, "Valentina'nın her zaman bir joker olduğunu anlıyorum. Ama Alessandro neden babama ihanet etti? Klanlarımız müttefik, *değil mi?*"

"Önce baban ona ihanet etti."

Mariposa'nın çenesi kilitlendi. "Babam Alessandro'ya ne yaptı?"

Elyse Mariposa'yı yakından inceledi. Genç kadın babasının Alessandro'ya düzenlediği suikasttan haberdar mıydı? Kediye çantadan çıkarırken Mariposa'nın yüzünde farkındalık parıltıları aradı, "Çok uzun zaman önce, Alessandro, Aberto'nun Amerikalı bir tetikçi tuttuğunu keşfetti.

Tommy Wilkes. Tommy, New York'tayken Alessandro'nun karnına bir kurşun sıktı."

Mariposa gerçekten şok olmuş görünüyordu. "*Manache! Cane non mangia cane. Mio padre dovrebbe saperlo meglio.*" Oh, kahretsin! Köpek yemez. Babam daha iyi bilmeli.

Elyse onu anlamamış gibi davrandı. "Kocamın o gece ölmemesinin tek nedeni onu kurtarmış olmamdı."

Mariposa sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Bunun doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Baban bu olaydaki parmağını gizlemek için Santos kardeşleri gözden geçirdi. Biraz dikkatli kazı yapmak gerekti ama adamlarımız kanıt buldu. Size gösterebilirim."

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde Monte kıpırdandı ve arkalarına geçti. Yüzü duygusuzdu ama gözlerinde sıkıntılı bir titreşim belirdi. Kalbini hiçbir zaman koluna takmayan bu adamın huzursuzluğunu sadece Elyse fark etmişti. Son birkaç aydır birlikte bu kadar çok zaman geçirmemiş olsalardı, o da bunu fark etmezdi. Onu rahatsız eden neydi? Monte, Aberto'nun suçluluğunu kanıtlamakla görevlendirilmişti. Belki de Mariposa'nın babasının cinayetine karıştığını bilmesini istemiyordu?

Elyse emin olamadı.

Mariposa, Monte'nin tuhaf ruh haline kayıtsız kaldı. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi, bir süre sessiz kaldı. Her şeyi anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Kanıtları daha sonra görmek isterim ama nedense sana şimdiden inandığımı düşünüyorum."

Elyse biraz şüpheli bir tavırla başını yana eğdi. "Nasıl olur?"

Mariposa'nın sesine acı sızdı, "Bildiğiniz gibi, babamın yakın çevresinde sadece kardeşlerim hoş karşılanırdı. Beni karanlıkta tutmayı severlerdi. Ama ben aptal değilim. Bana pek bir şey anlatmasalar da, boşlukları doldurmak için gözlerimi ve kulaklarımı kullanmayı öğrendim. Babam ben bildim bileli rakiplerini arkalarından vuruyordu.

hatırlayabilir. Düşmanlarının yüzüne etmek onun doğasında yok. Onları öldürmek için başka yollar bulur."

"Senden her şeyi saklamasına rağmen babanı iyi tanıyor gibisin."

"Beni hep küçümsedi." "Ölümcül bir hata."

Mariposa alay etti ama Elyse'in sözlerinden oldukça memnun görünüyordu. "Peki ya Orlando ve Soren? Onlar nasıl öldü?"

"Valentina, Alessandro'ya silah çektiklerinde Orlando ve Soren'i öldürdü. Babanın intikamını almak üzereydiler."

"Anlıyorum."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Bunu çok zor olduğunu biliyorum."

Mariposa gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyordu ama sesi hiç titremedi: "Beni yanlış anlamayın. Hepsinin ölmüş olması beni çok üzdü. Ama ölümleri beni şok etmedi."

Elyse genç kadına endişeyle baktı.

Mariposa'nın gözleri umutsuzlukla karardı ve kırık bir ifadeyle devam etti: "Senden koruma istediğimde neler olabileceğini biliyordum. Bunun için dua bile etmiş olabilirim."

Elyse, Mariposa'nın itirafına pek şaşırmamıştı ama nasıl karşılık vereceğini de tam olarak bilmiyordu.

Mariposa, "Kendi ailesinin ölümünü dileyen bir kadın hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarken kızgınlık kendinden iğrenmeyle savaşıyor gibiydi.

Yeşil gözler Mariposa'nın yanağındaki çürüğe doğru kaydı. Morluk hâlâ çok belirgindi. Queens'teyken Mikey tarafından birkaç kez hırpalanmıştı. Bazen iz bırakacak kadar sert vurmuştu. Diğer zamanlarda, vücudunda hiçbir kanıt bulunamazdı. Mikey şiddeti bir gözdağı taktiği olarak kullanmayı severdi. Anılar hâlâ onu hasta ediyordu. Onun saçmalıkları yüzünden kendini çok küçük ve çaresiz hissetmişti. Ama ona uyguladığı şiddet hiçbir şey değildi.

Mariposa'nın babasının onu içine hapsettiği kabusla karşılaştırıldığında.

"Eğer bir kız çocuğuna güvenli ve sevgi dolu bir yuva verilirse," diye paylaştı Elyse sessizce, "ailesinin ölmesini isteyen bir kadın olarak yetişmez."

"Sence onları affetmeli miydim?"

Elyse üzüntüyle babasını düşündü. "Affetmek hak edilmelidir."

"Yani ölmeyi hak ettiler mi?"

Elyse yüzünü buruşturarak, "Bunu hak edip etmediklerini bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama ben bir erkek beni dövmekle tehdit ettiğinde diğer yanağımı çevirecek türden bir kadın değilim. Senin de öyle biri olduğunu sanmıyorum."

"Belki de bu yüzden arkadaş oluyoruz." "Öyle miyiz?"

"Belki."

Elyse sessizce güldü.

"Tuhaf," diye düşündü Mariposa, sesi giderek yumuşarken, "çocukluğumdan beri babamdan kaçmayı hayal ettim, ama şimdi o gittiğine göre kendimi hâlâ özgür hissetmiyorum."

"Nasıl olur?"

"Çünkü ben bir hainim," diye fısıldadı Mariposa perili gözlerle. "Ailemden nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum."

Acısının büyüklüğü hissedilebiliyordu. Elyse'in göğsünün de gerginlikle sıkışmasına neden oldu. "Önce ailenin sana ihanet ettiği söylenebilir," diye nazikçe karşılık verdi.

"Ama onlar öldü," diye mırıldandı Mariposa, "ve ben yaşıyorum." "Elyse ona, "Onlar senden daha iyi," diye hatırlattı.

"Evet, sanırım onlar benden daha iyi," diye yineledi Mariposa asık suratla. Sonra zoraki bir gülümseme takındı. "Korkunç bir şey bilmek ister misin?"

"Sadece bana söylemek istersen."

Kızın yüzü daha da kırılğanlaştı. "Ben on iki yaşındayken babam annemi döverek öldürdü. Herkes onun bir kazada öldüğünü düşünüyor. Sanırım ben de sonunda benzer bir kaderi paylaşacaktım. Orlando ve Soren de en az

Babam kadar vahŖi ve zalim. Babam adamlarının beni öldürmesine izin verse bile umursayacaklarını sanmıyorum."

Mariposa'yı dinlerken içini hüçün kapladı. *Tanrım*, mafyadaki kadınlar neden hep böyle trajik sonlarla karşılaşuyordu? Elyse kendi kaderini değıştiremeyeceğı gibi Mariposa'nın acısını da ortadan kaldıramazdı. Tek sunabileceğı destek ve umarız etkisi genişleyip büyürken koruma olabilirdi.

Hepsi de onları mahvetmek için tasarlanmış bir sistemin içinde sıkışıp kalmışlardı. *Babasının* borçları ve annesinin kanı Elyse'i bir yere hapsetmişti. Bu arada Mariposa, Aberto ve onun acımasızlığı tarafından bastırılmıştı.

Bu onun kalbini kıldı.

Elyse itidal ve öfke arasında gidip gelen bir sesle, "Sen ve ben aileden asla özgür olamayabiliriz. Ne de olsa kan kandır ve bundan kaçmak neredeyse imkânsızdır. Kökler bizi zincirler gibi yerimizde tutuyor ama bir hapishanede bile düşünceler kafeslenemez. Zihinlerimiz bize ait kalır. Korkunun gücümüzü susturmasına izin vermeyi seçebiliriz. Ya da öfkemizi dünyamızla ilgili berbat hissettiren her şeyi düzeltmek için kullanabiliriz."

Mariposa'nın koyu renk gözleri kırıştı ve ardından hüçünle içini çekti: "Kendi gücümü bulmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"O zaman kuralları yeniden yazmama yardım et," diye ısrar etti Elyse, "artık hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmamıza gerek kalmayana kadar."

Mariposa meraklanmış görünüyordu ama itiraz etmeye devam etti: "Nesillerdir süregelen gelenekleri nasıl değıştirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Para kraldır," diye yanıtladı Elyse. "Yeterince kontrol edersen her şey mümkündür."

"Pembe bir tablo çiziyorsun." Mariposa kaşlarını çatı. "Bence fazla pembe."

"Kolay olmayacak ama denemeliyim." "Hâlâ hayal gördüğünü düşünüyorum."

Elyse geri adım atmaya hazır değildi. Mariposa'nın Alessandro'nun hayalini gerçeğe dönüştürmelerine yardımcı olabileceğini hissediyordu. İçinden bir ses umutsuzca genç kadından gerçek bir müttefik yaratmak istiyordu. Aberto'nun ölümünden sonra,

Orlando ve Soren, Mariposa'nın onlara karşı dönmesine izin veremezdi. Elyse'in kızı imkânsızın mümkün *olduğuna* ikna etmesi ve onu zorlamak yerine saygı göstererek kazanması gerekiyordu.

Birlikte, mafya tarafından tuzağa düşürülen herkes için kuralları yeniden yazabilirlerdi. O ve Mariposa gibi kadınlar. Babası ve Alessandro gibi erkekler. Carmen ve Cara gibi sürtükler bile. Hepsinin hayatı, kendi kontrolleri dışında gelişen boktan koşullar yüzünden öyle ya da böyle mahvolmuştu.

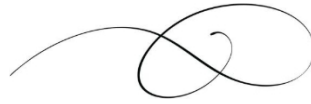
Yenilenmiş bir kararlılıkla konuşurken yeşil gözleri parladı, "Belki daha önce mümkün değildi çünkü Alessandro gibi bir *capo* hiç olmadı. İktidarda çok fazla kadın da olmamıştı. Bundan sonra her şeyi kendi yöntemimizle yapabiliriz. Diğerlerinden uzaklaşırken yeni sektörlere yatırım yapacağız ve müttefiklerimize milyonların daha az şiddet içeren yollardan kazanılabileceğini göstereceğiz."

"İmkansızla gerçekten inanıyor musunuz?"

Elyse hiç vakit kaybetmeden başını salladı. "Anlıyorum."

Elyse'in daireye gelişinden beri Mariposa'nın ağzı ilk kez içten bir gülümsemeye dönüştü. Elyse'e hayranlıkla baktı. "O zaman ben de hayal görmek istiyorum. Bana ne yapılması gerektiğini söyle. İmkânsızı *mümkün* kılmana yardım etmek istiyorum."

Arka planda Monte'nin bakışları Mariposa'nın üzerindeydi. Nadir görülen bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı.

Elyse, Monte'nin dairesinden eve döndükten sonra kocasını saraylarında aradı. Konuşacak çok şey vardı. Sonunda Alessandro'yu çalışma odasında buldu. Kapı kapalıydı ama diğer taraftan onun sesini duyabiliyordu. Biriyle telefonda konuşuyor gibiydi.

Elyse tam kapıyı çalmak üzereyken onun konuşmasının sonunu yakaladı.

"Se necessario, prenderò la caduta." Eğer gerekirse, üstlenirim.

Neden bahsediyordu? Elyse hafifçe kaşlarını çattı. Ve kiminle konuşuyordu? Bir süre daha dinledi ama sadece sessizlik vardı. Görünüşe göre Alessandro görüşmeyi sonlandırmıştı. Elyse kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi.

Kapıyı o açtı. Alessandro masasının arkasında, yönetici tarzı deri bir koltukta oturuyordu. Elyse bir kol mesafesine geldiğinde, Alessandro onu kendine doğru çekti. Elleri Elyse'in sırtında geziniyor, belindeki çukurluğu ve kalçalarının kıvrımlarını okşuyordu.

"cuore mio?" diye mırıldandı kocası.

Vücudu onun dokunuşuna tepki verirken aklı onun tuhaf ifadesinde takılı kalmıştı. Elyse, "Ben... iyiyim," diye cevap verdiğinde dikkatinin dağıldığını hissetti.

Elyse, Alessandro'ya suçu üstlenmekle neyi kastettiğini sormak istedi ama kocası söz konusu olduğunda İtalyanca anlamaması gerekiyordu. Ayrıca Elyse, çalışma odasının dışında gizlice dinlediği gerçeğini ele vermek de istemiyordu. Daha sonra geri dönmeye ve bunun yerine Mariposa'ya odaklanmaya karar verdi. Elyse ona buluşmaları hakkında bilgi vermeye devam etti. Alessandro'ya Mariposa'nın Aberto, Orlando ve Soren De León cinayetlerine verdiği tepkiyi anlattı. Monte'nin kıza giderek artan bağlılığından bahsetti.

Elyse kilit noktaları özetlemeyi bitirdiğinde, Alessandro'nun parmakları onun belinde sıkılaştı. Kocası, "Mariposa'ya işletmeleri meşrulaştırma planlarımızdan bahsettin mi?" diye çıkıştı.

"Ben yaptım."

"Ona bu kadar güvendiğinizi fark etmemiştim."

"Ödül riskten daha ağır basıyor. Onu düşman yerine müttefik olarak görmek istemez misin?"

Alessandro şu uyarıda bulundu: "Bu geri tepebilir. Kilisenin çatısını kimin ateşe verdiğini hala bilmiyoruz, bu da suçlu bulunana kadar herkesin şüpheli olduğu anlamına geliyor."

Elyse onaylayarak mırıldandı.

Karanlık bir şekilde ekledi, "Bildiğimiz kadarıyla, Mariposa bize olan nefretini saklıyor olabilir. Bize saldırmak için fırsat kolluyor olabilir. Unuttuysanız söyleyeyim, babası ve kardeşleri Valentina ve benim yüzümden öldü."

Kocasının çekincelerini yine anlıyordu. Elyse de Mariposa'ya tam olarak güvenmiyordu. Güvendiği şey kızın hayatta kalma içgüdüğü ve koşullarını iyileştirme arzusuydu. Mariposa korkunç bir istismarın kurbanı olmuştu ve ailesinin ona dayattığından daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Elyse, Mariposa için hesaplanmış bir kumar oynamaya hazırđı. Gündemlerini ilerletirken kızı korumanın mümkün olabileceğine inanıyordu. Bu onu çıkarıcı ve fırsatçı mı yapıyordu?

Muhtemelen.

Ama Elyse aynı zamanda Monte'nin dairesinde söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi. İki gerçek aynı anda var olabilirdi. Mariposa'yı zarar görmekten korumak ve kızın bağımsızlığını kazanmasına yardım etmek istediği doğruydu. Aynı zamanda dünyalarının kurallarını yeniden yazmak istediği de doğruydu. Elyse'e göre grinin içinde onurlu bir şekilde yaşamanın anlamı buydu. Doğru bir eylemde bulunurken bile kendine hizmet etmek gerekiyordu.

"Mariposa'ya, onu Salemi'den geri getirdiğinde Valentina'ya güvendiğin kadar güveniyorum" diye karşılık verdi.

Kocası bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki bana hâlâ kırgınsın."

Elyse sırtıttı. "Pek sayılmaz. Sadece sana ilacının tadına bakmak istedim."

Kaşlarını çattı. "Anlıyorum."

"Her neyse, planlarımız hakkında özel bir şey söylemedim," dedi Mariposa'ya dönerek, "sadece paylaştım."

ve bence Mariposa da bize yardım etmek istiyor."

"Eğer Mariposa bizi ispiyonlarsa, diğer klanların muhalefetiyle karşılaşacağım. Tanıdığım adamlar sürprizlerden hoşlanmaz. Herkesi bu değişikliklere alıştırmayı planladım. *Yavaş yavaş*."

"Tanıdığınız erkeklerin Mariposa'nın söylediği her şeyi ciddiye alacağından şüpheliyim. Onların gözünde o ailesine sırtını dönmüş bir kız. Mariposa bize ihanet etmeyi seçse bile, kalıcı bir zarar vereceğini sanmıyorum. Onu destekleyecek bir klanı yok."

Alessandro kuru bir sesle, "Mariposa hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor gibisiniz," dedi.

"Beni yanlış anlıyorsun, Alessio," diye mırıldandı Elyse. "Mariposa'ya saygı duyuyorum."

"Gerçekten mi?"

"Burada eleştirdiğim *erkekler*. edin, küçük erkekler kulübünüz Mariposa'nın yerine sizin sözünüzü memnuniyetle kabul eder çünkü sizde onda olmayan üç şey var-"

Alessandro ona merakla baktı. "Peki bunlar ne olabilir?"

Elyse etki yaratmak için durakladı. "Bir sik ve iki taşak."

Sessiz kalarak ona hem kızmış hem de eğlenmiş görünüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, büyükbabasının oyun kitabından bir sayfa alarak, "bunun bir test olması gerekiyor. Eğer Mariposa çenesini kapalı tutarsa, ona daha fazla sorumluluk verilebileceğini anlayacağız. Eğer bu sırrın ortaya çıkmasına izin verirse, tam olarak nerede durduğunu bileceğiz."

Elyse, kocasının kolunun aniden onu kucağına çekmesiyle nefesi kesildi. Alnını Elyse'nin alnına bastırdı ve fısıldadı: "Zihninin bu şekilde çalışmasının ne kadar çekici olduğunu sana söyleyen oldu mu?"

Kendine rağmen gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Mariposa'yı idare etme şeklimle ilgili artık bir sorunun yok?"

Alessandro homurdandı, "Onayımı aldınız."

Elyse onun kucağına otururken yüzünü ona çevirdi. Kasıklarının yakınında kesin bir çadır vardı. Kulağına, "Dikkatin dağılmış gibi görünüyor, Alessio." diye mırıldandı.

"Elimde değil, seninle ilgili her şey dikkatimi dağıtıyor," diye inledi Alessandro usulca. "*Dio*, seni özledim. *Kaptan* olmayı siktir et. Sadece seni becermek istiyorum."

O da aynı şekilde hissediyordu. Yatak odalarındaki aptal müzik kutusu seks hayatlarına kesinlikle bir darbe vurmuştu ve bu onu çaresiz ve arzulu hissettiriyordu.

Elyse onu öpmek için eğilirken, "Yakın zamanda *kaptan* olmayı bırakamayacaksın," diye mırıldandı, "o yüzden beni becerebilirsin-"

Telefonu çalmaya başladı. Ekranı bir göz attı. "Kahretsin, Gaspare beni arıyor."

Dudakları adamın boynunda gezindi. "*Tam burada*." "Ama benim buluşmam gerekiyor-"

Onun kulağını şakacı bir şekilde ısırdı. "*Hemen şimdi*."

Telefonunu bir kenara fırlatırken kahverengi ve mavi-gri gözleri simsiyah oldu. "Siktir et. Gaspare'in canı cehenneme."

Elyse bacaklarını onun beline doladı. "Eğer onu bekletirsen çok kızacak."

Bir iniltiyle iri elleri kadının kalçalarına yerleşti. "Ona senin hatan olduğunu söyleyeceğim."

Ona karşı sarsıldı. "Beni otobüsün altına mı atacaksın?"

Alessandro onu daha da yakına çekerek amına sürtünmeye başladı. "Bir kalp atışı içinde."

"Yap ve ne kadar vahşi olabileceğimi öğren." diye hırlasa da bacaklarının arasında ısı titreşti.

Kadın tırnaklarını adamın omuzlarına geçirirken adam mutlulukla güldü. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme."

Elyse, "Kan akıtacağım ve dişlerimi sana geçireceğim" diye uyardı. Alessandro sırtarak söz verdi: "Yalvaracak ve çığlık atacaksın,

..benim de. *Tanrı'nın ve benim adıma*."

Sözleri onun sonu olacaktı. Arzu bacaklarının arasında alçak ve ağır bir şekilde nabız gibi atıyordu. Ona teslim oldu, daha fazla direnemedi. Elyse Alessandro'ya elbisesini çıkarmasına yardım etti.

Pantolon. Aleti dışarı fırladı. Prezervatifi taktı. Külotunu yana itmek için eteklerinin altına uzandı. Ön sevişmeye gerek yoktu. Kadın sıırıslıkladı. Adam zonkılıyor ve sertleşiyordu. Kadın adamın üzerine çöktü. Hemen sevişmeye başladılar.

Aleti tekrar tekrar amına girerken bile, vücudu hala onun için ağrıyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki. Hayatlarını kaos ve tehlike yönetiyordu. Elyse, dünya tekrar onlardan uzaklaşmadan önce kocasına bağlı, en azından fiziksel olarak ona demir atmış hissetmek istiyordu.

Elyse onun sikini sürerken bakışlarını ondan ayırmadı. Elleri klitorisini bulmak için vücudunda aşağı doğru ilerledi. Amcığı adamın sikinin uzunluğunda aşağı yukarı kayarken o tatlı küçük noktayı fiskeledi, ovuşturdu ve alay etti. Bu esneme enfes bir histi. Sürtünme sarhoş ediciydi. Elyse mutluluk içinde inledi ve sızlandı. Sevişmelerinin ritmi altında sandalye gıcırdadı ve gerildi.

Alessandro bakışlarını onun üzerinde tutmaya çalıştı ama kahverengi ve mavi-gri gözleri aşağıya doğru kaymaya devam etti, parmaklarının bulanıklığını, klitorisini ve amının güzel kıvrımlarını nabız gibi atan şaftını kavrarken gördü. Kadın kendini tatmin etmeye devam ederken, adam yaramaz, tatlı cesaretlendirici sözler mırıldandı ve soludu.

"Seni seviyorum bebeğim," diye nefesini tuttu.

"Ti amo, mia luce, mio amore, mia vita," diye karşılık verdi kalın, boğuk ses tonuyla. *Seni seviyorum, ışığım, aşkım, hayatım.*

Cenazeden bu yana ilk kez birbirlerine bu sözleri söylüyorlardı. koca arasındaki bağ, yakın zamanda yaşadıkları ölüme yakın deneyimin ağırlığını taşıyordu. Hayat hiç bu kadar kırılgan olmamıştı. Aşk hiç bu kadar değerli olmamıştı.

Dakikalar sonra, Alessandro serbest bırakıldı.

Kaslı vücudu onun altında kasıldı, gözleri kapandı, nefesleri kesildi, sikini gidebildiği kadar derine soktu. Adam onu ağzına kadar doldururken gözleri yaşardı.

Kocası sonunda sözlerini bitirdiğinde, göğsü hâlâ inip kalkıyordu, "Geç şu lanet masanın üzerine. Daha *işimiz bitmedi*."

Alessandro yanıt beklemeden elindeki her şeyi bir kenara itti - kâğıtlar, kitaplar ve kalemler yere saçıldı- ve Elyse'i masasının kenarına kaldırdı. Bacaklarını açtığında Elyse'in içinde bir beklenti oluştu. Adamın kafası öne doğru dalıp amını emip öperken içini çekti. Adam onu tek gerçek tanrıçasına tapan ölümlü bir adam gibi yalayıp yuttu. Dili açlıkla, umutsuzca, sanki kendisi kuraklık, kadın da yağmurmuş gibi klitorisini yalıyordu. Çok geçmeden, iki parmağı amına girdi, üst duvarları boyunca sıkışmış tetik noktasına bilerek, mükemmel bir şekilde süründü.

Elyse'in de boşalması uzun sürmedi. Yalvardı ve çığlık attı, "Oh, *Dios*, Alessio! Durma, lütfen, durma!"

Daha sonra Alessandro onu kollarının arasına almak için tekrar kucağına çekti. Kendini gevşek, sersemlemiş ve tamamen doymuş hissediyordu. Alessandro ona bir süre sarıldı ve onun katı hissi, kolonyasının tanıdık odunsu kokusu, kalbinin güzel bir dolgunluk ve sakinlikle şişmesine neden oldu.

Kocasının alçak, boğuk sesi onu coşkulu sersemliğinden çekip çıkardı, "Mutlu musun Elyse?"

Elyse şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı, hâlâ kendinden geçmişti. "Elbette, her zamanki gibi harikaydın."

Alessandro hafifçe kıkırdadı. "Ben seksten bahsetmiyordum. Birlikte yaşadığımız hayattan bahsediyordum."

Beyni halsiz ve yavaş hissediyordu. "Hayatımız... birlikte mi?" Başını salladı.

"|-"

"Başımıza gelen onca şeyden sonra, bu cehennemden kaçmak istemiyor musun?" diye sorduğunda kocasının yakışıklı yüzü karanlık ve kasvetli bir hal aldı.

Elyse Alessandro'ya tuhaf, çatık kaşlı bir bakış fırlattı ve onu öptü. "Pek sayılmaz. Bana bağlısın, Alessio. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kadının sözleri adamın gözlerine biraz ışık getirmiş gibiydi ama sesi dalgın kalmaya devam etti. "Gerçekten kalmak istiyor musun?"

"İstiyorum."

"Yine de Pazar günü ölebilirdin. Bunun için kendimi asla affetmezdim."

"O zaman da söyledim, yine söyleyeceğim," diye mırıldandı Elyse, "sen ve ben birlikte kalırız ya da birlikte ölürüz."

Gülümseyerek alay etti, "Bu kadar zeki bir kadın için aptal bir eş oluyorsun."

Gülümsedi. "Birbirimiz için mükemmeliz. Birbirine aşık iki aptal."

Yüzünde ateşli bir çaresizlikle onun gözlerinin içine baktı. "Ben her yönden senin aptalınım Elyse. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Alessandro'nun sözleri onu tatlılıkla doldurmalıydı. Ancak kocasının aşkını itiraf etme şekli farklıydı. Bu kez üzgün görünüyordu. Ses tonu içgüdülerini harekete geçirdi çünkü her kelime kulağa çok fazla *veda* gibi geliyordu.

Elyse kaşlarını hafifçe çatarak, "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi.

Paranoyaklaşıyor muydu acaba? Yine de, kocasının daha önceki telefon konuşmasından kulak misafiri olduğu bölüm alevlendi.

Gerekirse, üstlenirim.

Lanet , bu piç şimdi neyin peşindeydi?

TAKİP EDEN HAFTALAR çalgınca bir hızla ilerledi. Büyük ve küçük mecazi yangınlar dikkat gerektiriyordu. Krallıklar artık kralsızdı. Aberto, Domenico ve Carlo'nun yokluğunda aç gözler boşalan tahtlara kilitlendi ve , ego dolu güç oyunlarından oluşan kolektif bir sürü klanlar arasında dalgalandı.

De Leon'lar, Berlusconi'ler ve Moretti'lerin hayatta kalan üyeleri arasında yeni bir katliamı önlemek için Alessandro, Berlusconi'ler ve Moretti'ler için yeni başkanları seçmek üzere *kaptan* olarak yetki kullandı. Domenico ve Carlo'nun atanmış varislerini görevden aldı. Bazılarını kızdırdı ama barışı korudu.

Alessandro, otoritesine boyun eğmeye istekli yetkin kişileri seçti. Uzaktan kuzeni Andrea Berlusconi, Domenico'nun yerine geçti. Carlo'nun amcası Cristian Moretti, klanlarının başına geçti. Gaspare De León'un iktidarda kalmasına izin verildi çünkü Valentina ile evlendikten sonra onu uzun süre hayatta tutmayı planlamıyorlardı.

Alessandro ve Elyse, Samuele Trevisano konusunda ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Bu adam, cenaze törenindeki anlaşmazlık sırasında Berlusconi ve Morettilerin yanında yer alarak onlara ihanet etmişti. Samuele'yi klanının başından uzaklaştırmak ya da

Elyse, Alessandro'ya haini öldürmek yerine onun bazı işlerine el koymasını tavsiye etti. Bu tek taşla iki kuş vurulabilir, Trevisanolar cezalandırılırken müttefikleri ödüllendirilebilirdi.

Kocasına, "Belki de Samuele'nin kazancını Paolo Svizzi ve büyükbabam arasında bölüştürmeliyiz?" diye önerdi.

Alessandro kaşlarını çattı. "Bu kötü bir fikir değil ama..." "Ne?"

"Eğer çok fazla alırsak, Samuele kininden vazgeçmeyecektir. Bize karşı tekrar isyan edecektir. Eğer çok azını alırsak, bu bizi zayıf gösterecek ve başkalarının bizi alt etmesine davetiye çıkaracaktır."

Doğru noktayı bulmak önemliydi. Sonunda Trevisano'ların ticari faaliyetlerini anarşiye yol açmadan zayıflatacak bir rakamda karar kıldılar. Bu radikal değişiklikler yerine oturdukça, hem Elyse hem de Alessandro'nun şokuna rağmen, kimse onlara karşı çıkmadı. Berlusconi'lerin ve De Leon'ların trajik kaderleri etkili bir caydırıcılık işlevi görmüş gibi görünüyordu.

Aberto, Domenico ve Carlo'nun Vincenzo'nun cenazesinde ölmeleri herkesin eski mafya prensine bakışını değiştirmişti. Alessandro'nun bir çırpıda en güçlü üç rakibini nasıl ortadan kaldırdığını, yetkilileri nasıl atlattığını ve konukları kilise yangınından nasıl kurtardığını gördüler. Carlo ve Domenico'nun yerine, daha fazla kan dökülmesini teşvik etmek yerine kendi klanları için istikrarı sağlayacak kişileri nasıl seçtiğini fark ettiler. Samuele'yi disipline etme ve Paolo ve Benedetto'ya tek bir kurşun bile kullanmadan tazminat ödeme şeklini takdir ettiler.

Herkes fısıldaşmaya ve spekülasyon yapmaya başladı. İnsanlar Vitale'nin büyük oğullarının korkulması gereken örümcekler olduğunu düşünürdü. Alessandro her zaman zararsız, vızıldayan bir sinek olarak görülmüştü.

Şimdi mi?

Her şeyi sorguluyorlardı. Belki de Alessandro'nun Vincenzo'nun hayatta kalan tek oğlu olmasının bir nedeni vardı. En genç Vitale onların sandığı gibi beceriksiz bir çocuk değildi.

Ya başından beri örümcek oysa?

Masum kardeşlerinin etrafında onlarca yıl süren ölümcül bir ağ örüyordu. Onu bu yeni haliyle görmek hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi. Böyle bir işi başarmak için gereken psikotik düzeydeki hesaplama ve sabır kâbuslara konu olacak türdendi.

Sır ortaya çıkmıştı ve tüm klanlar aynı sonuca varmıştı. Alessandro şaşırtıcı derecede yetenekli bir lider olduğunu kanıtlıyordu. Tıpkı babası gibi, Alessandro *da kaptan* olarak geçilmeyecek biriydi. Ancak babasından farklı olarak Alessandro, şiddet uğruna şiddete değil, kâr hanesine, yani yüce dolara öncelik veriyordu. Bu yutulması zor bir lokma değildi. Ne de olsa, kendine saygısı hangi *mafya* babası cüzdanını nasıl şişireceğini bilen bir *kaptandan* uzaklaşırdı ki?

Alessandro'ya olan güven güçlendi ve bununla birlikte bağlılıklar da azaldı. En azından şimdilik. Elyse kocasının bir iş adamı olarak stratejilerini gerçek zamanlı olarak gözlemledi. Rakamlara ve rakiplerinden iki adım önde olmasını sağlayan bir içgüdüye sahipti. Elyse zamanının çoğunu Alessandro'yu izleyerek, sessizce işlerinin iç yüzünü öğrenerek, finansal hesapları ve işlemleri gözden geçirerek geçirdi, böylece bir gün bu anlaşmalarda daha büyük bir rol üstlenebilirdi.

Müreffeh ve umut verici bir başlangıç, artık yeni kral ve kraliçe olarak saltanatlarını tanımlıyordu. Yine de Elyse'in kendini rahat hissedebilmesi için yüzeyin altında hâlâ birkaç yarım kalmış işin halledilmesi gerekiyordu. Valentina ve Benedetto ve onların şüpheli ittifakları gibi yıpranan ipler. Ya da kilisenin çatısını ateşe veren büyük suçlu. Alessandro'nun *suçu üstlenmekle* ilgili tedirgin edici telefon konuşmasından bahsetmiyorum bile.

Elyse ciddi ciddi araştırmaya başladı. Malina'yı Salemi'den geri getirdi. Ne de olsa yanında güvenilir bir danışmanı olmayan bir kraliçe hiçbir şeydi.

Malina sarayın ön kapısından girer girmez, tüm ev personeli bunu hissetmiş gibiydi. İşleri daha titizlikle tamamlarken daha hızlı hareket etmeye başladılar. Malina'nın tekrar yanında olmasıyla omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu. Elyse şu ana kadar hizmetçisini ne kadar özlediğini fark etmemiştir.

Malina ona içtenlikle gülümsedi. "Uzun oldu, *Sinyora Vitale*."

Elyse gülümseyerek koştu ve yaşlı kadını sıkıca kucakladı. "Seni gördüğüme çok sevindim, Malina!"

İki kadın sarılıp gülüştüler ve yeniden bir araya geldiklerinde gözleri hafifçe yaşardı. Son buluşmalarından bu yana çok şey olmuştu. Elyse ve Malina sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve misafir odalarından birine yerleştiler. Elyse kapıyı kapatıp kilitledi ve sonraki yarım saati Malina'ya içinde bulunduğu durumun iyi, kötü ve çirkin yönlerini anlatarak geçirdi.

Alessandro'nun şifreli telefon konuşmasından bahsettiler. Malina daha fazla bilgi için gözlerini ve kulaklarını dört açıp Elyse'e rapor vereceğine söz verdi. Ayrıca kilise yangınlarından ve meçhul düşmanlardan da bahsettiler.

"Rahibe ulaştınız mı?" diye sordu kahya. "Muhtemelen herkesten önce oradaydı. Acaba yangınlarla bir ilgisi var mı?"

Rahibin adı Giuseppe Boselli'ydı ve Malina'nın önerdiği şey akla yatkındı. Elyse de benzer bir düşüncüyü paylaşıyordu. Peder Boselli gerçekten de kiliseye konuklardan önce gelmişti. Ayın başlamadan önce çatıyı ateşe vermeyi planlayan biri varsa, rahip bu planı gerçekleştirmek için mükemmel bir suç ortağı olabilirdi.

Elyse cevap verdi, "Cenazeden hemen sonra Peder Boselli'yi sorgulamak için getirmek istedim, bu yüzden Luca'dan onu aramasını istedim."

ama, yeterince şüpheli bir şekilde, adam ortadan kayboldu. Peder Boselli'nin hiçbir arkadaşı ya da tanıdığı onunla temasa geçemiyor."

Malina ustaca durakladı. "Cinayetten mi ?" Elyse dudaklarını büzdü. "Sanırım öyle."

"Sizce Peder Boselli gerçek suçluya yardım etmesi için rüşvet mi aldı yoksa şantaj mı yaptı?"

Elyse, "Peder Boselli'nin cenazede yaşanan şiddet ve yangınlarla nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilmiyorum," diye cevap verdi, "ama sanırım artık ibre Alessandro'nun lehine döndüğüne göre, suçlu taraf Peder'in kendisini ispiyonlamasından endişe ediyor olabilir - *ya da onu - ki bu da* Peder'in muhtemelen bir şekilde olaya dahil olduğu anlamına geliyor. Aksi takdirde neden tek kelime etmeden ortadan kaybolsun ki? En azından benim teorim bu."

"En büyük şüphelileriniz kimler?"

"Valentina," diye mırıldandı Elyse, "ve büyükbabam."

Valentina yangınlar karşısında fazla sakin davranmış, Benedetto da cenazeden önce yaptıkları görüşmede kelimenin tam anlamıyla kiliseyi yakmayı önermişti.

Malina'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Büyükbabana güvenmiyor musun?"

"Hiç de değil."

"Benedetto Graviano bizim çevremizde yıllardır iyi tanınır," diye mırıldandı kahya narin bir ses tonuyla. "Büyükbaban karşısına çıkılacak bir adam değildir ama onurlu biri olarak da ün salmıştır. Bırakın kendi kanından olan *seni*, torununu, bir müttefikine bile sebepsiz yere ihanet etmez."

Elyse kaşlarını çatarak, "Büyükbabamı benim kadar tanıyorsun Malina," diye karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Elyse Malina'ya müzik kutusundan söz ettiğinde kahya yüzünü buruşturdu. "Bunu duymak kesinlikle rahatsız edici."

"Alessandro ile aramızı açmaya çalışıyor."

"Evet,
ama..."
"Ne?"

Malina'nın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Büyükbaban satrançtan hoşlanıyor, değil mi?"

Elyse huysuz bir ergen gibi burnunu kırıştırdı. "Bu işte sinir bozucu derecede iyi."

Elyse cevabını verdikten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Bir dakika. Malina Benedetto'nun satrançtan hoşlandığını nereden biliyordu? Oyuna olan düşkünlüğü herkesçe bilinen bir şey değildi ve Elyse de ona bundan daha önce bahsettiğini hatırlamıyordu. Malina, Alessandro'nun çevresinde hareket eden aileler hakkında zengin bir bilgiye sahip olabilirdi ama Gravianolar yakın zamana kadar bunun bir parçası olmamışlardı.

Malina'nın sesi kafa karışıklığını yarıp geçti: "Belki de müzik kutusu aracılığıyla seninle satranç oynuyordur."

Elyse Malina'ya temkinli bir bakış attı. "Yine de bu bir oyun gibi görünmüyor. Berbat bir sadakat testi gibi geliyor."

"Sanırım Benedetto sizi sınıyor ama düşündüğünüz şekilde değil."

Kaşlarını çattı. "Nereye çalışıyorsun, Malina?"

"Büyükbaban sadakat isteseydi, onun gibi zeki bir adam sana böyle patavatsızca, eli ağır bir şekilde şantaj yapmayı seçmezdi. Gerçek sadakatin korkudan kaynaklanmayacağını bilirdi."

Elyse sessizce suçladı, "Büyükbabamı iyi tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Malina'nın kirpikleri aşağı doğru kaydı. "Onu yeterince iyi tanıyorum."

Elyse'in gözleri . Merak ve endişe yukarı doğru tırmandı. Bu lanet çay da neyin nesiydi? "Büyükbabamı tanıdığınızı bilmiyordum," diye dürttü.

"Her zaman Vitales tarafından istihdam edilmedim, biliyorsunuz." "Bir noktada büyükbabam için mi çalıştınız?"

Malina'nın yanaklarında bir pembe fısıltı belirdi. "Tam olarak büyükbaban değil ama onun annesi, yani büyük büyükannen, on altı yaşındayken beni hizmetçilik yapmam için tuttu."

Malina'nın Graviano'larla bir geçmişi mi vardı? Elyse, "Neden bundan bana daha önce bahsetmedin?" diye sordu.

"Gravianos'ta sadece birkaç ay çalıştım," diye paylaştı Malina, "ve hayatımın o döneminden pek de gurur duymuyorum. Ya da görevimden alınma şeklimle."

Elyse gözlerini hızla kırıştırdı. "Ne oldu?"

"Benedetto'yla yatakta yakalandım," diye mırıldandı Malina utanarak, "annesi tarafından."

Nefesi kesildi. "Oh, *mierda*."

"Annesi beni evlerinden kovduğunda hissettiğim aşağılanmayı asla unutmayacağım. Son maaşımı alamadan işten çıkarıldıktan sonra Benedetto'nun beni bulmak için nasıl zahmete girdiğini de asla unutmayacağım. Yeni bir iş ararken beni idare etmesi için alacağımın üç katını verdi."

Elyse afalladığını hissetti. "İkinizin sevgili olduğunu bilmiyordum."

Malina usulca güldü. "Bize pek sevgili diyemem. Kaçamağımız sadece birkaç hafta sürdü. Büyükbabanın beni hatırladığından şüpheliyim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu unuttum, çok uzun zaman önceydi ama hatırladığım kadarıyla satranca olan hayranlığı ve bana ne kadar iyi davrandığı. Onun onurlu bir adam olduğuna inanıyorum."

"Anlaşılan," diye bitirdi Elyse şaşkın bir ifadeyle, "büyükbabamı çok iyi tanıdığını iddia ederken şaka yapmıyormuşsun."

Malina'nın ifadesi alaycı bir hal aldı.

"Gerçekten de öyle." "Sence benden ne istiyor?"

"Benedetto'nun size zarar vermek istediğini sanmıyorum. Ama kesinlikle akıl oyunları oynuyor. Cesaretini test etmek ve

Sizin ve *Sinyor Vitale*'nin gerçekte ne öğrenmek istiyor. İkinizin zaman ayırmaya değil değmeyeceğini belirlemek istiyor."

Elyse alay etti. "Bu hala berbat bir durum."

"Ona evliliğinizin onun müdahalelerinden kurtulabileceğini göstermelisiniz."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Malina, ama burada boşa kürek çekiyormuşsun gibi hissediyorum."

"Yaşlı olabilirim ama henüz bunamadım. Benedetto'yu savunmayı seçiyorum," diye Malina, mavi gözlerinde komplocu bir parıltı belirirken, "çünkü Valentina ve Carmen'in masumiyetini sorgulamak için daha fazla nedenim var."

Bu Elyse'in ilgisini çekti. "Bir şeyden suçlu olduklarına mı inanıyorsun?"

"Ben Salemi'deyken," diye devam etti kahya, "Rizzolar benim sorumluluğum altındaydı. Onları yakından izledim. Anne ve kız, dünyanın geri kalanının inanmasını istedikleri kadar uyumlu değiller."

Elyse Malina'nın her sözünü dikkatle dinledi. "İlginç."

"Carmen'in arzularının oldukça basit olduğuna inanıyorum. Rahat bir hayat istiyor. Valentina'nın arzuları daha karmaşık. Güç istiyor. Geleceği için hırslı bir vizyonu olduğuna inanıyorum. Eğer birinin sadakatini sorgulamak istiyorsanız, Valentina'dan başlayın."

Elyse'in ağzı düzleşti. "O zaman ne yapmam gerektiğini anlıyorum."

Elyse Malina'yla konuşmasını bitirdikten kısa bir süre sonra Valentina'yı aramaya karar verdi. Üvey kayınvalidesi beşinci çalıştan sonra telefonu açtı.

Elyse onu kibarca selamladı, "İyi günler Valentina. Umarım iyisinizdir."

"Çav, Dr. Romero," dedi Valentina nefes nefese, "sizden haber aldığıma şaşırdım."

"Sadece merhaba *demek* istedim."

Valentina tiksintiyle alay etti. "Ama neden?"

"Artık bir aileyiz, değil mi?" Elyse sarışının düşmanlığını görmezden gelerek bir köprü kurmaya çalıştı: "Ben de arkadaş olabileceğimizi umuyordum."

Valentina sözlerini sakınmadı: "Sen ve ben artık bir aile olabiliriz ama asla arkadaş olamayacağız. Ben senden hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun. Kedi ve köpek gibiyiz. Bu arada bu senaryoda köpek olan sensin."

Elyse başladı, "Ben-"

Valentina sözünü bitirmesine izin vermedi, "İngilizce'de dişi köpeklerle ne diyorlardı? Kelime aklımdan çıkmış."

Kaltak.

Elyse telefona kaşlarını çattı. "Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama bir zeytin dalı uzatmama izin vereceğini umuyordum."

"Zeytin dalı mı?"

Valentina'nın sesi şüpheli geliyordu. Elyse lafı dolandırmayı bıraktı. "Düğününüzü planlarken yardım ister misiniz? İzin ver gelininin kaltağı olayım."

Valentina, Elyse'e karşı bariz düşmanlığına rağmen kıkırdadı. "Benim küçük orospum mu olmak istiyorsun?"

"Evet."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Başını ağrıtan her şeyi halledeceğim." "Şimdi yapacak mısın?" Valentina'nın sesi meraklanmış gibiydi.

Elyse, sarışının Alessandro'yu kızdırmadan teklifini kolayca reddedemeyeceğini biliyordu. Bu sahte zeytin dalını uzatmasının nedeni de buydu. Valentina'ya yakınlaşmak ve sarışının gizli gündemini sonsuza dek ortaya çıkarmak niyetindeydi.

Valentina'yı telefonda ikna etmek kolay olmamıştı ama konuşmalarının sonunda Elyse sarışını ikna etmeyi başarmıştı.

Onunla gelinlik alışverişine gitmek için pohpohluyor ve porsukluyor.

Ertesi gün Valentina'yı arabasına aldı. *Via Della Libertà*'ya gittiler. Bu gösterişli cadde Palermo'nun Rodeo Drive'ı ya da Beşinci Caddesi . Lüks mağazalar ve lüks butiklerden oluşan uzun kuyruklar önlerinde uzanıyordu. *Dolce ve Gabana. Louis Vuitton. Gucci. Burberry. Prada.*

İki kadın birlikte, Elyse'in Valentina'nın elbise randevusunu ayarladığı butiğe doğru caddede yürüdüler.

Her zaman olduğu gibi Monte ve Luca da onları takip etti.

Yan yana duran Elyse ve Valentina'nın silüetleri net bir tezat oluşturuyor. *Biri uzun, ince topuklu. Biri kısa, düztaban. Biri sarışın. Biri esmer. Biri daha zayıf. Biri daha kıvrımlı.* Ama her ikisi de kendi tarzlarında büyüleyici, alışveriş yapanların ve yayaların oluşturduğu kalabalıkta başların dönmesine neden oluyor.

Elyse şirretlikten eser kalmadan Valentina'ya kibarca, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Valentina ona *dişi köpek* demişti ve Elyse de bu ismin hakkını vermeye hazırdı. Gerçek dişi köpekler kan dökme zamanı gelene kadar pençelerini asla göstermezlerdi.

"Annem burada olmalıydı," dedi Valentina mağrur bir bakışla, "senin yerine."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne yazık ki annenizin bir sonraki emre kadar Salemi'de kalması gerekiyor. Bu karar benim elimde değil."

Domenico ölmüştü, Alessandro hâlâ *kaptandı* ve eski Bayan Vitale attığı vahim yanlış adımın sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı.

Valentina homurdanarak, "Yalan," diye tısladı. "Sandro'yu parmağında oynattığından şüpheleniyorum. Sizden tek bir kelime duyarsam, Dr. Romero, annem yarın Palermo'ya dönmüş olabilir."

"Beni gururlandırıyorsunuz ama ne yazık ki otoritemin sınırları var. Alessandro *kaptan*. Onun akli kendine ait ve yetki onda.

Elyse sarışına, "*Ben değil*," diye hatırlattı.

"Valentina, "Yerini bu kadar iyi bildiğine göre, ne kadar saygılı bir eş olduğunu kanıtlıyorsun," diye alay etti.

Elyse ona sakince, "Beni kızdırmaya çalışıyorsan işe yaramayacak," dedi. "Hayatta senin tarafından rahatsız edilemeyecek kadar çok pislikle uğraştım."

"O zaman," diye karşılık verdi mavi gözlü sarışın küstah bir ifadeyle, "daha çok çabalamalıyım."

Elyse sırtıttı. "Misafirim ol."

Valentina ona sırtıtarak karşılık verdi. "Sandro seninle evlendi çünkü sen omurgasız ve yumuşak başlısın. Üvey kardeşim benimle evlenecek kadar erkek değildi. Senin aksine, ben bir savaşıyım."

Elyse alay etme isteğini bastırdı. Alaycı bir tavırla mırıldandı: "Belki de haklısın. Ya da belki beni hiç tanımıyorsun."

"Senden her yönden üstün olduğumu biliyorum."

Elyse güldü. "Kesinlikle her yönden tam bir baş belasısın."

"Ben de senin benim küçük orospum olmak istediğini sanıyordum. *Errore mio*." *Benim hatam*.

"Haklısın, özür dilerim," diye özür diledi Elyse gergin bir gülümsemeye, "bugün kaltak olan benim, gelin olan da sensin."

Valentina parlayan gözlerle, "Haddinizi bilmeniz hoşuma gidiyor, Dr. Romero," diye mırıldandı. "Kim bilir? Siz ve ben belki de *-siz Amerikalıların kullanmayı sevdiği kelime neydi?* Geçen gün televizyonda duydum. *Kanka*. Bir gün kanka olabiliriz."

Kanka mı? Elyse üvey kız kardeşiyle herhangi bir arkadaşlığı hazmedebileceğini sanmıyordu ama zamanla muhtemelen bir arada yaşamayı öğrenebilirlerdi. Tabii Valentina Alessandro'ya ihanet etmek niyetinde değilse.

Elyse'in çenesi hafifçe gerildi ama ses tonunu medeni tuttu.

"Umarım bir gün sana arkadaşım diyebilirim." "Senin iyiliğin için, bir gün arkadaş *olacağımız* ummalısın. Arkadaşlar," diye karşılık verdi Valentina keskin bir gülümsemeye. "Sizi temin ederim, kimse beni düşman olarak görmek istemiyor."

"Buna inanıyorum." Elyse gülümseyerek karşılık verdi ama kendini hiç de dostça hissetmiyordu. Zihni planlarla dönüyordu. Planını harekete geçirmenin zamanı gelmişti. Valentina'nın rahatlamasına, açılmasına ve bazı sırlarını dökmesine ihtiyacı vardı.

Butiğe girdiklerinde, stilistlerden oluşan bir ekip Valentina'nın etrafında pervane oluyor, sarışının mankenleri andıran çarpıcı fiziğine durmadan hayranlık duyuyorlardı. Birkaç şişe nadir ve gülünç derecede pahalı şampanya getirdiler. İki şarap kadehi ağzına kadar doluydu. Biri Valentina için, diğeri Elyse için.

Herkes Valentina'ya gösterinin yıldızı gibi davranıyordu ve müstakbel gelin de bu hayranlık ve ilgiye kendini kaptırdı. Elyse de geri durmadı ve üvey gelinine Alessandro'yu gururlandıracak düzinelerce çiçekli, içten iltifat yağdırdı. Bunu yapmak zor değildi. Sarışın kız denediği her elbisenin içinde nefes kesici görünüyordu.

Stilistler Valentina'ya elbise değişimleri arasında kadeh kadeh şampanya ikram ettiler. Elyse şampanya kadehini çok ama çok yavaşça yudumlarken, saat ilerledikçe sarışının yanaklarının daha da pembeleşmesini izledi.

Şampanya Malina'nın önerisiydi. Hizmetçi, Valentina'nın kaliteli içkilere karşı bir zaafı olduğunu iddia ediyordu. Ne zaman sarhoş olsa dilini gevşetiyorlardı. Şampanya şişeleri azalıp boşaldıkça, Valentina sonunda kristallerle ve hacimli tül eteklerle dolu, gösterişli, vamp, korseli bir balo elbisesinde karar kıldı. Elbise Elyse'in cerrah olarak aldığı eski maaşından daha pahalıya mal olmuştu ama bu masrafa değmişti. Valentina'nın keyfi yerinde görünüyordu.

Arabayla eve dönerken Elyse çakırkeyif suçlusu için harekete geçti. "Bayan Rizzo?"

Valentina kıkırdadı ve hıçkırdı. "Hmm?" "Biliyor musun," diye mırıldandı Elyse, "Düşünüyordum da..."

Sarışın , "*Buon per te.*" *Aferin sana.*

"Haklıydın."

"Biliyorum. Ben her *zaman* haklıyım," diye içgüdüsel bir yanıt verdi. Sonra Valentina burnunu kıvırdı. Birden kafası karışmış gibi göründü. "Bir dakika. Hangi konuda haklıyım?"

"Annen düşününde olmalı. Bu özel gününde onu uzak tutmak yanlış olur."

Mavi gözleri . "Sonunda bir konuda anlaştık!"

Elyse bir sonraki sözlerini dikkatle seçti, "Alessandro'nun Carmen hakkındaki fikrini değiştirmek için ne yapabileceğime bakacağım, ama onu ikna etmeme yardım etmelisin."

Valentina içini çekti, "Ama nasıl? Sandro bir katır kadar inatçı!"

"Alessandro Peder Boselli'yi arıyordu."

Valentino'nun yüzü hafifçe asıldı. "Neden?"

"Aberto, Domenico ve Carlo'nun anma törenlerini rahibin yönetmesini umuyordu," diye konuyu açtı Elyse, "ama adamın izini bulmak zor."

Sarışının sarhoş bakışları keskinleşti. "Görünüşe göre onu bulmak için yanıp tutuşuyorsun."

Elyse, Valentina'nın suçlamasını geçiştirdi ve "Belki benim için etrafa sorabilirsin?" diye sordu.

Valentina çekingen bir tavırla, "Peder Boselli'yi o kadar kolay bulamayacaksınız, Dr. Romero," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Car'ı tanıyorum-"

Sözcükler sarışının ağzından çıkar çıkmaz, güzel yüzünde bir pişmanlık titreşimi belirdi ve onları geri çekti.

Elyse onu dikkatle izledi. "Peder Boselli hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye tersledi sarışın dudakları kenetlenirken.

Elyse kaşlarını çattı. Valentina durmadan önce ne söylemek üzereydi? *Araba-*

Cara Berlusconi? Olabilir.

Carmen mi? Mümkün değil. Valentina annesine asla ilk ismiyle hitap etmezdi.

Başka biri mi?

Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Görünüşe göre Valentina rahibin nerede olduğu hakkında bir iki şey biliyor olabilirdi, ne de olsa işin içindeki suçlular hakkında da bir şeyler biliyordu. Elyse yine de daha fazla bilgi için üzerine gitmedi. Valentina ağır bir elden ziyade hafif bir dokunuşa daha iyi yanıt verecek türden birine benziyordu. Elyse farklı bir açıdan başka bir saldırı başlattı.

"Peder Boselli'yi bulabilirsen," diye ısrar etti sessizce, "kocam fikrini değiştirebilir ve Carmen'in düğününüze katılmasına izin verebilir."

Valentina suratını asarak Elyse'e baktı. Sonunda farkına varmış gibiydi sarışın. Elyse, Valentina'nın yüzündeki duygu oyunlarını izledi. Diğer kadın açıkça hata yaptığının, Peder Boselli hakkında çok fazla şey söylediğinin ve kendini köşeye sıkıştırdığının farkındaydı.

Valentina kaşlarını çattı. "Ne kadar aptalım. Beni elbise denemek için davet ettiğinizi sanmıştım. Aslında buraya annemin özgürlüğü için pazarlık yapmaya geldiğimi bilmiyordum."

"Anneni geri istiyorsun. Ben rahibi istiyorum. Nerede olduğu hakkında bir şeyler biliyorsun. Aksini iddia etme. Birbirimize yardım edebiliriz."

Valentina biraz geveleyerek, "Şampanya..." diye sızlandı. Beni sarhoş ettin."

Elyse cahil numarası yaptı. "Öyle mi yaptım?"

"İyi oynadınız, Dr. Romero," diye homurdandı Valentina. "Taktikleriniz el altından ama etkili."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum sanırım." "Sen ve ben o kadar da farklı değiliz, biliyorsun."

Elyse'in içinde rahatsız edici bir his boğuşuyordu. O da Valentina kadar kara kalpli olmaya mı başlamıştı? Elyse isteksizce, "Düşündüğümden daha çok benziyor olabiliriz," diye itiraf etti.

Valentina öfkeyle, "Beni rahatsız etmek yerine gidip kocanla konuşmalısın. Sandro'nun planladığı şey ışığında Peder Boselli önemli değil."

Elyse şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, "Alessandro ne yapmayı planlıyor?" diye sordu.

Ve neden bu konuda hiçbir şey bilmiyordu?

"Valentina, Elyse'in sorusunu bilerek geçirterek, "Sandro annemin Palermo'ya dönmesine izin verirse, sadece düğün için değil, klanın koruması altında... kalıcı olarak... seni kayıp rahibine götüreceğim," dedi.

Elyse kendini biraz yıpranmış hissediyordu. Valentina'nın taleplerine ayak uydurmaya çalışırken düşünceleri hâlâ Alessandro'ya takılıp kalmıştı. "Palermo'ya *kalıcı* bir dönüşten emin değilim ama-" diye mırıldandı.

"Valentina, Ya bunu yaparsın ya da anlaşmamız iptal olur," diye bağırdı.

Elyse sarışına ters ters baktı. "Şartları müzakere edecek konumda değilsin."

"Bir daha düşün," diye alay etti Valentina, "Sandro'nun şu anda bana senden daha çok ihtiyacı var."

Kafa karışıklığı şüpheyle birleşti. Alessandro Valentina'dan ne istiyordu? Sarışın, Célia'nın ailesiyle olan bağlantılarından mı bahsediyordu? Gaspore'yle olan evliliğinden mi? Yoksa Valentina'nın Alessandro'yla gizlice yaptığı başka bir anlaşma mı vardı?

Elyse'in kendine güveni bir an için sarsıldı ama sonra sesini bulabildi: "Bundan şüpheliyim."

Valentina ona acıyan bir bakış fırlattı ve Elyse'i bir kez daha sinirlendirerek, "Bilmediğiniz çok şey var, Dr. Romero," dedi.

Elyse, Valentina'nın palavra atıp atmadığını anlayamıyordu. Kadın sarhoştı ve doğal olarak kindardı. Elyse, sarışının söylediği her şeyin bir tuz tanesi ile alınması gerektiğini anladı, ama yine de tedirginlik duyularını araştırdı.

"Bir devrim geliyor," diye devam etti Valentina şifreli bir şekilde.

Elyse bunun şampanyanın faut'su olması için dua etti. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Tüm muhalefet ortadan kaldırılmalı. Sandro ve benim geleceğe giden açık bir yola ihtiyacımız var."

Elyse'in kanı ürperdi. Valentina'nın sesi artık sarhoş gibi çıkmıyordu. Sesi diktatör olma yolundaki bir diktatöre çok benziyordu.

Elyse, "Ana engellerimiz ortadan kalktı," diye karşı çıktı, "Aberto, Domenico ve Carlo gitti. Daha fazla cesede ihtiyacımız yok."

Valentina eğlenerek titredi "Sakin ol, kimseyi öldürmeyi planlamıyoruz. En azından yakın zamanda."

Şiddet yok mu? O zaman muhalefeti nasıl ortadan kaldırmayı planlıyorlardı? Alessandro'nun sesinin yankıları bilincine çarptı.

Gerekirse, düşüşü ben üstleneceğim.

Elyse'in düşünceleri dönmeye başladı. *Düşmeyi göze almak mı?*

İçinde bir şeyler klikledi. Renata'nın kolyesinin görüntüsü zihninin derinliklerinden yükseldi. Alessandro annesinin izinden gitmeyi mi planlıyordu? Yetkililere kanıt sızdırmayı ve muhaliflerine bir tür tuzak kurmayı mı?

Mierda.

Eğer durum buysa, bu çok riskli görünüyordu ve tüm bu tuzak Alessandro için büyük bir şekilde geri tepebilirdi. *Omertà* mafyanın sessizlik koduydu. Malina ona bundan bahsetmişti. Hiçbir *mafya* suç faaliyetleriyle ilgili kanıtları yetkililere sunup uzun süre yaşamayı bekleyemezdi.

Başımıza gelen onca şeyden sonra, bu cehennemden kaçmak istemiyor musun?

Birdenbire araba yeterince hızlı gidemez oldu.

Ben her yönden senin aptalınm Elyse.

Elyse'in Alessandro'yu bulma ve bu çılgınlığın kökenine inme arzusu diğer her şeyden çok daha ağır basıyordu.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Elyse kocasının ne yapmayı planladığını tam olarak bilmiyordu ama ondan hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ayrılmaya hazır olmadığı kesindi.

ARAÇ yavaşlayarak durduğunda Elyse sarışın üvey kız kardeşini arabanın kapısından dışarı itmemek için kendini zor tuttu. Kısık bir sesle Valentina'ya son talimatlarını ilettili: "Benim için Peder Boselli'yi bul, ben de Alessandro'yla Carmen hakkında konuşayım."

Valentina, hâlâ alkolün etkisinde olan ince topuklu ayakkabılarının üzerinde hafifçe yalpaladı ve "İrtibatta olacağım. *Alla prossima!*" *Bir sonraki kadar!*

Elyse dalgın bir ses tonuyla "Görüşürüz," diye mırıldandı.

Valentina tökezleyerek villasına doğru uzaklaşırken Elyse, Monte'ye trafiğin izin verdiği en hızlı şekilde eve gitmesini söyledi. Telefonu cebinde vızıldadı. Elyse arayanın kimliğine baktı. Bilinmeyen bir numaraydı ama alan kodunun New York'tan olduğunu fark etti. Görmezden geldi. Alessandro şu anda daha önemliydi. Tüm odağı hâlâ ona kilitlenmişti.

Palazzo'ya geri döndüğünde Elyse evlerinde kocasını aradı. Alessandro çalışma odasında değildi. Yatak odalarında da yoktu. Telefonu bir kez daha cebinde titredi. Aramanın sesli mesaja düşmesine izin verdi. Elyse zamanla Alessandro'yu oturma odalarına giden koridorlardan birinde buldu.

Sesi koridorda gök gürültüsü gibi yankılandı. "Alessio!"

Kadının ses tonundaki güç Alessandro'nun adımlarının ortasında durmasına neden oldu. Temkinli bir gülümsemeyle dönüp ona baktı.

"*Cuore mio*," dedi, "dönmüşsünüz. Valentina'nın elbise bulmasına yardım edebildiniz mi?"

Elyse onun sorusuna yanıt vermeden, onu boş odalardan birine götürmek için yürüdü. Kapıyı arkalarından kapattı ve ona ters ters baktı. "Görünüşe göre üvey kız kardeşin birkaç kadeh şampanyadan sonra çok konuşkan oluyor."

"Eğer ona bir içki vererseniz, asla susmayacaktır."

"Biliyorum," diye söylendi Elyse. "Bugün çok ilginç bir tartışma yaptık."

Kahverengi ve mavi-gri gözler dikkatle Elyse'in üzerine dikilmiş, kızgın bir dişi ayıyı alt etmeye çalışan silahsız bir adam gibi onu inceliyordu. "Valentina'nın alkolün etkisi altındayken bazı ilginç şeyler söylediği bilinir. Yerinizde olsam söylediği hiçbir şeyi ciddiye almazdım."

İradesi dışında Elyse'in alt dudağı titremeye başladı. Gözleri yanıyordu. Aklını kaçırarak kadar endişeli hissediyordu. Kendini ihanete uğramış hissediyordu. Valentina ve Alessandro yine onu karanlıkta bırakarak komplo kuruyorlardı. Kısık bir sesle, "Benden sır saklamayı bıraktığını sanıyordum?" diye fısıldadı.

Kadının ıstırabını gören kocası onu kollarına almak için hemen yanına geldi. Son derece sıkıntılı ve endişeli görünüyordu. "Neden bahsediyorsun Elyse?"

Ondan uzaklaştı, aralarında bir kol boyu boşluk bırakmak için dokunuşundan çekildi.

"Valentina ile bir şeyler planladığınızı biliyorum," diye suçladı Elyse mutsuzca. "Daha fazla muhalefeti ortadan kaldırmaya niyetli olduğunuzu söylüyor. Yine de anlamıyorum. Aberto, Domenico ve Carlo öldü. Yolunda başka kim duruyor?"

Alessandro'nun gözleri endişeyle irileşti. "Elyse, açıklayabilirim..."

"Bana bir yabancıymışım gibi davranmaya devam ediyorsun. Neden üvey kardeşin her zaman benden daha çok şey biliyor?"

"Hiç de öyle değil."

İnançsızlıkla homurdandı.

Suçluluk duygusu kocasının yakışıklı yüz hatlarını karartmıştı. Alessandro aldatmacasını inkâr etmedi. Çılgınca bir şekilde, hemen itiraf etti: "Senden saklamak istemedim."

Onun itirafı Elyse'in kalbine saplandı. Neden onun yerine Valentina aracılığıyla öğrenmek zorundaydı? Elyse, "Yine de sen yaptın," diye karşılık verdi.

Neden her zaman bu boku ondan çıkarmak zorundaydı? Dış çekmek gibi bir şeydi bu. Elyse hayal kırıklığı içinde saçlarını yolmak istiyordu. Alessandro'nun ondan sakladığı sırlar hiç de önemsiz görünmüyordu. Muhtemelen ölüm kalım meseleleriydi ve olayların nasıl gelişeceği konusunda ona hiçbir söz hakkı vermemiş olması düpedüz yürek parçalayıcıydı. Elyse Alessandro'yu seviyordu ama Alessandro'nun ona yeterince güvenmediği açıktı ve bu yüzden ondan nefret etmeye başlamıştı. Dışarıdan bakıldığında Alessandro'nun yüzünün duygularla yumuşadığını görürken, içten içe kalbi ona karşı öfkeleniyordu.

"Dün çalışma odasında sana söylemek istedim ama..."

Onunla konuşamayacak kadar onu becermekle meşguldü. Tekrar. Acı dilini ele geçirdi. "Neden ?" "Bir bakıma," diye mırıldandı, "zaten biliyorsun."

"Öyle mi?" diye karşı çıktı. "Zihin okuyamadığım için beni bağışlayın."

Alessandro derin bir iç çekti. Konuşurken isteksizlik ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı: "De Leon'lar, Berlusconi'ler, Moretti'ler ve Trevisano'lar zayıflamış durumdayken, *kaptan* olarak statükoyu devam ettirmek için iyi bir konumdayım. Ancak benim istediğim bu değil. Bu benim için yeterince iyi değil."

Elyse'in öfkesi, kocasının bu düşünce zinciriyle nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışırken hafifçe dağıldı.

"O zaman," diye sordu, "ne istiyorsun?"

"Size daha önce de söyledim," diye sessizce devam etti Alessandro, "ailemin işlerini mümkün olduğunca meşrulaştırmak niyetindeyim."

"Evet, biliyorum," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla, "ve bu hedefe ulaşmana yardım etmek istiyorum."

Bu sırada Elyse cebinde telefonunun tekrar çaldığını hissetti ama konuşmalarına daldığı için kontrol edemedi.

"Müttefiklerim beni ancak her zamanki gibi iş yapmaya devam edersem destekleyecektir. Babamın iş yapma şeklini tercih ediyorlar," diye açıkladı Alessandro, "ve geleneğe karşı çıkarsam yaygara koparacaklardır."

Elyse yüzünü buruşturdu. "Eminim haklısındır."

"Fedakârlık yapmadan ve risk almadan kokain dağıtımını bırakmam ya da diğer işlerimi yeniden yapılandırmam mümkün olmayacak."

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Alessio..."

Dehşet içini kemiriyordu. Zihninde kırmızı bayraklar dalgalanıyordu. Elyse bu fedakârlıkların ve risklerin kocasını kaybetmesine neden olabileceğini hissediyordu.

Gerekirse, üstlenirim.

Elyse, Alessandro'ya Valentina'yla telefonda konuşup konuşmadığını sormak istiyordu ama kendini ele vermeden bu konuyu açamazdı.

"Daha çirkin işlerimin bir kısmını yetkililere teslim ederek bağlarımı koparmak niyetindeyim. Müttefiklerin peşime düşme - ya da Beltrán kartelinden uzaklaştığım için beni suçlama ihtimali, kazancımı elimden alanın yasalar olduğuna inanırlarsa daha az olacaktır."

Daha fazla

oyun. Daha

fazla yalan.

Daha fazla sessiz sinema.

Elyse'in endişe seviyesi, kocasının ne yapmaya çalıştığını kavramaya başladığında tüm zamanların en yüksek seviyesine fırladı. "Müttefiklerimizin kârları ne olacak? Yetkililer onların işlerine de el koymaya kalkarsa karşı koymayacaklar mı?"

"Onların işlerine dokunmak niyetinde değilim. Sadece kendi işlerimi yeniden düzenlemek istiyorum."

Benim demişti. *Bizimkini değil.* "Anlıyorum."

Elyse yine aptalca bir şekilde kocasının kendisini uzaklaştırdığını hissetti, her ne kadar mantığı şimdi daha kabul edilebilir olsa da. Hatta saygıya değerdi. Bu mesafe, muhtemelen onu kendi yanlış yönlendirilmiş yöntemiyle bu fedakârlıklardan ve risklerden korumaya çalıştığını gösteriyordu.

"Valentina ve ben Gaspare'ye tuzak kurmak için birlikte çalışıyoruz. O bizim muhbirimiz olacak. Diğer klanları, babasının ve kardeşlerinin intikamını almak için Beltrán'larla olan bağlarımıza karşı kanıtları ele verdiğine inandıracağız."

Dehşet Elyse'i sıktı. Valentina bu yüzden onun Alessandro için bu kadar önemli olduğuna inanıyordu. Bu çılgınca planın başarıya ulaşmasında sarışının rolünün çok önemli olacağı kuşkusuzdu.

"Üvey kardeşinin seni sikip atmayacağına nasıl güvenebilirsin?"

"Valentina'ya güvenmiyorum," diye itiraf etti Alessandro. "Onun hırsına, güç arzusuna ve vizyonuna olan bağlılığına güveniyorum. Valentina ve ben aynı hedefleri paylaştığımız sürece bana sırt çevirmeyeceğine inanıyorum. Endişelenme, karıcığım. Hedeflerimizin artık uyuşmadığını hissettiğim anda Valentina ile ortaklığımı sona erdireceğim."

Bir bakıma, kocasının Valentina'ya karşı tutumu Elyse'e Mariposa hakkındaki duygularını hatırlatıyordu. Her ikisi de gerçek kadının dürüstlüğünden ziyade bu kadınları müttefikleri olmaya iten koşullara inanmayı seçiyorlardı.

Alessandro'nun güvenliği ve akıl sağlığı konusunda endişelenmeden edemiyordu. "Gaspare kokain anlaşmalarınızla ilgili kanıtları teslim ettiğinde, siz de bu işe bulaşacaksınız!"

"Alessandro, "Benim bu işe bulaşmam o kadar da olası değil," diye ısrar etti.

Elyse ona inanıp inanmayacağını bilmiyordu.

Kocası sözlerine şöyle devam etti: "Geçen yıla kadar babamın işleriyle pek ilgilenmiyordum. İşlerimin çoğunu

Yurtdışında okuyan gençler. Dünyayı gezmek. Ailemin parasını boşa harcamak. Ortallığı dağıtmak. Savurgan geçmişim kılık değiştirmiş bir nimet oldu. Gaspore için hazırladığım kanıtlar beni tuzağa düşürmeyecek. Annemin hafıza kartındaki verileri tüm tarihler, isimler ve detaylar için temel olarak kullandım. En ağır darbeyi babamın eski muhafızları ve Beltrán kartelinin bazı üyeleri alacak."

Elyse endişeyle fısıldadı, "Polis bu kanıtları daha derinlemesine incelemeye karar verirse, kesinlikle seni de suçlu bulacaklardır. Ellerin temiz değil."

"İşte bu yüzden bir an önce harekete geçmeliyim," diye yanıtladı, "riski en aza indirmek için. *Kaptanlık* görevine daha yeni adım attım. Çok derinde değilim. *Henüz*."

Yüzündeki çaresizlik ifadesiyle Alessandro'nun yanına koştu. Elyse yüzünü kocasının göğsüne gömdü ve onu kollarının arasına alarak kekeleyerek, "Planını onaylamıyorum! Bu çok tehlikeli."

"Sana söylemekte bu yüzden tereddüt ettim. Beni durdurmaya çalışacağını biliyordum."

Elyse gözyaşları içinde ona baktı. "Beni suçlayabilir misin? Bu kadar çok şeyi riske atmana izin vermeyi reddediyorum!"

Alessandro onu öptü ve sordu: "Hayatının geri kalanını benim babama dönüşmemi izleyerek mi geçirmek istersin? Yoksa Aberto'ya mı? Ya da Domenico'ya? Bana olan aşkını kaybetmeni izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Ama sen baban, Aberto ya da Domenico değilsin! *Sen benim Alessio'msun*. Dünyayı yakıp yıkmayı seçsen bile ben senin yanında olacağım."

"Belki birkaç yıl daha senin Alessio'n olabilirim. Ama hayatımın geri kalanında kendimin en kötü versiyonuna dönüşmeden nasıl *capo* olabileceğimi . Bir erkekle, iyi bir erkekle birlikte olmayı hak Elyse, lanet bir şeytanla değil."

Sözlerindeki gerçek, ona daha sıkı sarılırken bile onu sersemletti. "Sen bir şeytan değilsin. Sen benim kocamsın."

Ben senin karınım. Bu işte beraberiz!"

Kararlı bir şekilde, "Ben kararımı verdim, fikrimi değiştiremezsiniz ve sizi de benimle birlikte aşağı çekmeyi reddediyorum. Bütün taşlar yerine oturdu. Artık geri adım atmak için çok geç."

"Eğer bu yüzden hapse girersen..."

"Sanki yakalanacakmışım gibi konuşup duruyorsun. Kardeşlerimden daha uzun yaşadım. Aberto, Domenic ve Carlo'dan daha iyi oynadım. İçimde yenilmez bir şeytan var. İnançlı ol, karıcığım. Cehennem zaten benim oyun alanım."

"Sana inanmak istiyorum Alessio - *gerçekten istiyorum* - ama ya başarısız olursan?"

"O zaman başarısız olurum," dedi, "ve hapishane beni kollarını açarak karşılayacaktır. Parmaklıklar ardında bile sana iyi bakılmasını sağlayacağım."

Elyse ne yapacağını şaşırmıştı. Onun konuşmasını, konuşmasını ve konuşmasını dinlemek nefes almasını zorlaştırıyordu. Kendini isteri sınırında hissetmeye başlamıştı. "Kapa çeneni. *Lütfen*."

"Ne?"

Duyguları cehennem ateşi gibi patladı, "Bana ne olacağı umurumda değil! Bize ne olacak? Evliliğimiz ne olacak? Birlikte yaşlanacağımıza söz vermiştin!"

Alessandro ona kırık bir ifadeyle baktı. "Bizim için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum!"

Onu özverili olduğu için seviyordu. Ama bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordu. Ona danışmalıydı. Aptal herif, asil ve aptalca planı yüzünden hapse girmeye hazırды. Bu durumda, kocasının eninde sonunda bir kadını Cosca'ya tercih ettiği söylenebilirdi ama böyle bir zaferin yenilgi tadında olacağını hiç düşünmemişti.

Elyse sinir krizinin eşiğindeydi. Sıcak, kontrol edilemeyen gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Senin için en iyisini istediğim hiç aklına geldi mi? Neden önce benimle konuşmadın?"

Kocasının başparmağı ıslaklığı silmek için yanağından geçti. "Ağlama, *cuore mio*, söz veriyorum-"

Kapının çalınması Alessandro'nun cümlesini yarıda kesti.

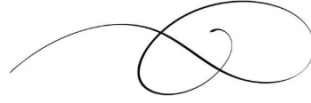
"*Sinyora Vitale?* Size önemli bir telefon var." Arayan Malina'ydı.

Zamanlama daha kötü olamazdı. Elyse içindeki fırtınayı yatıştırmaya çalıştı. "Kim o, Malina?"

"Şu anda beklemede olan bir kadın var," diye cevap verdi Malina. "Adı Abby Sommers. John Sheldon Walsh Evi'nden bir temsilci olduğunu iddia ediyor."

Elyse'in gözleri dehşetle doldu. John Sheldon Walsh Evi, Robbie Romero'nun yaşam destek ünitesine bağlı olarak tutulduğu New York'taki bakımeviydi.

Malina kapıdan Elyse'e, "Babanla ilgili paylaşacak haberleri var," diye haber verdi.

Kelimeler saniyeler içinde her şeyi değiştirme gücüne sahipti.

Merhaba, Dr. Romero.

Geçmişte, bu tür hayat değiştiren haberleri veren taraf hep o olmuştu.

Benim adm Abby Sommers.

Bir travma cerrahı olarak bu sözleri hastaların aileleriyle paylaşan kişi oydu.

John Sheldon Walsh Evi'nin bakmevi papazıym.

Elyse ilk kez karşı taraftaydı. *Alıcı tarafta.* Papazın sözleri bozuk bir plak gibi dönüp duruyordu.

O konuşurken Alessandro da yanında duruyordu. Endişe yüzündeki her çizgiye kazınmıştı ama Elyse onu fark etmedi bile. Dünya kaybolup gitmişti.

Üzülerek bildiriyorum ki-

Keder sel gibi akarken vücudu uyuşmaya başladı. Kendini sıkıcı, bıkkın ve ağır hissediyordu. Tıp fakültesinden mezun olmak, cerrah olmak, maaşını babasının borçlarını ödemek için kullanmak, Stefano'nun emri altında bir yıl boyunca acı çekmek için katlandığı onca şeyden sonra-

Babanız, Robert Romero, bugün sabah 4:44'te vefat etti. Kalp krizinden öldü.

Bu çabaların hiçbirisi artık önemli değildi.

Babasının bir gün uyanabileceği gibi aptalca bir umutla travma ve zorluklara göğüs germiştir. Elyse onları mafyanın pençesinden kurtarmak için çok uğraşmıştır. Gerçeklik ve umut arasındaki zıtlık acısını daha da keskin ve dayanılmaz hale getirmiştir. Kaybı Robbie Romero'nun ölümünün ötesine uzanıyordu. Yıllar boyunca yaptığı her bir fedakârlığı da kapsıyordu.

Elyse telefonu kapattığında kendini çok soğuk hissetmiştir.

Boş.

Bu tür fedakârlıkların artık hiçbir anlamı yoktu ve bunun farkına varmak canını çok acıtmıştır. Babası hakkında düşünmeye başladı. Kusurlarına ve eksikliklerine rağmen Robbie Romero olabileceği en iyi ebeveyn olmaya çalışmıştır. Elyse'in içinde keder ve rahatlama savaşı. *Babasının* sonunda huzura kavuştuğunu umuyordu. Onu seviyordu. Hem de derinden. Onu çok özliyordu ama ruhundan da bir yük kalkmıştı. Ölmüş bir adama ona yaşattığı her şey için kızmak yanlış geliyordu ama kızdı. Elyse hayatındaki bu bölümü kapatabildiği için mutluydu. Temelli olarak.

Elyse yavaş, kasvetli adımlarla ayaklarını yatağa doğru sürükledi. Yatağın kenarına çöktü. Alessandro da onu takip ederek hemen yanına oturdu. Elyse hiçbir şey söylemedi, o da hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. Her şeyi tükettiğini hissetti.

Sonunda Elyse gerginliği bozdu ve "Bir süreliğine New York'a dönmem gerekecek" dedi.

Alessandro'nun gözleri şaşkınlıkla parladı. "Ne? Neden?"

Elyse trajediyi açıklamadan önce zorlukla yutkundu, "Babam yeni vefat etti."

Bu sözleri yüksek sesle söyleyince babasının ölümü daha da gerçek oldu. Konuşma bu tür bir güç taşıyordu. Kalbi daha da ağırlaştı.

Yüzü sempatiyle buruştu. "*Cuore mio*, çok üzgünüm."

Elyse cesur bir yüz ifadesi takındı. "Cesedi morgda beni bekliyor. Onu almam ve cenaze törenini ayarlamam gerekiyor."

"Ben de seninle geleceğim."

Elyse'in içinde asi ve küçük bir şey yükseldi. Alessandro'nun Valentina'yla güçlerini birleştirme kararını ondan sakladığı gibi, kocasının arkadaşlığını reddetmek ve kendini ondan uzak tutmak istiyordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak, "burada çok fazla risk altındasın. Sen *kaptansın*. Palermo'da kal."

"Senin baban benim de babam," dedi, "saygılarımı sunmak için orada olmalıyım."

"Gerek yok. Bir ya da iki hafta içinde döneceğim."

"Elyse, lütfen izin ver-"

Sert bir şekilde araya girdi, "Kısa bir ayrılık bize iyi gelebilir. Sana hala kızgınım. Biraz yalnız kalabilirim. *Düşünmek için*. Çıkmak üzere olduğun bu intihar görevini kafamda oturtmam lazım."

Ve belki de fikrini değiştirebilecek bir plan oluşturmaya çalışırız?

Alessandro itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama son anda dilini ısırdı. Elyse'i kollarının arasına alırken gözlerinde umutsuz bir parıltı belirdi.

"Eğer beni istemiyorsan New York'a gitmeyeceğim, ama inadına beni uzaklaştırma," diye yalvardı usulca, "böyle bir zamanda olmaz. Sadece kaybınızı biraz daha katlanılabilir kılmak istiyorum."

Alessandro onun alınına en nazik öpücüklerini bıraktı. Dudakları kızın kalan öfkesinin bir kısmını eritti,

Elyse de onun isteğine kulak verdi. Onu itmedi. Başını Alessandro'nun omzuna yasladı.

Kendini çok yorgun ve kaybolmuş hissediyordu.

"Babam öldü. Bunların hiçbirisi katlanılabilir gelmiyor. Uğruna çalıştığım her şey -*eğitimim, kariyerim, bağımsızlığım*- onunla birlikte ölmüş *gibi hissediyorum*," diye mırıldandı Elyse kayıp bir ifadeyle, "ve şimdi seni de kaybetmek üzereyim gibi görünüyor."

"Bana her zaman sahip olacaksın. Her ."

"Sonun parmaklıklar ardında olsa bile mi?" diye üzüntüyle meydan okudu. "*Sonum parmaklıklar ardında olsa bile*," diye onayladı. "Benim kalbim

Senin, sonsuza dek senin, adımın sana sağlayabileceği tüm zenginlik ve korumayla birlikte."

"Senin servetine ya da korumana ihtiyacım yok. Otuz küsur yıldır tek başıma hayatta kaldım ve gelecekte de bana ne olursa olsun hayatta kalmaya devam edeceğim. İstedğim tek şey seninle birlikte olmak."

"Ben de seninle olmak istiyorum."

"O zaman Gaspare ve Valentina için hayatını kumarda harcama!"

"Sizi temin ederim, ihtimaller benim lehime."

"Özgüvenin her zaman senin zayıflığın olmuştur, Alessio."

"burada yanıyorsun, *cuore mio*, kendime hiç güvenmiyorum."

"Eğer kendinize güvenmiyorsanız, neden kanıtları yetkililere teslim etmekte ısrar ediyorsunuz?"

Tereddüt Alessandro'nun üzerine yapıştı. "Çünkü babamın cenazesinden sonra bir şeyin farkına vardım."

"Ne fark ettiniz?"

Kibarca gülümsedi. "Yeni ya da derin bir şey değil. Sadece mutlak güç kesinlikle yozlaştırır."

Elyse'in gözleri belirsizlikle irileşti. "Alessio..."

"Fark ettim ki *kaptan* olmak beni çoktan yozlaştırdı ve ben *kaptan* olana kadar da değiştirmeye devam edecek.

tanınmaz halde."

"Ama grinin içinde de onur olabilir," diye karşı çıktı Elyse, "bunu kendin söyledin!"

Alessandro yüzünü buruşturdu. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı anladım. Gücü elde tutmak için vahşet gerekli olacak. Kan dökme düşüncesi beni korkutmuyor. Ama senin şiddetten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. İnsanları kurtarmak için bir yeteneğin var ama zamanla benim aldığım canlar, senin iyileştirebileceğin canlardan çok daha fazla olacak. *Kaptanlık* rolüme ne kadar çok adım atarsam, sanırım seni o kadar çok kaybedeceğim."

Elyse kendini enayi yerine konmuş hissetti. Sanki rolleri aniden tersine dönmüş gibi hissetti. Alessandro gerçekçi, o ise romantik olmuştu. İtirafı Elyse'i sinirlendirdiği kadar etkilemişti de. Sesinde yürek parçalayıcı bir samimiyet vardı. Elyse aşklarının onları karanlığın içinden geçirecek kadar güçlü olacağına inanmak istiyordu. Ancak, dünyaya pembe gözlüklerle bakan idealist bir çocuk değildi. Kocasının sözlerindeki gerçeği görmezden gelemeyecek kadar çok trajediyle sertleşmişti.

Yine de inatla kafasını kuma sokmayı seçti ve "Bu doğru değil! Seninle evlendiğimde neye imza attığımı biliyorum."

Dilini şaklattı. "Kalbini ve aklını biliyorum Elyse. Benimle birlikte olmak için zaten çok fazla şeyden vazgeçtin. Bunu en iyi sen söyledin, *değil mi? Ben senin taşman gereken bir yüküm.* Senden daha fazlasını bekleyemem. Karakterim bozuldukça, beni kendi isteğin dışında kabul etmek zorunda kalacaksın."

Elyse tekrar karşılık verdi, "Sen benim yüküm değilsin ve uyum sağlamayı öğreneceğim."

"Sende en çok sevdiğim şey," diye mırıldandı Alessandro, "kalbin ve aklın. *Tam olarak durdukları gibi.* Değişmeni istemiyorum çünkü zamanla sen beni bu yüzden hor göreceksin, ben de kendimi bu yüzden hor göreceğim. İşte bu yüzden, kendime bir şans vermek için, bize bir şans vermek için, mutluluğa ulaşmak için her şeyi riske atıp tüm bu lanet *kozayı* kökünden söküp atmalıyım. *Gerçek*

Mutluluk. Babanızı hayata döndüremem ama kaybettiğiniz diğer her şeyi, *eğitiminizi, kariyerinizi, bağımsızlığınızı, normal bir yaşamı* size geri verme imkânım varsa, bunu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi ."

Onu suskun bıraktı. Pervasızlığı onu dehşete düşürmüştü. Keder onu hâlâ tüketiyordu. Yine de aşkları ona moral veriyordu. Bir erkeğin aynı anda hem bu kadar sadık hem de çıldırtıcı derecede inatçı olması nasıl mümkün olabilirdi?

Elyse onu hiç bu kadar arzulamamış ya da hayranlık duymamıştı. Ruhunu kör eden bir sevgi patlamasıyla Elyse kendini Alessandro'nun kucağına attı ve dudaklarını onun ağzına yapıştırarak bu güzel, karmaşık adama karşı duyduğu tüm güzel, karmaşık duyguları öpüşmelerine döktü.

"Seni seviyorum Alessio," diye ilan etti hiçbir şüpheye yer bırakmadan.

Gözlerindeki saygıyla onu yatağa yatırdı. Müzik kutusundan uzakta, boş bir misafir odasındaydılar. Giysileri üzerlerinden düştü. Fısıltılar, soluklar ve nefes nefese iç çekişlerle seviştiler. Elyse onun tenine hafif, narin ve alaycı dokunuşlar yapıyordu. O da Elyse'i daha da özenle ve şefkatle okşadı. Alessandro sanki camdan yapılmış gibi onun içine girdi. Gözleri sadece birbirleri için yanıyordu. Kocasının siki itmeye başladığında, sanki kaçınılmaz olanı bilerek uzatmaya çalışıyormuş gibi yavaşça, duyusal bir şekilde pompaladı. Elyse'in doruk noktası yumuşak bir dalga gibi onu yıkayana kadar seviştiler. Sakinleştirici, tatlı ve hülyalı bir coşku.

Alessandro bir an sonra boşaldı, şaftının her zonklayışında kulağına akılsızca homurdanıyordu: "*Ti amo, ti amo, ti amo, giuro su Dio, ti darò tutto ciò che meriti...*"

Elyse onun İtalyancasına dikkat edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Sonrasında kalbi aşkla parlarsa da zihni endişeyle dolup taşmıştı. Elyse dünyanın en cesur adamıyla mı evlendiğini bilmiyordu. Ya da en aptalca olanı. Her iki durumda da kocasını yakınında tutmak, gözünün önünden ayırmamak istiyordu, sanki bu tek başına ona

onu zarar görmekten koruyacaktı. Onu Palermo'da geride bırakma fikrinden nefret ediyordu, özellikle de hayatlarının böylesine belirsiz bir kavşağında.

Daha sonra, yatakta birbirlerine sarılmış yatarlarken, Alessandro'ya mırıldandı, "Fikrimi değiştirdim, Alessio. Benimle New York'a gel."

"Hayır," diye reddetti kocası, fikrini değiştirerek onu şaşırttı.

Elyse'in kafası şok içinde yukarı kalktı. "Ne?"

Boğazına bir şey düğümlenmiş gibiydi, hiçbir dilin ifade edemeyeceği kadar yoğun, anlaşılmaz bir duygu ve konuşurken bakışlarını kaçırdı, "Üzgünüm, *cuore mio*, ama benim de fikrim değişti. Sen haklıydın. Burada kalmalıyım. Valentina yakında Gaspore ile evlenecek. Onları gözetimsiz bırakamam."

Elyse kaşlarını hayal kırıklığıyla çatarak, "Bu muhtemelen akıllıca," diye cevap verdi. "Sen kalmalısın. Valentina ve Gaspore'ye güven olmaz. Mümkün olan en kısa sürede sana geri döneceğim."

Alessandro onun elini tuttu ve avucuna uzun, kalıcı bir öpücük kondurduktan sonra sert bir sesle, "Bay Schmid'e sizin için uçuşu ayarlamasını söyleyeceğim. Yarın sabah ilk iş yola çıkabilirsin. Babanı bekletme."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Elyse yüreği sızlayarak, "uzakta olduğumda seni özleyeceğim."

Bakışları sonunda ona döndü. Yüz ifadesi gözle görülür biçimde gerilmişti. Ancak Alessandro *ben de seni özleyeceğim* demek yerine mırıldandı: "Seni sonsuza dek seveceğim Elyse. Ne yapmayı seçersen seç."

Ne yapmayı seçti? Ona şaşkın bir gülümseme fırlatırken kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yok bir şey, *cuore mio*," diye güvence verdi ona, çıplak omzuna şefkatli bir öpücük kondurarak, "yapabiliyorken biraz dinlen. Bu gece toplanmaya başlaman gerekecek."

Kocası haklıydı. Önümüzdeki günlerde onu bekleyen çok fazla stres ve üzüntü vardı. Bu durum Elyse'in

kıvrılıp gerçeklerden saklanmak için. Şu anda bunların hiçbirisiyle başa çıkabilecek kapasiteye sahip değildi.

Yorgun bir şekilde esnedi. "Şu anda biraz kestirmek kulağa harika geliyor."

Elyse kısa bir süre için sorunlarını bir kenara itmeyi seçti. Alessandro'nun kollarında uykuya daldı. Bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu çok az biliyordu. Acıdan önceki tatlı. Elyse New York'ta kendisini neyin beklediğini bilseydi, bu kadar mışıl mışıl uyuyamazdı.

O AKŞAM, Bay Schmid Elyse için Palermo'dan New York'a birinci sınıf gidiş-dönüş uçak bileti ayırttı. Yolculuğu bir haftadan biraz fazla sürecekti. Bir cenaze töreni daha düzenlemek ve babasının son işlerini tamamlamak için on güne ihtiyacı vardı.

Altı saat içinde uçacaktı.

Elyse'in uçuşu için geri sayım sürerken Alessandro her zamankinden daha sessiz ve ölçülü davranmaya başladı. Elyse'in yanından hiç ayrılmadı. Hatta ona yeterince yaklaşamıyor gibi görünüyordu. Davranışları tedirgin ruh halinden kaynaklanıyor gibiydi. Tekrar tekrar, her zamankinden daha fazla ona uzanıyordu. Alessandro her fırsatta parmaklarını saçlarında gezdiriyor, boynunu okşuyor ya da avucunu hafifçe sırtına koyuyordu. Alessandro'nun onu rahatlatmaya mı çalıştığını yoksa güvence mi aradığını anlayamıyordu.

Neden onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi hissediyordu?

Eşyalarını toplarken yanında kaldı. New York'taki morga ve cenaze müdürüne telefon ederken yanında kaldı. Malina'ya ve ev çalışanlarına yokluğunda yapılması gerekenlerle ilgili talimatları iletirken yanında kaldı.

Sonra birlikte yemek yediler. Birlikte duş aldılar. Birlikte yattılar. Bir kez olsun gözleri ondan ayrılmadı. Bir ya da iki dakikadan fazla fiziksel teması kesmedi.

Her şey çok tuhaftı. Kocası her zaman çok sevecen bir adam olmuştu ama bu yeni sahiplenme ve yapışkanlık seviyesi çok aşırıydı. Alessandro için bile. Dokunuşlarında çaresizlik ve gözlerinde korku vardı.

Neyin korkusu?

Planların ters

gitmesinden mi?

Valentina ve Gaspere onlara ihanet mi

ediyor? Yoksa tamamen başka bir şey mi?

Belirsizlik Elyse'i huzursuz hissettiriyordu. Şafaktan önceki karanlıkta kocası tarafından uyandırıldı. Alessandro onu sıkıca, çok sıkıca kucağına çekmişti.

"Alessio?" diye mırıldandı hıçkıra hıçkıra, sesi hâlâ uykudan kısıktı.

Alessandro, Elyse'nin çene çizgisine, yanağına yumuşak, tatlı öpücükler yağdırırken onu susturdu. Yatak odalarındaydılar, müzik kutusu dinliyordu ama yaklaşan ayrılıklarının ışığında Elyse, Alessandro'nun aleti arkadan içine girdiğinde onu durdurmadı. Onu çok fazla istiyordu.

Gün doğumundan önceki bu gölgeli saatlerde Elyse, Alessandro onu uçuştan önce son bir kez becerirken olabildiğince sessiz ve hareketsiz kaldı. Sol eli göğüslerini okşadı. Diğer amına doğru eğildi. Parmakları onun kaygan, hassas klitorisinin üzerinde dans edip dönerken, daha önce onu tüketen aynı çaresizlik ve korkuyla içine doğru itti. Her ikisi de yumuşak, fısıltılı bir solukla boşaldı, zar zor duyuluyordu, zevk duyularını bastırmakla tehdit ederken, kısıtlamayla doluydu.

Bu sessiz, gergin sevişmeden sonra Alessandro *seni seviyorum* demedi. *Seni özleyeceğim* de demedi. O da demedi.

Kelimeler göğsünün içinde sızlayıp dışarı çıkmak için yalvarsa da hiçbir şey söylemedi.

Şüpheli bir şeyler oluyordu. Elyse, Alessandro'nun birdenbire düşüncelerinin ve duygularının etrafına bir duvar ördüğünü hissetti ve birlikte geçirdikleri kısa süre içinde onun savunmasını nasıl aşacağını bilmiyordu. Babasının ölümü yüzünden duyguları zaten darmadağın olmuştu. Enerjisini korumalı ve döndükten sonra kocasının garip davranışlarını ele almalıydı.

Elyse ağır bir yürekle yataktan kalkıp banyoda elini yüzünü yıkadı. Havaalanına gitmek için hazırlandı. Elyse yatak odasına geri döndüğünde, Alessandro'nun bavullarının üzerinde gezindiğini fark etti. Ana bavullarından birinin fermuarını çekiyordu.

Kocasını onu görünce neredeyse suçluluk duygusuyla başını kaldırdı. Aceleyle açıkladı: "Pasaportunuzu aldığınızdan emin olmak istedim."

Adamın niyetini bir kez daha anlamaya çalışıp başaramayınca kaşları hafifçe çatıldı. "Oh, teşekkür ederim."

Alessandro havaalanına giderken ona eşlik etti. Ne zaman onunla sohbet etmeye çalışsa, Alessandro sadece homurdanıyor ya da başını sallıyordu. Yine de eli kızın üzerinden hiç ayrılmıyor, elini tutuyor, parmak eklemlerini kızın kalçalarına sürtüyordu.

Havaalanı güvenliğinin izin verdiği kadar ona eşlik etti.

Elyse usulca şaka yaptı, "Beni çok fazla özlememeye çalış."

"Seni şimdiden özledim, *cuore mio*." diye cevap vermeden önce uzunca bir süre ona baktı.

Alessandro onun yanağını avucunun içine aldı ve onu öpmek için başını aşağı eğdi. Öpüşmelerini derinleştirirken kollarıyla onu göğsüne doğru çekti. Onun nefesini kesmişti.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Elyse nefes nefese, "Ben yokken kendini öldürtme, tamam mı?" diye mırıldandı.

Alessandro'nun ağzının kenarı eğlenerek seğirdi, ancak gözleri hüznü kalmaya devam etti. "İlk tanıştığımızda bana çok benzer bir şey söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Bir anısı önünden geçti. "."

İşinizi çok ciddiye alıyorsunuz.

O zamandan bu yana ne kadar uzun bir yol kat etmişlerdi.

Hayır, hayatımı çok ciddiye alırm. Ben yokken ölme, tamam mı?

Lanet olsun.

Alessandro sessizce güldü. "Benim için endişelenmene gerek yok, *cuore mio*. Beni öldürmek imkânsız. New York'ta ne yapman gerekiyorsa ona odaklanmanı istiyorum. Arkana bakma. Huzuru bul ve mutlu ol."

Mutlu olmak mı? Ne için? Babasının cenazesine mi? Yine bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Elyse'in kalbi sevgi ve ıstırapla doldu, bocalayan bir ifadeyle onu inceledi. "Her şey yolunda mı, Alessio?"

Onun sorusuna cevap vermedi. Alessandro onu başından savdı ve onun yerine, "New York'a indiğinizde belgelerinizi tekrar kontrol ettiğinizden emin olun. Bir şeye ihtiyacınız olursa Bay Schmid'i arayın."

Kocasının duvarları hâlâ ayaktaydı. Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Ben yaparım."

Elyse çantalarını Alessandro'dan aldı ve ondan uzaklaştı. Uçağına binme vakti gelmişti. Elyse, kapıya doğru attığı her adımda Alessandro'nun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Piç kurusu bu saçmalıklarla onu çıldırtıyordu.

Gözlerini kıstı. *Lanet* olası *on gün*. Sadece on gün içinde geri dönecek ve bu işi onunla birlikte çözecekti.

Palermo'dan New York'a uçuş, Paris'teki aktarma ile birlikte toplam on üç saat sürdü. Düşünmek için çok fazla zaman vardı. Çok fazla zaman. Robbie Romero hayattayken, Elyse'in odaklanabildiği tek şey onun hayatlarında yarattığı tahribattı. Artık o gittiğine göre Elyse'in tek istediği

Baba ve kız olarak paylaştıkları güzel zamanlara tutunmak için. Çocukluk anıları tatlı, melankolik melodiler gibi kafasında sonsuza dek takılıp kalıyordu.

Ona ilk kez poker oynamayı öğrettiği an gibi hatıralar, bilge, yaşlı bir ustanın değerli bir öğrenciye gösterdiği sabır ve gusto.

Vegas'ta özellikle şanslı bir galibiyet serisinin ardından onları bir haftalığına Disney World'e götürdüğü ilk an gibi anlar. O zamanlar babası onu çok şımartmıştı ve hayatlarının en güzel zamanını geçirmişlerdi.

Altıncı sınıftayken ilk kez regl olduğu gün gibi geriye dönüşler. Elyse sabaha kadar kan kaybından öleceğine ikna olmuştu. Babası onu hemen ped, kurabiye ve çikolata almaya götürmüştü ve ona garip ama kendinden emin bir şekilde ölmeyeceğini, genç bir kadın olduğunu ve korkacak bir şey olmadığını çünkü-

Papá está aquí. No te pasará nada mientras esté aquí. Baban burada. Ben burada olduğum sürece başına kötü bir şey gelmeyecek.

Elyse uçuş boyunca bu nostalji saldırısı sırasında gözyaşlarını tutmakta zorlandı. Uçaktaki bu saatler onun yas tutma zamanı oldu.

Elyse JFK'ye iner inmez koşmaya başladı. Elyse otelde neredeyse hiç vakit geçirmedi. Jet lag lanet olsun. Yapılacak çok şey vardı. Babasının cesedinin morgdan alınması gerekiyordu. Cenaze düzenlemeleri tam bir karmaşaydı. Sürekli e-posta gönderiyor, avukatları ve sigorta temsilcilerini arıyordu.

Yine de her şey korkunç değildi. Hissettiği sürekli kargaşaya rağmen, New York'a dönmüş olmanın rahatlatıcı bir yanı da vardı. Şehrin manzaraları, sesleri ve kokuları Elyse'i *Sinyora Vitale* olmadığı zamanlara döndürdü. Her şeyin cesurluğu ve cazibesi aşinalık duygusunu iliklerine kadar dolduruyordu. geri eski duraklarına

gerekçesiyle neredeyse yeniden Dr. Romero gibi hissetti. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Çünkü geçmiş ölmüş ve gitmişti.

Elyse parmağındaki parıldayan elmas yüzüğe her baktığında, New York'un artık onun evi olmadığını hatırlıyordu. Evi kocasının yanındaydı. Alessandro'yu düşündükçe göğsünü güçlü bir özlem kaplıyordu. O güzel piçi özlemişti.

Şu anda ne yapıyordu? Elyse'in onu özlediği kadar o da onu özleyiyor muydu? Elyse sık sık kendisine ona kafayı takmamasını *hatırlatmak* zorunda kalıyordu. Sadece elindeki görevlere odaklanmalıydı. Ama *Tanrım*, burada zaman çok yavaş ilerliyordu. Palermo'ya dönmek için sabırsızlanıyordu.

Robbie Romero'nun cenaze töreni Elyse'in New York'taki beşinci gününde gerçekleşti. Tören Greenwich Village yakınlarındaki küçük bir Katolik kilisesinde yapıldı. Törene katılanlar sadece Elyse ve onun yedek korumalarıydı. Monte ve Luca, Alessandro'ya yardım etmek için Sicilya'da kalmışlardı.

Ayinin sonuna doğru, Elyse'i çok şaşırtan bir konuk daha geldi. Tamamen siyah giyinmiş yaşlı bir kadın kiliseye girdi. Bir çift büyük boy güneş gözlüğü takmıştı. Siyahımsı kahverengi saçlarında beyaz ve gümüş çizgiler vardı. Elyse yeni gelenin tesadüfen içeri girmiş olabileceğini düşündü. Yabancı, babasının sosyal çevresinden olamayacak kadar pahalı, zarif ve aristokrat görünüyordu.

"Üzgünüm hanımefendi ama şu anda babam için bir cenaze töreni düzenliyorum," diye seslendi Elyse ona. "Dışarıda beklemek isterseniz birazdan işimiz bitecek."

"Bu tören Robert Romero için mi düzenleniyor?" diye sordu kadın usulca. İngilizcesi biraz İtalyan aksanı taşıyordu.

Elyse şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet... bu hizmet Robbie Romero için."

"Ben babanızın eski bir arkadaşıyım," dedi kadın küçük, sıkı bir gülümsemeyle. "Son saygılarımı sunmak için geldim. Sizin için de uygunsa?"

Elyse'in gözleri daha da büyüdü. "Babamı tanıyor muydun?"

"Evet."

"Sormamın sakıncası yoksa," diye mırıldandı Elyse, "adın ne?"

"Benim adım... Isabella," diye yanıtladı kadın biraz tereddüt ettikten sonra.

"Babamla nasıl tanıştınız?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bana sizden daha önce bahsetti mi bilmiyorum."

"Babanla New York'a okumaya geldiğimde tanıştım. O zamanlar bir süre çıkmıştık. Gerçi bu bir ömür önceydi."

Yeşil gözleri çakmak çakmak oldu. "*Babam* hayattayken senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok mutluyum."

Isabella'nın bakışları Robbie'nin tabutuna doğru kaydı. Konuşurken sesi hafifçe titriyordu, "Tüm kalbimle söylüyorum, keşke Robert'la daha erken bir araya gelebilseydim. Daha mutlu koşullar altında."

"Yine de," diye ekledi Elyse boğazında bir yumruyla, "bugün geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın öksürdü ve güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri yeşildi. Elyse'in gözleriyle aynı tonda. Elyse kadını dikkatle inceledi. Kadının yüzünde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Gözlerinin şeklindeki bir şey. Yanaklarının kıvrımında. Elyse sanki Isabella'yı daha önce bir yerde görmüş gibi hissetti ama nerede?

"Her zaman seninle tanışmak istemişimdir," diye mırıldandı Isabella durup dururken. Eğer mümkünse, kadının sesi duygusallıktan daha da kalınlaşmıştı.

Elyse'in içinden endişe fışkırdı. "Babam sana benden mi bahsetti?"

Isabella tekrar öksürerek, "Robert senden bana bahsetmiş olabilir. Bir ya da iki kez."

Elyse kaşlarını çatı. *Babam* poker arkadaşları dışında nadiren başka biriyle sosyalleşirdi, ve kesinlikle asla

Isabella adında birinden bahsetti. "İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Bir zamanlar çok iyi arkadaştık."

Gözleri buluştu. Yeşil üzerine yeşil. Elyse birden Isabella'nın ona neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Isabella büyükbabasına benziyordu. Isabella aynı zamanda *ona* da benziyordu.

Mide bulandırıcı bir farkındalıkla kalbi küt küt atmaya başladı. Ama, ama, *ama-Gianna Graviano'nun ölmüş olması gerekiyordu!* Burada ne haltlar dönüyordu?

Elyse, "Kimsin sen, gerçekten?" diye sordu.

Isabella belli belirsiz gülümsedi. "Kim olduğumu sanıyorsun?" "Hiç başka bir isim kullandın mı, Isabella?"

Kadının cevabı çok gizemliydi. "O kız yıllar önce öldü. Şimdiye kadar herkes onu unutmuştur."

Şaşkınlık Elyse'i ele geçirdi. Kadından alabileceği en yakın itiraf bu muydu? Elyse yine de hikâyenin tamamını öğrenmek istiyordu. Bilmeye hakkı vardı. Bir dizi soru, o daha hatırlayamadan kontrolsüz bir şekilde ağzından döküldü: "Bana ölen kız hakkındaki gerçeği anlat. Adı... Gianna Graviano muydu?"

"Gianna'yı iyi tanırım."

Elyse'in kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başladı. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama sen benim-"

Anne mi?

Elyse o kelimeyi söylemeye cesaret edemedi. Şu anda dayanamayacağı kadar patlayıcı hissediyordu.

"Kendime senin bir şeyin deme hakkına sahip değilim," diye araya girdi Isabella yumuşak bir sesle, "ama bugün buraya Robert'a veda etmeye ve artık Londra'da yaşadığımı sana bildirmeye geldim."

Isabella çantasının içine uzandı ve küçük bir kartvizit çıkardı. Elyse'e uzattı. Kartın üzerinde bir telefon numarası ve adres yazılıydı.

"Gel ve beni bul," diye ısrar etti Elyse'e, "eğer seçtiğin hayat çok... bunaltıcı olmaya başlarsa. Sana yeni bir başlangıç verebilirim."

Sonra Isabella Elyse'in hayatından girdiği gibi aniden çıkıp gitti. Isabella'nın topukları arkasında tıkırdadı ve kapıdan tamamen çıkıp gözden kaybolana kadar kilisenin ahşap zemininde giderek daha yumuşak *tak-tak-tak* sesleriyle kayboldu.

Elyse şaşkınlık içinde Isabella'nın ardından bakakaldı. Isabella neden hayatına geri dönmek için tam da bu anı seçmişti? Neden daha önce gelmemiştı? Neden yüzünü göstermek için babasının cenazesine kadar beklemişti?

Dizleri yavaş yavaş çöküyordu ama yere yığılmamak için kendini zor tuttu. Zihni bir düzensizlik ve kafa karışıklığı durumuna inerken Elyse bir şekilde, iradesinin ayakta kalmayı başardı. Günün geri kalanı korkunç bir bulanıklık içinde geçti.

O gece, otel odasının yalnızlığında, Alessandro'nun sözleri zihninde uçuştı.

New York'a indiğinizde belgelerinizi tekrar kontrol ettiğinizden emin olun.

Elyse New York'a geldiğinden beri o kadar meşgul ve jet-lag olmuştu ki kocasının hatırlatmasını tamamen unutmuştu. Şimdi, Isabella'nın mafyadan kaçmasına yardım etme teklifinden sonra, Alessandro'nun sözleri gizli bir anlam taşıyor gibiydi. Ayrılmadan hemen önceki garip davranışları da yepyeni bir ışık altında görülebilirdi.

Elyse aceleyle yataktan fırladı ve doğruca bavuluna yöneldi. Palermo'dan ayrılmadan hemen önce Alessandro'nun fermuarını çektiği bavuluna. Elyse bütün eşyalarını çıkardı -elbiseler, *sütyenler ve külotlar havada uçuşuyordu*- ta ki özenle paketlenmiş bir manila portföye rastlayana kadar. Elyse bu portföyü daha önce hiç görmemişti. Kesinlikle bavuluna da koymamıştı. Farkına varınca yeşil gözleri parladı.

Alessandro o bakmıyorken içeri sokmuş olmalı.

Elyse titreyen elleriyle bavulundan çıkardı. Mührü yırtarak açtı. Elyse portföyün içinde bir İngiltere

Pasaport, New York'tan Londra'ya tek yön uçak bileti, Birleşik Krallık'ta doktorluk yapma lisansı, büyük bir banka hesabına erişim bilgileri ve eski bir kimlikten kaçıp yeni bir kimliğe adım atmak için ihtiyaç duyulabilecek kalın bir resmi belge yığını.

Belgelerin ve hesapların her biri Bayan Eve Davies adına düzenlenmişti ama hepsinde Elyse'in fotoğrafı vardı.

Birdenbire kafasını karıştıran her şey netleşti, tuhaf görünen her şey yerli yerine oturdu ve Elyse, Alessandro'nun kendisi için yaptıklarının muazzamlığı karşısında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Seni sonsuza dek seveceğim Elyse.

Elyse elindeki, hayatını değiştirecek belgelere bakarken çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Ne yapmayı seçerseniz seçin.

Acı tatlı duygular, ağır çekilmiş bir bilinçaltı filmi gibi teker teker, kare kare içine doldu.

İnançsızlık. Anlayış.

Minnettarlık.

Onlarla birlikte, geçmişte yaptıkları konuşmaların anıları günümüze kadar yükseldi.

Vitale olduğum için üzgünüm. Graviano olduğun için üzgünüm. Kader bizi için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum, seni bu dünyadan kurtarmanın bir yolunu bulacağım.

Her hatıra, Alessandro'nun ona olan aşkını kesin olarak doğrulayan bir kolajın parçaları gibi bir araya geldi. Kalbi her sarsıcı ifşaatla birlikte çarpıyordu.

Başımıza gelen onca şeyden sonra, bu cehennemden kaçmak istemiyor musun?

gümbürdedi. Gerçekten

kalmak istiyor musun?

İstirap.

Pazar günü de ölebilirdin. Bunun için kendimi asla affetmezdim.

Sonra, nihayet, bir bağışlanma duygusu.

Onun sırlarını ve yalanlarını affetmişti. Elindeki kâğıtlar Alessandro'nun aşkının fiziksel, somut tezahürünü temsil ediyordu. Bir tür kara büyü gibi, Bayan Vitale'nin sonsuza dek yok olmasını ve hiçlikten Dr. Eve Davies olarak yeniden ortaya çıkmasını sağlayabilirlerdi.

Dr. Eve Davies mafyadan kurtulmuş olacaktı.

Dr. Eve Davies cerrah olarak kariyerine devam edebilecekti. Dr. Eve Davies normal bir hayatla kutsanacaktı.

Elyse kocasından gelen bu hediye çok cazip değilmiş gibi davranırsa kendine yalan söylemiş olurdu. Bunu düşünmek için bir dakikasını ayırdı. Bir pervanenin aleve tutulması gibi onu çağırıyordu. Eve Davies özgürlük sunuyordu, gerçek özgürlük, bir zamanlar her şeyden çok arzuladığı her şeyi kapsıyordu. Ama o zamanlar öyleydi.

Bu şimdi oldu.

Elyse kendini açgözlü bir aptal gibi hissediyordu ama hepsini istiyordu. Hem pastasını istiyor hem de onu yemek istiyordu. Graviano kanından başka bir şeyle tanımlanmayı hak ediyordu. Yeteneklerinin hayat kurtarabileceği bir hayata dönmeyi hak ediyordu. Valentina ve Peder Boselli hakkındaki tüm cevapsız sorulara ve güvenliğini ve akıl sağlığını sürekli tehdit eden karanlıkta kalmış düşmanlara cevap bulmayı hak ediyordu.

Her şeyden önemlisi, kocasının kalbini korumak ve onu tüm varlığıyla sevmek için onun yanında kalmayı hak ediyordu.

Elyse kalıp ele geçirilmesi zor ödülleri için savaşmaya niyetliydi. Erkeğinin yanında savaşa gitmeye hazırdı. Çarpık işleri düzelene, Valentina ve Gaspare'nin evliliği kendi lehlerine işleyene, çevrelerindeki Mariposa'lar, Cara'lar ve Carmen'ler artık koşulların kurbanları ve kötü adamları olmaya zorlanmayana, gerçekliği istedikleri gibi yeniden şekillendirene kadar savaşacak, entrikalar çevirecek ve acele edecekti.

Elyse seçimini yaptı. Savaşın ortasında Alessandro'yu terk edemezdi. Cehennemde ya da yüksek sularda, o değildi

Son beş gün içinde Alessandro neredeyse bir hayalete dönüşmüş olsa da hiçbir yere gitmiyordu. Hiçbir temas başlatmamıştı. Telefonlarına çıkmıyordu. Sadece mesajlarına cevap veriyordu. Kocasına ona mesaj attığında manila portföyünden söz etmemişti ve Elyse de bu konuyu açmamıştı.

Ancak Alessandro'nun mesafeli tavrının aksine Elyse onun korumalarıyla sürekli iletişim halinde olduğunu biliyordu. Elyse sık sık Giosue ve Georgio'nun telefonda onunla İtalyanca konuştuklarını, nerede olduğu ve sağlığı hakkında rapor verdiklerini duyuyor, ancak bu raporların her kelimesini anladığını bilmiyordu.

Elyse yüzüğüne tekrar baktı. O uğursuz kurşundan çıkarılan çelik, altın kordonun içinde kaynaşmıştı. Evliliklerinin bu sembolü onunla alay ediyordu. Duyguları çılgına dönmüştü. Queens'te ilk tanıştıklarında Alessandro hayatını onun ellerine teslim etmişti. Paris'te evlenme teklif ettiğinde, bir ömür boyu onun hak ettiği koca olmayı öğreneceğine yemin etmişti. Piç kurusu, kelimenin tam anlamıyla kendi hayatını ve ölümünü onun yüzük parmağına teslim etmişti.

Sırf onun gülümsemesini görmek için dağları yerinden oynattıktan sonra, ondan nasıl bu kadar az şey bekleyebilirdi?

Onun bu kadar kalpsiz olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

Palermo'dan ayrılmadan önceki dengesiz davranışları anlam kazanmaya başlamıştı. Geriyi görmek yirmi yirmiydi. Elyse, Alessandro'nun kendisi için yeni bir kimlik oluşturmalarının aylar sürmüş olması nedeniyle portföyün içindekilerin Alessandro'nun kafasını kurcaladığından şüpheleniyordu. Belki de piçin ondan bu kadar çok sır saklamasının nedeni buydu.

Bunca zamandır kendini onu bırakmaya hazırlıyordu.

Sonunda Elyse kocasının onu kaybetme korkusunu, kendini uzak tutma çabalarını, Valentina'yla olan tehlikeli ortaklığından onu koruma girişimlerini ve nihai kararını etkilememek için ne kadar uğraştığını .

Bu kadar kör olduğu için siktir et onu.

Uzun vadeli oynamada bu kadar iyi olduğu için siktir et onu.

Mümkünse Elyse onu bu yüzden daha da çok seviyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı. Onları sildi. Gerçekten de her şeyi düşünmüştü. O her zaman her şeyi düşünürdü. Özellikle de onun mutluluğu söz konusu olduğunda.

Birden, Alessandro'nun Isabella'nın babasının cenazesine gelmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Eve Davies'in tüm kimliğinin, annesinin de ikamet ettiğini iddia ettiği Birleşik Krallık'ta kök salmış olması çok fazla tesadüf gibi geldi.

Dios, annesi.

Uzakta tuttuğu kaos bir anda ortaya çıktı. Tüm düşünce ve duyguları Isabella'ya yöneldi. *Annesi hayattaydı*. Elyse hâlâ bu şaşırtıcı ve sarsıcı dönüşü anlamaya çalışıyordu.

Kocasını Isabella'yı ne zaman öğrendi?

Alessandro Isabella'yı biliyorsa, Benedetto da biliyor olmalıydı, bu da bir kez daha Elyse'in bu döngünün dışında kalan tek kişi olduğu anlamına geliyordu.

Hayal kırıklığı içinde çalkalanıyordu. Elyse, Alessandro'nun yaptığı her şeyi nasıl sindireceğini bilmiyordu.

Bir yandan, kendisini özgürleştirme çabaları için ona gerçekten borçlu hissediyordu. Adam özverili davranıyordu. Onu gitmesine izin verecek kadar seviyordu. Bu onlar için istediği son şey olsa bile.

Öte yandan, kendisinden bu kadar çok önemli bilgiyi sakladığı için onu azarlamak istiyordu. Adamın, niyeti iyi olsa bile onun arkasından iş çevirmeyi bırakması ve hayatlarıyla ilgili önemli kararların her birine onu da dahil etmesi gerekiyordu!

Öfke Elyse'i telefonunu alıp onu aramaya teşvik etti. Arka arkaya üç kez. Konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki. Cevap vermeyince kızgınlığı on kat daha arttı. Görünüşe göre Alessandro onu hâlâ uzakta tutuyordu.

Ona mesaj atmış.

Call me back if you want to know
which flight I'll be taking in five days.

Üç saniye sonra telefonu çalmaya başladı. Elyse telefonu açtı. "Alo?"

"*Cuore mio.*" Alessandro'nun derin sesinden tanıdık bir sevgi sözcüğü duymak tenini . En son konuşmalarının ve birbirlerini görmelerinin üzerinden sadece beş gün geçmişti ama onu kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla özlemişti.

"?" diye sordular ikisi de aynı anda.

Önce Elyse cevap verdi, tedirgin bir kahkaha atarak, "Şikayet edemem," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." "Sen mi?"

Alessandro mırıldandı, "Kabul ediyorum, pek iyi değildim."

"Benden kaçıyordun."

Kocası kayıtsızca homurdandı, suçlamasını ne doğruladı ne de reddetti.

İç çekti, "Yani..."

"Yani..." diye yankıladı.

"Benim için bıraktığın kağıtları buldum." "Siktir."

Elyse sessizce, "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" diye sordu. "Elbette hayır," diye mırıldandı, "ama önce şunu söylemek isterim

düşüncelerini duymak."

"Yaptığın şey beni sersemletti."

Alessandro acı dolu bir kıkırdama çıkardı. "Ben de öyleyim." "Bunu çok uzun süre sır olarak sakladın."

"Neredeyse beni öldürüyordu."

"Bunun için seni sevmeli miyim yoksa senden nefret mi etmeliyim bilmiyorum." "Sesin üzgün geliyor," diye belirtti.

Sert bir bakışla, "Beni suçlayabilir misin?" diye tükürdü.

"Elyse-"

"Eve Davies'in belgelerini temin etmek için Bay Schmid ile ne zamandır çalışıyorsunuz?"

"Balayımızdan kısa bir süre sonra."

Bu itiraf onu şaşırtmadı. Sorgulamasına devam etti: "Annemin hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Sî."

Nabızı çarpmaya başladı. "Ona babamın cenazesine katılmasını söyleyen sen miydin?"

"Sî."

Bu Elyse'i şaşırtmıştı. Annesinin aniden ortaya çıkmasında Alessandro'nun parmağı olduğundan şüphelenmişti ama onun bunu doğruladığını duymak onu çok etkilemişti.

"Isabella'yı ne zamandır biliyorsun?" diye fısıldadı. "Onu nasıl buldun?"

"Büyükbaban sana müzik kutusunu hediye ettikten kısa bir süre sonra bana ondan bahsetti."

Elyse'in kaşları havaya kalktı. "Bunu ondan nasıl çıkardın?"

Bir duraklama. "Benedetto bana doğrudan söylemedi." "Anlamıyorum."

"Müzik kutusunu kullandım."

Elyse kaşlarını çattı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Kutunun içindeki dinleme cihazı wifi üzerinden bağlanıyor," diye açıkladı Alessandro, "bu da hacklenebileceği anlamına geliyor. İtiraf ediyorum, büyükbabanın bizi dinlediği kadar ben de onu dinliyordum..."

Göğsünün sıkıntıyla sıkıştığını hissetti. "*¡Ay, Dios!* Müzik kutusunu mu hackledin?"

"Teknik olarak ben hacklemedim. Marcello benim için yaptı. Teknolojiyle arası benden daha iyi."

Elyse endişe seviyesinin yükseldiğini hissetti. "Ya büyükbabam onu yakaladıysa? Bana müzik kutusundan bahsetmediğine inanamıyorum! Ya da annemden! Ya da Eve Davies'ten!"

"Senden her şeyi sakladım çünkü..." Mutsuz bir şekilde, "Devam et." dedi.

"Son birkaç aydır, bu görevleri -özellikle de Eve Davies'le ilgili olanları- yerine getirmek için cesaretimi topluyordum. Seni kendime yaklaştırmak istemedim. Bağlanmanın senin için ayrılmayı zorlaştıracığından endişelendim."

Alessandro'nun itirafı içine işledikçe, bir onaylanma duygusu öfkelerini yatıştırdı. Kendisini biraz daha huzurlu hissetmesini sağladı. Kocasının somurtkan davranışlarının ardındaki nedenlere ilişkin değerlendirmesi doğrudu.

"Sana kalacağımı zaten söylemiştim."

"Biliyorum," diye kabul etti, "ama bunu kast edip etmediğinden emin değildim. Hayatındaki erkekler sana hiçbir zaman seçim şansı vermedi. Sana gönderdikleri her saçmalığı kabul etmek zorunda kaldın. Ben diğerleri gibi olmak istemedim."

"Yani ilk fırsatta seni terk etmemi mi bekliyordun?" diye sordu.

"İlk tanıştığımızda," diye hatırlattı ona, "en çok arzuladığın şey özgürlüktü."

"Belki de benim özgürlük tanımım değişmiştir."

Alessandro acı çekiyormuş gibi inledi. "Duygularımla oynama. *Per favore*. Beni bu acıdan kurtar ve beş gün sonra nerede olacağını söyle. Palermo'da mı yoksa... Londra'da mı?"

Kocasının konuşması gözle görülür biçimde dalgalanmıştı. Alessandro'nun sesi sanki parçalara ayrılmanın eşiğindeymiş gibi geliyordu.

Elyse kesin bir ifadeyle, "Beş gün içinde Palermo'da olacağım," diye cevap verdi, "seninle birlikte."

Bir duraklama daha. "Ne?"

Sevgi dolu bir sesle fısıldadı, "Beni delirtiyorsun Alessio, ama ben seni seçiyorum."

"Benimle taşak geçmiyorsun değil mi?" Ses tonundan inanılmazlık akıyordu.

Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi. "O gece, Queens'te, karnından bir kurşun çıkarmış olabilirim, ama sen

beni de kurtardı. Sevgin beni ihtiyacım olduğunu bilmediğim şekilde değiştirdi. Kalbim artık benim değilken nasıl gidebilirdim ki? Artık bir şeytana ait. Birlikte bir ömür benim için yeterli olmaz."

Hayretle haykırdı, "Ciddi misin?" "Tüm kalbimle."

"*Dio*, bu sözleri senden duymak..." "Evet?"

"Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum." "Daha önce ne yapıyordun?"

"Yavaş yavaş ölüyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Biraz dramatik oluyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Eve dn, *cuore mio*," diye ısrar etti boğuk *bir* sesle. "Karım olmadan bir bütün olamam."

Elyse'in gözleri duyguyla doldu. "Alessio..."

"Seni hep karanlıkta bıraktığım için özür dilerim. Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü kalman için yalvarmaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı bilemedim. Araya koyduğum mesafe sanırım senden çok benim iyiliğim içindi. Tek istediğim tutunmak ve asla bırakmamakken, senin gidebileceğini bilmek tam bir cehennemdi."

Sözleri üzerinde derin bir etki bıraktı.

"Neden böyle davrandığını anlayabiliyorum," diye nazikçe teklif etti, "her ne kadar olayı ele alış şeklinden hoşlanmasam da."

"Artık böyle bir şey olmayacak. *Artık nerede durduğunu biliyorum*. Bundan sonra ne zaman bir karar almam gerekse ilk sana geleceğim."

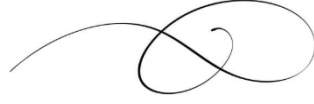
"İyi edersin," diye yarı şaka yarı tehdit etti.

"Güven bana, dersimi aldım ve seni bir daha kaybetme riskini asla almayacağım."

Nefesi kesildi. Palermo ile New York arasındaki mesafe 7.000 milden fazlaydı ama Elyse kendini kocasına hiç bu kadar yakın hissetmemişti. "Seni seviyorum, Alessio."

"Ben de seni seviyorum Elyse. Hayatın kendisinden daha çok."

Ve varlığının her zerresiyle ona inandı.

Onuncu gün Elyse babasının son işlerini de halledip Sicilya'ya geri döndü.

Havada geçirdiği on beş saatin ardından nihayet Falcone Borsellino Havaalanı'nın gelen yolcu kapısından içeri adımını attı. Elyse bavulunu diğer yolcuların arasından sürükleyerek geçirdi. Sonra kalabalığın arasından yeşil, kahverengi ve mavi-gri renkleri buldu.

Alessandro'yu gördüğünde içinden bir sevinç yayıldı.

Yüzünde geniş bir gülümseme ve parlak gözlerle orada duruyordu. Başka bir şey söylemeden kocasına koştu. Alessandro onu kollarının arasına aldı ve gün ışığında onu öptü. Ondan ayrılmak çok acı olmuştu. Bu, yeniden bir araya gelmelerini daha da tatlı kılmıştı.

Öpüşmelerinden ayrıldıklarında Alessandro alaycı bir ifadeyle Elyse'e baktı. "Seni kadar özledim ki canım çok acıdı. *Dio*, sonunda burada, kollarımda olman bir rüya gibi geliyor."

Gülümseyerek, kızarmış yanaklarıyla ona baktı. "Sadece on günlüğüne gitmiştim."

"Sonsuz bir araf gibiydi."

Karşı koyamayan Elyse ona tekrar sarıldı. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. "Seni görmek çok güzel, bebeğim."

Adamın kolları da kıza sarıldı. Alessandro sanki hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. "Elyse?"

Yüzü yukarı doğru eğildi. "Evet?"

Bakışları kilitlendiğinde, adamın gözlerindeki yumuşaklığın kaybolduğunu gördü. Yüz ifadesi kısa sürede sert ve acımasız bir hal aldı. "Bugün herkese siktir olup gitmesini söylemekten daha çok istediğim bir şey yok, böylece hepinizi kendime saklayabilirim."

Suratını astı. "Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Çünkü ben *kaptanım*, sen *de kaptanın* eşisin ve işimiz asla bitmez."

Alarm onu ele geçirdi. *Mierda*. "Ne oldu?"

"Valentina, Peder Boselli'yi buldu."

Elyse'in zihni hemen olası en kötü senaryoya yöneldi. "O öldü mü?"

"*Hayır*," diye yanıtladı Alessandro, "rahip hayatta ama çok kötü yaralanmış. Adamlarım geçen gün onu sorgulamaya çalıştı. Konuşamayacak kadar korkmuş durumda. Peder Boselli'nin tehdit edildiğine inanmak için sebeplerim var. Birileri gerçekten de kilise yangını konusunda çenesini kapalı tutmasını istiyor."

ELYSE, Alessandro'yla yeniden bir araya gelmeyi çok istiyordu ama New York'ta geçirdiği süre boyunca klanlar arasındaki savaş daha da şiddetlenmişti. Tehlike her yerdeydi, kışın soğuğu gibi havaya yayılmıştı, gözle görülemezdi ama diğer duyular için inkâr edilemezdi. Derisinin üzerinde karıncalanarak onu iliklerine kadar ürperttiğini hissedebiliyordu. Sicilya'ya dönmek, anahtarı eline tutuşturulmuş bir hapisane hücrelerine geri adım atmak gibiydi. Elyse kendini biraz tekmelemekten alıkoyamadı.

Palermo'ya indikten kısa bir süre sonra Alessandro ona şehir sınırları dışındaki villalarından birine kadar eşlik etti. Çözülmesi gereken bir sorun vardı. Elyse'e Glock'unu ve tıbbi malzemelerini getirmesi söylenmişti. Yolda tabancasına ve stetoskobuna baktı ve bir şeylerin farkına vardı. O *Sinyora Vitale*'ydi. Ama aynı zamanda Dr. Romero'ydu. Artık seçim yapmasına gerek yoktu. Hem *Sinyora Vitale* hem de Dr. Romero olarak başarılı olmak mümkündü.

Elyse sıkışık villanın içinde Alessandro, Monte ve Luca'yı takip ederek merdivenlerden küçük bir misafir odasına çıktı. İçeri girer girmez bakışları yatakta yatan zayıf, kır saçlı adama kilitlendi.

Onu hemen Vincenzo'nun cenazesinden tanıdı. Peder Boselli görülmesi gereken trajik bir manzaraydı. Yaşlı adam

Rahibin gözleri şişmişti. Vücudunun her yerinde kötü yaralar ve çürükler vardı. Tüm varlığından bir umutsuzluk uğultusu yayılıyor gibiydi.

"Hâlâ konuşmuyor mu?" Elyse nefesinin altında Alessandro'ya sordu.

Alessandro hayal kırıklığı içinde çenesini sıktı. "*Hayır.*"

"Neden hepiniz birkaç dakikalığına dışarı çıkmıyorsunuz? Bırakın ben halledeyim."

Alessandro ona yan gözle baktı. Yüzünü belirsizlik kaplamıştı. "Seninle kalmam gerektiğini hissediyorum."

Elyse'in ifadesi kararlılıkla sertleşti. "Hayır, sen git. Zavallı adamı daha da korkutacaksın."

"Anlıyorum," diye homurdandı Alessandro hoşnutsuzlukla. "Silahın yanında mı?"

Glock'u deve rengi trençkotunun altında güvenli bir şekilde kılıfındaydı. Başını salladı. "Anlıyorum."

"Aferin kızıma."

Elyse yine de onu kullanmayı planlamıyordu. Yaralı rahibin tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Daha fazla şiddet tehdidine değil.

Kocas, Monte ve Luca'ya kendisini dışarıda takip etmeleri için bir işaret yaptı.

Alessandro ona, "Bana ihtiyacın olursa ara," diye mırıldandı. "Hemen dışarıda olacağım."

"Tabii ki."

Üç adam ayak sesleri arasında odadan çıktılar. Kapı arkalarından kapandı. Sonra iki kişi kaldı. Elyse rahibe baktı. O da ona baktı. Adam hâlâ çok korkmuş görünüyordu.

"Ben bir doktorum ve size yardım etmeye geldim" diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Rahip bir yanıt vermedi. Kadın işe koyulup yaralarını temizlerken ve onu sararken ona güvensizlikle baktı sadece. Peder Boselli onun çalışmasını izlerken korkusu biraz azalır gibi oldu ama yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Elyse çantasından kalın deri ciltli bir kitap çıkardı. Yatağının başucundaki sehpanın üzerine koydu. "Senin için baba."

Peder Boselli'nin gözleri İncil'e kaydı, hiçbir şey söylemedi ve Elyse daha fazlası için onu zorlamadı. Daha çok erkendi. Elyse adamın zaten yeterince travma yaşadığını biliyordu. Stresini daha da arttırmak istemiyordu.

Alessandro'ya göre, Peder Boselli birkaç gün önce yakındaki bir motelde bulunmuştu. Rahibin yerini tespit eden Valentina'ymış. Annesinin özgürlüğü için onu takas etmişti. Zavallı adam motelde dövülmüş, işkence görmüş ve kilit altında tutulmuştu.

Şimdilik Peder Boselli'nin dinlenmesi gerekiyordu. Konuşabilmeleri için önce iyileşmesi gerekiyordu. Elyse yumuşak bir ses tonuyla, "Öğleden sonra sizi kontrol etmek için geri geleceğim," dedi.

Elyse, kocası ve korumalarıyla birlikte villadan ayrıldı ve sonraki birkaç gün boyunca Peder Boselli'ye bu profesyonel, görevine bağlı şekilde bakmak için geri döndü. Bu süre zarfında ona sessiz davranmaya devam etti. Ama Elyse buna aldırmadı. Kelimeler her zaman gerekli değildi. Bu fırsatı onu başka yönlerden gözlemlemek için kullandı. Peder Boselli gerçek bir din adamı gibi görünüyordu. Bariz bir sıkıntı ve acı içindeyken bile günde yedi kez dua ediyordu. Ona hediye ettiği İncil'i elinden nadiren bırakıyordu.

Elyse onun da kendisini incelediğini hissetti. Dördüncü sabah, rahip artık Elyse'in yanında gerilmiyordu. Peder Boselli onun yanında daha rahat görünüyordu.

Elyse, "Bu kadar çabuk iyileştığınızı gördüğüme sevindim, baba," dedi.

"Senin sayende," diye mırıldandı rahip.

Verdiği cevap onu duraksattı. Bunlar onun dört gün boyunca söylediğini duyduğu ilk sözlerdi. Ona güvenmeye mi başlamıştı? Elyse heyecanını uzak tutmaya çalıştı. İhtiyatlı davranması gerekiyordu. Yanlış bir hareket yaparsa yine susabilirdi. Peder Boselli gibi dindar bir adam için Elyse

samimi bir yaklaşımın onu kabuğundan çıkarmanın en iyi yolu olacağına karar verdi.

"Bana teşekkür etmemelisin," diye mırıldandı Elyse, "çünkü en başta hedef alınmanın nedenlerinden biri de benim."

Peder Boselli'nin kahverengi gözleri panikle yuvarlaklaştı. "Lütfen yanlış anlamayın *Sinyora Vitale*, sizi hiçbir şey için suçlamıyorum."

"Merak etme, masum olduğumu biliyorum. Aksine, seni bu karmaşanın içine soktuğum için kendimi suçluyorum."

Rahibin yüz ifadesi temkinli bir ifadeye büründü. "Bilgi almak için beni tehdit etmeye niyetiniz yok, değil mi?"

"Hayır."

"Bana yanlış nedenlerle yardım ettiğini düşünmüştüm."

Söylemeden bıraktığı şey onu hasta hissettirdi. *Rahip, sadece vücudunu iyileştirdiğini ve böylece tekrar yaralanabileceğini düşünüyordu.* Peder Boselli'nin aklından son birkaç gündür onun en kötü halini gördüm.

"Kocamla evlenmeden önce cerrahtım," diyor Elyse ve ekliyor: "Size söz veriyorum, Hipokrat Yemini'ni çok ciddiye alıyorum."

"Ah," diye homurdandı Peder Boselli, yaşlı yüz hatları anlayışla aydınlanırken, "demek ki siz bir yabancısınız."

"Bir bakıma, evet."

Graviano kanı aksini söylüyordu ama şu anda bunu dile getirme ihtiyacı hissetmiyordu.

"Kocanızdan ve adamlarından neden farklı görüldüğünüzü merak ediyordum."

Elyse sessizce, "Lütfen kocamı yargılamakta bu kadar acele etmeyin," diye yalvardı. "Farkında mısın bilmiyorum ama Vincenzo Vitale'nin cenazesinde seni yangından kurtaran kişi Alessandro'ydu."

Elbette rahibin cesedinin penceredeki açıklığa taşınmasına yardım etmişti ama aslında ağır işlerin çoğunu Alessandro yapmıştı.

Rahibin kahverengi gözlerinde şaşkınlık titreşti. "Ne?"

"Kocam sizi taciz eden kişiye hiç benzemiyor," diye mırıldandı. "Bize güvenmeye istekliysen, sana yardım edebiliriz. Seni kurtarabiliriz. *Tekrar.*"

Kadının sözleri Peder Boselli'nin korkusunu azaltmış ve ona bir parça güven aşılamış gibiydi. Çekingen bir tavırla, "Karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir isim," diye cevap verdi Elyse. "Kilisenin çatısını kimin ateşe verdiğini bilmem gerek. Kimin ölmemizi istediğini söyle."

Peder Boselli alçak ve sıkıntılı bir ses tonuyla, "Ama konuşursam öldürüleceğim," diye sızlandı.

"Onlar size zarar vermeden önce kocam onları bulacaktır."

Peder Boselli sıkıca gülümsedi. "Kocanızın yetenekli bir adam olduğuna eminim ama ben sadece Tanrı'ya güveniyorum."

Elyse onun sözlerinde saklı olan anlamı anladı. Anlaşılan rahibi korkutan her kimse, onu Alessandro'dan daha çok korkutmuş görünüyordu. Kimdi bu isimsiz, yüzsüz herif?

Elyse'in zihni isimler ve yüzlerle doldu. Valentina'nın sarhoşken neredeyse kabul ettiği kişi hemen aklına geldi.

Biliyorum Car-

Dikkati tekrar rahibe yöneldi. "Tanrı'ya olan inancınız takdire şayan Peder, ama merak etmeden de duramıyorum..."

Gözlerinde bir soruyla ona doğru baktı. "Ne , *Sinyora Vitale?*"

Onu test etmeye devam etti, her biri için tepkisini ölçmek için bir isim listesi sıraladı. "Tanrı'ya olan inancınız *Carmen Vitale*'e olan korkunuzdan daha mı büyük-"

Cara'nın adını duyunca yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti.

"Ya da *Cara Berlusconi*-"

Şaşkınlığı daha da derinleşmiş gibiydi. "Ya da *Carlo Moretti?*"

Tam o anda rahibin rengi belirgin bir şekilde soldu. "Bana neden bu kişiler hakkında sorular sorduğunuzu anlamıyorum..."

Sonunda, bir çeşit tepki. Peder Boselli gözle görülür şekilde sarsılmış görünüyordu. Ama neden? Carlo ölmüştü. Rahip neden bir hayaletten korksun ki? İşkencecisi Carlo'nun varisi değilse tabii? Her zaman olduğu gibi, bu ayrıntıyı ona aktaran kişi Malina olmuştu. İtalyan geleneklerine göre, Carlo'nun torununa onun adı verilmişti. Onun adı da Carlo'ydu.

Elyse'in gözleri keskin bir şekilde kısıldı. "Morettilerden korkuyor musun, baba?"

"Morettilerden neden korkayım ki? Onlarla hiçbir bağım yok."

Peder Boselli'nin sözleri yüzündeki dehşetle çelişiyor gibiydi.

Bu Elyse'i yeni bir teori üzerinde düşünmeye sevk etti. Merhum Carlo Moretti'nin Peder Boselli'yi cenazedeki ilk yangını çıkarmasına yardım etmesi için zorlamış olması mümkün görünüyordu. Genç Carlo Moretti'nin şimdi Peder Boselli'yi çenesini kapalı tutması için tehdit ederek dedesinin suçunu örtbas etmeye çalışıyor olması da mümkün görünüyordu.

"Seni tehdit eden Carlos'un torunu mu?"

Rahip endişeyle başını salladı. "Hayır, hayır, tabii ki hayır!"

Elyse'e göre, inkârı ciddiye alınmayacak kadar kararlıydı.

Dört gün önce, havaalanından eve dönerken, Alessandro Elyse'e uzakta olduğu süre boyunca kaçırdığı her şey hakkında bilgi vermişti. Adamlarının Peder Boselli'nin motel odasında Moretti'lerin -ya da diğer klanların- suçluluğuna dair hiçbir iz , bu yüzden rahibin Carlo Moretti'nin ismine verdiği güçlü tepkiye rağmen Elyse'in somut sonuçlara varmak için yeterli bir bağlantı olup olmadığından emin olmadığını söylemişti.

Ama bu onun şimdiye kadarki tek ipucuydu. Elyse devam etti, "Sana inandığımdan emin değilim."

"Lütfen *Sinyora Vitale*, artık Morettiler hakkında konuşmak istemiyorum."

Sanki ikisi poker oynuyormuş gibi, blöf karar verdi ve "Senin zaten

Sulusun. Merhum Carlo Moretti'nin kilisede yangın yardım ettiniz ve torunu sizi sessiz kalmanız için tehdit ediyor."

Kumarı iŖe yaradı. Peder Boselli'nin yüzünde suçluluk duygusu parladı. "I-"

Gerginlik dayanılmaz boyutlara ulaŖırken aralarında sessizlik hüküm sürüyordu. Elyse onu biraz daha drtt, "İtiraf etsen iyi olur. Bizim yanımızda Morettiler'in yanında olduğundan daha güvendesin. Cesedini yanan kiliseye kimin bıraktığını ve seni oradan kimin çıkardığını unutma."

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Peder Boselli sonunda : "Haklısınız *Vitale*, ben... suçluyum. Onlara yardım etmek istemedim ama Carlo ve torunu, itaat etmediğim takdirde ailemin güvenliğini tehdit ettiler."

Yaşlı adam tamamen yenilmiş görünüyordu.

Elyse, "Bana bildiğın her Ŗeyi anlat, seni Carlo ve adamlarından uzak tutmak için mümkün olan her Ŗeyi yapacağım," diye ısrar etti.

"Yaşlı Carlo Moretti bana yaklaştığında," diye titrek bir sesle başladı rahip, "yangından hiç bahsetmedi. Bana kilisenin içine bir tür gaz salmamı söyledi."

"Zehirli miydi?"

"Hayır, sanırım bu sadece herkesin uykuya dalmasını sağlamak içindi."

Yani kırıŖlerde gördüğü dumana yangın değıl de uyku gazı mı neden olmuştı? Elyse bu beklenmedik geliŖmeyi dŖnrken kaŖlarını çattı. O zaman Carlo ve Domenico birlikte mi alıŖıyorlardı? Cara'nın ateŖe vermesi için içerideki herkesi bayıltmak için mi?

Yine de bu önermede birkaç aksaklık vardı. Rahip dıŖında kimse bayılmamıŖtı ve eğer Carlo ve Domenico da gazın içindeyse, o zaman neden kilisede bu kadar uzun süre kalıp gaza maruz kalma riskini göze almıŖlardı?

"Nasıl oldu da uyku gazı kimse üzerinde iŖe yaramadı?"

Peder Boselli rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir arıza oldu. Doğru ayarlamamış olmalıyım. Gazın ilk duadan sonra salınması gerekiyordu ama biraz erken sızmaya başladı ve sonra silahlar çıkınca..."

Sesi uzaklaşırken Elyse onun yerine boşlukları doldurdu. Silahlar , Peder Boselli bayıldı.

Elyse için netlik yerleşmişti. Bir sızıntı, gazın dozajının muhtemelen herhangi bir zarar verecek kadar güçlü olmadığı anlamına geliyordu. Domenico ve Carlo muhtemelen o uğursuz ilk duadan sonra -tıpkı *onlar gibi- kiliseyi* boşaltmayı planlamışlardı.

Aklı Valentina'nın müstakbel kocasına kaydı. Lanet olası Gaspere! Kötü zamanlanmış bir kurşunla herkesin dikkatle hazırladığı planları bozmuştu. Babası ve kardeşleri birer birer katledilirken, çenesi düşük, işe yaramaz bir korkak gibi öylece durup seyretmeye devam etmeseydi, bu dahice bir hareket olurdu.

Valentina'yı düşündükçe aklına başka sorular da geliyordu. Valentina Carlo'nun planlarını nasıl öğrenmişti? Sarışın güzel de gizlice onlarla ittifak mı kurmuştu? Peder Boselli'yi o motel odasında başarıyla bulacak kadar çok şey biliyordu. Sarışın Carlo Moretti ile mi çalışıyordu? Kanıtlar aksini ispatlayana kadar Elyse, Valentina'nın masumiyeti kanıtlanana kadar suçlu olduğuna karar verdi.

"Valentina Rizzo Carlo'nun planlarından haberdar mıydı?" diye sordu.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi rahip, "en azından Carlo'yla konuşmalarında onun adı hiç geçmedi. Ancak Domenico Berlusconi'nin muhtemelen onunla birlikte çalıştığını biliyorum."

"İlginç."

Peder Boselli, "Carlo'nun toplantılarımız sırasında bir ya da iki kez telefonda Domenico ile tartıştığını duydum. İkisi arasında gergin bir ortaklık var gibiydi."

Rahibin Domenico ve Carlo'nun ilişkisi hakkındaki değerlendirmesinden şüphe duymuyordu. Domenico, Carlo'yu vurmakta tereddüt etmemişti.

Cenazedeki hararetli tartışmaları sırasında Carlo'yu soğukkanlılıkla öldürdü.

Peder Boselli'yle yaptığı görüşmenin sonunda, kendi başına araştırmaya yetecek kadar şey öğrenmişti. Elyse, Peder Boselli'nin anlattıklarını birkaç kaynaktan daha teyit etmek niyetindeydi. Sonra Alessandro'yla birlikte bir sonraki hamlesini planlayabilirdi.

Palazzo'ya döndü ve bulguları hakkında bilgi vermek üzere Alessandro ile buluştu. Özel olarak konuşmak için çalışma odasına çekildiler. Elyse her şeyi anlattı, "Peder Boselli'yi tehdit edenler Morettiler..."

Kocası onun her sözünü dikkatle dinledi.

Elyse rahiple ilgili raporunu bitirdikten sonra, "Size anlattığım onca şeyden sonra Valentina'nın hâlâ bizim tarafımızda olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum, *cuore mio*."

"Carlo'nun her hareketiyle çok uyumlu görünüyor."

Alessandro onu daha da yaklaştırmak başına endişeli bir öpücük kondurdu: "Peder Boselli ve Morettilerle meseleyi hallettikten sonra Valentina'yla ilgilenelim."

Elyse içini çekti, "Carmen'i unutma. Yakında hayatımıza geri dönecek. Valentina sayesinde."

Alessandro'nun yüz ifadesi tedirginlikle gerildi. "Üvey düşünmek bile başımı ağrıtmaya başladı."

Valentina ve Gaspare'nin düğün tarihi belirlenmişti. Bu sefil olay üç ay içinde gerçekleşecekti. Carmen ortalığı karıştırmak için nedenler bulmaya başlamıştı bile. *Vincenzo'nun cenazesinden bu kadar kısa bir süre sonra düğün yapmak düpedüz saygısızlıktır*, diye yaygara koparmıştı!

Sonraki hafta boyunca karı koca, Peder Boselli'nin iddialarını incelemek için birlikte çalıştılar. Gerçek Alessandro'nun adamları tarafından doğrulandığında, rahibi *Moretti* klanından *uzakta*, güvenli ve gizli bir yere taşındılar ve genç Carlo Moretti'nin klanının suç faaliyetlerine karıştığına dair kanıtlar da ölüm listesine eklendi.

Zamanla Carlo, Gaspare aracılığıyla yetkililere teslim edilecekti. Kendileri için tehdit oluşturan diğer herkesle birlikte. Valentina'nın adının da bu suçlayıcı listeye eklenmesinin gerekip gerekmediği Elyse'in bundan sonra belirlemeye niyetlendiği şeydi. Bu kişileri ortadan kaldırılması gereken engeller olarak görmeye başladı-

Elyse'in kendini tutması bir dakika sürdü. *Tanrı'm*, lanet olası bir Bond kötü adamı gibi konuşmaya başlamıştı. Bu düşünce vicdanına huzursuzluk damlaları gönderdi.

Alessandro söylemişti.

Mafyada kaldıkları sürece hayatlarına yönelik tehdit asla sona ermeyecekti. Eğer ikisi de *kaptan* ve *kaptan'ın* karısı olarak bu yolda ilerlemeye devam ederlerse, bu grinin içinde onurlarını birkaç yıl daha koruyabilirlerdi ama oyunun bir adım önünde olmak ve bu ölümcül satranç tahtasında düşmanlarına üstünlük sağlamak için kendilerini karanlığın içinde kaybetmeleri an meselesiydi.

Bu kaçınılmaz trajedi Elyse'in onlar için öngördüğü gelecek değildi. Aşkları kötülükle lekelenemeyecek kadar değerliydi. Alessandro tehlikeli planında ilerlemekte ısrarcıydı ve risklere rağmen Elyse birden kendini tamamen bu plana dahil olmuş buldu. İleriye giden yol tehlikeli ama kesinlikle gerekiyordu. Sevginin her şeyin üstesinden gelebileceğine inanmak istiyordu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, yatak odalarının karanlığında Elyse kocasının yatağın üzerinde kendisine doğru döndüğünü hissetti. Çarşaflar aralarında fısıldaşıyordu. Alessandro onun arkasına geçti, küçük kaşığına karşı büyük kaşık oldu ve kollarıyla onu sardı.

"Bana geri döndüğüne hâlâ inanamıyorum."

Elyse onun ellerinden birini kavradı, dudaklarına götürdü ve kalbinde onun için sakladığı tüm şefkatle parmak uçlarının ve parmak eklemlerinin her birini öptü.

"Her zaman sana geri döneceğim, Alessio" diye fısıldadı.

Alessandro onun boynuna sokularak onu sahiplenici bir şekilde göğsüne bastırdı. "Sen, *cuore mio*, bu çılgınlığa değiyorsun."

O da onun için aynı şeyleri hissediyordu. Elyse arkasını Alessandro'nun kasıklarına yaslarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Alessandro, Elyse'nin kışının yuvarlak kıvrımlarına sürtünürken sessizce homurdandı. Her itiş ve dürtüşte siki daha da sertleşiyordu. Elyse arkasına uzanarak sikini eline aldı. Parmakları onun etrafını hafifçe sararak gevşek ama zevkli bir tutuşla mastürbasyon yaptı.

Elyse, kocasının uyarılmasını serbest kalmanın eşiğine , vücudunu çevirdi ve onu ağzına almak için aşağı doğru acele etti. Adam ciddiyetle itmeye başlarken parmakları saçlarına dolandı. Dudaklarının, dilinin ve yanaklarının ıslak emici sıcaklığıyla onun işini bitirdi.

Alessandro onun boğazından aşağı dökülürken çılgınca inledi, "Sì, sì, sì, brava ragazza, così brava ragazza..."

Evet, evet, evet, iyi kız, çok iyi kız...

Elyse cevap olarak sadece inleyebildi. Ağzı adamın sikiyle dolu olduğu için konuşamıyordu.

Müzik kutusu odanın içinde onlarla birlikte kaldı ama karı koca istedikleri kadar gürültü yapmakta özgürdü. Marcello mikrofonu kısa süreliğine uzaktan kısmanın ve bozmanın bir yolunu bulmuştu. Alessandro bu küçük gelişmeden *başından* beri haberdardı -*piç kurusu*- ama kadın Londra yerine Palermo'yu seçene kadar ona bundan bahsetmemişti.

Birkaç dakika sonra Alessandro kendini yastıklara yaslayacak kadar toparladı. Yarı uzanmış bir pozisyonda oturarak Elyse'i kendisine doğru kaldırdı, Elyse kalçalarının arasına oturdu ve sırtı göğsüne yaslandı.

Sağ eli göğüslerinin üzerinde gezinerek meme uçlarını yuvarladı ve çimdikledi. Sol eli bacaklarının arasına kaydı. Elyse'nin kendisine dokunduğu gibi ona zevk veriyordu. Alessandro ara sıra parmaklarını Elyse'nin kaygan amciğine daldırıyor, başparmağını nazik, alaycı okşamalarla narin nokta üzerinde gezdirirken klitorisini kaplamak için kendi sularını kullanıyordu. Elyse'in nefesleri kısalıp yanakları heyecandan pembeleşirken, Alessandro ellerinden birini sol göğsüne, diğerini de amına götürdü.

"Kendinle oyna," diye hırladı usulca, "ben de oynarken."

Onun doruk noktasını kovalamak için birlikte çalıştılar. Alessandro onun sağ göğsüne masaj yaparken o da sol göğsünü sıkıyordu. Sonunda, Alessandro iki parmağını amına *soktu*, *itme-itme-itme*, sabit bir hızda, parmakların bulanıklığı altında klitorisini fiske etmeye devam ederken. Dakikalar sonra Elyse'in içinde saf, kör edici bir coşku patladı.

Alessandro Elyse'nin ağzını kendisine doğru eğdi ve onu orgazmın sancıları içinde derinden öptü. Kalbi yatağındaki güzel, nefes kesici şeytana duyduğu aşktan başka bir şeyle çarpmazken, duyuları coşkuyla dolup taşıtı.

"Seni çok seviyorum, *cuore mio*."

"Seni daha çok seviyorum," fısıldadı.

Gece onları uyutmadan önceki sessiz anlarda Elyse ve Alessandro hayalleri, korkuları ve birlikte gelecekleri hakkında sessiz, gizli tonlarda konuştular. Alessandro ondan sakladığı her şeyi yavaş yavaş açıkladı. Valentina ve Gaspare'yle ilgili planlarını, annesinin hafıza kartındaki eski verileri düşmanlarıyla yeni kanıtlar bulmak için nasıl kullandığını ve *Cosa Nostra*'yla olan karanlık bağlarını kopardıktan sonra yatırım istediği şirketleri. Teknoloji ve emlak sektörüne açılmak istiyordu. Ayrıca annesine bir hastane zinciri satın almak istiyordu.

"Hastaneler mi?" Elyse yumuşak bir sesle haykırdı.

"Sì," diye cevap verdi Alessandro orantısız bir sırtışıla, "sana daha önce gülümsediğini görmek için dağları yerinden oynatacağımı söylemiştim."

Bu sözler Elyse'in sesini sert tutmaya çalışsa da deli gibi gülümsemesine neden oldu, "Onlarla ne yapacağımı bile bilemezdim. Bu çok fazla, Alessio."

"Bu yeterli değil," diye mırıldandı, "hiçbir şey sana karşı hissettiklerimi göstermeye yetmeyecek."

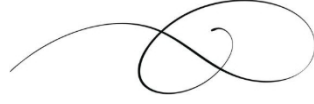
"Dur," diye mırıldandı, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu. Adam göz kırptı. "Asla."

Flört ettiler, sohbet ettiler, konuşma kolaylıkla aktı. Kocası yatırım getirilerinden, gelirlerden ve öz sermayeden bahsediyordu. Bunlar bilgisiz bir mafya prensinin saçmalıkları değildi. Kapsamlı, iyi kurgulanmış ve potansiyeli olan fikirlerdi. Adamın araştırmasını yaptığı belliydi ve Oxford'da geçirdiği zaman, kısa da olsa, hiç de boşa gitmemişti.

Elyse onun her sözüne kulak kabartıyor, riskleri ve ödülleri işliyor ve analiz ediyordu. Çok geçmeden kocası hakkında yeni bir sonuca vardı. Alessandro babası kadar acımasız ya da başkaları tarafından korkulan biri olmayabilirdi ama çok daha stratejik ve pragmatikti. O işin başındayken para çoğalırdı ve adamları onu her yerde takip etmeye devam ederdi. Alessandro onların en çok neyi arzuladıklarını anlıyordu ve sadakatlerini ve sıkı çalışmalarını ödüllendirme yeteneğine sahipti.

Bu an, heyecan verici ve korkutucu bir şeyin doğuşuna işaret ediyor gibiydi. Yeni bir sayfa açılmıştı. Sonraki birkaç hafta boyunca hayatları yeni bir ritme girdi. Elyse gün boyunca Alessandro'yu neredeyse hiç görmüyordu. Elyse onun için, o da Elyse için çok meşguldü. Suçlular ve belgesiz multimilyoner dolar işlemleriyle dolu bir imparatorluğu denetlemek tüm zamanlarını ve dikkatlerini emiyordu ama geceleri birbirlerine aitlerdi.

Aralarındaki huzur gerçektir. Aşkları hiç bu kadar parlak olmamıştı. Artık zihin, beden ve ruh olarak birleşmişlerdi ve arkadaş, sevgili, karı koca ve aynı savaşta mücadele eden yoldaşlar olarak birbirlerine bağlanmışlardı.

Takip eden üç ay Elyse'i tamamen soluksuz bırakan bir hızla geçti.

Alessandro, oyunun sonunda taşları yerine oturtmak için çok çalıştı.

Elyse, Valentina ve Gaspare'nin düğününü planlamaya devam ederken Rizzo'ları takip etmesi için Mariposa'dan yardım istedi.

Düğün günü, o daha hazır olmadan aniden gelip çattı.

Mariposa ve Svizzi, Trevisano, Berlusconi ve Moretti klanlarından diğer dört kız nedime olarak görev yaptı. Tören açık havada, lüks bir otelin bahçesinde yapıldı. Bu mekan gösterişli ve güzeldi ancak Elyse'nin Castello Balistreri'deki düğünü kadar görkemli değildi.

Kan kırmızısı güllerden oluşan yemyeşil, hoş kokulu çelenkler, her iki yanında, çardağın sütunlarının etrafında, drama ve renge ihtiyaç duyan herhangi bir çıplak yüzey boyunca her yere örtülmüştü. Masalar abartılı buketlerle çiçek açmıştı. Zarif beyaz süsenlerin yanında daha fazla kıpkırmızı gül spot ışığı için yarıştı. Altın ve kristal vurgular, Valentina'nın estetiğine çok uygun bir şekilde ihtişam ve ışıltı kattı. Dışarıdan bakıldığında her şey mükemmel görünüyordu.

Güzel gelin.

Nefes kesici bir ortam.

Muhteşem hava.

Elbette bu bir gösterişti. Gaspare, tartışmasız, Palermo'daki en sefil görünümlü damattı. Asık suratlı ifadesi, diğer her şeyin şatafatı ve gösterişi tarafından gölgede bırakılan gerçeğin bir anlık görüntüsünü sunuyordu.

*Kaptan*ın karısı olması nedeniyle Elyse, Valentina ile pek anlaşamamalarına rağmen baş nedime olarak seçildi. O Valentina'ya güvenmiyordu, Valentina da ona güvenmiyordu. Yine de, ne Elyse ne de Mariposa, Valentina'nın Morettiller ve Peder Boselli'yle ilişkisini ortaya koyabilecek önemli bir kanıt bulamamışlardı. Sarışın, o motelde Peder Boselli'nin izini sürmek için kullandığı tüm bağlantılarını teslim etti ve isimlerden hiçbiri kırmızı bayrak kaldırmadı.

Carmen bile artık lüksün kucağına döndüğü için iyi davranıyordu.

Ancak Elyse'in sonunda keşfettiği şey, Malina'nın iki Rizzo kadınının dışarıdan bakanların sandığından daha az uyumlu olduğunu iddia ederken yanılmamış olduğuydu. Görünüşe göre Valentina ve Carmen hiç de aynı fikirde değillerdi. Valentina düğün planlama sürecinde tam bir gelinzilla olmuştu, öyle ki Carmen kızından elini eteğini çekmiş, Valentina'nın öfke nöbetlerini yatıştırmak için Elyse'i defalarca sessizce devreye girmeye zorlamıştı.

Törene saatler kala Carmen bir ruj tüpü yüzünden kızını evlatlıktan reddetmekle tehdit etti. Her iki Rizzo da aynı tonda kırmızı sürmeye kararlıydı. Bir *Rouge Hermès 79 Rouge Érabie*. Valentina annesine bunu kullanmasını yasakladı. Carmen başka bir renk seçmeyi reddetti. Kızının büyük gününü kutlamaktan çok Valentina'yı gölgede bırakmakla ilgileniyor gibiydi, bu da Elyse'e barışı korumaktan başka seçenek bırakmıyordu.

Acil durumlar her fırsatta ortaya çıkmaya devam ediyordu. Elyse kriz üstüne krizle başa çıkmaya çalışırken sınıksız sarılmış bir halde etrafta koşturup duruyordu. Bir noktada, lanet olası duvak kayboldu. Nedimeler sonunda lanet olası şeyi bulduklarında, Elyse onu soyunma odasındaki Valentina'ya götürdü.

Önce kapıyı çaldı.

Valentina'nın sesi kapıdan içeri süzüldü, "İçeri gel."

Elinde çantası, Elyse duvağı teslim etmek üzere odaya girdi. Valentina süslü bir kiraz meşesi makyaj masasının önündeki pelüş zümrüt yeşili kadife taburede oturuyordu. Saçını ve makyajını yaptırmayı yeni bitirmişti. Dudakları *79 Rouge Érabie* ile öpülmüştü. Elyse daha önce Carmen'e renk değiştirmesi karşılığında daha da pahalı bir ruj markası hediye etmişti.

Valentina'ya alaycı bir ifadeyle baktı. "Bu renk senin için mükemmel."

Valentina bir tavus kuşu gibi caka satmak yerine, Elyse'in övgülerinden çekinerek onu şaşırttı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında sarışının sesi tuhaf bir şekilde sessiz çıkmıştı.

Gelinin törenden önce yansımasını görmesini engellemek için, İtalyan âdeti olduğu üzere aynanın üzerine büyük bir bez örtülmüştü. Sarışın alışılmadık biçimde gergin görünüyordu. Elyse bunun Valentina'nın görünüşünü kontrol edememesinden kaynaklandığını düşündü.

Ona "Çok güzel görünüyorsun" diye güvence verdi.

Valentina iç çekti. "Neye benzediğimi biliyorum, Dr. Romero. Yine de onun üzerinde boşa gidecek."

Valentina'yı üzgün hissettiği için suçlayamazdı. Ne de olsa Gaspare Célia değildi ve daha da kötüsü, lanet olası bir aptaldı. Bütün bu düğün pek çok açıdan yanlış geliyordu. Elyse törenden hemen önce ortalığı karıştırmak istemediğinden Valentina'nın şikâyetleri hakkında yorum yapmamayı tercih etti ve bunun yerine elindeki işe odaklandı.

"İyi haberlerim var." Elyse çantasından dev tül bulutu çıkardı. "Duvağını bulduk."

Valentina bir kez daha iç geçirdi. "Harika."

Sarışın neden bu kadar üzgün görünüyordu? Valentina'nın kin ya da kendini beğenmişlik dışında bir duygu ifade ettiğini hiç görmemişti. Elyse ilk kez sarışının daha kırılgan yanını görüyordu. Elyse, "Giymene yardım edebilir miyim?" diye sorarken Valentina'nın garip ruh halinin kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı.

"Lütfen."

Elyse sabit ve çevik elleriyle, Malina'nın düğün günü hazırlanmasına yardım ettiği gibi, duvağı sabitlemek için cerrahi reflekslerini kullandı. Valentina'nın en iyi şekilde görünmesine yardımcı olmak için özenle çalıştı. Bu, sarışının ona karşı her zamanki düşmanlığını yumuşatmış gibiydi.

Sarışın tekrar, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Benim için zevkti," diye yanıtladı Elyse geri çekilip el işine hayranlıkla bakarken. "Kesinlikle göz kamaştırıcısın. Ciddiyim."

Valentina soğukkanlılıkla, "Eğer görüldüğüm gibi olmasaydım," dedi, "Gaspore bu hakaret dolu evliliği kabul etmezdi. Ailesini öldürdüğümüz için ölmemizi istiyor ama küçük taşakları Sandro'nun yanında korkudan geri çekilirken, küçük aleti hâlâ benim için sertleşiyor. Böylesine zavallı bir solucanla evlenmek üzere olduğuma inanamıyorum."

Elyse'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Valentina geçtiğimiz üç ay boyunca, Elyse onu kışkırtmaya çalıştığında bile, yaklaşan nikâhı konusunda tek bir kuşku dile getirmemiş ya da isteksizlik göstermemişti.

Elyse sarışını endişeyle inceledi. "Tereddütlerin mi var? Eğer geri çekilmeyi planlıyorsan, bunu bilmem gerek."

Valentina'nın bakışları daraldı ve keskinleşti. "Sakin olun Dr. Romero, bu günü sonuna kadar götürmek niyetindeyim. Burada neyin tehlikede olduğunu anlıyorum."

Sinirleri biraz yatıştı. "Güzel."

Valentina dilini şaklattı. "Ancak."

Mierda. "Sorun nedir?"

Valentina burnunu çekti, "Cosca için kendimi feda etmek üzereyim. En azından çabalarımı takdir edebilirsin."

"Fedakarlığına değer vermediğimi hiç söylemedim."

Valentina ikna olmuş görünmüyordu. "Yalan."

Elyse yemi yutmayı reddetti. "Sen evlenmeden hemen önce tartışmak istemiyorum. Şikâyetimizi düğünden sonra dile getirebiliriz."

"Ama bu konuşmak için son şansımız," diye itiraz etti Valentina. "Solucanla yeminimi değiştirdikten sonra geri dönüş olmayacak, bu yüzden aramızdaki anlaşmazlıkları çözmeliyiz. *Şimdi.*"

"Sanmıyorum-"

Valentina onun sözünü kesti, "Eğer şimdi bana gelmeseydin, seni törenden önce bulacaktım. İçimi dökmem gereken bazı şeyler var."

Kendini destekledi. "Oh, lanet olsun..."

"Geçtiğimiz üç ay en hafif tabiriyle göz açıcı oldu. Benim küçük fahişem olarak vazgeçilmezdin. Tüm bu saçmalıklarla kendi annemden daha iyi başa çıkabildin."

Elyse gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı. "Teşekkürler, sanırım?"

"Yine de bana güvenmediğini biliyorum. Sana ihanet etmemi bekliyorsun."

Elyse itiraz etmedi çünkü sarışının söyledikleri doğrudu. "Birlikte çalışmak için arkadaş olmamıza gerek yok," diye mırıldandı.

"Hayır, arkadaş olmamıza gerek yok," diye devam etti Valentina, "ama ben *Sinyora De Leon* olduktan sonra da ittifakımızı sürdüreceksen size güvenebileceğimi bilmem gerekiyor. Aksi takdirde planlarımız başarısız olur."

Elyse, "Haksız değilsin ama güven kazanılmalıdır," diye mırıldandı.

"Célia bana güveniyor." "Ben Célia değilim."

"Sandro da bana güveniyor."

"Gerçekten güveniyor mu?"

Valentina sırtıttı. "Sandro ve benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirmek için dürtüsüne direndi. *Zorlukla da olsa.* Sarışının en sevdiği eğlence Alessandro konusunda onu kıışkırtmak gibi görünüyordu. Ölü bir atı tekmelemek gibiydi bu.

nokta. Kızgınlık Elyse'in içine işledi ama yüzüne rahatsız olmayan bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

Elyse bir azizin sabrıyla içini çekti. "Görünüşe göre öyle değil. Lütfen beni aydınlatın."

VALENTINA DRAMATİK BİR DURAKLAMA YAPTI. "İster inanın ister inanmayın, bir zamanlar Sandro ve ben birbirimizi gerçek kardeşler gibi kolluyorduk."

Bu doğru muydu? Merak Elyse'i hemen yakaladı ve bırakmadı. "İkinizin arasının hiç iyi olmadığını fark etmemiştim."

Valentina'nın sesi alçaldı ve kesinlikle daha kasvetli bir ton aldı. "Annem Vincenzo ile ben on üç yaşındayken evlendi. Sandro on yedi yaşındaydı. Başta bize içerledi çünkü annesi bir yıl önce zar zor ölmüştü. Ama zamanla Sandro bana karşı gardını düşürdü. O zamanlar şimdiki kadar yetenekli ya da rahat değildim. Birçok yönden benim koruyucum ve sırdaşım oldu."

Koruyucu ve sırdaş mı? Elyse Valentina'ya inanıp inanmayacağını bilmiyordu. Bu da Vincenzo'nun cenazesindeki timsah gözyaşları gibi bir numara mıydı? Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa, yine de-

Elyse her zaman Alessandro ile Valentina arasındaki gizli karmaşıklık katmanlarından şüphelenmişti. Kocas, Zürih'teki villada yaşadıkları garip karşılaşma sırasında üvey kız kardeşiyle olan ilişkisinin bu yönü üzerinde durmamıştı.

"Kardeşleri bana bok gibi davrandı. Öldükleri için mutluyum. Sandro benim için ayağa kalkan tek kişiydi."

Eğer Valentina onu kandırmıyorsa, Elyse Alessandro'yu geçmişinin bu kısmını ondan sakladığı için suçlayıp suçlamayacağını bilemiyordu. Bu kasıtlı bir ihmalden ziyade bir dikkatsizlik olsa bile, piç kurusu kendi payına düşenden daha fazla sır saklıyordu, bu yüzden bu konu onun sinirlerini biraz bozmaya devam etti.

Pek de kızarmayan gelin, Elyse'in dikkatini tekrar konuşmalarına çekmek için kabaca boğazını temizledi.

Başı utangaç bir bakışla Valentina'ya döndü. Hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatan sarışın devam etti, "Sandro çoğu zaman yatılı okuldaydı. Palermo'ya sadece yaz ve kış tatillerinde dönerdi. Yine de beni Vincenzo'nun gazabından herkesten daha iyi korudu. Annem üvey babam ne zaman öfkelenmeye başlasa ona karşı çaresiz kalırdı ama Sandro onu kızdırmaktan çekinmezdi. Hatta bazen bunun için dayak bile verdi."

Dayak mı?

Elyse'in yüzüne dehşet yayıldı. "Oh, *Dios*."

Valentina gergin bir şekilde gülümsedi. "Her zaman şimdiki kadar büyük ve güçlü değildi. Biz büyürken kardeşleri üstün cüsselerinin ve güçlerinin avantajını sonuna kadar kullandılar. Vincenzo ne zaman ona bir ders vermelerini emretse acımasızca davranırlardı. Sandro benim için birkaç kez suçu üstlendi. Ben de onun için aynısını yaptım. Vincenzo ve büyük oğulları birlikte yaşaması kolay adamlar değildi."

İçgüdülerini Elyse'e Valentina'nın abartmadığını söylüyordu. Alessandro'nun babasının zalimliği altında çok acı çektiğini biliyordu. Valentina'nın da daha iyi durumda olmadığı anlaşıyordu.

Elyse'in gözleri şefkatle yumuşadı. "Senden şüphe etmiyorum. Vincenzo'nun çocuğu olmak korkunç bir şey olmalı."

Valentina kısık sesle, "Sandro olmasaydı o yıllara nasıl dayanırdım bilmiyorum," diye fısıldadı.

Mavi gözler yeşil gözleri aradı. Elyse nazikçe, "Birbirinize sahip olduğunuza sevindim," dedi.

"Ben de."

Sarışını yakından inceledi. Valentina hüzünlü gözleri ve çökmüş omuzlarıyla gerçekten perişan görünüyordu. Ama Elyse kuzu postuna bürünmüş bir kurda sempati duyduğu hissinden kurtulamıyordu. Sarışının böyle bir zamanda -*düğününe saatler kala*- ruhunu açığa *vurmayı* seçmesi kuşku uyandırıyordu. Bir bit yeniği olmalıydı.

Elyse, "Bir zamanlar iyi bir ilişkiniz varmış gibi görünüyor. Neden değişti?"

Valentina acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Aramıza bir kızın girmesine izin verdim."

"Ne?"

"Sadece on sekiz yaşındaydım. İlk kez kendime bir kadınla birlikte olmak istediğimi itiraf etmiştim. Adı Maria'ydı ve çok güzel, komik ve nazikti. O zamanlar benim dünyam olmuştu. Maria önce Sandro ile çıktı. Daha sonra aşık olduk ve onun arkasından sevişmeye başladık. Bizi öğrendiğinde her şey boka sardı. Bana olan güvenini kaybetti ve ben de ona kızdım çünkü Maria bana sahip olmasına rağmen hala onu istiyordu. Aramızdaki anlaşmazlık bir rekabete dönüştü. O zamandan beri birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız."

Elyse üvey kayınbiraderinden şüphe ettiği için kendini soğuk, kalpsiz bir sürtük gibi hissediyordu ama Valentina neden durup dururken bu kadar açık ve savunmasız davranıyordu? Bir şeyler ters gidiyordu. Kendini tekrar azarlamak üzereydi ki Valentina içten bir kahkaha patlattı, halsizliği deri değiştiren bir yılan gibi soyulup gitti. "Oh, Dr. Romero! Şu anki yüzünüzü görmelisiniz! Çok şaşkın görünüyorsunuz. Oldukça sevimli."

Elyse, Valentina'nın bir seksenlik değişimine karşı çıktı. "Senin derdin ne be?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Valentina. "Sadece aklıma koyduğumda ne kadar ikna edici olabileceğimi göstermek istedim."

Kendini oyuna getirilmiş hissedenden Elyse'in siniri ölçülemeyecek kadar arttı. "Bana beş dakika boyunca düpedüz yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

Valentina titredi, "Katılmam gereken bir düğün olmasaydı devam edebilirdim."

Elyse ona ters ters baktı. "Sen çok kötüsün."

"Ve ben onlara yalan demezdim," diye ısrar etti Valentina sırtarak. "Daha çok gerçeğin süslenmiş versiyonları gibiler."

Elyse kaşlarını çatarak, "Hangi kısımlar süslenmiş?" diye sordu.

"olmak gerekirse, Sandro ve ben hiç . Biz ilk günden beri yağ ve ateşti. Gerçi diğer her şey bir şekilde gerçekliğe dayanıyor. Maria yüzünden yaşadığımız kavga gerçektir ama Maria benim anlattığım kadar önemli değildi. Sandro onu bir kez becerdi, ben de bir kez becerdim ve bunu sadece onu kızdırmak için yaptım."

Elyse biraz rahatladığını hissetti. *Bu, tanıdığı ve güvenmediği dar kafalı, kinci Valentina'ydı.* En azından Alessandro üvey kız kardeşi hakkında ondan daha fazla sır saklamıyordu.

"Peki ya Vincenzo ve Alessandro'nun kardeşleri? Onlar gerçekten senin söylediğin kadar kötüler miydi?"

Alay eden Valentina tereddüt etmeden başını salladı. "Vincenzo ve oğulları canavardan beterdir. *Lanet psikopatlar.* Bize karşı hep şiddet uygularlardı. Ama Sandro ve ben hiçbir zaman birbirimizin suçunu üstlenmedik. Zaman zaman Sandro'yu otobüsün altına bile atmış olabilirim. Onun morarmasını ve kanamasını izlemek eğlenceliydi."

Elyse iç çekti. "Neden şaşırmadım ki?"

Valentina'nın tavrı yeniden değişti. İfadesi dinginleşti ve şöyle dedi: "Yaptığım hiçbir şey sizi şaşırtmamalı. Çünkü işimi halletmek için her şeyi yapmaya hazırım. *Burada anlatmak istediğim de bu.*"

"Elyse, "Engelleri aşma becerinizden mi etkilensem, yoksa başkalarını hiçe saymanızdan mı dehşete düşsem bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Her halükarda, artık birbirimizi daha iyi tanıyoruz, değil mi Dr. Romero?"

Elyse onu dişi bir aslanın dişi bir kaplanı ölçüp biçmesi gibi izledi. "Sanırım öyle."

Valentina mavi gözlerini kocaman açarak dudak büktü ve sızlandı: "Benden şüphe etmeyi bırak. *Lütfen*. Bana güvenirsen birlikte ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşünsene."

Bu kadının ruh halleri ve duygular arasında bu kadar çabuk geçiş yapabilmesi ürkütücüydü. Valentina karmaşık, çok katmanlı bir kişiydi. Elyse sarışının gerçek niyetini çözmeye çalışırken kendini bir dizi Rus bebeğini açan bir çocuk gibi hissediyordu. "Güven iki yönlüdür. Şu anda nerede durduğundan emin değilim."

"Eğer size güvenmeseydim, performansımın yarısında elimi göstermezdim."

"Bu adil, sanırım."

"Geçtiğimiz üç ay boyunca bu düğün üzerinde birlikte çalışmak çok aydınlatıcı oldu. Sizi yakından izledim. Baskı altında iyi çalışıyorsun."

"Bana iltifat ediyormuşsun gibi hissediyorum," diye mırıldandı Elyse kaşlarını çatarak, "ve bu beni paranoyaklaştırıyor."

Valentina zevkle titredi. "Sen bana değerini kanıtladın, ama öyle görünüyor ki, son birkaç aydır sana ve Sandro'ya davamızı ilerletmek için yardım etmekten *başka bir şey* yapmadığım hâlâ kendimi kanıtlamam gerekiyor."

"Sesin acı geliyor."

Sarışın homurdandı. "Acı *çekiyorum*. Zaman tükeniyor. *Sinyora De Leon* olmak üzereyim. Düşman topraklarına girdikten sonra arkamda olduğunuzu bilmem gerek. *Tamamen*."

"Elyse, "İşleri bizim için berbat etmediğin sürece tam desteğimi alacaksın," diye ekledi.

"Artık nasıl çalıştığımı biliyorsun. Nasıl düşündüğümü biliyorsunuz. Karakterimi onaylamıyor olabilirsiniz ama yeteneklerime inanın. İçiniz rahat olsun, Gaspere'yi küçük parmağıma dolayacağım. Ona neyin çarptığını bilmeden bizim için suçu üstlenecek."

Valentina'nın güzel yüzü kararlılıkla kilitlenmişti. Şu anda kesinlikle durdurulamaz görünüyordu. Elyse, Alessandro'nun üvey kız kardeşiyle ortaklık konusunda neden kumar oynamayı seçtiğini anlamaya başlıyordu. Sarışın aslında oldukça tahmin edilebilir biriydi. Onun için her şey oyunun sonunu getirmeye bağlıydı.

Yine de Elyse daha derine inmek istiyordu. Valentina'nın güvenini kazanma arzusuna rağmen Elyse gardını indirecek gibi görünmüyordu. Valentina ona ahlaka ya da sadakate değer veren biri gibi görünmüyordu. Elyse sarışının vahşi hırslarının ardındaki itici gücü anlamak istiyordu. Başka bir nedeni olmalıydı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Mavi gözleri safir gibi parlıyordu. "Tabii ki."

Elyse, "İşlerimizi meşrulaştırmayı neden bu kadar önemsiyorsunuz?" diye sormaya cesaret etti.

Valentina omuz silkti. "Sanırım insanlar açgözlü yaratıklar. Sahip olamadığımız şeyleri arzularız. Benim için mi? Her zaman güç ve saygı olmuştur. Belki de tüm kararları erkeklerin vermesinden bıkmışımdır. Bir kez olsun sorumluluk bende olsun istiyorum."

"Saygıya olan ihtiyacınızı anlıyorum. Herkes saygı görmek ister. Ama güç sizin için neden bu kadar önemli?"

Sarışın düşünceli bir şekilde, "Neden bir insan *kaptan*, kral, başkan ya da CEO olmak ister ki? Üstün olmak iyi hissettiriyor, özellikle de diğer herkesten üstün *olduğumda*."

Elyse istemeyerek de olsa Valentina'nın sesinin samimi gibi geldiğini kabul etmek zorunda kaldı. "Peki ya annen? O da aynı şeyi mi istiyor?"

Valentina'nın güdülerini Elyse için daha az bulanık hale geliyordu ama Carmen hâlâ gizemini koruyordu. Arzuları Malina'nın söylediği kadar basit miydi? Yoksa ileride tehdit oluşturabilecek biri miydi?

"Annem," diye cevap verdi Valentina yumuşak bir sesle, "elmaslarından ve havyarından vazgeçmek zorunda kalmadığı sürece hiçbir şeyi umursamaz."

Annesinden bahsederken Valentina'nın yüzü duygulardan arınmıştı. Elyse dikkatle, "Annenin başka tutkuları yok mu?" diye sordu.

Valentina sıkılmış bir ses tonuyla cevap verdi: "Annemin hayattaki tek tutkusu günlerini kıyafetlere, ayakkabılara ve botoksa aşırı miktarda para harcayarak geçirmektir. Milyoner olduğunuz sürece onu mutlu etmek çok kolay."

Elyse satır aralarını okudu. Valentina'yla aylarca vakit geçirdikten sonra, sarışının ne söylediğini anlamaya başlamıştı. Valentina ne zaman bir yalan söylemek istese Oscar ödüllü bir aktris kadar canlı ve ikna ediciydi. Ancak, üvey kız kardeşi ne zaman meraklı gözlerden bir şey saklamak istese hafifçe geri çekiliyor gibiydi.

Elyse gülümsedi ve hiçbir şey belli etmeden, "Dürüstlüğün takdire şayan," dedi.

Valentina ince bir bakışla onu inceledi. "Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim. Şu anda ne düşündüğünü söyleyemem."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "İstiyorum."

Ama Elyse elini göstermeye hazır değildi. İki Rizzo arasında Carmen kızından daha bencil görünüyordu. Valentina Carmen'in iyiliğini umursamasaydı, Salemi'de çürümesine izin verirdi. Gerçekten kalpsiz bir sürtük, ailesine yardım etmek için Peder Boselli'yi arama zahmetine katlanmazdı.

Bu, Valentina'nın gerçekten de bir parça merhamete sahip olduğu anlamına mı geliyordu?

Elyse emin değildi. Valentina ve Carmen'in, kısa bir süre önce *Sverso*'da Alessandro'yla yaptığı gösteride olduğu gibi, sadece görmesini istedikleri şeyi görmesi için onu manipüle etme olasılığı her zaman vardı.

Elyse, "Bence birlikte çok zarar verebiliriz," dediğinde hâlâ Rizzo kadınları hakkında karar vermeye çalışıyordu.

Valentina, "Ama?" diye sordu.

"Ama yok," diye yalan söyledi. Elyse, fırsat çıkarsa Valentina ve Carmen'in Alessandro'yu devirmeye çalışacaklarına ihtimal vermiyordu ama en azından anne ve kızı tahmin edilebilirdi ve bu nedenle eylemleri yönetilebilirdi. Hatta belki önlenebilirdi.

Valentina De Leon klanında yükselene kadar Rizzo kadınlarının grev yapması pek olası değildi. Güç ve nüfuz bir gecede ortaya çıkmıyordu. Zaman onların yanındaydı. Tek yapması gereken Valentina'ya göz kulak olup sarışının ittifak konusunda fikrini değiştirmedikten emin olmaktı.

Elyse cesaretle, "Haklısın, niyetinden şüphe ettiğim için sana bir özür borçluyum. Cenazeden bu yana bize yardım etmekten başka bir şey yapmadın ve muhaliflerimizi alt etmeye çalışırken çok değerli olacaksın. Artık seni sorgulamayacağım. Güvenimi hak ediyorsun."

Sarışın tatlı bir sesle, "Tek istediğim buydu," dedi. Elyse elini uzattı. "Arkadaşlığa."

Valentina onu kavradı ve şakacı bir el sıkışmasıyla anlaşmayı mühürledi. "Ömür boyu kankayız!"

"Şimdi izin verirsiniz, kontrol etmem gereken milyonlarca şey var," diye mırıldandı Elyse, "yoksa bu düşün sen daha koridora çıkamadan başımıza patlayabilir."

Valentina sırtarak Elyse'e el sallayıp soyunma odasından uzaklaştırdı. "Tüm bu saçmalıklarla uğraşırken iyi eğlenceler! Sen bir gelinin isteyebileceği en iyi kaltaksın."

Elyse omzunun üzerinden "*Ömür boyu kankayız*," dedi, "değil mi?"

Valentina'nın soyunma odasından çıkarken Malina'nın tavsiyesi aklından çıkmıyordu. *Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut.* Yeni arkadaşını bir şahin gibi izlemek niyetindeydi.

Valentina ve Gaspare'nin töreni ve resepsiyonunun geri kalanı Elyse'nin titiz planlaması sayesinde sorunsuz geçti.

Parlayan gelin koridorda yürürken bahçeden "*O Sole Mio*" şarkısı yükseliyordu. Gül yapraklarından oluşan bir iz Valentina'yı somurtan damadına götürdü. Annesinin ya da Alessandro'nun dikkatleri kendisinden ve muhteşem gelinliğinden çalmasını istemediği için tek başına yürümekte ısrar etmişti. Gaspare ve Valentina rahibin önünde yeminlerini okudular. Daha sonra, yanaklarına iffetli bir öpücük kondurdular.

Gecenin sonuna doğru şenlikler azaldı ve Elyse avluda Alessandro ile yavaşça dans ediyordu. Canlı bir grup en yeni pop şarkılarının enstrümantal yorumlarını çalıyordu. Smokin ve gece elbisesi giyen konuklar gülüyor, dans ediyor ve etraflarında içki içiyorlardı.

Çok uzakta olmayan Mariposa da müzik eşliğinde sallanıyordu. Monte'nin kollarındaydı. Yaralı koruma her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı ama Elyse, kollarındaki kadına bakan Monte'nin gözlerinde sıcak bir parıltı fark etti. Mariposa'nın yanaklarını pembe bir allık renklendirdi. Utangaç bir tavırla ona bakarken bunun serbestçe akan alkol ve kalabalık dans pistiyle pek ilgisi yok gibiydi.

Elyse kocasına, "Bak," diye mırıldandı.

Alessandro'nun gözleri onun bakışlarını takip etti. Monte ve Mariposa'yı gördüğünde bilerek gülümsedi. "Bu ikisi hakkında ne yapmalıyız, *cuore mio*?"

Elyse kendi gülümsemesiyle, "Bırak onları," diye fısıldadı, "ve ne olacağını gör."

Mırıldanarak onayladı. "Belki yakında başka bir düğün daha olur."

"Umarım öyledir."

Alessandro onu daha yakına çekti. Elyse başını onun göğsüne yasladı. Bir süre konuşmadan dans ettiler, birbirlerinin kucağında bu nadir soluklanma anının tadını çıkardılar.

Sonunda Alessandro sessizliği bozdu, "Luca senin Valentina'nın soyunma odasında olduğunu söyledi."

bir süre. İkinizin arasında her şey yolunda mı?" Kocas
gözlerinde endişeyle ona baktı. "Biraz sohbet ettik."

"Ne hakkında?"

"*Senin hakkında.*"

Kolları etrafında sıkılaştı. "Siktir." "Merak
etme, başın belada değil." "Söz veriyor
musun?"

"Evet."

"Senin tarafından cezalandırılmak umurumda olmazdı," diye
alaycı bir gülümsemeyle takıldı, "eğer çuvallarsam."

Ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Aşağı, evlat."

Masumca ekledi, "Sadece şansımı deneyeyim dedim."

"*Terbiyeli ol.*"

Alessandro kıkırdayarak boğazını temizledi. "Biliyor musun, tüm
ciddiyetimle söylüyorum..."

"Evet?"

Yüzünü buruşturdu. "Babam Carmen'le evlendiğinden beri
Valentina ve ben anlaşıyoruz. İlk günden beri birbirimize
eziyet etmekten gurur duyuyorduk, ama şimdi düşünüyorum da,
aramızın bozuk olmasının nedeninin babam olduğuna
inanıyorum. O herif, önümüze attığı artıklar için kavga etmemizi
seyretmeye bayılırdı."

"Ölümlere hakaret etmemem gerektiğini biliyorum," diye
mırıldandı Elyse, "ama siktir et onu."

Alessandro kaşlarını çatarken, "*o herifi*," diye onayladı.
"Acaba Valentina ve ben birbirimiz yerine ona düşman olsaydık
daha mı mutlu olurduk?"

"Belki artık o gittiğine göre, onunla aranı düzeltmek için bir
şansın olur?"

Alessandro dikkatle onun bakışlarını tuttu. "Uzlaşmanın
mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. Tek bildiğim onun
aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Sana söylediği herhangi
bir şey seni üzdüyse, lütfen bana sor, tüm sorumluluğu
üstleneceğim."

Ona bakarak bir kaşını kaldırdı. "Söyle o zaman, Maria kim?"

Gözlerini kırptırdı.

"Maria mı?" "Evet."

Alessandro hâlâ bir şey anlamamış gibi görünüyordu. "*Kahrolası Maria*. Adı neden bu kadar tanıdık geliyor?"

Elyse, "Neden, gerçekten mi?" diye sordu.

Sonra, içinde bir şeyler klik sesi çıkarır gibi oldu. Gözleri büyüdü. "Oh, *Dio*. Sanırım Valentina onu becerdikten sonra ben de onu becerdim. Yoksa tam tersi miydi?"

"Görüyorum ki adı nihayet bir şeyler çağrıştırmış."

Yüzünü buruşturdu. "Benim için en kötüsünü düşünüyor olmalısın."

Yine de onun hakkında kötü şeyler düşünmüyordu. Aksine, aslında şu anda kocasından oldukça memnundu. Gerçek onu bir pislik gibi gösterdiğinde bile çok daha açık sözlü davranıyordu. Alessandro yeni bir sayfa açıyor gibiydi. Ondan doğru dürüst cevaplar almak artık diş çekmek gibi gelmiyordu.

Elyse gülerek, "Rahatla," diye onu temin etti. "Senin hakkındaki düşüncelerim daha iyi yönde değişti. Bana karşı açık sözlü ve dürüst olman hoşuma gidiyor."

"Bu durumda," diye teklif etti, "tüm kirli, küçük sırlarımı seninle paylaşacağım."

"."

"Yine de sizi uyarmalıyım. Kocanız bir aziz değildi. Geçmişim hiç hoş değil. Pek çok insanı incittim ve daha da fazlasını öldürdüm."

"Aceleye gerek yok ama zamanla senin hakkında her şeyi öğrenmeyi umuyorum Alessio. İyi, kötü ve çirkini. Bu beni sadece sana yaklaştıracak."

Başını yana eğdi. "Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

Parmak uçlarında yükselip burnuna bir öpücük kondurdu. "Seviyorum."

"Ve ne itiraf edersem edeyim bana tapmaya devam edecek misiniz?"

Onu tekrar öptü. "Öpeceğim."

Kahverengi ve mavi-gri gözler kurnazca keskinleşti. "Ama sonunda seni kızdırırsam beni yine de ister misin?"

"Umurumda değil. Geçmişin, geçmişte kaldığı sürece önemli değil."

Adam kıza mahcup bir ifadeyle sırttı. "Tanrıya şükür böyle bir *melekle* evlenmişim."

Elyse gözlerinde şakacı bir parıltıyla ona burnunu kıvırdı. "Sen kutsanmış bir adamsın, kocacığım. Bunu asla unutma."

Başını öne eğen Alessandro bıyık altından güldü. Ağzı onunkini yakaladı ve sanki asla doyamayacağı bir nimetmiş gibi tekrar tekrar öpüşmeye başladılar.

Bir süre sonra müzik kesildi ve kalabalık dans pistinden dağıldı. Konuklar avlunun iki yanında sıralanmaya başladı. Pirinç dağıtıldı. Gülümseyen Valentina ve somurtan Gaspare, şık beyaz bir limuzine binip gecenin karanlığında kaybolurken üzerlerine pirinç konfetisi yağdı.

Alessandro'nun gözleri limuzin tamamen gözden kaybolana kadar onu takip etti. Mırıldanarak, "Sence Gaspare'e teslim edecek mi?" diye sordu.

Sarışının soyunma odasında ona yaptığı numaradan sonra Elyse, Valentina'nın Gaspare'i parmağında oynatabileceğinden şüphe duymuyordu. Başını sallamaktan başka çaresi yoktu. "Sanırım öyle."

"Artık geri dönüş yok," diye mırıldandı Alessandro.

"Elyse fısıltıyla, "Tek yol ileri gitmek," diye onayladı.

DÜĞÜNDEN İKİ GÜN SONRA, karı koca yatakta birlikteydiler. Müzik kutusu dinlerken sohbet ediyorlardı. Ağzından çıkan her kelime kasıtlıydı. İlgı çekecek kadar önemli. Çıkarlarını koruyacak kadar belirsiz. Bir kez daha strateji geliştiriyorlardı. Kadın dizüstü bilgisayarında. Adam telefonunda.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu.

"Marcello," diye cevap verdi. "Peki ya sen? Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Şantaj."

"Neredeyse bitti mi?"

"Hemen hemen." Koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış olan Elyse ekranına bakıyor, bir yandan ekranı kaydırıyor bir yandan da "Ölü adamların hâlâ işe yarayabileceğini kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyordu.

Renata'nın hafıza kartı eski verilerle dolu olabilirdi ama yaşamı boyunca topladığı kanıtlar boşa gitmemişti.

Alessandro telefonunu ona baktı ve çıplak omzuna bir öpücük kondurmak için yaklaştı. "Yeterli hayal gücüyle her şey bir silaha dönüşebilir. *Ölüler bile.*"

Elyse ve Alessandro, bu kişilerin tedarik zincirindeki rollerini inceleyerek, offshore hesaplarını analiz ederek ve konteynerli sevkiyatlar için kullandıkları belirli limanların yerini tespit ederek, Vincenzo'nun Beltrán karteliyle ortaklığının operasyonel giriş ve çıkışlarının hile kodlarını buldular.

Eski muhafızların yerini daha genç adamlar almıştı ama şimdi bile değişen pek bir şey yoktu. İş dünyası hâlâ benzer şekilde işliyordu. Böyle bir bilgi güçlü bir araç haline geldi. Elyse, bu bilginin kocasını intikam yoluna götüreceğini fark etti.

"Her şey yolunda giderse," diye mırıldandı, "babanın imparatorluğunu içten dışa doğru parçalayacak güce sahip olacaksın."

"Onu yerle bir etmek için sabırsızlanıyorum."

Gözleri buluştu. Yeşil, kahverengi ve mavi-gri üzerinde oyalandı. Bütün gün birbirleriyle birlikte olmamışlardı. Planları hızlandığından beri karı koca birbirlerini giderek daha az görüyorlardı. Alessandro'nun *kaptan* programı çok yoğundu ve Elyse de perde arkasında koşuşturmakla meşguldü. Birbirleriyle temas kurmak için zaman bulmak giderek zorlaşıyordu.

İki gün önce, on beş dakika boyunca birlikte duş almayı başardılar.

Dün, konuk odalarından birinde yirmiden az bir süre için buluştular.

Elyse ve Alessandro ne zaman birlikte nadir bir an bulsalar, bunun gibi, birbirlerine fikirlerini aktarırlardı. Elyse planlarındaki potansiyel tuzakları tespit ederdi. O da çözümler üretirdi. Elyse parçaları yerine oturtmaya yardım ederdi. Alessandro son darbeyi indirirdi. Birlikte, Vitale imparatorluğunun kemiklerini parça parça kırmak ve enkazdan yeniden inşa etmek için çalıştılar.

Operasyonların daha verimli ve şeffaf bir şekilde yürütülmesini sağlamak için teknoloji kullanılmaya başlandı. Seçkin avukat ve muhasebecilerden oluşan uluslararası bir ordu kuruldu. Kazançlarının bir kısmı yeni yatırımlar için ayrıldı.

Son zamanlarda, klanlarının bazı üyelerinin değişen rüzgârlara karşı dirençli olduğu ortaya çıkıyordu. Bu durum Elyse'i rahatsız ediyordu. Ertesi gün, bir toplantıya gitmeden önce kocasını birkaç dakikalığına yakalamayı başardı. Elyse, Alessandro'nun elini tuttu ve onu çalışma odasına itti. Bu, müzik kutusunun önünde yapmak istediği bir konuşma değildi.

"Sorun nedir, *cuore mio*? Dertli görünüyordun." ". "

"Ne hakkında?"

"Antonino ve Nitto. Onlarla her zaman bir adım ileri, iki adım geri gidiyoruz. Bizi sabote etmeye kararlılar."

"Farkındayım," diye . "Bu şerefsizler gittikçe cesaretleniyor."

"Onlar hakkında ne yapmalıyız?"

"Annemin ayak izlerini takip etmeyi düşünüyordum."

"Nasıl?"

"Büyükbabanın oyun kitabından bir sayfa çalarak."

"Dinliyorum."

"Marcello bir şeyleri hacklemekte çok iyidir. Yeteneklerinin boşa gitmesine izin vermek utanç verici olur. Ondan uzun vadede işimize yarayacağına inandığım bazı belge ve kayıtları derlemesini istedim..."

Çok geçmeden düzinelerce isim de bu listeye eklendi. Her biri, suçluları sekiz ila yirmi yıl arasında hapis cezasına çarptırabilecek ağır uyuşturucuların ithalatı, satın alınması veya bulundurulmasıyla bağlantılıydı.

Antonino Buscetta neredeyse on yıl boyunca Vincenzo'nun *consigliere*'i olarak seçilmişti. O zamanlar, *Cosca*'nın Avrupa'da yeniden dağıttığı sevkiyatların çoğunu denetliyordu.

Nitto Messina, kokain tedarikiyle ilgili tüm konularda kendi *kozkaları* ile Beltrán karteli arasında ana komisyoncu olarak görev yaptı.

Gilberto Garcia ve César Castillo, Beltrán karteliyle ana temas noktalarıydı.

Kartel ya da kokainle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen Carlo Moretti de listede yer aldı.

Carlo'nun adını gördüğünde Elyse "Onu neden ekledin?" diye sormadan edemedi.

"Piç herif Peder Boselli'ye bulaşmamalıydı." "Yeterince adil."

Günler geçtikçe daha fazla isim ortaya çıkmaya başladı.

Bu adamların her biri aynı nedenden dolayı seçilmişti. Saygı duyulan ama yeri doldurulabilir kişilerdi. Antonino ve Carlo hariç, diğerleri orta seviye ortaklardı, yetkililer kışlarını yakaladığında alarm verecek kadar önemliydiler. Ancak yokluklarıyla *Cosca*'yı felce uğratacak kadar önemli değillerdi.

Cuma günü Alessandro akşam yemeğinde Elyse'e "Yetkililerle yeni bir anlaşma yaptım" dedi.

Küçük bir ısırik aldı. "Sanırım büyükbabamın da bu işte parmağı var?"

Alessandro şarabından bir yudum aldıktan sonra başıyla onayladı. "Polisle anlaşmaya aracılık eden Benedetto'ydu."

Elyse, kocası planlarını anlatırken onu dikkatle dinledi. Önümüzdeki haftalarda Alessandro, topladıkları suçlayıcı belge ve kayıtları polis şefi Boris Demasi'ye teslim etmeyi planlıyordu. Boris sadece onların pislik listesindeki isimlerin peşine düşmeyi kabul etti. Müttefikleri söz konusu olduğunda diğer tarafa bakacaktı. Riskli bir hamleydi. Alessandro *Omertà*'ya sırtını dönüyordu. Diğer klanlar bu sızıntıları Gaspare'nin üzerine yıkmayı başaramazlarsa derisini canlı canlı yüzerlerdi.

"Boris bu anlaşmadan ne kazanacak?"

"Bazı erkekler kahraman kompleksinden muzdariptir. Boris de onlardan biri. Avrupa ve Güney Amerika'daki uyuşturucu kaçakçılığına büyük bir darbe vurduğu için övgü alacak."

Sonunda dünyayı daha iyi bir yer haline getirse bile yolsuzluk yine de yolsuzluk muydu? "Boris gibi adamlar genellikle

yürüyen çelişkiler." "Öyle mi?"

"Merak ediyorum da," diye düşündü Elyse, "bir kahraman mirasını daha büyük bir iyilikten daha çok önemsiyorsa hala bir kahraman mıdır?"

Alessandro alay etti. "Büyük iyiliğin canı cehenneme. Herkes kendine hizmet ediyor. İyi ve kötü sadece koşullara göre ayrılır. Kader onları zorladığında iyi insanlar bile kötü olabilir ve uğruna savaşmaya değer bir şey bulduklarında şeytanlar meleklerle dönüşür."

"Sanırım hiçbir şey tamamen yanlış ya da tamamen doğru değildir."

Belki de, diye düşündü, *bu niyete bağlıdır.* Boris dürüstlükle mi hareket ediyordu? Mafya korkusu mu? Yoksa kariyerini ilerletme hırsı mı?

Herkesin niyetini anlamak onların dünyasında hayatta kalmanın anahtarıydı.

Elyse gözlerinde gergin bir parıltıyla, "Boris'in bir noktada senin peşine düşmesinden endişeleniyorum," dedi. "Ona güvenebilir miyiz?"

"Tabii ki hayır, beni parmaklıklar ardına tıkmaktan başka bir şey istemez," diye cevap verdi Alessandro kayıtsızca, "ama büyükbabanın adam hakkında kirli çamaşırları var. Boris kendi boynunu ve itibarını riske atmadan bize sırtını dönemez."

Benedetto ve onun şantaj aşkı ilk kez onların lehine çalışıyordu. Elyse daha sonra, "Boris adamlarımızı tutukladıktan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sanırım," diye teoride bulundu, "Beltrán karteli en azından soruşturmalar ve mahkeme duruşmaları sona erene kadar bizden uzak duracak. Ben de bu tutuklamaların yarattığı kargaşadan yararlanarak onlarla arama mesafe koyacağım ve başka sektörlere açılacağım."

"Müttefiklerimizden tepki göreceğimizi düşünüyor musunuz?"

Kocası, "Valentina kartlarını doğru oynarsa olmaz," diye cevap verdi.

Elyse düğünden sonra dostluk kisvesi altında kendini sarışının yanına yapıştırmıştı. Bu sayede Valentina'yı yakından izleyebiliyordu. Hiç şüphesiz, Valentina

Gaspares'nin köylüsüyle evliliğinde kraliçe. Gaspares, kızışmış bir köpek gibi peşinden nefes nefese koşarken bile karısından ölesiye korkuyor gibiydi. Yeni evliler için bir balayı olmamıştı ve sarışın, düğün gecesini Gaspares'yi yatak odalarından kovduğunu iddia ediyordu. *Sinyor* ve *Sinyora De Leon* o zamandan beri ayrı odalarda uyuyorlardı.

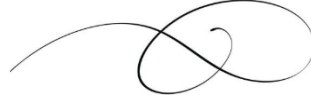
"Anladığım kadarıyla Valentina kartlarını nasıl oynayacağını çok iyi biliyor," diye mırıldandı Elyse. "Geriye kalan tek soru, sonunda bizimle de oynayıp oynamayacağı."

Hiç tereddüt etmeden, "Bizi sikip atmasına izin vermeden önce ölecek," diye teminat verdi.

Yeşil gözleri telaşla titredi ama Alessandro'nun yapılması gerekeni yapacağını bildiği için sessiz kaldı. Her zaman yaptığı gibi. Yine de Valentina'yı öldürmek zorunda kalmaması için dua etti. Sarışın hâlâ zaman zaman Elyse'i sinirlendiriyordu ama eskisi kadar değil.

Tatlı servis edildi. Karı koca çözülmesi gereken diğer meseleleri tartışmaya devam etti. Her sorun yeni bir soruna yol açıyor gibiydi. Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Yemek sona erdiğinde, ikisi de tabaklarını bitirmeyi başaramadı.

Akşam için iştahlarını kaybetmişlerdi.

Hafta sonu Elyse, Valentina ile yerel bir kafede brunch yapmaya gitti. Monte ve Luca da ona eşlik etti. Mariposa da peşlerine takıldı. Monte ve Luca yanlarında nöbet tutarken üç kadın birbirlerini selamladılar ve hızla sohbet etmeye başladılar.

"Kardeşim sana nasıl davranıyor?" Mariposa Valentina'ya sordu.

"Lanet bir tanrıça gibi," diye caka sattı Valentina. "Ama dün ona ne yaptığımı asla tahmin edemezsin."

Elyse soğuk bir ifadeyle ona baktı. "Onu yine öldürmeye mi çalıştın?"

"Belki."

Mariposa, "Peki... ne ?" diye sordu.

"Valentina, "Sırf onun sertleştiğini görmek için evin içinde *négligée* ile dolaştım," diye açıkladı kötü bir kıkırdamayla.

Mariposa ağzına kusar gibi yaptı.

Valentina onu görmezden gelerek devam etti: "Sonra bana dokunmaya çalışınca silahımı çektim. Sanırım biraz altına işedi."

Elyse gülümsemekten kendini alamadı. Gaspare'in aleyhine gülmek istemiyordu ama kendini sarışının karanlık ve çarpık mizah anlayışından giderek daha fazla zevk alırken buldu. Muhtemelen daha iyi düşünmesine rağmen.

Mariposa sırtarak, "Hak ettiğini buldu," diye yorum yaptı. Kara gözlü kız kardeşinin durumuna zerre kadar sempati duyuyor gibi görünmüyordu.

Hanımlar yemeklerine başlarken Mariposa, Monte'ye göz ucuyla bakmaya devam etti. Sonra birdenbire yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. Rahatsızlık dolu bir inilti çıkardı.

Endişelenen Elyse, "İyi misin?" diye sordu.

Mariposa alnını tutarak dramatik bir şekilde içini çekti.

"Sabahtan beri çok kötü bir migrenim var."

"Üzerimde biraz Ibuprofen olabilir." Elyse çantasına . "Biraz ister misin?"

Mariposa'nın gözlerinde panik parladı. "Hayır, hayır! Buna gerek yok. Sanırım biraz... dinlenmeye ihtiyacım var."

"Bu durumda, neden eve gitmiyorsun?"

Elyse daha cümlesini bitiremeden Monte öne çıktı ve biraz fazla hevesli *bir* şekilde homurdandı, "*Posso portarla a casa a... riposare.*" Onu dinlenmesi için eve götürebilirim.

Luca sırtarak ortağına yüksek sesle öksürdü.

Monte kızardı ve gözlerini kaçırdı.

Yeşil gözleri anlayışla açıldı. Sonra yine gülümsedi. Elyse Luca'yı yanından ayırmadı ve Monte'nin Mariposa'ya biraz "dinlenmesi" için dairesine kadar eşlik etmesine izin verdi.

Monte ve Mariposa arabayla uzaklaşırken Elyse ve Valentina alaycı bakışlar attılar. İkisi de Mariposa'nın küçük gösterisini anlamışlardı ama ona seslenmemeleri gerektiğini biliyorlardı. En iyisi de buydu zaten. Mariposa etrafta olmayınca Gaspore hakkında rahatça konuşabileceklerdi. Elyse, Mariposa'ya kardeşine ne yapacaklarını söylememeyi tercih etmişti. Mariposa Gaspore'den ne kadar nefret ederse etsin, aralarında hâlâ De Leon kanı akıyordu ve Elyse, planları gerçekleşmeden önce Mariposa'nın araya girmeye çalışmasından korkuyordu.

Valentina sessizce Elyse'e, "Gaspore'yi Taddeo'yla birlikte striptiz kulüplerine ve barlara gönderiyorum. Artık neredeyse kanka oldular."

Taddeo'nun gerçek adı Damiano Parule'ydi. Elyse, "Sence Taddeo'dan şüpheleniyor olabilir mi?" diye mırıldandı.

Damiano, Boris'in gizli memurlarından biriydi.

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Valentina. "Gaspore bir solucanın zekâsına ve çıplak bir köstebek faresinin gözlem yeteneğine sahip."

"Köstebek fareleri kör değil midir?" "Aynen öyle."

"Birlikte çekilmiş fotoğraflarını aldınız mı?"

"Ben yaptım." Bu, Valentina'nın Gaspore'yi polis muhbiri olarak göstermek için kullanabilecekleri kanıtı ele geçirdiği anlamına geliyordu.

"Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ciddiyim," diye mırıldandı Elyse. "Başka bir şey olursa bana haber ver."

"Yapacağım."

Kısa bir süre sonra yollarını ayırdılar. Elyse palazzoya döndü ve kocasını çalışma odasında buldu. Valentina'nın Gaspore ile olan ilerleyişi hakkında onu bilgilendirdi.

"Vakit geldi mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Ya şimdi ya da asla."

Elbette Alessandro'nun isim listesine atıfta bulunuyorlardı. Antonino, Nitto, Gilberto, César ve Carlo hakkındaki kanıtlar artık Boris'e verilebilirdi. Dosyaları kullan at bir telefonla göndereceklerdi.

Kocasının çenesi sıkıştı. Yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Kendimi lanet bir hain gibi hissediyorum."

"Ama neden?"

"Besleyen eli ısırдыңın için."

Elyse, "Unutmayın, bu eller sizi öldürmek için iki kez düşünmeyecek pisliklere ait." diye homurdandı.

Alessandro içini çekti. "Yine de..."

"Olaya farklı bir açıdan bakın," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Burada şiirsel bir adalet var. Annenin başladığı işi bitirmesine yardım ediyorsun. Renata'nın mirası senin aracılığıyla yaşayabilir."

Alessandro'nun gözlerindeki donukluk daha da arttı. "Yaptığım şey bu mu?"

Elyse ellerini Alessio'nun göğsüne koyarken, "Kendinden şüphe etme, Alessio," diye fısıldadı. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Alessandro yüzünü buruşturdu. "I yapamaz
Yardım ama her şeyi . Babam beni böyle yetiştirmede.

Omertà kutsaldır."

Yüz ifadesi sertleşti. "Vincenzo'nun canı cehenneme. *Omertà'nın* da canı *cehenneme*. Kurallar sadece hiçbir şey tehlikede olmadığına geçerlidir. Baban kendini ya da arkadaşlarını hapse göndermek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, eminim onları ispiyonlamakta tereddüt etmezdi. Kendiniz söylediniz. *İnsanlar doğaları gereği bencildir.*"

Kızın patlamasının şiddetiyle bakışları genişledi. Elyse daha bitirmemişti. "Bir hain, herkes onu öldürmek isterken doğru olan için savaştırmaz." diye devam ederken gözlerinde ateş yanıyordu.

Tekrar durakladı. "Elyse..."

Alessandro'nun ses tonundaki bir şey onu sinirlendirdi. "Sorun nedir?"

Gerginlik ondan yayılıyordu. "Eğer önümüzdeki birkaç hafta içinde bana bir şey olursa-"

Onu kaybetme ihtimalini düşünmeyi bile reddeden Elyse araya girdi, "Lütfen böyle şeyler söyleme. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Alessandro avuçlarını Elyse'in omuzlarının iki yanına yerleştirdi ve son derece sinir bozucu bir yoğunlukla gözlerinin içine baktı.

"Bir şeylerin ters gideceğini ," diye yineledi kocası usulca, "bir şeyler ters giderse, sana verdiğim o manila klasörünü alıp Londra'ya gitmeni istiyorum. *Palermo'da kalma*. Eve Davies olarak yeniden başla ve asla arkana bakma. Bana söz ver Elyse. *Per favore*."

Elyse onu bir kalp atışında reddetti, "Hayır."

Dişlerini sıktı. "*Cuore mio...*"

Kendininkini öğüttü. "Alessio..."

"Sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"İşler sarpa sardığı anda gemiyi terk edecek türden biri değilim."

"Ama artık *öyle biri olmak* zorunda değilsin. Artık ben varım. Seni güvende tutmayı başaramazsam nasıl bir koca olurum?"

Geçmişte, işler ne zaman zorlaşsa, o her zaman daha da sertleşirdi. Elyse ona, "Ben babamın yanında durdum, senin de yanında duracağım," diye hatırlattı.

Yüzünden hayranlık ve kızgınlık geçti. "Keşke bu kadar zor olmasaydın."

"Eğer bu kadar zor biri olmasaydım, hayat şimdiye kadar kıcıma binlerce kez tekmeyi basmış olurdu."

Alessandro elini kaldırıp kızın yüzünü avuçladı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Bu konuda seninle tartışamam."

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun." diye homurdandı.

"Siz, Dr. Elyse Vitale, tanıdığım en zor kadın olabilirsiniz," sesi duygusallaştı ve devam etmeden önce bir an duraksadı, "ama aynı zamanda benim en değerli parçamsınız. Karanlığı kovalıyorsunuz ve ben sizi tehlikeden uzak tutmak için her şeyi yaparım."

"O zaman benim için en değerli olanı korumama da izin ver," diye fısıldayarak karşılık verdi ve ona dokunaklı bir bakış attı. "*Seni.*"

Ağzının kenarından şaka yaptı. "Benim kahramanım."

Elyse usulca güldü. "Umalım da seni kurtarmaya gelmem gerekmesin."

Alessandro onun alnına bir öpücük bıraktı, "Beni çoktan kurtardın, *cuore mio*. Senin bilebileceğinden çok daha fazla şekilde."

PLANLAR GERÇEK ZAMANLI OLARAK ÇÖZÜLMEMEYE DEVAM EDİYOR.

Valentina ve Carmen, Elyse'in dikkatli gözleri altında işbirliğine devam ettiler. Gaspore ise hiçbir şeyden haberi olmayan bir orospu çocuğu olarak kaldı. Taddeo ile buluşmaya, striptizcilerle parti yapmaya ve gece yarısından gün doğumuna kadar içip kendinden geçmeye devam etti. Büyükbabası yetkililerle aralarındaki arabuluculuk rolünü yerine getirmeye devam etti. Alessandro, Boris ve adamlarına isim ve kanıt vermek için Benedetto'yla birlikte gizlice çalışıyordu.

Bu süre zarfında ilişkiler de filizlendi. Monte ve Mariposa neredeyse birbirlerinden ayrılamaz hale geldiler ve Monte her gün Elyse ile birlikte görevde olduğu için Mariposa Elyse'nin sağ kolu olarak kendini vazgeçilmez kıldı. Kız değerini ve sadakatini kanıtlamaya kararlı görünüyordu. Aralarındaki güven güçlendi. Elyse sonunda Mariposa'ya kardeşiyle ilgili planları hakkında bir ipucu verdi ve kız bu haberi beklediğinden çok daha iyi karşıladı.

"Kardeşinin iyiliği için endişelenmiyor musun?" Elyse sessizce sordu.

Mariposa mırıldandı, "Bunu söylediğim için muhtemelen cehenneme gideceğim ama..."

"Ne?"

Genç kadın açıkladı: "Gaspares'nin aptallığı ve pervasızlığı sınır tanımıyor. İçki. Kumar. Reşit olmayan kızlar. *Babam* sürekli onun pisliklerini temizlemese, kendi haline bırakılsa, Darwin'in teorisi kardeşimi yıllar önce ortadan kaldırırdı."

"Sen vahşisin Mari," diye Elyse.

Elyse'e bakarken kara gözleri parıldadı. "Hayır, *minnettarım*. Bu bilgi konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bir De Leon olabilirim ama ailemdeki erkeklere bana yaşattıkları için hiçbir şey borçlu değilim."

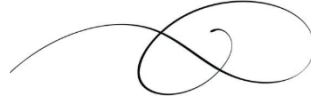
"Onlarsız daha iyi olursun," diye yanıtladı Elyse tüm içtenliğiyle.

Mariposa fısıldadı, "Bunu sana hiç söyleyemedim Elyse, ama beni ettiğin için sana hayatımı borçluyum. Benim için risk aldın ve bunun için nezaketini asla unutmayacağım. Seni artık bir müttefik olarak görmüyorum."

Kaşlarını çattı. "musun?"

"Çünkü biz artık arkadaşız."

Elyse'in gözlerine mutluluk gibi şüpheli bir duygu çarptı. "Kesinlikle."

Değişim havadaydı. Görünmüyordu ama derinden hissediliyordu. Değişim bir engerek yılanı gibi *kozkaların* arasından süzülüyor, yolunu kesen herkese zehrini akıtıyordu.

İlk tutuklama sonbaharın başlarında yapıldı.

Nitto Messina gözaltına alındı. Onun tutuklanmasını çok daha fazlası izledi. Antonino Buscetta, Carlo Moretti, Gilberto Garcia ve César Castillo teker teker polis tarafından getirildi.

Paranoya klanların içine yayıldı. Mahkeme tarihleri ve duruşmalar yeraltı toplantılarını tüketti. Bu kriz sırasında müttefikler rehberlik için Alessandro'ya başvurdu. O da kendi

kaptan olarak. Vincenzo herkesi hizada tutmak için korku ve şiddetle yönetirken, Alessandro babasına hiç benzemiyordu. Bir kasaptan çok bir politikacıydı. Kendi tarzında hala acımasızdı ama iş konusunda çok daha bilgiliydi.

Alessandro, polisin hesapları karıştırmaya başlaması ihtimaline karşı herkese dikkat çekmemelerini ve kirli paralarını temizlemenin yollarını bulmalarını tavsiye etti. Dinlediler ve parayı yasal girişimlere aktarmaya başladılar. Güneş enerjisi ve akıllı arabalara odaklanan teknoloji şirketleri gibi. Oteller, apartman kompleksleri ve ticaret merkezleri. Ve özel hastaneler ve klinikler.

Bu şekilde, servetlerini göz önünde saklayabilir ve soruşturmaların en kötüsü sona erene kadar bu yeni kanallar aracılığıyla para kazanmaya devam edebilirlerdi.

Bir hafta sonra Valentina, Gaspare'nin Taddeo ile çekilmiş fotoğraflarını yayınladı.

Anonim olarak tabii ki.

Luca, Gaspare'ye kullan-at telefon yerleştirdi.

Gizlice tabii ki.

Samuele Trevisano'nun adamlarından biri bunu üzerinde buldu. Gaspare hakkındaki "gerçek" ortaya çıktığında, onu bir muhbir, bir narkotikçi, *Omertà*'yı bozan sümüklü bir kaltak olarak ifşa ettiğinde, küçük bir iç savaş patlak verdi. Bir avuç De Leon Gaspare'nin tarafını tuttu. Ailelerinin intikamını almak için ve onlara göre Alessandro ve Valentina bunu hayatlarıyla ödemeliydi. Gaspare'nin masum olduğunu ilan ettiler ve ona bizzat lanet *olası kaptan* tarafından tuzak kurulduğunu iddia ettiler. Ancak onlar saldıramadan Valentina devreye girdi ve bir dizi trajik araba kazasında hepsini birden ortadan kaldırdı.

Bir De Leon uçurumdan

yuvarlandı. İkisine bir yarı

kamyon çarptı.

Üç kişi daha sarhoş bir sürücüyle çarpıştı.

Daha sonra Gaspare, karısına ya da kız kardeşine veda bile etmeden ülkeden kaçtı. Adam büyük ihtimalle

Palermo'da kalırsa görüldüğü yerde vurulacaktı.

Alessandro, Elyse, Benedetto ve Valentina bir ekip olarak yenilmez oldular. Alessandro para kazanmak için yeni yollar bulmaya devam etti ve tecrübeli bir CEO'nun becerisiyle milyonlar kazandı. Benedetto onlara kanunun her iki tarafındaki müttefiklerine erişim sağladı. Elyse savunmayı oynadı, tehditler daha kök salmadan onları keşfedip alt etti. Valentina hücum oynadı, rakiplerini dört inçlik stilettolarla ter dökmeden yok etti.

Zamanla yargıç Nitto Messina'yı on iki yıl, Carlo Moretti'yi ise altı yıl hapse mahkûm etti. Noel'den beş gün önce Benedetto habersizce palazzoya gelene kadar kader onların yanındaymış gibi görünüyordu. Malina ona Alessandro ve Elyse'nin yanına kadar eşlik etti.

"Her şey mı?" Elyse büyükbabasına sordu. Alessandro onun için tercüme etti.

Benedetto'nun kısa cevabı "*Hayır*," oldu.

Üçü birlikte çalışma odasına gittiler. Tansiyon yüksek olmasına rağmen Malina her zamanki sakin ve endişesiz ifadesini takınarak kapıyı arkalarından yumuşak bir *tıkırtıyla* kapattı.

Elyse'i şaşırtan bir şekilde, Benedetto hemen rolünü bıraktı ve İngilizce konuşmayı tercih etti: "Onun hakkında yanılmışım."

Alessandro hiç vakit kaybetmeden şaşırmış gibi yaptı. "Hay sikeyim! İngilizce konuşabiliyor musun? Çeviri yaparak nefesimi boşa mı harcıyordum-"

Benedetto ona kızgın bir bakış fırlattı. "*Şimdi olmaz. Zamanımız yok.*"

Alessandro'nun ağzı kapandı. Elyse sakin kalmaya çalıştı.

Büyükbabası Alessandro'ya her şeyi anlattığını biliyor muydu? Mükemmel bir poker yüz ifadesiyle konudan sapmadı ve "Kim hakkında yanlış?" diye sordu.

"Boris."

"Neler oluyor?"

Büyükbabası içini çekti, "Bu piç cesurlaşıyor. Messina ve Moretti hakkındaki bu son iddianameler aklını başından aldı. Kaynaklarım bana anlaşmamızı bozup yakında benim peşime düşeceğini söylüyor."

Alessandro homurdandı, "Onu parmağında oynattığını sanıyordum?"

Benedetto mırıldandı, "Artık değil. Beni ters köşeye yatırdı."

Kocas, "Boris'in seninle ne alıp veremediği var?" diye sordu.

"Isabella'yı öğrendi."

"Yani-" *Annem mi?* Elyse'in yüzü soldu. Ama kendini tam zamanında yakaladı. "Isabella kim?"

Alessandro annesinin varlığını el altından yürüttüğü yöntemlerle keşfetmişti. Benedetto'nun bildiği kadarıyla, ikisinin de onun hayatta olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

Benedetto'nun ağzı etkilenmemiş bir çizgi halinde düzleşti. "Rol yapmayı bırakabilirsin Elyse. Isabella bana babanın cenazesinde olduğunu söyledi."

Annesi cenazeden sonra Benedetto'yla temasa geçmiş miydi? Elyse hafifçe dondu. Alessandro da benzer bir şekilde gerildi. Hem Alessandro'nun hem de Elyse'nin gözleri sınavda kopya çekerken yakalanmış iki öğrenci gibi yuvarlaklaştı ve büyüdü. Benedetto ilk kez Elyse'in önünde Isabella'nın varlığını açıkça kabul etmişti. Zihni, oyundaki tüm hareketli parçaları kavramaya çalışırken tamponlanmaya devam etti. Büyükbabası Isabella hakkında ne biliyordu? Ondan başka ne saklıyordu?

"Madem Isabella'nın babamın cenazesine katıldığını biliyordun, neden bu konuyu daha önce açmadın?" diye mırıldandı.

"Onun isteklerini yerine getiriyordum." "İsteklerini mi?"

"Isabella'nın -hayır, *Gianna'nın*- yıllar önce hayatına son vermeye çalıştığını söylediğimde yalan söylemedim," diye açıkladı Benedetto kasvetli gözlerle. "Bahsetmeyi unuttuğum şey ise bu girişimden sağ kurtulmuş olmasıydı. *Zar zor*."

Nabzı hızla atan Elyse, "Buna değdi mi?" diye sormaya cesaret etti.

"Ne?"

Onu intihara sürüklemek. Ancak Elyse kendini tuttu ve bunun yerine "Annemi istediğı hayatı terk etmeye zorlamak" dedi.

Gözleri pişmanlıkla doldu. "New York'ta kalmasına izin vermeliydim. Sebepsiz yere asilik yaptığını düşündüm."

Anında kalbi kızgınlıkla doldu. Neredeyse affedilemez hale gelmişti. "Babama ve anneme mutluluk için bir şans verme gücüne sahiptin. Ama sen bunun yerine onları mutsuz etmeyi seçtin."

Benedetto sessizce ısrar etti, "Arkadaşımın oğlu iyi bir adamdı. Gianna'yı mutlu edebilirdi. Eğer babana bu kadar takıntılı olmasaydı."

Midesi düğümlendi. "Az önce söylediklerine nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Kendimi savunmam gerekirse, Gianna'yı Sicilya'ya geri getirdiğimde, onun yeni doğum yaptığını bilmiyordum. *Sana.* Senden daha önce bahsetmeliydi."

"Annemi çenesini kapalı tuttuğı için suçlamıyorum. Sen dünyanın en anlayışlı ebeveyni değildin."

Benedetto yorgun bir iç çekişle başını salladı. "Ben de onu suçlamıyorum. Hata benim. Gianna her şeyden çok seni bu hayattan uzak tutmak istedi. Ona göre, eğer senden haberim olmasaydı, senin için asla gelmezdim. Kahretsin, annen bunca zaman senden uzak durdu çünkü onun hareketlerini izlediğimi biliyordu."

Kalbi hırpalanmış ve morarmış hissediyordu. Elyse, Gianna'nın onu saklamak için gösterdiği çabaya gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Çok cesurca ama gereksizdi. Sonunda mafya onu yine de bulmuştu. "Annem sonunda arkadaşının oğluyla mı evlendi?"

"Hayır," diye itiraf etti büyükbabası, "Gianna'nın intihar girişimi her şeyi değıştirdi."

"Gerçekten mi?"

"Benim için göz açıcı oldu. O kadar ki klan başkanı olarak görevimi bir kenara bıraktım ve Gianna'nın nişanını bozdum. Ölü numarası yaptık ve kaçmasına yardım ettim. Londra'ya yerleştikten sonra, Gianna bana onunla bir daha asla iletişime geçmeyeceğime dair söz verdirdi. Benden kurtulmak istiyordu ve ben de onun bu isteğine boyun eğdim çünkü başka bir alternatif düşünülemezdi."

Elyse büyükbabasının bu trajediden derinden etkilendiğini görebiliyordu. Bu onu öyle değiştirmişti ki Gianna'yı *Cosca*'ya tercih etmişti. Yine de onu bu işten sıyırmayı reddediyordu. Birçok açıdan, annesinin hikâyesindeki kötü adam hâlâ oydu. "Onu bu kadar incittiğin için senden nefret mi etmeliyim, yoksa sana acımalı mıyım bilemiyorum. Ya da sana acıyayım."

"Tuz sürmeye gerek yok. Yaralarım yeterince derin. Gianna ölmemiş olsa da onu yine de kaybettim. Robert'ın cenazesinden sonra beni aradığında-" Benedetto'nun sesi sıkıntıyla çatallaştı. "On yıllardır birbirimizle ilk kez konuşuyorduk."

Gianna'dan bahsederken büyükbabasının kara gözlerinde o kadar çok keder vardı ki. Neredeyse Elyse'i soğuk, hesapçı mafya babası büyükbabasının aşık olabileceğine inandıracaktı.

Büyükbabasını yaptığı şey için affedebilecek miydi?

Elyse kendini perişan ve parçalanmış hissediyordu. Alessandro sanki onun iç kargaşasını sezmiş gibi eline uzandı. Dokunuşu bu ağır anda ona güç verdi. Birbiriyle çelişen duygulardan oluşan bir yayılım içine hücum etti. Annesinin Londra'da yaşadığını bilmiyormuş gibi davranarak nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Gianna'ya -hayır, Isabella'ya- ulaşip bir ilişki kurmaya çalışmalı mıydı? Bir bakıma, zaten kaybedilmiş bir dava gibi hissediyordu.

Elyse boğazındaki yumruyu temizledi. Her ne kadar kayıp, annesiz bir çocuk gibi ağlamak istese de, daha acil meseleler vardı. Şimdi dağılmanın sırası değildi. Daha sonra gözyaşları dökülebilirdi. Şimdilik yapması gereken

onu bir arada tutmak. Akli tekrar polis Őefine ve onun ajandasına gitti. "Boris... Isabella ile ne yapmayı planlıyor?"

Benedetto bir an durakladı. "Boris, taleplerini yerine getirmezssem onu dűŧmanlarıma ifŧa tehdit etti."

"Talepleri neler?"

"Boris benden yirmi altı yolsuzluk ve rűŧvet suçlamasını kabul etmemi istiyor. Son altı yıldır bana karşı kanıt topluyor. Davası hazır. Onu engelleyen tek Őey, onun hakkındaki sırlarımdı."

Nefes nefese kaldı. "Oh, *Dios*."

Görünűŧe göre Benedetto, kendisini riske atmak anlamına gelse bile Gianna'nın güvenliğini riske atmak istemiyordu. Ayrıca karma sonunda büyükbabasının birçok suçunu yakalıyor gibi görünüyordu. İtalya'da yolsuzluk ve rűŧvet için en yüksek ceza on iki yıldır. Büyükbabası bir sonraki doğum gününde seksen iki yaşına basacaktı. Eğer Benedetto tüm suçlardan en yüksek cezaya çarptırılırsa, bir hücrede ölecekti. Buna hiç Őüphesiz yoktu.

Benedetto, Alessandro'ya doğru keskin bir bakış fırlattı. "Gianna'nın hayatı tehlikeye atılmamalı ve ben de son yıllarımı hapiste geçirmek istemiyorum. Başka bir seçenek göremiyorum. Boris'i öldürmeliyiz."

Alessandro'nun yüz hatları gerildi. "Başka bir yolu olmalı. Planlarımız Şu ana kadar iyi gitti. Sıkı çalışmamızı mahvetmeyi reddediyorum. Boris Şu anda halkın gözünde çok görünür, medya onu mafya karşıtı bir savaşçı olarak selamlıyor ve devam eden tüm davalarla ağır bir inceleme altına alınıyoruz. Onu öldürmek sadece daha fazla soruna neden olur."

Benedetto, "O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Ona senden daha çok istediğı birini teklif et." "Kim gibi?"

"Ben," dedi Alessandro.

Yeşil gözleri ona kilitlenmişti. Kocasını lanet bir şehit gibi teslim olmaya mı niyetliydi? *El loco! Deli adam!* Onun gözetiminde hapse girmesine izin vermesine imkân yoktu.

Elyse onu tersledi, "Cehennem gibi olacaksın!"

Ona doğru yalvaran bir bakış fırlattı. "Beni dinle." Korku endişesini keskinleştirdi, ama söylemeye irade etti, "Dinliyorum."

"Boris yıllarca babamdan nefret etti. Ama Boris babam hayattayken ona dokunamadı. Şimdi ben *kaptanım*. Sonunda benim aracılığım ile tüm Vitale klanını alaşağı etme şansına sahip."

Şüphe Benedetto'nun solgun yüz hatlarını kararttı. "*Cosca*'nı benim için feda mı edeceksin?"

"Ben buna fedakârlık demezdim."

Benedetto yüzünü eğlendirmeyen bir ifadeyle onları izledi. "Peki buna ne diyorsunuz?"

"Alessandro düşünceli bir ifadeyle, "İkimizin de sorunlarını çözmek için bir fırsat," dedi.

Büyükbabası ona yan gözle baktı. "Devam et."

Kahverengi ve mavi-gri gözler ona doğru kaydı. "Neden ona Gaspare'nin kuzenleri hakkında bilgi vermiyorsun?"

Geçen hafta Valentina Elyse'ye bazı dedikodulardan söz etmişti. Bartolo ve Carmine Rossi söz konusu uzak De Leon kuzenleriydi ve Palermo'ya bir gündemle gelmişlerdi. Bartolo ve Carmine, Alessandro'yla kafa kafaya çarpışacak insan gücüne ya da kaynaklara sahip olmadıklarından, ona kulaktan kulağa saldırıyor, itibarına gölge düşürerek zarar veriyorlardı.

Eski söylentiler bir adım daha ileri götürüldü. Sadece zavallı kuzenlerinin *kaptan* tarafından tuzağa düşürüldüğünü değil, aynı zamanda Alessandro'nun başından beri sızıntının kaynağı olduğunu iddia ettiler. Bartolo ve Carmine yaydıkları "yalanların" aslında doğru olduğunu bilmiyorlardı.

Elyse boğazını temizledi. "Gaspare aylardır saklanıyordu, ama Gela'dan bazı uzak kuzenleri

ve dinleyen herkese Boris'e ulaşanını Alessandro olduğunu söylüyorlar. Gaspare'nin değil. Bazı insanlar ondan şüphelenmeye başladı."

"Ama," dedi Alessandro hiç vakit kaybetmeden, "Boris beni tutuklarsa, sırtıma koydukları hedef artık geçerli olmayacak."

Gözleri onaylamaz bir ifadeyle parlayan Elyse, Alessandro'ya döndü. "Haraç olarak neden gönüllü olman gerektiğini anlamıyorum. Gaspare'nin kuzenleri bir tehditten ziyade baş belası ve Valentina onlarla ilgileneceğini söylüyor."

Alessandro karşılık verdi, "Cosca' mızın kaderi üvey kardeşime güvenmiyorum. Bildiğimiz kadarıyla, bana karşı ateşi körüklemelerine yardım eden kişi o olabilir. Gaspare ortalıkta yokken, Valentina De Leon'ların başına geçti. Eğer bize sırtını dönmeyi planlıyorsa, bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Doğru," diye onayladı Elyse, "ama şimdiye kadar güvenimizi sarsacak hiçbir şey yapmadı."

"Seni yanlış bir güvenlik duygusuna kaptırmasına izin veriyorsun." Uyarısı Valentina'ya duyduğu güvenin bir kısmını yok etti.

Elyse sarışının hâlâ onların tarafında olduğuna inanmak istiyordu. Son birkaç aydır kurdukları ortaklığa inanmak istiyordu. Yine de kocası burada geçerli bir endişeyi dile getiriyordu.

Elyse iç çekti. "Bana sadece ne yapmayı planladığını söyle."

"Boris'le anlaşmamızı yeniden müzakere edeceğim," diye açıkladı Alessandro, "gençliğimde işlediğim birkaç kabahate erişmesini teklif ederek."

Elyse, "Kabahatler sizi ömür boyu hapse atmayabilir ama yine de yıllarca parmaklıklar ardında kalabilirsiniz!" diye haykırdı.

"Beni hafife alıyorsun, karıcığım. Hapse girmeye hiç niyetim yok."

"Ne?"

"Boris'e aleyhimde *sahte* kanıtlar vereceğim," diye mırıldandı Alessandro. "Mahkeme beni yargılamaya çalıştığında tüm güvenilirliğini ."

SAHTE KANIT MI?

Belki de Alessandro'nun planı Elyse'in ilk başta düşündüğü kadar çılgınca değildi ama yine de kocasının özgürlüğünü böyle bir bahse yatırmak istemiyordu. "Kontrol edemeyeceğimiz çok fazla değişken var. Bir şeylerin ters gitmesi kaçınılmaz. Boris, Gaspere değil. Onu kandırmak çok daha zor olacak."

"Ama tutuklanmam Bartolo ve Carmine'nin hakkımda yaydığı dedikoduları ortadan kaldıracak."

Bu da bir başka geçerli noktaydı, ancak bu değiş tokuş kumar oynamaya değer miydi?

Benedetto, "Bunun sağlam bir plan olduğunu düşünüyorum," dedi.

Elyse ona ters ters baktı. Büyükbabasının kendine hizmet eden tavrı onu çileden çıkarıyordu. Önce annesine karşı bencil davranmıştı. Şimdi de kocasına karşı bencil davranıyordu. Kırmızı Elyse'in görüşünü bulandırdı.

Kendini tutamayarak Benedetto'ya gürledi: "Affedersiniz? Bu planın hiçbir *mantıklı* yanı yok. Sadece kaybedecek hiçbir şeyin ve kazanacak her şeyin olmadığı için bu plana uyuyorsun. Ailemi parçaladın ve neredeyse annemi öldürüyordun. Şimdi de kocamın özgürlüğünü tehdit ediyorsun. Isabella'nın bağlarını koparmayı seçmesine şaşırmadım.

seninle. *Sen zehir gibisin.* Bencilliğin sana çok yaklaşan herkesi yok ediyor."

Suçlamaları kafasına dank ettiğinde Benedetto sanki ona fiziksel olarak vurmuş gibi baktı. "Beni böyle mi görüyorsun Elyse?"

"Evet" diye cevap verdiğinde hiç tereddüt etmedi.

Benedetto rahatsız bir şekilde yutkundu. "Zaten özür diledim-"

Bu adamdan daha fazla özür dilemesine gerek yoktu. İhtiyacı olan şey, Alessandro'nun hiçbir işe yaramayan büyükbabası için boynunu riske atmasını içermeyen çözümlerdi.

Elyse'in duyguları patlayıcı boyutlara ulaştığında sözünü kesti, "Bir keresinde benden sadakat istemiştin ama sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun."

"Geri O zaman, I yaptı değil Biliyorum sen olarak I yap Şimdi." Büyükbabası açıklamaya çalıştı, "Karakterini test ediyordum-" Elyse onun konuşmasını dinlemekten bıkmıştı. Sözünü kesti, "Bugünden itibaren ittifakımızın bittiğini düşünün. Umarım çürürsün

hapisane."

"Elyse-"

"Malina size çıkış yolunu gösterebilir."

Benedetto'nun yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Onu rahatsız etmeye gerek yok. Kendim çıkabilirim."

Büyükbabası sessizce çalışma odasından çıktı.

Elyse hâlâ öfkeyle titriyordu. Alessandro onu kendine çekti. Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Vücudundaki titreme tekrar yatışana kadar onu kollarında tuttu.

"Az önce kendimi kaybetmemeliydim," diye yakındı, kendini tükenmiş ve yenilmiş hissediyordu. "Büyükbabama ihtiyacımız var. O çok önemli bir müttefik."

"Alessandro, "İşleri yoluna koymak için bugün Benedetto'ya ulaşacağım," diye güvence verdi.

"Seni dinleyeceğini düşünüyor musun?"

"Eminim bu yanlış anlaşılmayı bize karşı kullanmayacaktır. Bir kez olsun, bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var."

Boris yüzünden.

"Sanırım haklısın," diye homurdandı Elyse, "ama sırf büyükbabamı kurtarmak için kendini ateş hattına atmanı istemiyorum."

"Eğer önerdiğim plana tamamen karşıysanız, bu yangını söndürmek için başka bir yol bulacağım."

"Lütfen başka bir yol bul," diye ısrar etti Elyse, kolları adamın beline dolanırken, "Babamı zaten kaybettim. Seni de kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

Alessandro onu sevgiyle öptü. "Baban gitmiş olabilir ama ben hâlâ buradayım. Bunu atlatacağız Elyse, söz veriyorum. Sen ve ben çok daha kötülerini atlattık, *değil mi?*"

Sonraki birkaç gün boyunca görünürde kolay bir çözüm yoktu. Alessandro, Benedetto ile ilişkilerini onarmayı başardı ama karı koca Boris, Bartolo ve Carmine'nin önlerine koyduğu zorlukların üstesinden gelmeye çalışırken daha da çalkantılı sularda yüzmeye başladılar.

"Boris'e ulaştım ve ona para teklif ettim," dedi Alessandro Elyse'ye, "ama adam her avroyu geri çevirdi. Benedetto'ya karşı bir kan davası var gibi görünüyor. Büyükbaban tarafından yıllarca şantaja uğradıktan ve zorlandıktan sonra, sanırım bu kedi fare oyunu onun için kişisel bir hal aldı. Artık adaletle ilgili değil. İntikamla ilgili."

De Leon'larla da işler iyiye gitmiyordu. Valentina henüz Bartolo ve Carmine için harekete geçmemişti. Her geçen gün bu gecikme, bu baş belası kuzenlerin Alessandro'ya yönelttikleri suçlamalar için daha fazla destekçi toplamalarına yol açıyordu.

Elyse'in şakakları stresten ağrımaya başladı. "Görünüşe göre bir çıkmazdayız."

"Sanırım ilk fikrimi yeniden gözden geçirmeliyiz."

Kalbi sıkışmıştı. "Hayır, hayır, hayır, kesinlikle olmaz!" diye hırladı.

Ama kocası geri adım atmadı. "Çılgınlığımın bir yöntemi var. Lütfen beni susturmadan önce biraz dinle Elyse."

Yanaklarını şişirdi, itiraz etmeye hazırlanıyordu, "Ben-"

Ona karşılık verme şansı tanımadı ve hemen araya girdi: "Yıllar önce, Boris henüz düşük rütbeli bir subayken, ortağı ve en iyi arkadaşı birkaç kez babamın peşine düşmeye çalıştı. Babam sonunda ortağını öldürdü. Boris paramı istemiyor olabilir ama özellikle onunla yaptığım son telefon görüşmesinden sonra, onun geçmişteki kinlerinden dolayı derinden beslenen bir adam olduğunu anladım. Büyükbabama karşı kin besliyor ama babamdan nefret etmek için de iyi bir nedeni var, bu yüzden Benedetto'nun yerine beni kabul edeceğine inanıyorum. Vincenzo'nun oğlunu tutuklayarak ortağının intikamını alabilecek."

Elyse açılıp kapandı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Erkeği çok inatçıydı. "Neden büyükbamı kurtarmaya kararlısın? O senin fedakârlığını hak etmiyor."

"Benedetto'yu kurtarmak istediğimden değil," diye ısrar etti Alessandro, "Ben kahraman değilim. Güdülerim bencilce. Korumak istediğim tek şey birlikte kurduğumuz hayal."

"Ama-"

"Boris'in büyükbabanı alaşağı etmesine izin verirse, bu bizim için dünyanın sonu olmaz ama bu cinayet ve suç döngüsünden asla kurtulamayabiliriz. Kabul etmelisin ki büyükbabanın bağlantıları davamız için çok değerliydi ve öyle *olmaya da devam edecek*. Benedetto olmadan, işlerimizi meşrulaştırmaya yardımcı olabilecek politikacılar ve hükümet yetkilileriyle olan köprümüz yok. Son oyunumuz için bazı riskler almaya istekli olmalıyım Elyse. Eğer planım yararsa,

büyükbabanı kurtarabilir, Bartolo ve Carmine'yi çürütebilir ve geleceğimizi daha iyi bir hale getirebiliriz."

Kocası öyle inançlı konuşuyordu ki Elyse'in ona karşı koyacak yüreği yoktu. Onu bu yüzden çok seviyordu. Alessandro'yu dünyalarındaki diğer erkeklerden ayıran şey bu . Ama bunun için ondan nefret de ediyordu. Çünkü bu onun çöküşüne de davetiye çıkarabilirdi.

"Sen her zaman iyimser oldun," diye fısıldadı, "bu senin en büyük gücün ve en büyük zayıflığın."

"Bu senin desteğine sahip olduğum anlamına mı geliyor, *cuore mio*?"

"Bilmiyorum." Elyse ikiye bölünmüş hissediyordu. Bir yandan erkeğini desteklemek ve hayalleri için savaşmak istiyordu. Diğer yandan, Alessandro'yu kendisinden korumak istiyordu.

"Fikrinizi değiştirmek için ne yapabilirim?"

"Rollerimiz tersine dönseydi," diye usulca sordu, "Boris'e gitmeme izin verir miydin?"

Ona kesin bir *hayır* cevabı verdi.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Elyse. "O zaman seni kaybetmekten korkmuyormuşum gibi davranmamı nasıl beklersin?"

Hayal kırıklığı kaşlarını çatdı. "Her iki durumda da Boris'in icabına bakılmalı. Yarına kadar daha iyi bir fikriniz yoksa, dediğimi yapacağız."

İşte o zaman Elyse ne yapılması gerektiğini anladı. Kocası hayalleri için özgürlüğünü riske atmaya hazırды, ama o da kocasını güvende tutmak için hayallerini riske atmaya hazırды.

"Peki," diye kabul etti Elyse, "önce bir telefon görüşmesi yapayım." Alessandro şaşkınlıkla kaşlarını çatdı.

"Kiminle?"

"Annem."

Kocası hayalleri için özgürlüğünü riske atmaya hazırды, ama o da kocasını güvende tutmak için hayallerini riske atmaya hazırды.

Aklına sarsıcı bir düşünce geldi.

Ama kendimin en kötü versiyonuna dönüşmeden hayatımın geri kalanında nasıl capo olabileceğimi göremiyorum.

Birdenbire Alessandro'yu çok iyi anladı. Alessandro'nun sürekli çürümesini düşündükçe tedirginlikten tüyleri diken diken oluyordu.

kendi karakteri. Elyse onu hapsedilme riskinden korumak, imparatorluklarındaki istikrarı korumak istiyorsa, o zaman grileşen onurundan vazgeçmek ve karanlığa gömülmek zorunda kalacağı zamanlar olacaktı.

Bunun gibi zamanlar.

Elyse, büyükbabasının özgürlüğünü feda etmeye istekli olduğunu fark etti. Yaşlı tilkiyi kendi isteklerini yerine getirmesi için manipüle etmek amacıyla annesini kullanmaya hazırды. Ahlakın canı cehenneme. Alessio'sunu korumak için bir şeytan olmaya hazırды.

Elyse aynı akşam Isabella'nın kartvizitini buldu. Onu aradı. Onuncu çalıştan sonra annesi açtı, "Beni arayıp aramayacağınızı merak ediyordum."

Öksürdü. "de aynı şeyi merak ediyordum." "Londra hakkındaki fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır."

"O zaman neden aradın?"

"Çünkü başka bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Elyse annesiyle telefonda konuşurken bir telefon daha geldi, arayan Valentina'ydı ama telefonu açmadı.

"Ne tür bir yardım?"

"Büyükbabamla ilgili." "Anlıyorum."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Anne ve kızı arasındaki mesafe hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Adlandırılmayacak kadar karmaşık duygular aralarında dönüp duruyordu. Annelerin koşulsuz sevmesi gerekiyordu. Kızları da onları sevmeliydi. Özlem boşluğu hayal kırıklığıyla doluydu. Aralarındaki bağın kopmaz olması gerekirdi. Ama aralarında bir anlayış fısıltısı bile yoktu. Hiçbir anıyı paylaşmıyorlardı. Birbirlerinin duygu ve düşünceleri, hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyler, inançları ve istekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla yabancıydılar.

Önce Isabella konuştu, "Şimdi ne yaptı?"

"Boris ona sırtını döndü. Benedetto'yu senin üzerinden kontrol etmeye çalışıyor. Tehlikede olabilirsin."

"Uyarınız için teşekkür ederim."

"Sicilya'ya geri dönmek ister misin?" Isabella Palermo'ya döner ve yirmi dört saat korunmayı kabul ederse, Boris'in Benedetto üzerindeki etkisini zayıflatabilirlerdi.

"Üzgünüm Elyse, ama ölmeyi tercih ederim." Annesinin yanıtı canını yakmıştı. Çünkü Elyse onun ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

"Ya sizi koruması için Londra'ya birini göndersek?"

"Beni araması için birini gönderirseniz tekrar ortadan kaybolacağım."

"Anlıyorum."

"Neden benden bunları yapmamı istiyorsun?"

"Çünkü," diye başladı Elyse acı dolu bir ses tonuyla, "bana yardım etmezsen, en çok sevdiğim kişiyi kaybedebilirim."

Alessio.

Isabella'nın tarafında uzun bir duraklama oldu. "Beni senin dünyana geri sürüklediği sürece, senin için elimden geleni yapacağım."

Elyse fikrini değiştirmesi için Isabella'ya baskı yapma dürtüsüyle savaştı. Onu koruma altına almak sorunları için mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Yine de Isabella onların dünyasından uzaklaşmak için ölmeye hazırды. Annesini zorlukla kazandığı özgürlüğünden vazgeçmeye zorlamak yanlış geliyordu. Bu Elyse'in geçmeyi reddettiği bir çizgiydi.

"Benedetto ile benim için konuşabilir misin?" "Ne hakkında?"

"Doğru yapmak."

Yedek planının ana hatlarını çizerken, Isabella gemiye atladı ve birkaç dakikalığına Elyse bir annenin desteğine sahip olmanın nasıl bir his olabileceğini deneyimledi ve o an içinde var olduğunu bile bilmediği bir boşluğu doldurdu.

Görüşmeleri bittikten sonra Isabella Noel gününe kadar onu bir daha aramadı. "Büyükbabanla konuştum."

"Yaptın mı?"

Annesinin sesi hoparlörden hüzünlü ve ciddi bir tonda yükseldi:
"İsteğimizi kabul etti."

Elyse'in içinden şok geçti. "Öyle mi yaptı?"

"Evet." Annesinin yanıtı ağır ve melankolikti, her ne kadar o anın muzaffer bir an olması gerekse de.

"Onu nasıl ettiniz... kabul etmesini?"

"Büyükbabana, bunu benim için yaparsa sonunda onu affedeceğimi söyledim," diye mırıldandı Isabella.

"Ciddi ?" "Evet."

"Elyse sessizce, Yardımlarınız için teşekkür ," dedi. "En azından bunu yapabilirim."

"Eğer ihtiyacın olursa-"

Isabella onun yerine konuştu,

"Elyse?" "Evet?"

"Yakında numaramı ve adresimi değiştireceğim. Kendimi Boris'e karşı korumalıyım. Bugünden sonra yollarımızı ayırmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Anlıyorum."

"Seni tekrar terk ettiğim için özür dilerim."

"Keşke her şey bizim için farklı olabilseydi."

"Ben de isterdim."

"Sana iyi şanslar, Elyse." Güle güle..."

Anne.

Elyse bu kelimeyi yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Çok acı vericiydi. Telefonu bir kez daha yabancı olarak kapattılar. İçinde güçlü duygular savaşıyordu. Üzüntü onu boşlukta bıraktı. Sönük. Annesiyle hiçbir zaman gerçek bir ilişki kuramayacak gibi görünüyordu. İçine bir rahatlama yayıldı. En azından Alessandro güvende olacaktı. Suçluluk duygusu da yakasına yapıştı. Çünkü Isabella'nın *evet demesinin* ardındaki ima, Benedetto'nun teslim olmayı kabul ettiği anlamına geliyordu.

Elyse, Isabella ve kendisine yaptıkları için Benedetto'ya sonsuza dek kızacağını düşünmüştü ama şimdi kalbi

onun için acı çekiyordu. Adam, kızının kendisini affetmesi karşılığında kalan günlerini bir hücrede geçirmeye hazırды.

Belki de Malina her şeye rağmen büyükbabası hakkında haklıydı?

Elyse soğukkanlılığını toplamak için birkaç derin nefes aldıktan sonra, iyi haberi vermek üzere kocasını aramaya gitti.

Yoksa kötü haber miydi?

Alessandro'yu yatak odalarında buldu. Telefonla konuşuyordu ve kız kapıdan girer girmez telefonu kapattı. Telefonunu bir kenara bırakan Alessandro'nun yüzü, kızın kederli ifadesini görünce endişeyle gerildi. "Nedir bu

önemli *mi, cuore mio?*"

"Benedetto teslim olmayı kabul etti." Nefesi kesildi. "Ne?"

"Onu ikna eden annemdi" diye açıklamaya devam etti.

Elyse ona her şeyi anlatmayı bitirdiğinde, Alessandro itiraf etti, "Benedetto bize Boris hakkında geldiğinde, Isabella'ya ulaşmayı düşündüm. Ona koruma teklif etmek ve Boris'in büyükbaban üzerindeki etkisini kaldırmak istedim..."

Kocasının bu aceleci görünen plana varmadan önce ne kadar düşündüğünü fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden yapmadın?"

Alessandro şöyle açıkladı: "Isabella'nın işbirliği oyunun kurallarını değiştirebilirdi ama babanın cenazesinden sonra onunla bir daha asla iletişime geçmememi istedi. Büyükbabanla yaşadıklarından sonra kendi irademi ona dayatmayı doğru bulmadım. Bizim dünyamızın nasıl işlediğini biliyorsun. Eğer Isabella geri dönerse, bir daha ayrılamaz."

Zihinleri her zaman aynı noktada buluşuyor gibiydi. Elyse acımasız bir ifadeyle, "Bu yüzden mi kendini feda etmeye çalıştın?" diye sordu.

"Evet."

Onların dünyasında hayatta kalmak ve ilerlemek için acımasız ve kurnaz olmak gerekiyordu ama ölümleri planlamak başka bir şeydi.

ve onlara zarar vermek isteyen azılı suçluların çöküşü. Travma geçirmiş bir kadını travma yaşadığı yere geri dönmeye zorlamak ise tamamen başka bir meseleydi.

"Sen iyi bir adamsın, Alessio."

"Olmaya çalışıyorum."

O da iyi bir kadın olmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, ahlak anlayışları onları çok daha az arzu edilen bir çözüme razı olmaya zorlamıştı. Bunun bedelini büyükbabası ödeyecekti.

Alessandro boğazını temizledi. "Elyse?"

"Evet?"

"Beni kurtarmak için yaptığınız her şeye minnettarım."

Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordu. "Ama?"

Gözleri telefonuna doğru kaydı. "Az önce Valentinayla konuşuyordum."

"Uh-oh."

Valentina neden onu da aramaya çalışmamıştı? Elyse hemen telefonunu kontrol etti. Kahretsin, Valentina daha önce de onu aramaya çalışmıştı. Neler oluyordu?

Sessizce, "Büyükbabana henüz bir şey yapmamasını söyle," dedi.

"Ne?"

"Planlarımızın yeniden değiştirilmesi gerekebilir." "Neden?"

"Valentina'nın Bartolo ve Carmine'yi alt etmek için neden mücadele ettiğini biliyor musunuz?"

Elyse gözlerini kocasına dikmiş, endişeyle onun vereceği yanıtı bekliyordu.

"Çünkü Carmen bunca zamandır ona karşı çalışıyordu. Valentina az önce Bartolo ve Carmine'yi Palermo'ya getirenin annesi olduğunu doğruladı."

Carmen'in hain ve öngörüsüz eğilimlerini bilen Elyse bu habere şaşırılmamıştı ama ona pek mantıklı da gelmiyordu. "Carmen Valentina'yı sabote ederek ne kazanacak?"

Ne de olsa Valentina ne kadar güçlü olursa Carmen de o kadar iyi durumda olacaktı, değil mi?

Alessandro içini çekti. "Üvey annem onu Salemi'ye gönderdiğimden beri benden nefret ediyor. Valentina bizimle çalışmayı seçtiğinde, kızı tarafından ihanete uğradığını hissetti."

Görünüşe göre Carmen akıllı olmak yerine küçük bir sürtük olmayı tercih ediyordu. "Valentina'nın yalan söylemediğini nereden biliyorsun? Belki de Bartolo ve Carmine'le birlikte annesinin yanında çalışıyordur."

"Valentina'ya inanıyorum. Şimdilik. Üvey kardeşim bizi alaşağı etmek isteseydi, beni Carmen konusunda bu kadar erken uyarmazdı. Annesini Salemi'ye geri göndermeyi öneren oydu. Bu onun bizim yanımızda olduğunu gösterme şekli."

"Carmen'i gerçekten gönderdi mi?"

"Evet."

"Ne süre için?"

"Valentina'nın bu kez onu geri getirmeye niyeti yok."

"Kahretsin."

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Alessandro, "savaş alanımız bir kez daha değişti. Carmen, Valentina'nın De Leon klanındaki potansiyelini tehlikeye attı. Bartolo ve Carmine'i tek başına alt edebilecek durumda değil. Etkileri daha fazla kontrol altına alınamadan önce benim devreye girmem gerekecek."

Elyse'in içinde korku uğuladı. "Umarım düşündüğüm şeyi önermiyoursundur."

"Benedetto'yu da kaderinden kurtarabilirim."

"Kahraman olma," diye yalvardı, "şimdi olmaz. Aksi takdirde seni koruma çabalarım boşa gidecek. Annem büyükbabamı senin yerine gitmesi için ikna etti. Bırak bir kereliğine o kahraman olsun."

"Çabaların boşa gitmedi," dedi kocası sessizce, "annenin gözünde büyükbabanı kurtardın. Her erkeğin istediği bu değil midir? En çok değer verdiği kadınlar tarafından olumlu görülmek?"

Elyse kocasının bu konuşmayla nereye varmak istediğini hissedebiliyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşlanmadı.

"Yapma, Alessio."

"En azından *denemezsem*," dedi, "o zaman olmak istediğim türden bir adam değilim."

Bu ıstırap dolu anda Alessandro'nun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir sertlik, bir kararlılık duygusu vardı. Elyse kocasının kararını çoktan verdiğini ve Tanrı ya da Şeytan dışında onu başka türlü ikna edebilecek kimsenin olmadığını söyleyebilirdi.

Yine de onu durdurmaya çalıştı. "Ya sen başarısız olursan ve Boris başarır mı? Hapishane şaka değil. Seni yıllarca kaybedebilirim. Hatta on yıllarca. Orada ölebilirsin."

Beklendiği gibi, onu dinlemedi. "Ben açgözlü bir pisliğim. Her şeyi istiyorum. Kendi şartlarıyla yaşamayı istiyorum. Her kararında şiddet tehdidi olmadan. Hepsinden önemlisi, sana hak ettiğin evliliği vermek istiyorum. Gölgesiz bir aşk. Sadece ışık. Güven bana Elyse, ne yaptığımı biliyorum ve sana bu cehennemin küllerinden bir cennet inşa edeceğim."

Elyse kocasının gözlerine derin derin baktı ve kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Ya da daha fazla kırılmış. Elyse onu öptü, sonra kelimelere dökemediği tüm umutları ve korkularıyla öptü. Yatak odalarının sessizliğinde seviştiler. Sevişmelerinin ritmi zihni, bedeni ve ruhu aşıyordu. Oyun yok, alay yok, geri durmak yok, aralarında sadece arzunun en saf hali vardı, siki onun amını tekrar tekrar severken. Birlikte serbest kaldıklarında onu derinden öpmek için eğildi.

"Seni seviyorum Alessio," diye tekrar tekrar fısıldadı Alessio'nun ağzına.

"Seni seviyorum Elyse," diye inledi Alessandro son bir kez kızın içine girerken.

Sevgileri onu güçle doldururken bile sevişmeleri onu mümkün olan en tatlı şekilde tüketti. Tehlikeli ihtimallerle karşı karşıyaydılar ama Alessandro ateş etmek isterse

yıldızlar için, onun yolunda durmayacaktı. Onunla birlikte parlamanın bir yolunu bulacaktı. Çünkü gerçekte Elyse bir şeytan olmak istemiyordu. Kocasının da kendisinin en kötü versiyonuna dönüşmesini istemiyordu.

Belki de Alessandro'nun planı ne kadar imkânsız ve riskli olsa da yıldızlara doğru ateş etmek, karanlıktan sonsuza dek kaçabilmelerinin tek yoluydu.

Aralık ayının sonunda yeni bir yıla girerken, siroko rüzgârları adayı kasıp kavurdu ve Elyse ile Alessandro kendilerini planlarının son aşamasına attılar. Sicilya'nın yağmurlu Ocak ve Şubat ayları uzun ve ölümcül bir satranç oyunu gibiydi.

Bay Schmid onlara her adımda rehberlik etmesi için Felice Giambrone adında birinci sınıf bir ceza savunma avukatı tavsiye etti. Birlikte, Benedetto'yu denklemden çıkararak Isabella'nın güvenliğini sağlamak için Boris'le kafa kafaya verdiler. Büyükbabasının yerine Alessandro önerildi ve daha sonra davayı bozabilecek ikna edici bir dizi hatalı kanıt sundular.

Adım adım, korku ve endişe sürekli topuklarına tırmandı ama karı koca yollarından sapmadılar.

Mart ayının sonlarına doğru kocası iki kez asayışı bozma ve bir kez de uyuşturucu madde bulundurma suçlarından gözaltına alındı. Ancak bu ayrıntılar kamuoyuna açıklanmadı. Bu durum, *kaptan*ın çok daha ciddi suçlarla alaşağı edilmek üzere olduğuna dair spekülasyonları artırdı. Alessandro'nun tutuklanması Carmen, Bartolo ve Carmine tarafından başlatılan söylentilerin susturulmasına yardımcı oldu. sızıntısını uç muhalifinin üzerine yıktı,

güvenilirliklerini etkili bir şekilde ortadan kaldırdı. De Leon ismi artık muhbir kokusu taşıyordu.

Alessandro'nun tutuklanmasından günler sonra Bartolo ve Carmine'nin cesetleri hendeklerde bulundu.

Bir hafta sonra Alessandro ev hapsine alındı. Boris aralarındaki anlaşmadan kuşku duymaya başlayınca Elyse Nisan ayında palazzo'dan çıkıp diğer villalarından birine taşındı. Dışarıdan bakıldığında, kocasının suçlarından uzaklaşmaya kararlı, suçlu bir adamın gergin karısı gibi görünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu ayrılık Elyse'e zarar vermişti. İletişimin asgari düzeyde tutulması gerekiyordu. Boris'in her yerde gözleri ve kulakları vardı. Alessandro'nun Elyse'e söylediği her sözün dikkatle filtrelenmesi ve seçilmesi gerekiyordu. Onu izleyen memurlar Boris'e rapor veriyordu. Karı koca telefonda konuştukları nadir durumlarda şifreli konuşmaya başladılar.

İşle ilgili konularda konuştuklarında kelimeler farklı anlamlar kazanıyordu: "Reglim bir gün gecikti." *Sevkiyat bir gün gecikti.*

Zamanla, gizlice iletişim kurmanın etkili bir yolunu geliştirdiler: "Su faturasını ödemeyi unuttum." *Bir müttefikimizin bize var.*

Özel meseleler için bir dil bile buldular. "New York'u özledim." *Ben de seni özledim.*

"Yağmurdan nefret ediyorum" diye ısrar Elyse'di. *Seni seviyorum.*

Ve Alessandro ona günde en az on kez "Kahveye ihtiyacım var." diyordu. *Seni becermeyi hayal ediyorum.*

Onu deli gibi özlüyordu. Ama yapılabilecek pek bir şey yoktu. Gösterinin devam etmesi gerekiyordu. Alessandro'nun duruşması Mayıs başında yapılacaktı. İmparatorluklarını perde arkasından yönetmeye devam etti ve ev hapsi nedeniyle artık yerine getiremediği görevleri devralması için sık sık Elyse'e güvendi. Elyse, gerçek bir kraliçenin istikrarlı ve yetkin eliyle

Kendini kralına adamıştı ama bunu tek başına yapamazdı.

Bay Schmid ve Mariposa, teknoloji, emlak ve sağlık alanlarındaki son girişimlerini denetlemede ona yardımcı oldular. Elyse birkaç ameliyatı denetlemek için hastanelerinden birine bile uğradı. Aynı zamanda, Benedetto ve siyasi müttefikleri Elyse'ye pek de yasal olmayan işlerinde yardımcı olurken, Valentina da Célia'nın bağlantılarıyla olan bağları sayesinde Elyse'nin Beltrán karteli ve *Cosa Nostra*'daki ortaklarıyla olan ilişkilerini geri çekmesine yardımcı oldu. Alessandro'nun zorla hapsedilmesi yollarını ayırmak için mükemmel bir bahane oldu. İşleri mafyadan tamamen arınmış değildi ama bu şekilde krallıktaki karanlığın yerini yavaş yavaş ışık almaya başladı.

Elyse, telaşlı rutinindeki nadir sükûnet anlarında aklının Isabella'ya doğru gittiğini fark etti. Annesi şimdi neredeydi? İlişkilerinin böylesine can sıkıcı bir şekilde sona ermiş olması onu rahatsız ediyordu. Hâlâ Londra'da mıydı? Virgül yoktu, soru işareti bile yoktu, sadece aniden bir nokta konmuştu.

Isabella ile yaptığı son telefon görüşmesini düşünmek Elyse'i sık sık karamsar bir ruh haline sokuyordu. Isabella hayatından sonsuza dek çıkmaya hevesli görünüyordu ama garip bir şekilde, Elyse bunu düşündükçe gerçekten yalnız olmadığını daha iyi anlıyordu. Annesiz olabilirdi ama bu boşluğu dolduracak başka biri vardı. Malina her zaman onun yanındaydı. Yaşlı kadın bu süre zarfında, özellikle de yalnız olduğu ve şüpheyile tükendiği yaz sonu akşamlarında onun dayanağı olmuştu. Elyse ne zaman uyku tutmasa Malina'ya giderdi.

"Alessandro cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama bence korkuyor. *Kendisi için değil*. Ama benim için," diye anlattı Haziran ayının ılık bir gecesinde. "Onu çok özlüyorum."

Malina ona doğru uzanarak omzuna güven verici bir şaplak attı. "Cesaret, korku olmadan hiçbir şey ifade etmez canım ve sahip olmaya değer her şey biraz mücadele gerektirir."

"Sadece olayların nasıl sonuçlanacağını bilmek istiyorum. Her hikaye mutlu sonla bitmiyor. Bu beni korkutuyor."

"Bilmemek," diye karşı çıktı Malina, "günlük çabalarınızı bu kadar önemli kılan şeydir. Sonuç her an değişebilir. Dün ne yaptığınıza, bugün ne yaptığınıza ve yarın ne yapacağınıza bağlı olarak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neler yapabileceğinizi gördüm ve körler bile *Sinyor Vitale*'nin hiçbir kadını sizi istediği kadar istemediğini görebilir. Senin için cehennemde bile sürünür. İkinizin birlikte başarabileceklerinizi küçümsemeyin."

Hâlâ kuşkulu hisseden Elyse burnunu kırıştırdı. "Bize çok fazla güveniyorsun."

"Hayır," diye azarladı kahya, "bende tam olması gerektiği kadar var. İyi bir nedeni de var. *Sinyor Vitale* kendisini hafife alanlardan nasıl yararlanacağını her zaman bilmiştir ve siz hayatına girdiğinizden beri daha da keskinleşti ve akıllandı."

"Alessio'dan hiç şüphem yok," diye fısıldadı, "sanırım zaman zaman en zayıf halka ben oluyorum."

"Katılmıyorum. Buraya dünyamız hakkında çok az şey bilerek geldin. her adımda direniyordun. *Ama şimdi kendine bir bak.* Ne kadar ilerlediğine bir bak. En kötü kâbusunuzu aldınız ve onu ulaşabileceğiniz bir rüyaya dönüştürdünüz. Bitiş çizgisine sadece birkaç adım kala pes etmeyin."

Elyse bir an durakladı. Çekinceleri şimdilik azalmıştı. "Teşekkür ederim, Malina."

"Tabii ki."

"Her zaman doğru kelimeleri bulmuş gibisin."

"O zaman bir şey daha söyleyebilir miyim? Duymak istemeyeceğiniz bir şey olsa bile?"

Elyse yaşlı kadına ihtiyatla baktı. "Devam et."

"Büyükbaban yine bana ulaşmaya çalışıyor." "Ne hakkında?"

"Sen, tabii ki."

"Ne istiyor?"

"İşleri düzeltmek için bir şans."

Temmuz ayının ortalarında, Malina Elyse'in başının etini yiyerek teslim olmasını sağladı. Hafta sonları satranç oynamak için Benedetto'yla buluşmaya başlamayı kabul etti. Yenilenen bağları kırılıyordu. İlişkileri hâlâ trajedi ve kızgınlıkla lekelenmişti ama en azından artık kopuk değildi. Elyse cumartesi günleri büyükbabasının villasını ziyaret ettiğinde, Gianna'nın izlerinin, fotoğraflarının, eşyalarının, kıyafetlerinin evin etrafında kaybolmaya başladığını fark etti.

Salonda dokunulmadan sadece bebek torunu kalmıştı.

Bir Cumartesi günü, satranç maçlarından birinde Benedetto aniden, "Artık müzik kutusunu saklamana gerek yok," dedi.

Elyse kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ama o anneme aitti."

Yüzü yorgun bir ifadeye büründü. "Yıllarca onu özledikten sonra, nihayet geçmişe tutunarak kazanılacak bir şey olmadığını anlıyorum. Hayat çok kısa. Değiştirilemeyecek şeylerin üzerinde durmamalıyız."

"Seni affettiğini sanıyordum?"

"Affetmek kırılan şeyi düzeltmez. Sadece sonrasında huzur bulmamıza yardımcı olur."

Göğsüne bir sızı saplandı. Çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. Bazı hikâyelerin kaderinde trajedi vardır. Hepsi ne kadar farklı bir son dilemiş olursa olsun.

İstersen atabilirsin," dedi büyükbabası. Kaşları daha da çatıldı. "Peki ya sadakat?" "Ne olmuş ona?"

"Kutunun bana göz kulak olmak için olduğunu sanıyordum?" Elyse onun samimi olup olmadığından emin olmayan bir ifadeyle ona bakarken şöyle dedi. "Bu ani fikir değişikliği neden?"

"Yeterince gördüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Davranışlarınla sözlerin asla birbirini tutmuyor," diye açıkladı büyükbabası. "Umarım zamanla sen de bana güvenmeye başlarsın."

Elyse bir yanıt vermedi. Benedetto'ya tamamen açılmaya hazır değildi. Şimdilik taşlarını aralarındaki damalı tahtada hareket ettirmeye devam etti. Benedetto onu izlerken o da onu izliyordu. Benedetto onu tanıdıkça o da Benedetto'yu tanıyordu. İkisi de Isabella ile son bölüme ulaşmıştı. Ama dede ve torun olarak hikâyeleri daha yeni başlamıştı.

Ağustos, bunaltıcı bir sıcak patlamasıyla geldi. Alessandro'nun geleceği bu kadar belirsizken, daha fazla müttefik gemiyi terk etti. Elyse ve Alessandro'nun umurunda değildi. Para her zaman yeniden kazanılabilirdi. Ama *Cosa Nostra*'dan özgürlüğe paha biçilemezdi. Bu bağları kopardıkları için mutluydular, hatta Svizziler kartelle olan tedarik zincirlerinin peşine düştüğünde görmezden gelmeyi bile tercih ettiler. Trevisanolar da Svizzilerin peşine düştü. İki klan, aynı kokainman milyonlarca dolarlık avın peşine düşen iki açgözlü yırtıcı gibi çatıştı. Elyse ve Alessandro bölgelerini savunmak için parmaklarını bile kıpırdatmadan kurşunların uçuşmasını ve cesetlerin düşmesini izlediler.

Ona dedi ki, "Bırak savaşsınlar. Biz zaten kazandık."

"Sadece henüz bilmiyorlar," diye ekledi.

Daha sonra Alessandro, Elyse'yi yeni işlerine daha fazla milyon aktarması için yönlendirdi. Elyse hastanelerinden birine annesinin adını vermeye karar verdi. Ayrıca ağı aracılığıyla Palermo'da tanınmış bir muhabir olan Guilia Amato'ya isimsiz ipuçları göndermeye başladı. Benedetto da bağlantıları aracılığıyla haberin yayılmasına yardımcı oldu. Sonra da domino taşlarının düşmesini beklediler.

Eylül ayında sıcaklıklar düştü. Emniyet Müdürü Boris Demasi hakkında çirkin söylentiler dolaşmaya başladı. Şantaj ve husumetle motive olmuş bir adam. Halk onun dürüstlüğünü sorgulamaya başladı.

Sonra Ekim geldi. Elyse, Giulia'ya son bombayı gönderdi. Boris'in Alessandro'yu devirmek için yalanlar söylediğinin kanıtı.

Duruşması Kasım ayına kadar uzadı. Savcılık iyi bir mücadele verdi ama Valentina ve Célia'nın onun için bulduğu avukatla boy ölçüşemezlerdi. Bay Giambrone sert ve zekiydi. Savunmayı parçaladı ve steroid almış bir buldog gibi kanıtlara saldırdı.

Aralık ayında yerel bir gazetede çıkan bir haberde Boris'in Alessandro'ya karşı kullanılan kanıtların çoğunu uydurduğu yazıyordu. Ay sonunda Alessandro'nun davası düşmüştü. Elyse bunu öğrenir öğrenmez Malina'yı bulmak için oturma odasına koştu.

Elyse haberi verdikten sonra kahya "Doğru mu?" diye sordu.

Bir koltuğa çökerken dizlerinin bağı çözüldü. İnançsız bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. Huşu içinde mırıldandı, "Sanırım öyle, *Dios*, bugünün asla gelmeyeceğini düşünmüştüm..."

Kazanmışlardı.

Kazanmışlardı.

Yine de, böyle bir zafer acı bir şekilde ezici hissettirdi. Çok çirkin ve el altından elde edilmişti. Yine de bu an bir sonun başlangıcını işaret ediyordu. Tünelin sonundaki ışık. Kendi şartlarına göre yaşama şansı. Onlar cehennemden kaçmak için her şeyi yapabilecek şeytanlardı.

Benedetto güvendeydi.

Kocası özgürdü.

İşleri artık şiddet ve suça dayanmıyordu.

Nereye giderlerse gitsinler gölgeler hep var olacaktı ama sonunda ışık karanlığı gölgede bıraktı.

Elyse kaldığı villadaki bavullarını toplama zahmetine bile katlanmadan palazzoya geri döndü. Kocasıyla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. O sırada

ön kapıdan girdiğinde, Alessandro çoktan fuayede bekliyordu. Onu kollarına aldı ve eski moda bir romantizmden ağır çekim bir sahne gibi havada döndürüp durdu. Kahverengi ve mavi-gri, yıldızlardan daha parlak parlıyordu.

"Başardın, Alessio," diye haykırdı gözlerinde tatlı bir acıyla. "Buna inanamıyorum! Seninle çok gurur duyuyorum!"

Mutluluk yanaklarından aşağı gözyaşları gibi akıyordu.

"Hayır, başardık," diye fısıldadı mutlu bir şekilde, gözyaşlarını öperek, "Sensiz bu kadar ilerleyemezdim, *cuore mio*. Her şey senin içindi. Her şey senin içindi."

"Beni kurtardığın için teşekkür ," nefes aldı Elyse.

Alessandro ona alaycı bir bakış attı. karnına bastırdı. Tam da gömleğinin altında saklı olan yara izinin olduğu yere. "Önce sen beni kurtardın."

Aslında birbirlerini kurtarmışlardı. Elyse Alessandro'ya şefkatle sarıldı. "Seni çok seviyorum."

"Seni sevdiğim kadar değil. Ben seninim. Sonsuza dek. Her zaman."

Elyse onun bileğini tuttu ve yatak odalarına doğru çekmeye başladı. Flört ederken dudaklarında küçük, davetkâr bir gülümseme kıvrıldı, "O zaman bana beni ne kadar sevdiğini göster."

Gözleri hemen ilgiyle karardı. "Memnuniyetle, karıcığım."

Yatağa doğru yol aldılar. Aceleyle attıkları adımların ardından kapı tıkırdayarak kapandı. Giysiler vücutlarından kayboldu. Koşullar onları neredeyse bir yıl ayrı bırakmıştı. Seks için zaman bulmak zordu, imkânsız değildi ama zordu. Elyse erkeğinden mahrum kaldığını hissediyordu ve Alessandro'nun gözlerindeki aç bakıştan onun da aynı şekilde acı çektiğini anlayabiliyordu.

Hiç vakit kaybetmediler. Karı koca görünmez bir iplikle birbirine bağlanmış gibi birbirlerine çekildiler. Kollar bedenlere dolandı. Ten teni yaktı. Alessandro başını eğerek onu öptü ve nefesini kesti.

Prezervatife uzanırken Elyse elini kenara itti. "Bekle."

Kaşları bir soruyla havaya kalktı. "*Cuore mio?*"

Adamın elini tuttu ve avucunu karnının üzerine koydu. "Ben hazırım. Eğer sen de hazırsan."

Anlayış Alessandro'ya bir şimşek gibi çarpmış gibiydi. Bir anda gözleri kocaman ve yuvarlak bir şekilde açıldı, yüzüne bir sırtma yayıldı ve siki bir saniye içinde yarı sertten çeliğe sıçradı.

"Başka bir söylemene gerek yok," dedi gülerek, onu yatağa itti ve sertliğini bacaklarının arasına yerleştirdi. "Düğün gecemizden beri hazırım!"

Kocası göğüslerini emmek için eğildiğinde, bu coşku hızla bir zevk iniltisine dönüştü. Yarığını ovmak için sikini kullandı, klitorisini ıslatmak için geri dönmeden önce ucunu ıslatmak için birkaç saniyede bir göbeğinin içine daldı. Piç kurusu onunla alay etti ve onunla alay etti ta ki-

Elyse hayal kırıklığı içinde, "geçmeyi bırak," diye homurdandı.

"*Imploralo,*" diye alay etti, sırtarak. *Bunun için yalvar.*

Elyse kediye çantadan çıkarmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Dizlerimin üzerinde mi?" diye karşılık verdi, gözlerinde hınzırlık parlıyordu.

gözleri. "Ya da sırtım?"

Mümkünse, Elyse kocasının kalçalarının arasında daha da sertleştiğini hissetti. "*Biliyordum amına* koyayım."

"Ne?"

"Beni çok iyi anlıyorsun!" Alessandro . "Suçluyum," diye itiraf etti sonunda.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

Kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi. "Yeterince uzun."

"Siktir."

"Üzgün müsün?"

"*Dio, hayır,*" diye inledi nefesinin altından, "şu anda senin merhametine kalmış durumdayım."

Sonraki saniye içinde Alessandro kendini onun içine itti. Parmakları onunkilerle birleşti. Ellerini yüzünün iki yanına sabitledi, gözlerinde sevgiden başka bir şey olmadan ona bakıyor, onu beceriyordu.

"Gelecek senin sayende parlak görünüyor," diye hayretle soludu.

Kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde ona gülümsedi. "Hayır, gelecek *bizim* sayemizde parlak."

"Cennete," diye mırıldandı Alessandro.

"*Cennete*," diye yineledi Elyse usulca

Zevk doruğa ulaşmış ve üzerlerine çökmüştü. Elyse uykulu bir şekilde Alessandro'nun kollarında uzanırken, düşünceleri içe ve kendi içine döndü. Elyse kocasıyla birlikte işlediği günahları Tanrı'nın affedip affetmeyeceğini bilmiyordu ama hayatının geri kalanını bu günahları telafi etmeye çalışarak geçirecekti. Çalışmalarına hastanelerinde başlamak niyetindeydi. Yine de garip bir şekilde Elyse pişmanlık duymuyordu.

Tüm o çılgınlık ve kargaşa içinde birbirlerinin kılıcı ve kalkanı oldular. Grinin içinde biraz onur buldular. Karanlığı kovaladılar ve ileride hangi gölgeler belirirse belirsin, *birlikte, birlikte, her zaman birlikte* parlamaya devam edeceklerdi.

Bu yolculuk boyunca her günah, her mücadele ve her tökezleme bir amaca yönelikti. Hepsi gerekiydi. Her adım Elyse'i Alessandro'ya daha da yaklaştırmıştı. Onunlayken cehennem bile cennet gibi geliyordu çünkü aslında o bir şeytan değildi.

O onun meleğiydi.

EPILOGUE

"MAMMA! MAMMA!"

Renata Vitale Memorial Hastanesi'nin aydınlık koridorunda çocuk ciyaklamaları yankılanıyordu. Mutlu kıkırdamaları kısa süre sonra minik ayakların gürültülü pıt pıt sesleri takip etti.

Mavi önlüğünü giymiş olan Elyse, tabletindeki tıbbi çizelgelerden başını kaldırıp baktı. Üç yaşındaki oğlu Niccolò'yu gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Kollarını iki yana açmış, son sürat ona doğru ilerlerken sırtıyordu. Minik bir insan langırt topu gibi koridorda zikzaklar çizerken hemşireler ve doktorlar yolundan çekilmek için her türlü çabayı gösterdiler.

Nicco babasının siyah saçlarına, annesinin yeşil gözlerine ve Elyse'e sık sık Alessandro'yu hatırlatan vahşi, yaramaz bir çizgiye sahipti. Yine de Nicco *tam* bir *ana* . Buna hiç şüphe yoktu.

Telaşlı görünen Monte ve yorgun görünen Luca, Nicco'yu yakından takip ediyordu. Nicco doğduktan sonra Elyse en güvendiği korumalarını küçük Vitale prensine göz kulak olmaları için yeniden görevlendirdi. Bir süre için Monte ve Luca yeni görevlerine iyi alışmış görünüyorlardı. Kendi çocukları olmayan iki tehlikeli suçlunun bir bebeği idare edebilecekleri kadar iyi.

Ama sonra, iki yaş civarında, hareketsiz, yavaş hareket eden bir bebek yumruğundan çıkıp koşmayı, tırmanmayı ve zıplamayı öğrendi ve onu hayatta tutmanın zorluk seviyesi bir gecede sıfırdan yüze çıktı. İki tecrübeli *mafya* babası, bu *çok* hareketli bebeğin bitmek bilmeyen pil ömrü ve ölüme meydan okuyan hünerlerine ayak uydurmakta gözle görülür bir şekilde zorlanıyordu.

"*Hayır, hayır, Nicco!*" Luca nefes nefese bağırdı, "Elektrik prizlerini yalama! O yiyecek değil!"

"Buraya gel!" Monte hafif soluk bir ses tonuyla homurdandı, "O merdivenlerden atlamayın! Burası oyun alanı değil!"

Nicco yeterince yaklaşınca Elyse güldü ve oğlunu kucağına almak için eğildi. Nicco sevinçle kıkırdarken onun sevimli, tombul yüzünü öpücüklere boğdu.

Nicco o tatlı, haliyle haykırdı: "Vay canına, *Anne!*"

Elyse yumuşak gözlerle oğluna baktı ve İtalyanca, İngilizce ve İspanyolca karışımı bir "*Annen* de seni seviyor, oğlum," diye cevap verdi.

Çok geçmeden Nicco Elyse'in kucağından sıyrılmaya başladı. Bir maymun gibi Elyse'in vücudundan aşağıya doğru inerek onun elini tuttu ve kendisinden on kat büyük bir çocuğun gücü ve kararlılığıyla onu çıkışa doğru çekiştirmeye başladı.

Koridorda ilerlerken, Nicco hastane personeline kendinden emin bir ses tonuyla, "Otay, otay, *Mamma* ve *mijo* artık eve gidiyor! Güle güle!"

Personel iyi huylu bir şekilde kıkırdadı ve onlara veda etti.

Anita adında bir resepsiyon görevlisi "*Arrivederci, Nicco!*" diye seslendi.

Dr. Giordano kibar ve profesyonel bir şekilde "*Risentirla!*" dedi.

Elyse mahcup bir gülümsemeyle iş arkadaşlarına, "Sanırım şimdi gidiyorum, yarın görüşürüz çocuklar!" dedi.

seslendiler, "*A dopo, Dr. Vitale!*"

Elyse onlara el salladı ve Nicco'yu hastaneden başladı.

Monte ve Luca hızlı ve kaba adımlarla arkalarından koştular.

Luca tereddütlü bir ifadeyle ona seslendi: "*Sinyora Vitale?*"

"Evet, Luca?"

"Meşgul bir kadın olduğunuzu biliyorum. Monte ve ben sizi işinizde bu kadar sık rahatsız etmek istemiyoruz. Nicco'yu her gün buraya getirmeye devam etmemizi ister misiniz?" diye devam etmeden önce yine duraksadı.

Luca'nın sorusu onu duraksattı. Birkaç hafta önce Elyse, Nicco'nun kendisini iş yerinde ziyaret etmesine izin vermek gibi bir hata yapmıştı. O zamandan beri, Nicco'nun ısrarı üzerine, Monte ve Luca her gün onu hastaneye götürmek zorunda kalmışlardı. Buna uyulmaması saatler süren, kırmızı suratlı, tekmeli ve çığlıklı sinir krizleriyle sonuçlanıyordu. Her gün Elyse'in vardiyasının bitiminden hemen önce geliyorlardı ki Nicco, kendi deyimiyle, "*annemi* eve sabahın köründe götürebilsin."

Annemi eve sağ salım götür.

Bir cerrah olarak, Nicco'nun her gün hastanede başıboş dolaşmasına izin vermenin profesyonelce olmadığına farkındaydı. Yine de bir anne olarak Elyse'in buna karşı koyacak yüreği yoktu. Alessandro artık Palermo'da olmadığı için Nicco ona giderek daha çok bağlanıyordu, bu anlaşılabilir bir şeydi.

Nicco her zaman mutlu, enerjik ve nispeten uslu bir çocuk olmuştu. Hâlâ da çoğunlukla mutlu, enerjik ve nispeten uslu bir çocuktur. Ama son zamanlarda her zamankinden biraz daha telaşlı ve huysuz olmaya . Elyse oğlunu davranışlarından dolayı çok fazla azarlamamaya çalışıyordu. Büyük, güçlü *babası* yanında olmadığı için Nicco'nun *annesine* ihtiyacı vardı. Disiplin memuru değil. Elyse, oğlunun Alessandro'nun yokluğunda hissettiği korkutucu, ani boşluğu dile getirmek için çok küçük olduğundan şüpheleniyordu, bu yüzden, buna karşılık olarak, bir bebek koalanın tüm yapışkanlığı ve bir Rottweiler yavrusunun sahipleniciliği ile annesini - o da kaybolursa diye - kartal gözüyle izlemeyi seçti.

Elyse kendi kendine *bunun sadece bir dönem olduğunu* söyledi. Nicco'nun yeni yürümeye başlayan çocuklarla ilgili tüm değişken kan davaları her zaman zamanında geçerdi. Elyse, Nicco'nun bir ya da iki ay içinde bu huyundan vazgeçeceğini düşündü. Ya da Alessandro ne zaman eve gelebilirse. Eğer bir şey varsa, annelik Elyse'e her şeye katlanmayı öğretmişti.

Çünkü Nicco söz konusu olduğunda çoğu zaman direnmek boşunaydı. Yine de küçük adamıyla bu ekstra zamanı geçirmeyi seviyordu.

Elyse Luca'ya dönerek, "Üzülme, benim için hiç sakıncası yok. Nicco bana gelmek istediği sürece, lütfen onu getirmeye devam edin."

Luca ona itaatkâr bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Anlaşıldı, *Sinyora Vitale*."

Mariposa hastanenin dışında, arabalarının yanında Elyse'i bekliyordu. Monte ve Luca'nın Nicco'ya transfer edilmesinden kısa bir süre sonra Elyse, kişisel koruması ve ikinci adamı olarak hizmet etmesi için Mariposa'yı seçmişti. Kara gözlü kız hem Monte'den hem de Luca'dan daha iyi nişancıydı ve yıllar boyunca paha biçilmez bir dost ve müttefik olduğunu kanıtlamıştı.

Mariposa Elyse'i sırtarak karşıladı, "İyi günler Dr. Vitale. Bakıyorum da bugün yine tüm maiyetinizle gelmişsiniz."

Elyse bilmiş bir gülümsemeyle Nicco'ya baktı. "Doğal olarak."

Mariposa Nicco'yu şefkatle azarladı, "*Anneni* nasıl yalnız bırakacağını bilmiyorsun, değil mi, *patatino*?"

Nicco utanmaz bir sırıtışla Mariposa'ya baktı. "Çünkü Nicco *anneme* çok fazla sürtünüyor!"

Nicco'ya sırtarak karşılık veren Mariposa daha sonra uzanıp çocuğun siyah saçlarını karıştırdı. Altın renkli öğleden sonra güneşi elini öptü ve yüzük parmağında iri bir elmas parladı. Yüzük Monte'den gelmişti. İkisi yeni nişanlanmıştı. Monte nişanlısına maskesiz bir bağlılıkla bakıyor, soğukkanlı, asker gibi tavrında nadir görülen bir çatlak sergiliyordu.

Luca da çocuğun yanağına bakarak güldü.

Elyse'in kalbi sevinç ve özlem karışımıyla kabardı. Bu kadar genç yaşta bile Nicco'nun *babasının* cazibesinden ve tatlı dilinden iyi bir doz almış olduğu açıktı.

Tanrım, Alessandro'yu nasıl da özlemiş.

Kalbindeki ağırlığı gizlemek için yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirmeye zorlayan Elyse, herkes büyük siyah Bentley'e doluşurken Nicco'nun araba koltuğuna oturmasına yardım etti. Monte direksiyonda, Luca ön yolcu koltuğunda ve geri kalanlar da arkada otururken, hastaneden uzaklaşıp Vitales'lerin Libertà'daki palazzo'suna doğru hızla yol aldılar.

Araba Palermo sokaklarında ilerlerken Mariposa Elyse'e baktı. "Alessandro'dan haber var mı?"

Elyse iç çekerek başını salladı. "Henüz değil."

"Londra'da daha ne kadar kalacak?"

"Berkshire ve Sayer arasındaki birleşmenin tamamlanması için gereken süre kadar."

Bu birleşme, işletmelerini gölgelerden kurtarıp ışığa kavuşturmak için atılan son adımdı. Karı koca son dört yıldır hayallerini gerçekleştirmek için büyük bir gayretle çalışıyorlardı. Alessandro teknoloji girişimlerini ve gayrimenkul yatırımlarını yönetirken Elyse de Renata Vitale Memorial Hastanesi'ni tüm İtalya'nın en iyi sağlık tesislerinden biri haline getirmek için canla başla çalışıyordu.

Elyse ve Alessandro, perde arkasından, *Cosa Nostra*'nın derin ve karanlık ağıyla bağlarını iplik iplik kesmek için satranç benzeri bir dizi strateji uygulamak üzere birlikte plan yapmışlardı.

Uyuşturucu kaçakçılığı imparatorluklarının tedarik zincirinde bıraktıkları her boşluk için, kaos ve çatışmayı önlemek için yerlerine yenilerinin getirilmesi gerekiyordu.

Teknoloji, emlak ve sağlık alanında kurdukları her yeni iş girişimi için, eski düşmanların ve *hatta eski dostların* bu bozulmamış, yasal girişimlere tecavüz etmesini önlemek için koruyucu bariyerler kurulması gerekiyordu.

Yeni imparatorluklarını güçlendirmek kolay olmamıştı. Benedetto, Valentina ve kız arkadaşı Célia, eski dünyalarındaki tehlikeli boşlukları doldurmalarına ve şimdiki dünyalarında aşılmaz korumalar oluşturmalarına yardımcı oldular. Para konuştu. Elyse ve Alessandro kesinlikle bol kazanıyordu,

Zenginliđi kendi çıkarları için kullanmayı, dūřmanlarını uzak tutmayı ve bir zamanlar kendilerine kapalı olan kapıları açmayı biliyorlardı.

Ama paranın bile bir sınırı vardı.

Sadece Célia'nın elit iş çevrelerindeki bağlantılarının aşabileceği sınırlar. Valentina ve Célia, hiçbir zenginliğin açamayacağı kapıları kırmalarına yardımcı oldu.

Sadece Benedetto'nun üst düzey hükümet yetkilileri ve politikacılarla on yıllardır süren bağlantılarının üstesinden gelebileceği sınırlar. Hiçbir paranın uzak tutamayacağı dūřmanları savuşturmalarına yardım etmişti.

Bu noktaya gelebilmek için her birinin yıllarca süren özenli bir ekip çalışması ve emeği gerekmişti. Yakın çevrelerindeki herkes -Malina, Monte, Luca, Mariposa, Valentina ve Benedetto- yeri doldurulamaz ve özel bir rol üstlenmişlerdi ve Elyse ve Alessandro arkadaşlarını çabaları için para, evler ve imparatorlukları genelinde güç ve nüfuz sahibi konumlarla cömertçe ödüllendirmeyi ihmal etmediler.

Berkshire-Sayer birleşmesi herkesin fedakarlıklarının doruk noktasıydı. Bu birleşme, anlaşmayı tamamlamak için son doruk noktası olacaktı. Vitales'i uluslararası güç oyuncularını, dokunulmaz devler ve parlak yeni taçlara sahip bir kral ve kraliçe olarak kuracaktı. Artık suç ve şiddetin kanıyla ıslanmamış taşlar.

İki ay önce Alessandro, bu çok önemli birleşmeyi tamamlamak üzere Bay Schmid'le birlikte Londra'ya gitmiş ve Elyse'i, o dönene kadar operasyonları denetlemesi için Palermo'da bırakmıştı.

Ayrılıkları bir kez daha gerekli bir kötülüktü. Boris'le yaşadıkları kâbus sırasında bir yıl ayrı kaldıktan sonra Elyse kocasından uzakta geçirdiği her uzun zamana içerelemeye başlamıştı. Her gece telefonda konuşuyorlardı ama aynı şey değildi. Alessandro olmadan yatağı boş geliyordu. Evleri onsuz bir yuva değildi. Nicco, *babası* etrafta yokken yaramazlık yapmaya devam etti. Elyse, Alessandro'nun

Kocasının dönüşünü sadece onu çok özlediği için değil, aynı zamanda paylaşması gereken önemli haberler olduğu için de bekliyordu.

Elyse bir elini karnının üzerine koyarak onu korumaya aldı.

Elyse Alessandro'dan uzaklaştırmak için dikkatini duygusal sorunlar yerine somut sorunlara yöneltti; Monte, Luca ve Mariposa'yla iş meselelerini konuşmayı tercih etti, böylece her zaman huzurunu kaçıran küçük baş ağrılarına çözüm bulabileceklerdi. Hesapların kapatılması gerekiyordu. Yeni işe alınanların incelenmesi gerekiyordu. Şüpheli çalışanların daha yakından denetlenmesi gerekiyordu. Bu konularla ilgili tartışmalar eve dönüş yolculuğunun geri kalanı boyunca sürdü.

Saat 17:00 sularında, siyah Bentley nihayet tıka basa dolu Palemirtan trafiğinde ilerledi ve Vitales'lerin sarayının yemyeşil avlusuna girdi.

Bu genellikle Luca, Monte ve Mariposa'nın vardiyasının sona erdiği ve gece güvenlik ekibinin görevi devraldığı zamandı.

Luca göz kırparak Elyse'e o akşam bir randevusu olduğunu söyledi. Hızlı bir çav ve dalgın bir el sallamadan sonra sportif kırmızı Ferrari F355'iyle uzaklaştı. Mariposa ve Elyse heyecanlı iki kız öğrenci gibi Luca'nın yeni kızının kim olduğunu tahmin etmeye çalıştılar. Ardından Monte ve Mariposa da vedalaşarak dairelerine geri döndüler.

Elyse, Nicco'yu kalçasının yanında ana eve taşıdı.

Malina onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Evinize hoş geldiniz, Dr. Vitale. Nicco."

Elyse kendi gülümsemesiyle, "Evde olmak güzel," diye karşılık verdi.

Nicco'nun yeşil gözleri yaşlı kadını görünce parladı.

"Mawina!" diye bağırdı, hevesle kollarını ona doğru uzatarak.

Malina hemen Nicco'yu Elyse'in kollarından aldı ve ona sokulurken burnunun üstüne bir öpücük kondurdu.

"Ah, benim küçük prensim, görüyorum ki *annenî* getirmişsin. yine sağ salim eve döndünüz! !"

Nicco, Malina'nın övgülerinin tadını çıkarıyordu. Gerçek büyükannesi onlardan uzaklaşmayı seçtiğinden beri Nicco için bir büyükanne figürü haline gelmişti. Isabella'nın kararı üzücü ve talihsizdi ama Elyse'in kabullenmeyi öğrendiği bir gerçektir.

Elyse Malina'ya sinsi bir bakış fırlattı. "Bu hafta sonu yine büyükbabamla satranç oynayacak mısınız?"

Yaşlı kadının yanakları hafifçe kızardı. "Sanırım öyle, Dr. Vitale, eğer sizin için de uygunsa?"

Elyse gülümsedi ve başını salladı. "Elbette, umarım ikiniz de eğlenirsiniz."

Malina'nın mavi gözleri bir parça muziplikle parıldarken, "Merak etme. Biz hep öyle yaparız."

Malina, Nicco'yu akşam yemeği için mutfağa yönlendirdi. Elyse, personelin geri kalanını kontrol ettikten ve bazı iş e-postalarını yakaladıktan kısa bir süre sonra onlara katıldı.

Şimdilerde saraylarına, şatosundaki bir kraliçenin zarif ve istikrarlı eliyle hükmediyordu. Saray gibi malikâneleri her zamanki gibi gösterişli bir dekora sahipti. Elyse buraya ilk adım attığında kendini sudan çıkmış balık gibi hissettiğini hatırlıyordu. Oysa şimdi, güzel bahçelerinin, deniz manzarasının ve görkemli mobilyalarının tanıdık görüntüsü onu gerçek bir ev hissiyle dolduruyordu. Burası kocasına ilk kez aşık olduğu evdi. Burası Nicco'nun bir çocuktan genç bir adama dönüşmesini izleyecekleri evdi.

O akşam Elyse, Alessandro'nun gece aramasını beklemek üzere yatak odasına çekilmeden önce Nicco'yu yıkadı, ona bir masal okudu ve sarılıp uyuttu. Telefonu saat 22:00'de çaldı ve bir saniye bile gecikmeden cevap verdi.

Mutlu bir şekilde ahizeye mırıldandı: "Alessio?"

"*Cuore mio.*"

Her zaman olduğu gibi, Elyse'in kalbi kocasının hattan gelen derin sesinin tanıdık sesiyle ısındı. O

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Çok uzun," diye cevap verdi yorgun bir ses tonuyla, "ve yalnız. Seni özledim karıcığım. Ben de *paperotto*'muzu özledim."

Küçük ördek.

Paperotto, Alessandro'nun oğulları için tercih ettiği bir sevgi sözcüğüydü çünkü ördekler aynı zamanda Nicco'nun da en sevdiği hayvanlardı.

Ona hüzünlü, neşesiz şiirler söylemeye devam etti, "Seni ve Nicco'yu güneşin sabahı özlediği gibi özlüyorum. İkinizi de gelgitin kıyıya yapıştığı gibi özlüyorum. Yanımda iki büyük aşkım olmadan bir bütün olamam."

Elyse kıkırdayarak, "O halde yarın boş musun? Nicco'nun yatma saatinden önce bizimle Facetime yapmak için? Onun da seni özlediğini biliyorum."

"Yarın *zaman* ayıracağım," diye söz verdi Alessandro. "Saat yedi uygun mu?"

Londra ile Palermo arasında bir saatlik zaman farkı vardı. Elyse emin olmak için iki kez kontrol etmek istedi, "Saat yedi Londra saati mi yoksa Palermo saati mi?"

"Palermo zamanı."

"Hazır olacağız," dedi gülümseyerek.

Elyse daha sonra birkaç dakika boyunca Palermo'daki işleriyle ilgili bilgi verdi. Daha sonra Alessandro birkaç dakika daha Londra'daki işleriyle ilgili bilgi verdi.

"Bu lanet olası birleşmeyi beklediğimden daha kısa sürede tamamlayabilmeliyim," diye güvence verdi ona.

"Umalım da öyle olsun." diye yakındı.

Eskisinden çok daha iyi bir konumda olmalarına rağmen, başarısızlık korkusu Elyse'in peşini bırakmıyordu. Tehlikede olan daha fazla şey vardı. Artık korumaları gereken Nicco vardı. Ayrıca

-

Kocasını boğazını temizledi. "Söyle bana karıcığım..." diye mırıldandığında sesi kısık ve boğuktu.

Elyse gülümsemesini bastırdı. Daha şimdiden kocasının dumanlı ses tonundan ne geldiğini anlayabiliyordu, ama o

"Senin için ne yapabilirim kocacığım?" diye sordu.

"Bana hastane hakkında her şeyi anlattın. Hesaplar konusunda beni bilgilendirdiniz. Ama bilmek istediğim tek şeyi henüz söylemedin. *Beni* ne kadar özölüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse? Gittiğinin farkına bile varmadım."

Suratı asık bir şekilde homurdandı, "Kalpsiz, unutkan kadın. Sana güneş ve gelgit hakkında lanet bir şiir yazdım ve sen yokluğumu bile fark etmedin mi?"

"Haklısın, her geçen saniye daha kalpsiz ve unutkan oluyorum," diye onayladı Elyse. "Yakında eve gelip bana neleri kaçırdığımı hatırlatsan iyi olur."

"*Cuore mio...*"

"Bana eve dön, Alessio," diye yumuşak bir sesle ısrar etti Elyse, artık onu kızdırmamayı seçerek, "Kelimelerle aram pek iyi değil ama geceleri yanında uyumayı özlediğimi bil. Evde seninle olmayı özledim. Seni çok özledim. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla."

Hızlı bir nefes aldı. "Şu anda senin yanına uçmak için neler vermezdim."

"Elyse gizemli bir havayla, "Palermo'ya döndüğünüzde sizinle paylaşacak haberlerim de var," diye ima etti.

Alessandro, "Ne tür haberler?" diye sordu. "İyi haberler, söz veriyorum."

"O halde karıcığım, bir hafta içinde dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bekliyor olacağım, kocacığım."

Telefonda bir süre daha oyalandılar, havadan sudan konuştular, flört ettiler, takıldılar ve sanki binlerce kilometre onları ayırmıyormuş gibi birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardılar.

Tam yedi gün sonra Elyse her zamanki gece rutinine devam etti, Nicco'yu yatırdı ve sonra kendi yatağına gitti. *Tek başına*. Uykuya daldı, ancak gecenin köründe yanağında yumuşak, kalıcı bir öpücük hissiyle uykusundan çekildi. Güçlü kollar kısa süre sonra

beline doladı. Sonra, en nazik öpücükler boynundan aşağı doğru inmeye başladı.

Göz kapakları hâlâ kapalıyken yüzünü küçük bir gülümseme süsledi. Elyse'in kocasının sonunda evde olduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu.

Elyse şaşkın ve mutlu bir şekilde, uykulu haliyle, "Alessio..." diye mırıldandı.

Öpücüklerinin arasında kıkırdadı, "Adımı hâlâ hatırlıyor olman beni rahatlattı, seni unutkan kadın."

Alessandro'ya doğru dönerek onu sıkı bir kucaklamayla kendine çekti. Elyse yüzünü Alessandro'nun boynunun kıvrımlarına gömdü, kokusunu içine çekti ve onun iri, sağlam bedenini tekrar kollarında hissetmenin keyfini çıkardı.

Saf bir mutlulukla iç çekti, "Geri döndün."

"Her zaman sana geleceğim, hatırladın mı? Sana tapan, senden ayrı kalmaya dayanamayan, Tanrı'nın izniyle sana bir çocuk daha vermeye hazır bir kocan olduğunu hatırlatmak için..."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, siki zaten oldukça sertti, çok istekli ve iyimser bir şekilde karnına doğru bastırıyordu. Elyse hafifçe sırtarak uzandı ve kocasının aletini şefkatle çekiştirdi. Adam minnettarlıkla inledi.

"Başka bir çocuk mu diyorsun?" diye mırıldandı.

Alessandro, "Nicco'nun ona eşlik edecek bir erkek ya da kız kardeşe ihtiyacı olabilir, *değil mi?*" diye ikna etti.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve cevap olarak kayıtsızca homurdandı, "Şey..."

"Ne?"

"O konuda," diye homurdandı yine kaçamak bir gülümsemeyle.

Kahverengi ve mavi-gri gözler ona şüpheyle bakıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı, karıcığım! Benden sır saklamandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Merak uyandırmak için oyaladı, İtalyanca dalga geçti: "*Non riesco ancora a credere che ci sia voluto così tanto tempo per capire che parlo bene l'italiano...*" *Hâlâ inanamıyorum.*

İtalyanca bildiğimi anlamanın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, sizden hep şüphelenmiştim, sadece size seslenemeyecek kadar centilmendim..." diye itiraz etti.

"Öyle mi?"

"Elbette!"

Elyse utangaç bir ifadeyle kocasına baktı. "Her halükarda, korkarım bu gece başka bir çocuk mümkün olmayabilir..."

Alessandro şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu mümkün değil," diye açıkladı Elyse , hafifçe gülümseyerek ,

"Çünkü Nicco'nun zaten küçük bir erkek ya da kız kardeşi yolda."

Yatak odalarının karanlığında, kocasının yakışıklı yüzünde bir dizi duygunun oynaşmasını izledi.

Şok.

Huşu.

Neşe.

Adam şaşkınlıkla kekeleydi, "misin?" Kadın gülümsedi ve başını salladı. "Evet."

Alessandro, "Ne zaman oldu bu?" diye haykırdı.

"Hatırlıyor musun," dedi, "o öğleden sonra bana ne yapmıştın? Londra'ya gitmeden hemen önce?"

O öğleden sonra Nicco'yu Luca, Monte ve dadıyla birlikte evde bırakıp Palermo Limanı'na gitmişler ve Alessandro Elyse'i çeşitli uygunsuz pozisyonlarda bağlayıp özel yatlarının her yerinde gün ışığında sikmeye başlamıştı.

Bu yaramaz anılar zihninde canlandıkça Alessandro'nun yüzüne gururlu ve tatmin olmuş bir sırıtış yayıldı. Kocasını içten bir kahkaha attı ve Elyse'nin karnına öpücükler yağdırmak için hızla vücudunu aşağı doğru kaydırды.

Karnının görünmesi için henüz çok erkendi ama yine de karnına fısıldadı, "Merhaba ufaklık. *Baban* seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Sonra Alessandro tekrar ayağa kalkarak Elyse'nin yüzünü sanki en değerli varlığıymış gibi avuçlarının arasına aldı. Kalın, hırçın bir ses tonuyla, "Bana verdiğin bu güzel hayat için teşekkür ederim, *cuore mio*," dedi.

Elyse, Alessandro'nun bahsettiği *güzel hayatın* içindeki bebek mi yoksa birlikte yaşadıkları *hayat* mı olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da Elyse'in kalbi hiç bu kadar dolu hissetmemişti. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye karşılık verdiğinde nefesi hafifçe kesildi. Bana verdiğin her şey bir hediye gibi geliyor."

İtalyanca olarak "*Ti amo, cuore mio*" dedi.

Onun aşkını İspanyolca olarak yansıttı: "*Te amo, mi corazón.*"

Birbirleriyle düzenli olarak üç dilde de konuşmaya başlamışlardı. İtalyanca, İngilizce ve İspanyolca. Karı koca arasında artık sır kalmamıştı.

Elyse Alessandro'nun yüzünü aşağı çekerek onu derinden öptü. Kocasının dokunuşu olmadan geçen iki ay sonsuzluk gibi gelmişti. Elyse ona onu ne kadar özlediğini göstermek istiyordu. O da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Alessandro'nun ellerinden biri göğsünü avuçlamak için gezindi, başparmağı ve işaret parmağı arasında meme uçlarını çok zevkli bir şekilde çimdikledi ve yuvarladı. Diğer eli de uzanıp kızın külotunu indirdi. Kısa süre sonra boxer'ı da kayboldu.

"Yaptığım her şeyi," diye mırıldandı Alessandro dalgın bir ses tonuyla, siki kadının kalçaları arasında ilerlemeye başlarken, "senin mutluluğunu düşünerek yapıyorum."

Bacaklarını onun için daha da açtı ve adam shaftını nazikçe onun sıcak kılıfına doğru sallarken inledi, "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

Alessandro onu sevgiyle, taparcasına becermeye başladı ve Elyse'in gözleri, coşku duyularını ele geçirirken cennete doğru yuvarlandı. Alessandro'nun her hamlesi bir vaat gibiydi. Kadının her bir nefesi, adamın her bir iniltisi, hayatın tüm nimetleri ve yükleri içinde onları daha da yakınlaştırıyordu. Aşklarının fiziksel tezahürü onu her zaman bunaltmıştı. Elyse'i ruhunu yakan ihtişamıyla neredeyse kutsal hissettiren bir yere sürüklüyordu.

Daha sonra Alessandro onu göğsüne bastırarak bir kez daha kutsadı: "Bu arada birleşme tamamlandı."

Umut göğsünde çiçek açmaya cesaret etti. "Gerçekten bitti mi?" Sırıtarak başını salladı. "Kesinlikle, karıcığım."

Elyse, Alessandro habersizce eve döndüğünde ve bu gece aniden kollarında belirdiğinde bunu tahmin etmişti. Ne de olsa birleşme hâlâ belirsizliğini koruyor olsaydı kocası Londra'dan ayrılmazdı ama zaferinin yüksek sesle teyit edildiğini duymak onu hem afallatmış hem de içten içe sevindirmişti.

Mutluluk gözlerini ıslattı. "Alessio, bu harika bir haber!" "Evet, inanılmaz," diye sessizce onayladı, "mutlu sonumuz uzun zaman oldu ama kocanız sonunda size ve çocuklarımıza hep hayalini kurduğunuz sıkıcı, normal hayatı verebilir."

Elyse kalçalarını ona karşı ahlaksızca yuvarladı. "Seninle hayat asla sıkıcı olamaz." diye mırıldandı.

Aleti anında tepki olarak sarsıldı. "Emin misin, karıcığım?"

"Bilmiyorum," diye içini çekti Elyse, ikinci raunda hazırlanırken kendini ona sürtüyordu, "bana nedenini tekrar hatırlat Senin gibi sıkıcı bir piçle mi evlendim?"

Alessandro, klitorisine hafif bir tokat ve sert bir çimdik atmak için uzanırken karanlık bir şekilde kıkırdadı, "Bir hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, *cuore mio*. Bence cezalandırılman gerekiyor."

İspanyolca yalvardı, "*Castigame entonces.*" *Cezalandır beni o zaman.*

O da kısık ve boğuk bir sesle İtalyanca "*Con piacere.*" diye karşılık verdi. Zevkle.

Tekrar tekrar, hınzırca, çılgınca seviştiler, ta ki yorgunluk birbirlerine duydukları doyumsuz ihtiyacı yenene kadar. Karı koca birbirlerinin kollarında mışıl mışıl uyudular. Gecenin karanlığı onları hâlâ örtüyordu ama onlar bu karanlıktan korkmuyorlardı. Birleşme gerçekleşmişti. Gelecekleri de belirlenmişti. Sonunda, dünyaları güvenli, doğru ve gerçek hissettiriyordu.

Ertesi sabah güneş doğarken, Elyse ve Alessandro küçük ayakların tepinmesi ve Nicco'nun tüm gücüyle *babasının* kollarına uçarken çıkardığı yüksek sesli, neşeli kıkırdamalarla uyandılar.

Alessandro gülerek Nicco'yu kucağına çekti ve oğullarını kocaman bir ayı gibi kucakladı: "*Paperotto*'mu ne kadar özlemişim! *Baban* yokken uslu durdun mu?"

Nicco göğsünü gururla kabarttı. "*Sì, I pwotect Babam* evde yokken *anne!*"

Alessandro yine güldü ve onu övdü, "Ne kadar cesur *paperotto!*"

Elyse kocasına ve oğluna duyduğu sevgiden kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Bu an onun için her şey demekti. Üç kişilik küçük aileleri, *yakında dört kişi olacaklardı*, yeniden bir bütündü. Elyse onları bu ana getiren zorlu yolculuğu düşünürken yumuşak bir iç çekti.

Queens'te karnından çıkardığı o ilk, kader kurşunu.

Yüzüklerine kaynaştırdığı aynı mermi. Cehennemden kaçmak için yıllar süren mücadeleleri.

Birlikte yarattıkları yeni cennetleri. Küçük ama büyüyen aileleri.

Sonuncusu hariç bu dönüm noktalarının hiçbirisi Elyse'in bir zamanlar yaşamayı hayal ettiği sıkıcı, normal hayatın sınırlarına girmiyordu. Yine de, her nasılsa, Elyse kocasına ve oğluna yüreği bakarken, bunun, tüm bunların istediği her şey olduğunu ve *bu* anın karşılığında tehlikeli, kalp kırıcı, ruh parçalayıcı yüklerin her birine tekrar tekrar seve seve katlanacağını iliklerine kadar biliyordu.

Alessandro Vitale gibi bir kocayla hayatı hiçbir zaman tamamen sıkıcı ve normal olmayabilirdi ama şimdi bu kaderi en yüksek mertebeden bir lütuf olarak görüyordu. Bu küçük cennet parçasını kazanmak için cehennemin içinden geçerek savaşmışlardı ve Elyse geri kalan günlerini burada yaşamaya fazlasıyla hazır hissediyordu.

Aşkları birbirlerinin ruhlarında uyandırdıkları parıltıdan daha parlak bir şekilde yanana kadar bu güzel piçin yanında oldu.

DEVIL MEETS ANGEL

ALESSANDRO BUNA INANAMIYORDU. *Karnında lanet bir delik vardı.* İlk kez vurulmuyordu. Ya da ölümcül bir şekilde yaralanması.

Dario, Giacomo ve Nero bıçak kullanabilecek yaşa geldiklerinden beri sırayla onu mecazi ve gerçek anlamda sırtından bıçaklıyorlardı.

Babası onu her yakaladığında .

Yatılı okulda diğer çocuklarla her zaman kavgalar olmuştu. Önemli şeyler yüzünden kısır, yumruk yumruğa, kemik kıran kavgalar. *Ölü anne şakaları gibi.* Ve çok da önemli olmayan şeyler. *Para ve kızlar gibi.*

Hepsi ona zarar vermişti. Ama hiçbiri onu ciddi bir şekilde öldürmeye çalışmamıştı. Alessandro ölümle ilk karşılaşmasını Franco Ricci'ye kadar yaşamamıştı. Franco onu soğukkanlılıkla öldürmeye çalışan ilk kişiydi. Yirmi birinci yaş gününde Alessandro'ya bir kurşun sıktı. *Stidda* ve *Cosa Nostra* asla anlayamadı. *Kozcaları* yıllardır bölge için savaşıyordu. Yine de o zaman bile, yaratıcısıyla karşılaşmaktan çok endişe etmemişti. Franco berbat bir nişancıydı. Aptalın kurşunu kalbi yerine omzunu delmişti.

Karnına baktı ve yüzünü buruşturdu. *Cazzo.* Alessandro bu gece ilk kez gerçekten kan kaybından ölebileceğine inanıyordu.

Siktiğimin

Stefano'su.

Siktiğimin

Mikey'i.

Bu iki pislik Mancini'lere hesap veriyordu ve New York'ta geçici korumaları olarak görevlendirilmişlerdi. *Americani incompetenti!* Mancini'lerin

aile dostları. Alessandro bir an durakladı. Ya artık arkadaş değillerse, belki de bu şimdi babasının düşmanları için çalışıyorlardı.

Alessandro artık kime güveneceğini bilmiyordu. Kendi adamlarını getirmeliydi. Monte ve Luca bunun olmasına asla izin vermezlerdi. Tedbirli olmak için onları Palermo'da bırakmıştı. Yılan üvey kardeşinin faaliyetlerini öğrenmesini istemiyordu. Ancak tam bir aptal gibi, ihtiyatı ölümle takas etmiş gibi görünüyordu. Babası haklıydı. O bir *incosciente* idi. Sorumsuz ve umursamaz.

Oda dönmeye başladı. Düzgün düşünmek zordu. Ama kurşunun hâlâ karnında olduğundan emindi. Takım elbisesi kan içindeydi. O da *Armani*'ydi. Lekeliydi. Sonsuza dek mahvolmuştu. Alessandro'nun ağzı yüzünü buruşturdu. Asıl trajedi buydu.

Bir acı darbesi daha onu ürpertti. Vücudundaki her sinir son on dakikadır dayanılmaz bir acıyla zonkluyordu. Yoksa on saat mi olmuştu? Bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Bilinci gidip gelmeye başladığında tüm zaman algısı kayboldu. Gözleri kapandığında, göz kapaklarını kaldıracak gücü toplamaya çalıştı. Kendini çok ağır hissediyordu.

Şeytan onu almak üzere miydi?

Alessandro umarım değildir. Hazır değildir. Daha otuz dört yaşındaydı. Yapılması gereken çok şey vardı.

Graviano kızını bulması gerekiyordu.

Beltrán karteli ile *Stidda* arasındaki karmaşayı çözmesi gerekiyordu.

Hangi arkadan bıçaklayan *figlio di troia*'yı bulması gerekiyordu. bu gece onu öldürmeye çalışmıştı.

çekilirken Alessandro'nun düşünceleri kısa devre yaptı. Ciğerleri yanıyordu. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

Her nefes alışında Azrail'le savaştı ama karanlık kısa sürede çöktü. Yanındaki ağrı azalmaya başladı. *Garip*. Zihni uzak bir yere sürüklendi. *Yani*

Garip. Orada her şey yavaşlamıştı. Kendini başka bir âlemde dolaşan bir hayalperest gibi hissetti. Gölge figürler onu karşılamaya geldi.

Dario mu?

Giacomo?

Nero mu?

Sonra kardeşleri bir anda ortadan kayboldu. Önünde bir kadının yüzü parladı. Onun yüz hatlarını taşıyordu. Gözlerinin şeklini. Çene çizgisinin keskin eğimi. Koyu renk saçları. Bu kadını tanımıştı. Alessandro onu en son canlı gördüğünde genç bir delikanlıydı.

Anne?

Ona ulaşmaya çalıştı. Ama kolları çok ağırdı. Hareket etmesi imkânsızdı. Sıkıntı onu ele geçirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayalet görünürde yoktu. Alessandro'nun bakışları tanımadığı bölgeyi taradı. Bir odadaydı. Zihni hafifçe keskinleşti. İçindeki alarm yükseldi.

Stefano ve Mikey onu hangi cehenneme getirmişti?

Etrafını inceledi. Çirkin bir kanepa, demode bir mutfak, eski püskü duvarlar. Bir apartman dairesi mi? Zemin sert ve soğuktu. Hiç rahat değildi. Neden lanet olası yerdeydi?

Birden biri yanına diz çöktü. Stefano değil. Ne de Mikey. *Bir yabancı*. Uzun, siyah saçları bir anlığına gözüne ilişti. Sonra kadının yüzünü gördü. Yüz hatları gölgelerin arasında gizlenmişti. Ama başka tarafa bakmadı.

Kimdi o?

Bir *klık* sesi duydu.

Bir ışık düğmesi, belki?

Başının etrafında ruhani bir parıltı belirdi. Gözleri çok ama çok yeşildi. Bakmadan duramıyordu. *Çok güzeldi*. Alessandro şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yan tarafından kan sızmaya devam ediyordu. Görüşü tekrar bulanıklaştı.

Kimdi bu yabancı?

Biraz daha göz kırptı. Halesi daha da parlaklaştı. Onda rahatlatıcı bir aura vardı. Kendini tutuş şekli. Öyle durgun

ve dengeli. Ona bakışları. Yetkin, istikrarlı, emin.

Sessizce konuştu ama sesi güvenle doluydu: "Benim adım Dr. Elyse Romero. Queens, New York'taki Sawyer Memorial Hastanesi'nde çalışan bir travma cerrahıyım. Size yardım etmek için buradayım ve bu gece hayatta kalmak istiyorsanız işbirliğinize ihtiyacım var."

Ama tabii ki. Hayretle ona baktı ve fısıldadı,
"Angelo..."

Bir melek. O bir melekti. Güzel, yeşil gözlü bir melek. İhtiyaç duyduğu anda, Tanrı onu ona göndermişti.

"Ben melek değilim," diye mırıldandı meleği kaba bir ses tonuyla, "ve muhtemelen işim bittiğinde bana lanet olası bir şeytan diyeceksin. Bir uyarı, dostum, anestezim yok. Bu şey çok acıtacak."

Sözlerindeki kehanete rağmen -bu şey çok acıtacak- kadının soğukkanlılığı korkularını dağıttı. Dünyanın sonu gelse bile gözünü kırpmayacak türden bir kadına benziyordu. Kalp atışları daha düzenli, daha sakin hale geldi. Onu kurtarmak için buradaydı. Ölmesine izin vermeyecekti.

Alessandro bundan emindi.

Elinden geleni yap, Angelo.

Neden bu yeşil gözlü sadistin her türlü keskin, sivri nesneyi bağırsaklarına sokmasına izin verdi?

Alessandro, Dr. Romero'nun neşteri yarasına saplandığı anda kabadayılık gösterisine pişman oldu. Acı etini dağladı. Sinirleri alev almış gibi yanıyordu. Kadın haklıydı. O . O melek değildi. O lanet bir *diavolaydı*. Şu anda onu ameliyat eden bir *diavola*. Lanet bir muşamba üzerinde. Lanet olası yerde. Tek bir damla anestezi olmadan.

Doktor onu kurtardığını iddia ediyordu ama sanki onu olabildiğince yavaş ve acılı bir şekilde öldürmeye çalışıyordu. Ona bir havlu uzatıldı. Ona ısırmasını söyledi. Bu parça bez onun tek arkadaşı oldu.

cehennem azabı boyunca. Stefano ve Mikey onu morartıcı ve amansız bir şekilde rehin tutarken, Alessandro dişlerini gıcırdatarak havluya bastırdı. Alessandro'nun derisi sıcak ve soğuk terler içinde kaldı. Varlığının her zerresi çığlık atmak ve acı içinde kıvranmak istiyordu ama zayıflık göstermeyi reddetti.

Zayıflık onun gibi adamların ölümüne neden olurdu.

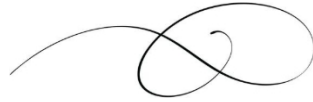
Alessandro titrek bir nefes aldı ve *diavola'nın* en kötüsüne karşı kendini çelikleştirdi. Ölmek istemiyordu. Yaşamayı diliyordu. Katlanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Karnının üzerinde gezinmeye devam etti, yarasını dürtüp dürttü. Hareketleri hızlıydı. *Kesin*. Elleri sabitti. Ama *Dio*, bileğinin her hareketi ve neşterin her kazıması bir tür işkence gibi geliyordu. Protesto edercesine inledi. Stefano ve Mikey'nin ellerine karşı gerildi. Sonsuzluk gibi görünen bir zaman geçti. Burası Araf'tı. Bu işkence tanrısal değildi. Bilmeden mi ölmüştü? Belki de onu çelik aletlerle şişlemekten vazgeçmeyen dişi şeytan kılık değiştirmiş Lilith'ti?

Nefes nefese kalan Alessandro bu kâbusa daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu. Gözleri göğе doğru kayıyordu. Beyni acıdan kopmuştu. Gerçeklik ve hisler hiçliğe doğru savruluyordu.

Dio salvami.

Kısa bir süre sonra siyah bir boşluk çöktü.

Birinin dokunuşuyla uyandı. *Onun dokunuşu*. Sadistçe Onu cehenneme götürüp geri getiren *diavola*.

Kahverengi ve mavi-gri gözlerini kırpıştırarak açtı. Sargılarını temizliyor ve düzeltiyor gibi görünüyordu. Çalışırken bakışları onun üzerinde gezindi ve yüzüne takıldı. Uzun siyah saçlar. Keskin yeşil gözler. Dolgun, kabarık dudaklar. Bu sakinlikte

Fırtınadan sonra, bir *diavola* gibi görünmüyordu. Kötülük ve kötülükten doğmak için fazla güzel görünüyordu.

Alessandro kendini güçsüz ve bitkin hissediyordu. Her şey acıyor ve ağrıyordu.

Ama yaşıyordu. *Hayattaydı* çünkü onu kurtarmıştı.

"*Angelo,*" diye mırıldandı ona, belli belirsiz gülümseyerek. Ama sonra, Alessandro gülümsemesinin kaybolmasına neden olan bir şey fark etti. Kızın yüzü farklı görünüyordu. Kaşlarını çatarak tenindeki koyu lekelerin izini sürmek için uzandı. Alessandro önce yanağındakine dokundu. Sonra da şakağını okşadı. "Burada ne oldu?"

"Hiçbir şey."

İkiyle ikiye bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu. Adam ilk geldiğinde derisi lekesizdi. Şimdi ise yaralanmıştı. *Kahrolası Stefano,* diye sessizce tekrar küfretti, *Kahrolası Mikey.* Alessandro'nun daha önce hiç hissetmediği yavaş ve derin bir öfke, sakın bir sesle, "Hiçbir şeye benzemiyorlar. Taze görünüyorlar. Daha önce sende değillerdi."

ifadesi gerildi. "olmalısınız."

Bakışları kızın yüzünden ayrılmadı. "Nasıl yaralandın? Söyle bana."

"Ayağım takıldı, düştüm ve bazı kapılar yoluma çıktı."

Küçük tatlı yalancı. Kızın morluklarını görmek bile yumruklarını hafifçe sıkmasına neden oldu. "İki kere mi?"

"Kazalar olur."

Stefano ve Mikey'nin ölmesi gerekiyordu. "Sana böyle söylemeni mi söylediler?"

Meleği sıkıca gülümsedi. Kader tarafından defalarca aldatılmış bir kadının gergin, kırılgan bu. *Yürek parçalayıcı.* "Fark eder mi?"

Şiddet düşüncelerini doldurdu. Ona dokundukları için onlara acı çektirmek istiyordu. "Onları çıkarttırabilirim. Eğer isterseniz."

Tedirgin bir ifade güzel yüz hatlarını kararttı. "Çıkarıldı mı?"

"Bir baltayla parçalanabilirler. Ya da bir balyozla. Kolayca yandıklarını da tahmin ediyorum," diye söz verdi. "Olasılıklar sonsuz. Dediğiniz gibi, *kazalar olur*."

"Sen neden ?"

Alessandro'nun fark ettiğine göre, nedense teklifinden pek memnun görünmüyordu. *Pekâlâ*. Eğer meleği bundan hoşlanmadıysa, onun haberi olmadan onları öldürebilirdi. Alessandro sırttı. "Kapılar, elbette."

"Bırak artık," diye mırıldandı. "Bu benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım."

"Ama sana zarar veren her şey bana da zarar verir, *değil mi?*"

Sonraki birkaç dakika boyunca, onun incelemesinden kaçmak için çok istekli görünüyordu ve dikkati tekrar ona yönlendirmek için elinden geleni yaptı, "Nasıl hissediyorsun?"

Ses tonu tamamen işle ilgiliydi. Hiç zevk almıyordu. *Ne büyük hayal kırıklığıydı*. "Canlı," diye yanıtladı Alessandro, "Size hayatımı borçluyum, Dr. Romero.

Grazie."

"Rica ederim. Adımı hatırlamana şaşırdım, özellikle de kendimi ilk tanıttığımda içinde bulunduğun durum göz önüne alındığında."

"Güzel bir kadın güzel bir kadındır," dedi tatlı bir sesle, "ölümün kapısında bile onun adını unutmam." Alessandro şimdi onu test ediyordu. Cazibenin ve tatlı sözlerin türden bir kadın mıydı?

Etkilenmedi ve alaycı bir ses tonuyla "Birden ona kadar derecelendirirsen, şu anda ne kadar acı çekiyorsun?" diye sordu.

Görünüşe göre öyle değil.

Alessandro onun soğuk *karşılamasını* not aldı ve *en azından şimdilik* uslu *durmaya* karar vererek kibarca, "Katlanılabilir bir miktar," diye cevap verdi.

"Bana bir numara ver."

Daha önce ona yaşattığı cehennemden sonra, yan tarafındaki sıkıcı ağrı şimdi çocuk oyuncağı gibi geliyordu. "Beş."

Yeşil gözleri titredi. Ne düşünüyordu acaba? O daha ne olduğunu , asık suratlı meleği ona şu bilgiyi verdi: "Ben

Bu yeni bandajları taktıktan sonra Benny's'e gidip antibiyotik ve ağrı kesici alacağım."

Benny mi? Bu tanıdık olmayan isimden bahsedilince korku ve endişe hissi arttı. Bu herifin önceki gece onu vuran tetikçiyle bir bağlantısı var mıydı?

Alessandro sordu, "Benny kim? Ona güvenebilir miyiz?" "Benny o bir . Stefano'nun en yaşlı ve en çok güvenilir ortaklar," diye cevap vermek için acele etti. "Bir eczane işletiyor. bloklar itibaren benim Daire. Bu neredel doldurun ve Özel hastalarım için reçeteler. Sizin gibi." Gardını hafifçe gevşetti. "Anlıyorum."

Meleği daha sonra yerden kalkarak anahtarlarını, cep telefonunu ve çantasını aramak için ondan uzaklaştı. "Yarım saat içinde ilaçlarınızla birlikte döneceğim."

"*Grazie.*"

Meleği ön kapıya doğru yönelirken, "Dinlen, eğer yapabilirsen," dedi. "Döndüğümde kahvaltı hazırlayacağım."

Alessandro onun ardından bakakaldı. Güzel doktorun soğukkanlı, sakın dış görünüşünde onunla biraz uğraşmak istemesine neden olan bir şey vardı. Hiçbir şey meleğini korkutamıyor gibiydi. Birden içinde çarpık bir dürtü yükseldi. Dünyada onun derisinin altına nasıl gireceğini bilen tek erkek olmak istiyordu. Onun kendisini fark etmesine ve herkesten çok hatırlamasına ihtiyacı vardı.

Alessandro küstah bir ses tonuyla, "Ya çişim gelirse?" diye sordu.

Olduğu yerde durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Ben gitmeden önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu?"

"*Hayır.*"

Ona pis bir bakış fırlattı. "Bu durumda, ben ." Onu biraz daha kışkırttı, "Bekle."

"Evet?" Meleğinin ağzı sessiz, taş gibi bir yüz ifadesiyle düzleşti. Hiç eğlenmiş görünmüyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket Alessandro'nun gözlerini göğüslerine doğru çekti. Alessandro onun tatlı, yumuşak kıvrımlarına bakmaktan kendini alamadı. İçinde bir arzu damlası kıpırdandı ve sikini sertleştirdi. İçinde ne

Dünya? Ölüme yakın deneyiminden sonra vücudunda yeterince kan kalmasına şaşırmıştı.

Bu biraz şok ediciydi. Kontrolünü kaybetmeye alışık değildi. Kadınlar genellikle onun üzerinde böyle bir etki yaratmazdı. Kadınları etkileyen genellikle *kendisiydi*. Alessandro onların etrafında olmaktan rahatsız olmazdı ve bazen onları becermek eğlenceliydi ama istihbarat toplamak ya da başka bir *kozka*yla iyilik alışverişinde bulunmak için gerçekten acil bir ihtiyaç olmadıkça asla bir fahişenin peşinden gitmezdi.

Çok garipti. Meleğine bakmadan duramıyordu. Bilinmeyen nedenlerden ötürü Alessandro ona karşı bir çekim hissediyordu. Kendini onunla flört ederken buldu, utanmadan onunla flört ediyordu, onun kendisini istemesini istiyordu, böylece sonunda ona kızgınlık veya ilgisizlikten başka bir şeyle bakabilirdi.

Yumuşak bir sesle, "Geri döndüğünde beni yıkayacak mısın?" diye sordu.

"Yapabilirim. Eğer gerekirse."

Kadının cevabı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Ses tonunda imalı bir şey yoktu ama bu kadının saçma sapan tavrında çok çekici bir şeyler vardı. Alessandro ilk görüşte aşka pek inanmazdı ama itiraf etmeliydi ki kadın ona çekici gelmişti. Diğer kadınlar onu çabuk sıkmaya meyilliydi. Okuması kolay ve anlaması hızlıydılar.

Ama meleği onu büyülemişti.

Onun hayatını kurtarmıştı. Yine de onu hiç önemsemiyor gibiydi. Taş kalpli bir cerrah. Mafyaya isteyerek bulaşacak bir tipe benzemiyordu. Bu kadar zeki bir kızın bu büyük, kötü adamların arasında ne işi vardı? Birçok yönden bir muamma olarak kaldı.

Alessandro dikkatle ona baktı. "Sizin gibi doktorların var olduğunu bilseydim-"

"Bu kadar yeter," diye homurdandı kızgın bir ifadeyle. "Dört saatten daha kısa bir süre önce karnından bir kurşun çıkardım. Kendi başına özgürce hareket edemiyorsun, bu nedenle

Önümüzdeki birkaç gün içinde aramızda olacaklar sadece ve sadece tıbbi amaçlar için olacaktır."

Kendine rağmen gülümsedi. Aklında hiçbir soru işareti yoktu. Dr. Elyse Romero onun saçmalıklarına katlanacak türden bir kadın değildi. Nabızı birkaç atış hızlandı. Alessandro onu biraz daha kızdırmak için sabırsızlanıyordu. "Bir erkeğe nasıl haddini bildireceğini kesinlikle biliyorsun."

Omuz silkti. "Bir sürü erkekle çalışıyorum. Eğer bir çift büyümezsem, beni ezip geçerler."

İçtenlikle, "Niyetim sizi kırmak değildi, yine de. *Mi scusi*. Ben bir kedi yavrusu kadar zayıfım, *Angelo*. Beni korumana gerek yok. Sadece size ne kadar minnettar olduğumu ifade etmek istedim."

"Oh, *Dios*, işte başlıyoruz..."

Meleği gerçekten de bir azizin sabrına sahipti. O bile kendi maskaralıklarından rahatsız olmaya başlamıştı. Alessandro onun henüz kendisini tokatlamamış olmasına şaşırılmıştı. "Tüm ihtiyaçlarımla ilgileneceğini bilmek rahatlatıcı." diyerek çitayı yükseltmeye karar verdi.

Ona doğru bir bakış fırlattı. "Gitmem gerek." Alessandro itiraz etti, ". Bir şey daha var."

Yüzünde gergin bir ifadeyle tekrar durdu. "Ne oldu?"

Tam o anda Alessandro, en azından Palermo'ya dönene kadar onu müttefik olarak istediğine karar verdi. Stefano ve Mikey'ye güvenilemezdi. Mancini'ler gülümseyen köpekbalıklarıydı ama şimdiye kadar gözlemlediği kadarıyla Dr. Romero onların operasyonlarına isteksiz bir katılımcı gibi görünüyordu. *Bu gece ona bir şey olacak mı?* Hayal meyal, Stefano'nun ona savurduğu çirkin tehditleri hatırladı. *Gözünü bile kırpamadan yerde bir leke olacaksınız.* Alessandro meleğinin kendini koruma duygusuna güveniyordu. Onu hayatta tutmak için motive olmuştu.

Mavi muşambayı işaret etti ve üzgün gözlerle sordu: "Siz dönene kadar soğuk, sert zeminde mi kalacağım?"

Eğer onun gözüne girmek için flört edemiyorsa, belki de onun merhamet duygusuyla oynayabilirdi?

Alessandro onun kendisine acımasını istedi.

Meleği öksürdü. "Evet."

Ağzının köşesi yukarı doğru eğilmiş miydi? *Güzel*di. Onu eğlendirmişti. Ne de olsa taştan yapılmamıştı.

Şansını zorlayarak kanepesine baktı. "Orada dinlenmeyi tercih ederim."

Başını iki yana salladı. "Sen buradayken ben kanepeyi kullanacağım. Yine de bir havalı yatağım var. Senin için sonra kurarım."

Kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yatağında uyumayacak mısınız?"

"Durumunuzu izleyebilmek için size yakın kalmam gerekiyor," diye açıkladı. Hayati değerlerini kontrol etmek için her saat başı bir alarm kuruyorum."

Dilini şaklattı. "İşinizi çok ciddiye alıyorsunuz." "Hayır, ben hayatımı çok ciddiye alıyorum," diye karşılık verdi. "Sakin ölme Ben yokken, tamam mı?"

Kıkırdayarak onun kararlılığına hayran kaldı. Kırılması zor biri olacaktı. Eminim çoğu insan anne karnından bu kadar yüksek savunmalarla çıkmamıştır. Kendini onun hikâyesini giderek daha fazla merak ederken buldu.

"Merak ediyorum, Dr. Romero," dedi, "sizin gibi bir kadın Stefano Russo ve Michael Bianchi gibi adamlarla nasıl tanıştı?"

Yüz ifadesi okunamaz hale geldi. "Biraz dinlen. Yakında döneceğim."

Ama gözlerinde bir acı parıltısı vardı. Bunu kaçırmamıştı. O yeşil, yeşil gözleri kesinlikle büyüleyiciydi. Belli ki zamanında çok şey görmüştü. Onun üzüntüsü hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Onu gülümsetmek için ne gerektiğini bilmek istiyordu. Onun en karanlık, en pis sırlarını öğrenmek istiyordu. Alessandro onun her şeyini ele geçirirken gözlerinin *sadece onun üzerinde* olmasını istiyordu.

Ancak Alessandro meleğini daha fazla zorlayamadan ön kapıdan sızıştı, ve o oldu.

birdenbire küçücük dairede yapayalnız kaldı.

Ancak o zaman şaşırtıcı bir şey fark etti. *Yeşil gözler nadir görülen bir şeydi, değil mi?* Alessandro, Dr. Romero gibi gözlere sahip olan sadece bir kadın tanıyordu ve onun adı da Gianna Graviano'ydu. Doktorun yüzünün şekli ve ağzının kıvrımıyla ilgili bir şey, Benedetto'nun rahmetli kızının gördüğü fotoğraflarını yansıtıyor gibiydi.

Ne komik bir tesadüf. Ya da belki de komik ya da tesadüfi değildi de, tesadüfi miydi? Belki de boşuna vurulmamıştı. Ya bu ölümle karşılaşma onu bir şekilde başından beri aradığı ödüle götürdüyse? Hayatta kalmasının anahtarı o olabilirdi.

Adrenalin damarlarında dolaşıyordu. Şimdiye kadar, Dr. Romero her kutuyu işaretlemişti. New York'ta yaşıyordu. Doğru yaşta görünüyordu. Görünüşü birden fazla yönden Gravianos'un izlerini taşıyordu.

Bir olasılıklar dünyası açıldı. Alessandro çenesini tuttu. Dr. Romero'yla geçireceği kalan günlerin tüm avantajını kullanarak bu konuyu çok ama çok derinlemesine araştırmaya niyetliydi.

Karısı olabilecek kadın için en azından bunu yapabilirdi.

DEVIL VERSUS DOOR

BİRKAÇ GÜNDÜR birlikte yaşıyorlardı. Güzel doktorun dikkatli gözleri ve uzman bakımı altında yarası güzelce iyileşiyordu. Alessandro ayrılabilir kadar iyi hissetmeye başlamıştı ama gitmek istemiyordu. Çirkin, modası geçmiş dairesi göz zevkini bozsa da meleğiyle birlikte kalmak istiyordu. Alessandro bundan nefret ediyordu. Lanet olası bir sarayda yaşamayı hak ediyordu. Bu üzücü, sıkışık bok çukurunda değil.

Kabul etmek gerekir ki, mekânla ilgili her şey kötü değildi.

Aslında küçüklüğü onu etkilemeye başlamıştı. *Onun her zaman yakınında olmasını sağlıyordu.* Asla ulaşamayacağı kadar uzakta değil. Ona bakabilmek, onunla konuşabilmek ve canı ne zaman isterse ona yem atabilmek hoşuna gidiyordu. O her zaman kendini korumayı başardı. Adam ona ne saçmalıklar yaparsa yapsın.

Son zamanlarda, hayatında tanıştığı en ilginç kadın değilmiş gibi davranmak giderek zorlaşıyordu.

Onu görmezden geldiğinde bile, dikkati ona kayıyordu. Eşini arayan bir mıknatıs gibi. Çoğu zaman gözlerini kaçırmak ve onu yalnız bırakmak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordu. Alessandro kendisine neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Daha önce hiç bir şey yaşamamıştı. Ama kadın uyanırken aklından geçen her düşünceyi ele geçirmeye başlamıştı. Uyurken bile kadın oradaydı. Onunla alay ediyordu. Onunla alay ediyordu. Onu sınıyordu.

İlk kez iki gün önce rüyalarına girmişti. Dün de ortaya çıktı.

Bu gece yine onu hayal ediyordu.

Birlikte karanlık, penceresiz bir odadaydılar. Kız bir sebepten dolayı bir kafese kilitlenmişti. Ulaşılamayacak bir yerde. Adam lanet duvara zincirlenmişti. Etrafına baktı. Görünürde anahtar yoktu.

Cazzo.

İki eli de yumruk şeklinde kıvrıldı. Bileklerini bağlayan prangalara karşı gerildi ve kıvrandı. Çelik etini kesiyordu. Acıyı görmezden geldi. Duvarların diğer tarafında birinin güldüğünü duydu.

Babasının sesine benziyordu.

Öfke Alessandro'nun içini titretti. O çırpındıkça zincirler şiddetle . Tekrar tekrar kurtulmaya çalışıp başaramayınca hayal kırıklığı onu ele geçirdi.

Çaresizce, "Angelo..." diye bağırdı.

Kahverengi ve mavi-gri yeşili buldu.

Onun çırpınışını izlerken yüzünde dingin bir gülümseme vardı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana ulaşamıyorum ve bu beni !" diye homurdandı.

Bakışlarını onun üzerinde tutarak acımasızca alay etti: "Ama senin bana dokunmaman gerekiyor. Benim de sana dokunmaya iznim yok. Bizi bu yüzden kilitlediler."

Kimdi onlar?

Kendini kafese kapatılmış bir canavar gibi hissederek bir kez daha ona doğru hamle yaptı ama prangalar onu geri çekti. "Siktir et onları. Bizi buradan çıkaracağım. Sana ulaşmak için bileklerimi koparmak zorunda kalsam bile."

"Gücünü sakla. Kendine zarar vermene gerek yok. Ben kaderimi çoktan kabul ettim. Sen de kabullenmelisin."

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandı.

"İkimiz de asla özgür olamayacağız. Buradan kaçsak bile," diye fısıldadı perili bir bakışla, "gitmemize asla izin vermeyecekler."

"O zaman bence ölmeleri gerekiyor."

Karanlık bir şekilde güldü. "Onlara karşı kimse kazanamaz." "İzle beni."

"Hayır, bence beni izleyen sen olmalısın," diye meydan okudu usulca, kirpiklerini indirerek. Elleri mükemmel göğüslerinin kıvrımlarında gezindi, parmakları kalçalarının arasına kayana kadar karnından aşağı indi, indi, indi. "Şiddete inanmıyorum. Özellikle de burada vakit geçirmenin çok daha keyifli yolları varken..."

Birdenbire, cinayet artık aklında değildi. Gözlerini . Parmakları oynamaya başladı. Sürtünüyordu. Dokunmaya. Daireler çiziyordu. Onun hareketlerini görmek için zorlandı. Onun her sızlanışını saplantı haline getirmişti. Sonra kalçaları kıvrınmaya başladı ve Alessandro ona dokunamamaktan ölebileceğini düşündü.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim, sakın başka tarafa bakayım deme..." diye alçak sesle inledi.

Sarsılarak uyandı. Ter derisini kayganlaştırıyordu ve kalbi sanki az önce lanet bir maraton koşmuş gibi çarpıyordu.

Bu da neydi böyle?

Sonra, şüpheli bir şekilde inlemeye benzeyen şey duydu.

Hâlâ rüya mı görüyordu?

Alessandro dairenin etrafına baktı. Banyonun kapısı kapalıydı. İçeride akan duşun sesini duyabiliyordu. Aleti kıpırdanmaya başladı.

Hemen ardından boğuk bir inilti geldi.

Gerginleşti ve tamamen tetikte oldu. Kahverengi ve mavi-gri gözleri lanet olası kapıya perçinlendi.

Kilitledi mi?

Alessandro'nun zihni olasılıklarla dolup taşmaya başladı. Meleği her konuda titiz davranma eğilimindeydi. Özellikle de kapılar konusunda. Hiçbirini kilitlemeyi asla unutmazdı. Onu tanıdığı kadarıyla, kilitli bir kapı kesinlikle hoş karşılanmadığı anlamına gelirdi. Ancak kilitli olmayan bir kapı pek çok anlama gelebilirdi. İzlemek için bir davet olabilirdi. Ya da ona katılması için sessiz bir rica.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Kendini durduramayan Alessandro, ele geçirilmiş bir adam gibi koltuktan kalktı. O

oturma odasına doğru yürüdü ve çok geçmeden kendini banyo kapısının önünde buldu. Elini kapı koluna dolayarak hafifçe çevirdi. Sonra biraz daha sert çevirdi. Lanet olası yerinden kımıldamadı.

Onu istemedi.

Yıkılan Alessandro gülse mi ağlasa mı bilemedi. İç çekerek kanepeye doğru yürüdü. Bütün kasları o kadar gerilmişti ki Alessandro kopacağından korkuyordu. Sertçe yerine oturdu ve kendini sakinleştirmek için ölü köpek yavrularını ve diğer üzücü, hastalıklı şeyleri düşünmeye başladı. Yine de pek etkili olmadı.

Suluk soluğa bir çığlık sesi duvarlarda yankılandı.

Sıkılmış bir çeneyle başını kapıya doğru çevirdi. *Siktir, siktir, siktir.* Aleti zonkluyor ve pantolonuna doğru geriliyordu. Kendini çok katı, kalın ve onun için çaresiz hissediyordu. Tırnakları avuçlarına battı. Neredeyse kan akıyordu. Onsuz o kadar çok eğleniyordu ki. Alessandro kendisini meleşinden uzak tutan bu zalim ve kötü niyetli engele içerledi.

Alessandro gözlerinde hançerlerle aptal kapıya sanki baş düşmanıymış gibi baktı.

Onu yakmak istedi. Bir

baltayla parçalamak.

Balyozla parçala.

Hastalıklı mizah anlayışı alevlendi. *Dio*, bir adamın kurşun yarısından kurtulduktan sonra taşaklarının morarması yüzünden ölmesi gülünç olmaz mıydı? Aleti hâlâ sertleşmeye devam ediyordu. Düşüncelerini toparlamak için derin bir nefes aldığı anda aklı başına geldi. *Muhtemelen ölmeyecekti.* Ama bu bambaşka bir düzeyde cehennemdi. Meleş kelimenin tam anlamıyla gerçek bir sadistti. Ona acı çektirmek için dokunmasına bile gerek yoktu.

Banyo kapısı nihayet açılana kadar bir ömür geçmiş gibiydi. Oturma odasına adım attı. Yanakları

kızarmış ve pembe. Yeni boşalmış bir kadının yumuşak, ısıltılı rahatlığıyla hareket ediyordu. Alessandro meleği için mutlu hissediyordu. Ama kendisi için oldukça üzgündü. Yüzünü onun amına gömen ve yıldızları görmesini sağlayan kişi olmak istemişti.

Bakışları kilitlendi.

Vahşi düşüncelerini maskeleyen kibar ve centilmen bir ifadeyle, "Bir süredir içerideydin," dedi.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Uzun duşlar rahatlatıcıdır. Arada sırada."

Onunla birlikte orada olmalıydı. "Daha fazla katılamazdım."

Kaşlarını çatarak, "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordu. Tam bir sonsuzluk. "Yeterince uzun."

Hafifçe dondu kaldı. "Benim yüzümden mi uyandın?"

Her şeyi duymuştu ve bu onu neredeyse öldürüyordu. "Duvarlar oldukça ince."

Meleği güzelce kızardı. Gözleri de çok güzeldi. *Dio*, onunla ilgili her şey çok güzeldi.

"Bu durumda, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Kahverengi ve mavi-gri gözler kısıldı. Alessandro'nun özüre ihtiyacı yoktu. Bir dahaki sefere davetiye istiyordu. "Hiç gerek yok. Özür dileyen ben olmalıyım."

Nefesi kesildi. "Ne için?"

Hayalet gibi gülümsedi. "Neredeyse kapını kırıyordum."

WHEN DEVILS FALL

ON İKİNCİ YAŞ GÜNÜNDEN BİRKAÇ GÜN ÖNCE, genç ve çocuksu Alessandro, Palermo'nun kum, güneş ve denizinden, istemeyerek de olsa, kasvetli ve gri Londra'daki lüks bir Roma Katolik yatılı okuluna gönderildi. Aziz Francis Okulu tamamen erkeklerden oluşan bir okuldu. Karanlık, ciddi salonları Avrupa'nın dört bir yanından gelen zengin ve güçlü ailelerin çocuklarıyla doluydu.

Babasının onu uzağa gönderme kararı hızlıca ve hiçbir uyarıda bulunmadan gelmişti. Bunun bir ceza olması gerekiyordu. Vincenzo Vitale'nin dört oğluna ihtiyacı yoktu. Sadece bir veliaht istediğinde olmazdı. Sadece en güçlü olanın hayatta kalması gerekiyordu. Zayıf olanlar sadece imparatorluğuna yük olacaktı. Alessandro'nun babası, Renata'nın zayıflatıcı bir etkisi olduğunu, en küçük oğullarını çok yumuşak hale getirdiğini iddia ediyordu. Onun gözünde Alessandro, etkili bir *kaptan* olamayacak kadar *mammone*'du. *Ana* kuzusu.

Vincenzo Alessandro'yu yetişkin olana kadar annesinden ayırmayı planlıyordu. Alessandro, babasının adamları onu ağlayan Renata'dan koparıp Heathrow Havaalanı'na giden bir sonraki uçağa bindirirken küçük bir sürtük gibi ağlamıştı.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Alessandro, ferforje çitlerle çevrili, Gotik görünümlü büyük bir binaya teslim . Zar zor tek kelime İngilizce konuşabiliyordu. Alessandro'nun sınıf arkadaşları hemen onun beceriksizce söylediği sözler, kalın aksanı ve şaşkın, sıkıntılı tepkileriyle dalga geçmeye başladılar. Ayrıca gözleriyle de dalga geçtiler ve her türlü hakareti ona yönelttiler.

Doğanın ucubesi.

*Kanlı mutant. Şeytan
gözlü.*

Yine de zorbalık uzun sürmedi. Alessandro kısa süre içinde yumruklarını kullanarak onların tacizlerine son verdi ve ardından İngilizce öğrenmek için kendini kitaplara gömdü. Egosu onu diğer çocuklara aşağı olmadığını göstermeye itti. Yakında bir gün, onların dilini Shakespeare'den daha iyi konuşmaya niyetlendi.

Yıllar sonra, Alessandro hala İngilizcesiyle ve tabii ki çok sevdiği ve en güzel *madrelingua*'sıyla gurur duyuyordu. *Ana dili*. Hangi dilde olursa olsun, kelimelerle oynama ve onları kendi lehine çevirme becerisine güveniyordu.

Alessandro kendine yeni bir kişilik yaratmak için kelimeleri kullandı. Gerçek niyetlerini müttefiklerinden ve düşmanlarından gizlemek için kelimeleri kullandı. Sözleri onu karizmatik gösteriyordu. Karşı konulmaz ve çekici. Kadınlar kendilerini ona atıyordu. Sözleri aynı zamanda onu sinirli de gösterdi. Son derece kibirli. Erkekler onun tehditkâr olmayan bir aptal olduğuna inanıyordu.

Yıllar geçtikçe, Alessandro'nun fahişeliği ve partileri onun müsrif evlat olarak ününü pekiştirdi. Aslında çok da pişmanlık duymuyordu. Sadece babasıyla arasına mesafe koymak istiyordu. Vincenzo ona düzgün bir Vitale gibi davranmaya ve aile işine katkıda bulunmaya başlamasını emrettiğinde, Alessandro daha da isyan etti. Zamanla, asi davranışları babasının itibarının bir uzantısı haline geldi, Vincenzo'yu kızdırdı ve bu da elbette Alessandro'yu çok memnun etti.

Hayatta pek çok şey sık sık boka sarardı ama kelimeler onu asla hayal kırıklığına uğratmadı. Neredeyse her rakibinden kaçmasına ve yoluna çıkan her engeli aşmasına yardımcı oldular. Bir süre için neredeyse dokunulmazdı. Ama sonra onunla evlendi ve Alessandro artık kontrolün kendisinde olduğunu hissetmiyordu. Yeni karısı gerçekten de çok zorlu bir düşmandı. Bu kadar becerikli bir kaltak olması onu hem çok sinir bozucu hem de sikilebilir yapıyordu. Bazı anlar vardı

Alessandro onu boğmak isteyip istemediğine karar veremediğinde. Ya da dizlerinin üzerine çöküp ona tapınmak.

Az önceki kavgaları patlamanın da ötesindeydi.

Hepimiz para ve güç tarafından yönetiliyoruz. Asıl dava diye bir şey yoktur.

Gerçekten kışkırtıcı.

Belki senin gibi adamlar için değil.

Zehirli.

Benim gibi bir adamla evlisin.

Alessandro'nun kelimeleri bıçak gibi kullanmayı bilen bir kadınla evlendiğini anlaması uzun sürmedi.

O zaman benim yüküm .

Boku yemişti. Daha önce hiç kimse onu bu kadar zayıflatacak şekilde kesememişti. Alessandro bunu yüksek sesle itiraf edemeyecek kadar gururluydu ama kadının sözleri onu derinden yaralamıştı. Yaralı bir hayvan gibi, yaralarını sarmak için dişi şeytanın yanından uzaklaştı.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, *değil mi?*

Kafasını boşaltmak için duşa girdi. Ancak, sıcak ve rahatlatıcı su üzerine püskürtülürken bile kendini daha iyi hissetmiyordu. Aksine, hain zihni üzerinde durmak istemediği düşünceleri tekrarlayıp duruyordu. O zamanlar Alessandro bir *Angelo*'ya rastladığına inanıyordu. Sonra farkına bile varmadan ona *cuore mio* demeye başlamıştı. Kalbinde bir şeyler değişmişti, yakından incelenemeyecek kadar güçlü kırıntılar, bu yüzden duygularını tatlı sözler, sert sevişmeler ve daha fazla kelime, kelime, kelime arkasına sakladı.

Yine de aralarındaki her şey yalanmış gibi geliyordu. Sırlar içinde çok fazla sır vardı. Gerçekte, ona baş ağrısı, kalp ağrısı ve taşaklarının en *mavisinden* başka bir şey getirmeyen bir *diavola* ile evlenmişti. Yine de, sikilmesinin nedeni evlilikleri değildi.

Hayır, Alessandro başının büyük belada olduğunu biliyordu çünkü karısının acımasızlığına, inatçılığına ve çileden çıkaran tavırlarına rağmen, onun sözlerindeki *gerçeği* hissediyordu. O değildi

tamamen yanıltı. O bir yüktü. O zaman babasının yükü olmuştı. Bu, *Cosca*'daki hiç kimse için bir sır değildi. Alessandro *aillesini* seçememişti. Bu konuda masumdu. Ancak fırsatlar ortaya çıktığında kendini veya koşullarını iyileştirmek için de hiçbir şey yapmamıştı. On sekiz yaşında, o alındı Mauricio'nun hayat üzerinde onun kendi.

Yirmili yaşları boyunca, hak edecek hiçbir şey yapmadan babasının parasına ve gücüne düşkün olmuştı.

Bağımlılık ve mali yoluyla yok ettiğiniz adamları düşünün.

Geçmişte böyle bir günahı hiç düşünmemişti. Kendisini mafya ile aynı açgözlü, şiddet içeren faaliyetlere katılan *yasal ama yozlaşmış kurumlardan* daha iyi ya da daha kötü olarak görmemişti.

Kendi dünyasının işleyişi hükümetlerden ve şirketlerden çok farklı olmayabilirdi ama karısı da haksız sayılmazdı. Günün sonunda hepsi yolsuzluk oyununa ölümcül katkılarda bulunuyordu. Topluma yarardan çok zarar vermişlerdi. Geriye dönüp baktığında, hiç de masum hissetmiyordu.

Dio, nasıl bir adam olmaya başlamıştı?

Alessandro'nun içinde suçluluk duygusu alevlendi.

Ne tür bir adam olmak istiyordu?

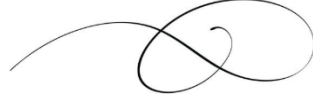
Alessandro suyu kapattı ve kabinden dışarı çıktı. Çenesi gerildi ve gerginleşti. İçinden öfke akıyordu. Üzgündü. Karısına içindeki kötülüğe işaret ettiği için kızmıştı. Uzun zamandır görmezden geldiği şeyi görmesini sağladığı için. Kendini işe yaramaz, bencil bir pislik gibi hissediyordu.

Banyodaki aynayı buhar kaplamıştı ama Alessandro yine de buğulu camdaki yansımasını seçebiliyordu. Ona bakan adam saygıya layık değildi.

Birkaç yıl içinde babasına mı dönüşecekti?

Tiksinti boğazını ekşitti. Köklü bir şeyler yapılması gerekiyordu. Bir devrimin doğması gerekiyordu. Tek soru şuydu: Nasıl?

Alessandro henüz bilmiyordu ama cevabı bulmaya niyetliydi.
Akıl sağlığı buna bağlıydı.

Silah sesinin kalp atışlarını durduran sesi Alessandro'yu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Gözleri hemen odada karısını aradı. Çılgınca ve umutsuzca. Bir dakika önce Mariposa ile konuşmuyor muydu? Elyse görünürde yoktu.

Siktir!

Onun yanından hiç ayrılmamalıydı. Monte ve Luca çoktan harekete geçmişlerdi. Alessandro'nun tüm varlığı dehşetle sarsıldı, kalbi neredeyse göğsünden ama sese doğru son sürat koşmak için kendini zorladı. Silah sesi dışarıdaki verandadan gelmişti. Zihni en kötü senaryoyu düşünmeye başladı.

Hayır, , hayır, o olamaz-

Onu kaybetme ihtimalini aklına bile getiremiyordu. Güzel, inatçı, çıldırtıcı, yeşil gözlü *diavolası* olmadan bir dünya hayal edemiyordu. O onun diğer yarısıydı. Kendi zalim, sadist tarzıyla ona meydan okumaktan asla çekinmezdi. Ya da onu her şeyi sorgulamaya zorlamaktan. Onu karanlıkta bile aydınlık için çabalamaya itti.

Birdenbire başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Kavgalarını sikeyim. Yılan gibi suçlamalarının canı cehenneme. Ona verdiği zararı siktir et. Bir ya da iki yıl içinde gitmeyi planladığı gerçeğini boş verin. Artık bunların hiçbiri umurunda değildi. Önemli olan tek şey *onu* bulmak ve iyi olduğundan emin olmaktı. Alessandro tüm gücüyle dua etti. *Caro Dio, per favore lasciala essere viva. Yüce Tanrım, lütfen onun yaşamasına izin ver.*

Görünüşe göre Tanrı onu duymuştu.

Karısının ona doğru koştuğunu gördüğünde duası kabul oldu. Elinde silah ve omzunda kan vardı. İçini saran duyguların saldırısı karşısında kutlama mı yapacağını yoksa ağlayacağını mı bilemedi.

Cara karısının arkasında bir ölüm perisi gibi bağıırıyordu. İkiyle ikiye bir araya getirdi. *Berlusconi'ler ölecekti*. Bundan emin olacaktı.

Alessandro o kadar rahatlamış ve öfkelenmiş hissetti ki zar zor konuşabildi: "Yaşıyorsun. Düşündüm ki..."

Omzundaki yaraya karısının dikkati bir an için ondan uzaklaştı. Elyse, "*Mierda*." diye mırıldandı.

Alessandro, tek yapmak istediği karısını omzuna atıp uzaklara, çok uzaklara, bu karanlık ve tehlikeli dünyadan çekip götürmek olmasına rağmen sakın kalmaya çalıştı.

"Ne kadar kötü yaralandın?" diye sordu.

Kan çünkü onu korumayı başaramamıştı. Tamamen kendini suçladı.

Elyse ona güvence verdi, "Merak etme. Kurşun beni sadece sıyırdı."

Verdiği cevap onun hoşuna gitmeyecek kadar umursamazdı. Kız ölebilirdi. Onu kaybedebilirdi. *Dio*, eğer kader bu gece onu ondan koparmış olsaydı-

Alessandro o zaman hafif bir ürpertiyle, *Angelo*'sunu çaldığı için dünyanın üzerine cehennem ateşi yağdırmakta tereddüt etmeyeceğini fark etti. Onu lanet olası bir caniyeye dönüştürüyordu. Şimdiye kadar duygularının derinliğini fark etmemişti. Bu onu rahatsız ediyordu. Alessandro daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti ve kendini böylesine savunmasız bir duruma sokmak istemiyordu.

Babası onu her zaman bir kadının *Cosca*'nın önüne geçmesine asla izin vermemesi konusunda uyarmıştı. Hiçbir anne, eş ya da kız çocuğu bir *mafyanın* kar yazılamazdı. Bu tavsiye Alessandro ve babasının aynı fikirde olduğu tek konuydu.

Yine de tam o anda Alessandro kendini babasının *inancına* şiddetle karşı çıkarken buldu. *İnanç*. Bu delilikti. Aptallık. Aklında hiçbir soru işareti yoktu. *Cosca* yerine Elyse'i seçecekti.

Bir kalp atışında.

Lanet olsun. Bu kadın ona ne yapıyordu? Düşünceleri karmakarışık olmuştu. Kendini şimdiki zamana geri getirmek için mücadele etti. Bütün gözler onun üzerindeydi. Bir oda dolusu düşman ve müttefik onun tepki vermesini, liderlik etmesini ve bu felaketi ele almasını bekliyordu. Alessandro bir bok yapmak istemiyordu. Tek istediği karısını eve götürmek, yarasına bakmak ve bir daha kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olmaktı.

İçindeki kararlılık sertleşti. Cara'ya bir örnek olması gerekiyordu. Diğerlerinin Elyse'in onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmelerini sağlamak için sözlerini kullanacaktı. Bu şekilde, gelecekte onu hedef alma olasılıkları azalacaktı. Alessandro sevdiği kadına kimsenin dokunmasına izin vermeyi reddediyordu-

Sevdin mi?

Alessandro sanki beynini yakmış gibi bu kelimeyi anında bir kenara itti. Sadece bilinçaltının bir dil sürçmesiydi. Panik çalıştı. *Aşk değildi*. Aşk olamazdı. Vitale erkekleri aşık olmayı göze alamazdı, hele ki *kaptan* olacak kişi.

O sadece karısına bağlıydı.

Sì, sì, sì. Sadece bir bağlılık. Aşk değil. Hiç aşk değil. Alessandro'nun ağzını bir yüz buruşturma kapladı. *Cazzo*.

Keşke o da buna inansaydı.

DEVILS AT SEA

Vitales'in ana sütünin her penceresinden yumuşak, loş bir ışık süzülüyordu. Alacakaranlık, gecenin siyah örtüsünü kaldırarak şafağa doğru ilerliyordu. Sabahın vaadi, cömertçe dekore edilmiş odanın üzerinde daha havadar, gümüş çizgili gölge oyunları yarattı.

Alessandro rüyalarından uyandı. Gözlerini açmaya hazır değildi. Yatağının sıcaklığından ve rahatlığından uyanmaya henüz istekli değildi. İçgüdüsel olarak uyuyan karısına doğru yuvarlandı. Kolu Elyse'in beline doğru kayarak onu kendine çekti. Elyse'in ince bedenini kaşıkla gövdesine yasladı. Çıplak sırtı adamın çıplak göğsünü öptüğünde, kadın hoşnut bir iç çekerek adamın kucağına daha da sokuldu. Sonunda kahverengi ve mavi-gri gözlerini kırıştırtarak açtı. Bakışları ona doğru kaydı ve şefkatle ona baktı.

Cuore mio.

Birlikte katlandıkları cehennemden sonra, sonunda güvende ve mutlu bir şekilde ona bu kadar yakın olduğunu hissettiğinde kalbi eridi. Şiddetli bir duygu dalgası onu boğmakla tehdit etti.

Bu kadın onun tüm kalbine sahipti.

Yıllar önce onun *meleğiydi*. Dairesinin zemininde onu ölümden kurtaran, keskin ve sabit neşterli bir melek. Karşılığında, nankör kıcı güzel cerrahı Avrupa'ya çekmiş ve onu kendisiyle evlenmeye zorlamıştı. Kendi kendine Graviano adının geri çevrilemeyecek kadar cazip olduğunu söylemişti. Düşmanlarını savuşturmak için büyükbabasıyla ittifak kurması gerektiğinde ısrar etti.

Ama başka biriyle evlenebilirdi. Mariposa gibi.

Cara gibi.

Ya da Svizzi veya Trevisano kızlarından biri.

Belki o zaman Aberto, Domenico ve Carlo ona sırt çevirmezdi ve hainler hâlâ hayatta olup perde arkasında kıyameti koparıyor olurlardı. O zamanlar Alessandro, neden yeşil gözlü *diavolasını*, çevresindeki diğer baş belası sürtükler gibi bırakmadığını anlayamamıştı.

Alessandro, *Cosa Nostra*'yla hiçbir ilgisi olmamasını istemesine rağmen Dr. Elyse Romero'ya neden bu kadar sıkı sıkıya tutunduğunu şimdi anlıyordu. Onda hayatı boyunca aradığı kayıp parça gibi bir şey vardı. Bugüne kadar, onun varlığı onun ruhuyla konuşmaya devam etti. Her yönden onun tamamlayıcısıydı. Onun çalkantısına karşı onun sakinliği. Kılıcına karşı kalkanıydı. Her anlamda onun kraliçesiydi.

Kabul etmek gerekir ki, onu tamamen kendine saklayarak bencil ve açgözlü bir piç kurusu olmuştu.

O zamanlar, onu tuzağa düşürmeye karar verdikten sonra suçluluk duygusu ağır basmıştı. Daha sonra, aynı suçluluk duygusu ona bir seçenek sunmasına neden oldu. Ondan çalınan özgürlüğü geri alma seçeneği. Evlendikten sonra Alessandro, varlığının her zerresine rağmen, onun *Cosa Nostra*'dan güvenli bir şekilde kaçmasını sağlamak için büyük çaba sarf etti.

Babası öldüğünde, Alessandro Elyse'nin Palermo'ya dönmeyeceğine gerçekten inanmıştı. Karısının bavulunun içindeki zarfı alıp ondan olabildiğince uzağa kaçacağını sanıyordu. Dr. Eve Davies olarak Londra'ya gitmesi ve onun kalbini kırması gerekiyordu.

Tanrı'ya şükür yanılmıştı.

Mucizeler vardı çünkü Elyse sonunda onu seçmişti. Alessandro kutsanmış bir adam olduğunu, karısının sevgisini ve sadakatini tamamen hak etmediğini biliyordu ama özünde bencil, açgözlü bir piç olarak kalmıştı. Artık kendini onun kollarına teslim ettiğine göre, onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. *Asla*. Alessandro, karısının kalma kararından asla pişmanlık duymaması için bir ömür boyu onun üzerine titremeye niyetliydi.

Elyse'in yanında olması sayesinde Alessandro, babasının karanlık mirasından uzakta daha güvenli bir hayat ve daha güçlü bir imparatorluk kurabilmişti. Birlikte dünyanın en mükemmel, en sevimli ve en sorunlu yeşil gözlü bebeğini de yaratmışlardı. *Paperotto*. Küçük Nicco, Alessandro'nun Elyse ile daha fazla çocuk sahibi olmayı umut etmesini sağlamıştı. *A Dio piacendo*, en azından bir tane daha. *İnşallah*.

Büyüyünce *annesî* kadar korkutucu olabilecek tatlı bir kız çocuğu, *değil mi?*

Kolları Elyse'in etrafında sıkılaştı. Bunun gibi sessiz, mutlu anlar onun en sevdikleriydi. Günlük programların ve sorumlulukların telaşlı temposu onu ailesinden uzaklaştırmadan önceki anlar. Karısıyla baş başa kaldığı ve yatak odalarının sığınağında başka hiçbir şeyin onları rahatsız edemediği o değerli dakikalar.

Kadının vücuduna davetkâr bir şekilde bastıran kıvrımlarını hissedince aleti ilgiyle sertleştirdi. Uyluklarını ayırmak için sadece bir dürtme yeterli olacaktı. O zaman karısının tatlı amcığının yumuşaklığının içine kayabilecekti. Alessandro Elyse'i becermeye fazlasıyla hazır hissediyordu, başka bir çocuk için hazır dılar ama arzusunu bastırdı. Şimdilik sadece onunla yatmak, ona sarılmak ve mutluluğun tadını çıkarmak istiyordu.

Bir süre sonra, altın rengi ışık odalarına sızdı. Gölgeler yeni bir güne dönüştü. Alessandro'nun otokontrolü sarsılmaya başladı. Karısının güzel vücudu onu çağırıyordu. Karşı koyamayarak eğilip omzuna hafif bir öpücük kondurdu. Alessandro'nun eli kısa süre sonra göğsünde gezinerek göğsünün dolgun, yuvarlak şeklini okşadı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucuna şakacı bir dokunuş yaptı. Dokunuşu onu uyandırdı.

Yeşil gözler çırpınarak açıldı. Elyse küçük bir esneme hareketi yaptı. Bunu tembel bir esneme izledi ve nefesinin altında homurdandı, "Bana beş dakika daha veremez miydiniz? Güzel bir rüya görüyordum."

Sırıttı. "Kim hakkında?"

Elyse sevgi dolu bir bakışla ona doğru döndü. "Sen, tabii ki, *canım*."

Alessandro gülümsemekten kendini alamadı. *Mi corazón*. Bunu duymaktan asla bıkmazdı. "Peki ben rüyanda ne yapıyordum?"

Elyse gülümseyerek onu öpmek için ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Tahmin et bakalım."

Alessandro'nun kulakları ilgiyle dikildi. "Pis bir baş olmak, umarım?"

"*En pis olanı*."

Aleti daha da büyük bir ilgiyle kalktı. "Kulağa çok güzel bir rüyaymış gibi geliyor."

"Her yerdeydik, bebeğim." Elyse, "Kaptan koltuğunda, küpeşteye karşı, güvertede..." diye açıkladığında onun hayal gücünü çılgına çevirdi.

Çaresiz bir inilti çıkararak Elyse'in boynuna sokuldu ve tenini ısırdı. "Seni bir tekne de becermeme izin mi veriyorsun?"

"Evet."

Alessandro boğuk bir sesle, "Bana daha fazlasını anlat," dedi. Ona sarıldı ve sertleşen sikini kıvrımlarına doğru soktu. "*Dio*, bana her şeyi anlat."

Elyse gözlerinde bilmiş bir parıltıyla, "Hayır," diye mırıldandı. "Yoksa yataktan asla çıkamayız."

Ağrıyan ereksiyonuna dik dik baktı. "Şu anda hareket edebilirmişim gibi mi görünüyor, karıcığım?"

"Zavallı bebek," diye mırıldandı Elyse onu iterken bile sempatik bir şekilde. Endişeli bir bakış güzel yüz hatlarını çimdikledi. "Ama işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Senin de öyle. Bugün için ne planladın, Alessio?"

Aleti mutsuz bir şekilde seğirdi ama kendini odaklanmaya zorladı, "Londra için hazırlanmaya başlamam gerekiyor."

Alnında bir kırılganlık belirdi. "Bay Berkshire size birleşme hakkında herhangi bir bilgi verdi mi?"

"Yolculuğum için endişeleniyor musun?" "Biraz."

Alessandro onun yalan söylediğini anlayabiliyordu. Ona güvence vermeye çalıştı, "Her şey yoluna girecek, *cuore mio*. Gittiğimi bile anlamayacaksın."

İkna olmamış görünen Elyse, "Umarım haklısındır," diye mırıldandı.

Alessandro karısının sıkıntılı ifadesine kaşlarını çatı. Onun endişelerini gidermek istiyordu. Son birkaç haftadır çok gergindi. Kabul etmek gerekir ki, işleri çok tehlikeli bir durumdaydı. Bu birleşmeye çok şey bağlıydı. Doğrusu o da pek rahat değildi. Belki de gelecek hafta yollarını ayırmadan önce ikisinin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı? Tam o sırada Alessandro'nun aklına kötü bir fikir geldi.

Birden aklına bir düşünce gelmiş gibi kaşları çatıldı. "Kahretsin, şimdi bir şey hatırladım."

Elyse önlüğünü giymeye başlarken şöyle bir baktı. "Ne?"

"Bugünkü planlarımı sormuştunuz, *değil mi?*"

Başını salladı. "Ben yaptım."

Olabildiğince rahat bir şekilde, "Öğleden sonra önemli bir toplantı var ve benimle gelmen gerekiyor," dedi.

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Alessandro değil cevap vermeyi tercih etti sorularını ve,

onun yerine masum bir melek gibi gülümsedi. "Seni saat iki gibi hastaneden alacağım. Ayrıntıları yolda konuşuruz."

Onu dikkatle inceleyen Elyse'in yüz hatlarını kuşku kapladı ve kaşlarını hafifçe çatarak, "Tamam, hazır olacağım," dedi.

O öğleden sonra, saat tam ikide, Nils ve Alessandro Renata Vitale Memorial Hastanesi'nin önüne geldiler. Birkaç dakika sonra Elyse ön girişten çıktı. Görünüşe göre hastanede duş almış ve önlüklerini değiştirmişti. Beyaz ipek gömleği, sık gri blazer ceket ve ona uygun kalem eteğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu ve buluşmaları için son derece hazır. Alessandro her zaman olduğu gibi karısının siyah Bentley'lerine binmesine yardım etmek için araçtan indi.

Arka koltuğa yerleştikleri anda Alessandro gizlilik kalkanının düğmesine bastı. Kravatını da çıkardı.

"Onu neden çıkarıyorsun?" Elyse gözlerini kıstı. "Bir iş toplantısına gideceğimizi sanıyordum?"

Bilerek sessiz kaldı, sadece uzandı ve ipeği gözlerinin etrafına sarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa kaldı Elyse.

"İzin almadan hiçbir şey göremeyeceğinden, hiçbir şey hissedemeyeceğinden ya da hiçbir şeye dokunamayacağından emin olmak," diye cevapladı sanki bu son derece normal bir emirmiş gibi. "Artık yetki bende. Öğleden sonra boyunca bedenim bana ait."

Elyse bir an durakladı. Ama adam kravatı başının etrafında sabitlerken karşı koymadı. "Bir toplantıya gitmiyoruz, değil mi?"

"Siktir, hayır." Karısı artık onun yüzündeki sırıtışı göremiyordu.

"Kendimi kaçırılmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Kaçırılıyorsun," diye onayladı hiç vakit kaybetmeden. Eli eteğinin ve dantelli iç çamaşırının altına kaydı. "Direnmek nafile olacak ama bu kaçırılmayı *çok* zevkli hale getireceğime söz veriyorum."

Alessandro göz bağı yüzünden kadının gözlerini göremiyordu ama "Lanet olsun!" diye terslediğinde kadının bakışlarını *hissede biliyordu*. Senin yüzünden bugün iki ameliyatı yeniden planlamak zorunda kaldım!"

Karısının gazabından yılmayan adam, eliyle amını kavradı ve avucunun topuğunu klitorisine bastırdı. Kadın usulca inleyerek kendini ona doğru bıraktı. Parmakları her kıvrımın ve kırıksıklığın üzerinde gezindi, dokunuşunun altında sıcak ve kaygan hale gelene kadar onu okşadı, alay etti ve alay etti.

Sakince, "Sesin deli gibi geliyor," dedi.

Elyse yanakları kızarmış bir halde, "Çok kızgınım," diye homurdandı. "O zaman neden ıslaksın?" Parmak uçlarını kızın üzerinde gezdirdi.

Hafif, ileri geri hareketlerle, zar zor alay ederek, damlayan amcık.

Kalçaları onun dokunuşuyla kıvrınmaya başlarken çaresiz bir inilti kaçtı. "*Dios*, bunu sana ödeteceğim!"

"*Hayır, cuore mio*, yanıyorsun. Sanırım gayet iyi olacağım," diye kulağına fısıldadı. "Ancak sen, birazdan

cehenneme kadar yolun var."

Elyse çoktan elinin altından damlamaya başlamıştı. Merhamet göstermeden parmaklarını onun içine daldırdı ve kendini onun heyecanıyla ıslattı. Alessandro parmaklarını, Elyse heyecandan nefes nefese kalana dek klitorisini yuvarlak yuvarlak çevirmek için kullandı.

Sonra onu imdikledi.

Başını onun boynuna gömdü ve soluk solua, "Ah, *Dios, Alessio...*"

Karısının zevkini görmek ve parmaklarının altındaki amcığını hissetmek doğrudan sikine gitti. Onun için yanıp tutuşuyordu. Alessandro boştaki elini kullanarak Elyse'in kucağına uzandı ve boş koltuktan küçük siyah bir hediye çantası aldı. antadan U şeklinde kırmızı bir oyuncak çıkardı. Sadece bir saat önce, özellikle bu durum için satın alınmıştı.

Kravatı hâlâ gözlerine sarılı olduğu için Elyse adamın elindeki oyuncağı göremiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Pazienza.*" diye azarladı. *Sabır.*

Vibratör güçlü, sarsılmaz bir çalıştı.

Nefes nefese tekrar sordu: "Bu benim için mi?" "Ama tabii ki."

Alessandro eteğini çıkardı ve külotunu aşığı çekti. U şeklindeki oyuncağı amına yerleştirdi, diğer ucu klitorisini emerken titreşimli ucunu içeri kaydırdı.

Zayıf *bir* sesle İspanyolca, "*Ay Dios mío, esa mierda se siente demasiado bien...*" diye inledi.

Karısının giysilerini düzgün bir şekilde düzenlemesine yardım ederken Alessandro, "Ben söyleyene kadar gelmene izin yok," diye emretti.

Elyse dişlerini sıkarak, "Söylemesi yapmaktan kolay," dedi.

Muhteşem yüzünü şimdi derin, pembe bir kızarıklık renklendiriyordu. Nefesleri kısa ve hızlı nefesler halinde çıkıyordu. Ölçülemeyecek kadar tahrik olmuş görünüyordu. Bu onu da tahrik etti. Alessandro eğilip onu öptü, bir yandan da elbisesinin üzerinden göğüslerini okşuyordu

gömlek. Adamın ağzına karşı mutlulukla inledi ve aşağı uzanarak sikini kavradı, pantolonunun üstündeki çelik gibi uzunluğu çekiştirerek, en az kendisiyle alay ettiği kadar acımasızca alay etti.

Yirmi dakika sonra hem Alessandro hem de Elyse nefes nefese salınmanın eşiğinde sallanıyorlardı. Bentley nihayet marinanın yakınında yavaşlayarak durdu.

"mi?" Elyse hararetli bir tavrıyla sordu.

"Sı."

Alessandro pencereden dışarı baktı. Sicilya güneşi bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Sular sakin ve çarpıcı bir mavilikteydi. Yatlarını gezintiye çıkarmak için gerçekten mükemmel bir gündü.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Alessandro gülümsedi. "Arabadan dışarı çıktığımızda anlayacaksın."

Denizden gelen esinti ve dalgalar muhtemelen kendilerini ele verirdi.

"Yürüyebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti Elyse utanç dolu bir kıkırdamayla, kalçalarını birbirine kenetleyerek. "O kadar yakınlım ki, anlamıyorsun!"

"O zaman, öyle görünüyor ki," diye teklif etti Alessandro, "seni taşımam gerekiyor."

Birlikte araçtan indiler ve Nils yüzünde teslim olmuş ama bilmiş bir ifadeyle uzaklaştı. Alessandro şoförlerine aldırış etmedi. Elyse'i kolaylıkla kollarına aldı ve sanki yeni bir evin eşiğine gelen yeni evlilermiş gibi karısını yatlarına taşıdı.

Alessandro onu kamaraya getirdi ve yatağa yatırdı. Yavaşça. Denizin dingin ritmiyle birlikte bacaklarının arasındaki oyuncağın hafif vızıltısını duyabiliyordu. Alessandro bir adım attı ve yakındaki şifonyerden birkaç deri bağ çıkardı. Bu, evli bir çift olarak sık sık oynadıkları bir oyundu, bu yüzden gerekli ekipmanları *her* zaman yanında bulundururdu.

Birkaç saniye sonra, karısının bileklerini başının üzerinde sabitledi ve bacaklarını iyice açarak ayak bileklerini yatak direklerinin yanındaki kancalara bağladı.

Elyse gözlerini sıkıca kapadı ve yalvardı, "*Mi corazón, por favor, I can't take this anymore...*"

"Burada kal," diye cevap verdi Alessandro, sanki siki onu da sikmek için can atmıyormuş gibi sakince, "Bizi denize götürecek pilot ben olacağım."

"Beni burada öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

"Sî."

Sonra eli onun seksine doğru gitti ve oyuncacı daha da yoğun bir ayara getirdi. Uğultular daha da arttı. Titreşimler güçlendi. Elyse'in kalçaları tepki olarak sarsıldı. Bir o yana, bir bu yana hareket etmeye çalıştı ama fazla ileri gidemedi. Bağlar onu yerinde tutuyordu. Karısı çaresizdi. Gözleri görmüyordu. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

"Seni piç kurusu!" Elyse öfkeyle yarı kaşlarını çattı, yarı inledi.

Alessandro ona hoş bir ses tonuyla, "Oysa bir saniye önce bana '*mi corazón*' demiştin," diye hatırlattı.

"Fikrimi değiştirdim!" diye tersledi.

"Bana daha sonra teşekkür edeceksin," diye söz verdi çapkınca.

Alessandro kısık bir kıkırdamayla Elyse'i acı çekmesi ve yataklarında coşku içinde kıvrınması için bıraktı.

Alessandro dümene ulaştığında kumandaları açtı ve yatlarını kıyıdan yaklaşık beş dakika uzaklıktaki açık bir suya yönlendirdi. Aleti hâlâ sertti, tatmin olmamıştı, eksik bırakılmıştı ve görmezden geliniyordu. Bir bakıma Elyse'in işkencesi onun da cezası olmuştu.

Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde gemilerini demirledi ve karısının yanına döndü.

Alessandro kamaraya yeniden girdiği anda karısı, "Yeterince uzun sürdü!" diye çıkıştı.

O da daha fazla bekleyemedi. Alessandro aceleyle pantolonunun fermuarını açtı. "Kendi başına boşalmak ister misin? Yoksa benimkiyle mi?"

"Sikin," diye hemen karar verdi.

Göğsü onun seçiminden duyduğu sevinçle kabardı. Aleti de öyle. "Aferin kızıma."

Alessandro on saniyeden kısa bir süre içinde karısını soydu ve oyuncağı vücudundan çıkardı. Onun özünden parlıyordu. Daha fazla ön sevişmeye gerek yoktu ama içindeki şeytan yine de biraz daha oynamak istiyordu. Yataktan indi. Alessandro çıplak karısının önünde durdu ve bir anlığına manzaraya hayran kaldı. Çarpıcıydı. Seksi. *Onun*. Alessandro daha sonra Elyse'i yatağın kenarına çekerek bacaklarını ayırdı. Ağız amına daldı, emdi, yaladı ve onu çıldırtmak için alay etti. Alessandro dilinin ucuyla kızın klitorisine fiske vurdu. Kadın onaylarcasına bir nefes verdi. Elyse çaresizce, kendini ona yaklaştırmak için kısıtlamalarına karşı savaştı. Alessandro ona aç gözlerle baktı. Onun ahlaksız, muhtaç hali karşısında taşakları ihtiyaçla gerildi.

Bir elini bacaklarının arasında tutan Alessandro daha da yaklaştı. Sikini karısının ağzına doğru indirdi.

"Al beni," diye meydan okudu boğuk bir sesle, "ve yalvart beni."

"Gurur düşüşten önce gelir," diye hatırlattı Elyse ona, sikinin başını dudaklarının arasına almadan hemen önce.

Karısının ağızı onun etrafında kapandı, dili uzunluğunun alt tarafı boyunca dans ederken hassas ucunun etrafında emici bir cennet oluşturdu.

Alessandro'nun kalçaları inlerken sarsıldı. "Beni dizlerimin üstüne çöktür, karıcığım, sana meydan okuyorum..."

Onun sözlerini ciddiye almış gibiydi, başını yeni bir güçle aşağı yukarı sallıyordu. İhtiyaç ve istek onun içinden fışkırdı. Alessandro bir yandan klitorisiyle oynamaya devam ederken bir yandan da Elyse'in ağzına girmeye başladı. Pembe yumruyu okşadı ve yarığını parmakladı, hiç merhamet göstermeden onu kenara çekti.

Beş dakika sonra sikini kadının ağzından çekti. Alessandro şimdi durmazsa, önümüzdeki birkaç vuruşta boşalacağını hissetti ve kadının cennete ve geri becerme zamanı çoktan geçmişti.

Alessandro hemen Elyse'nin bacaklarının arasına nişan aldı ve sikini hiç acele etmeden onun şişmiş, damlayan amına soktu. Keskin bir nefes aldı. Memnuniyet yüz hatlarını kaplamıştı. Sikini kucaklayan seksinin tatlı, tanıdık sıkışması karşısında saf bir sevinçle homurdandı. Çılgınca bir içgüdü onu harekete geçirdi. Kalçaları şakladı ve yuvarlandı. Alessandro onu bir piston gibi dövmeye başladı.

"Sikime boşalmaya hazır mısın, karıcığım?" diye homurdandı.

"Evet, evet, Alessio, evet," o hezeyan içinde inledi.

"Lütfen durma, beni böyle sikmeyi asla bırakma, bunu seviyorum, *te quiero, te quiero, te quiero...*"

Kadının kendisine olan mutlak teslimiyetine bakarken kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Dilencilik

.

Bağlı.

Gözleri bağlı.

Becerilmek.

Onun

tarafından.

Gerçekten de kutsanmış bir orospu çocuğuydu.

"Sen benim her şeyimsin Elyse," diye karşılık verdi Alessandro boğuk bir sesle, "Seninle asla durmayacağım. Asla. Seni her zaman bir erkek olarak sahip olduğum her şeyle becereceğim ve seni son nefesime kadar seveceğim. Ben yok olana kadar. Eğer ölümden sonra bir hayat varsa, ruhum seni arayacak."

"Bu kadar laf yeter bebeğim," diye araya girdi karısı iyi huylu bir iniltiyle, "Bana ne kadar taptığını biliyorum. Ama şu anda sadece beni becermeni istiyorum. Sertçe. Hızlıca. Boşalmaya çok ihtiyacım var."

Karşılık olarak, onun içine girdi. Sert. Hızlıca. Kabzasına kadar. Gülererek, "Bana iki kez söylemene gerek yok," diye homurdandı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Alessandro sikinin her itişini ve çekişini karısını orgazma doğru götürmeye adanmıştı.

İt.

Elyse mükemmel görünüyordu, yüzü kızarmış ve vücudunun altında inliyordu.

Çek.

Bronzlaşmış, güneşin öptüğü teninde ter parlıyordu. Daha önce, Alessandro bu tür oyunlar sırasında kadınları becerdiğinde, partnerlerine hükmetmek ona kendi anlamsız, zampara varlığı üzerinde bir çeşit kontrol gücü vermişti. Seks oyunlarındaki esaretin yoğunluğu, Vincenzo Vitale'nin oğlu ve varisi olmanın ruhunu ezen yükünden uzaklaşmasını da sağlamıştı.

İt.

O zamandan beri bakış açısı tamamen farklı bir yöne kaymıştı.

Çek.

Şimdi, bu oyunların hepsi güvenle ilgiliydi. Sadece güven. Elyse'e hükmetmek istiyordu çünkü ona izin vermişti. Çünkü ona bedeniyle, zihniyle, kalbiyle güveniyordu. Alessandro karısının kendisine hükmetmesini istiyordu çünkü bunun karşılığında ona duyduğu güvenin derinliğini göstermek istiyordu. Ona olan sevgisini. Ona duyduğu saygıyı.

İt.

Çek.

İt, çek, it, çek. İt-

çek-it-çek-

Kadının göbeği Alessandro'nun şaftının etrafında kasıldı ve onu en tatlı, en günahkâr kavrama ve bırakma, kavrama ve bırakma titreşimleriyle sağdı. Kısa bir süre sonra, Alessandro tohumlarını sıcak, ağır fışkırmalar halinde onun içine döktü. Aletinden dalga dalga coşku akıyordu. Zamanla, doruk noktasının sıkıca sarılmış yoğunluğu çok daha rahat, hoş bir duyguya dönüştü ve birkaç dakika boyunca öforik bir kemiksizlik durumunda, onun üstünde yattı.

Alessandro nihayet kendinden geçtiğinde Elyse'in el ve ayak bileklerindeki deri kayışları çözdü. Kravatını gözlerinden çıkardı. Sonra Alessandro karısına biraz su getirmek için yataktan kalktı ve onunla bir süre daha kucaklaştı, bileklerindeki kızarıklığı öptü ve ağrıyan ayak bileklerine masaj yaptı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı gözleri kapalı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, yanağını onun göğsüne yaslayarak. "Senin gibi bir şeytan tarafından sevildiğim için çok şanslıyım."

Onun esnediğini duyunca gözleri tekrar açıldı. Elyse'in uyuklu ifadesine alaycı bir eğlenceyle baktı.

Alessandro, "Fazla rahatlama, *cuore mio*. Seninle daha yeni başlıyorum."

Başını iri gözlerle adamın göğsünden kaldırdı. "Ne?"

Sırıtarak deri kayışlardan birini aldı ve "Git kaptan koltuğuna otur karıcığım ve hayallerini gerçeğe dönüştürmemize izin ver" diye ısrar etti.

Yeşil gözleri beklentiyle kararırken Elyse'in nefesi kesildi. "Öyle mi?"

Öğleden sonrasının geri kalanında Alessandro karısını kaptan koltuğuna bağladı ve becerdi. Güvertede. Küpeşteye karşı.

Bu güzel, akılsız sevişme saatlerinde birleşmeyi unuttular. Alessandro'nun Londra'ya uçmak üzere olduğunu unuttular. Endişeleri, dalgaların salınımıyla birlikte tuzlu havaya karışıp gitti. Bu öğleden sonra karı koca sadece kendi küçük dünyalarında ahlaksız, akıllara durgunluk veren bir seks yaşadılar. Ve tabii ki aşk. Çok fazla aşk.

Gün batımına doğru Alessandro kendini inanılmaz derecede bitkin, tamamen tükenmiş hissediyordu ama yine de kalbi hiç bu kadar dolu olmamıştı. Yatlarının güvertesinde, aralarında tek bir giysi zerresi olmadan sarmaş dolaş uzanmışlar, güneş ufka doğru batarken turuncu-pembe gökyüzünü seyrediyorlardı. Sonsuz gibi görünen Tiren Denizi batan güneşe doğru uzanıyor, değişen altın sarısı ve indigolar içinde parlıyordu. Alessandro kolunu karısının ince omuzlarına dolayarak onu sımsıkı kucakladı.

Dudaklarını kızın şakağına değdirerek sordu: "Peki, bu öğleden sonra... eğlendin mi?"

bir ritim geçti.

Cevap vermeden önce tereddüt etti, "Çok ama..."

Alessandro'nun kaşları endişeyle çatıldı. Dürttü, "Ama?"

Elyse arsızca göz kırparak, "Bir dahaki sefere," diye rica etti. "Yattaki sorumlu kişi ben olmak istiyorum."

Adam rahatlamış bir şekilde sırttı. "Benimle ne halt istersen yapabilirsin, *cuore mio*. Oyunlarına ne kadar bayıldığımı biliyorsun."

T.A. Fan'ın Kitapları

Diavolo: Şeytanın Oyun Alanı Birinci Kitap

Elyse & Alessandro

Angelo: Şeytanın Oyun Alanı İkinci

Kitap *Elyse & Alessandro*

2025 Sonbaharında Çıkıyor

Rosa: Şeytanın Oyun Alanı Üçüncü Kitap

Rosa & Cristiano

T.A. ile Bağlantı Kurun

Hayran E-

postatafanwrites@gmail.com

Instagram

[*@tafanwrites*](#)

Goodreads

[*www.goodreads.com/tafanwrites*](http://www.goodreads.com/tafanwrites)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

